

Cát Hóa Nhất Mai

Cô Giáo

trốn kẻ để tiện kia đi!

MeOwe

EDITOR

Bỉ Ngân Hoa

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TÀI MIỄN PHÍ TẠI WWW.DIENDANLEQUYDON.COM

www.DiendanLeQuyDon.com

© 2003-2015

CÔ GIÁO, TRỐN KẺ ĐÊ TIỆN KIA ĐI!

Tác giả: **Cật Hóa Nhất Mai**

Converter: **ngocquynh520**

Editor: **Bỉ Ngạn Hoa + mieumeo**

Beta: **Ưu Tịch**

Ebook: **Độc Bá Thiên**

Truyện được chia sẻ miễn phí tại diendanlequydon.com

Giới thiệu

Một Mạc Tiểu Mỹ, là cô gái vừa ngây thơ, vừa không biết điều, lại không đáng tin cậy, thân như dây leo + ngang bướng + thiếu nữ xinh đẹp chơi đàn piano, nhưng tại sao lại là cô giáo?

Một Tiểu Bạch, đê tiện, du côn, đẹp trai, có đầy đủ mọi thứ!

Khi cô giáo ngây thơ gặp phải một tên học sinh nam đê tiện. . .
. . .

Phốc. . . .Cầu huyết chất đầy thành đông trên đất. . . .

Muic Luic

 [Chương 1](#)   [Chương 2](#)   [Chương 3](#)

 [Chương 4](#)   [Chương 5](#)   [Chương 6](#)   [Chương 7](#)

 [Chương 8](#)   [Chương 9](#)   [Chương 10](#)

 [Chương 11](#)   [Chương 12](#)   [Chương 13](#)   [Chương 14](#)

 [Chương 15](#)   [Chương 16](#)   [Chương 17](#)

 [Chương 18](#)   [Chương 19](#)   [Chương 20](#)   [Chương 21](#)

 [Chương 22](#)   [Chương 23](#)   [Chương 24](#)

 [Chương 25](#)   [Chương 26](#)   [Chương 27](#)   [Chương 28](#)

 [Chương 29](#)   [Chương 30](#)   [Chương 31](#)

 [Chương 32](#)   [Chương 33](#)   [Chương 34](#)   [Chương 35](#)

 [Chương 36](#)   [Chương 37](#)   [Chương 38](#)

 [Chương 39](#)   [Chương 40](#) [Chương 41](#)   [Chương 42](#)

 [Chương 43](#)   [Chương 44](#)   [Chương 45](#)

 [Chương 46](#)   [Chương 47](#) [Chương 48](#)   [Chương 49](#)

 [Chương 50](#)   [Chương 51](#)   [Chương 52](#)

 [Chương 53](#)   [Chương 54](#) [Chương 55](#)   [Chương 56](#)

 [Chương 57](#)   [Chương 58](#)   [Chương 59](#)

Môu Ñầu

Tác giả có lời muốn nói: hồ mới của Cật Hóa đang sắp xếp, hoan nghênh mọi người đến đây để H: cảm tạ các bằng hữu vẫn luôn ủng hộ Cật Hóa, cảm ơn!

"Mất mặt" là một nghĩa xấu.

Nó có thể dùng ở rất nhiều tình huống khác nhau. Điều kiện tiên quyết là, bạn phải có "Người" mới có thể dùng được nó.

Giống như cô đang đứng trên con đường sự nghiệp mới bắt đầu của mình bây giờ, lúc nào trong ngực mình cũng ôm một đồng tài liệu từ A đến O, chính điều này khiến cho cô phải suy nghĩ rất

nhiều, bị thương thấy rằng ở tuổi 26, rốt cuộc còn có bao nhiêu người “Người” cô mới có thể không dùng nó.

Không sai, cô chính là Mạc Tiểu Mỹ, được người trong giang hồ xưng là “Chị hai”. Từ hai tuổi cho đến bây giờ, trừ việc chơi được đàn Piano là một việc rất tốt, có hơi hơi không ổn định về thần kinh, còn lại thì cô không có ưu điểm gì.

Khi biết cô trở thành Giáo sư của hệ âm nhạc trực thuộc Đại học J, em gái vô cùng ngây thơ của cô nâng cặp mắt kính lên, yếu ớt hỏi: "Chị, chị nói, chị dạy sinh viên học, hình như có gì đó sai sai?"

Mẹ cô cũng nghi hoặc nhìn cô hỏi han: "Nhìn bộ dáng của con như vậy, tự mình còn không chăm sóc được nữa là, làm sao mẹ có thể yên tâm để con đi dạy được?"

Con như thế nào? Tính tình của con đâu còn như cấp hai, con làm việc rất nghiêm túc không được sao?

Vì vậy, dưới một đồng ánh mắt hoài nghi, cô bực tức một thân một mình đi tới thị trấn G, một mình khiêng cả núi hành lý đến trường Đại học J.

Ai ngờ, so với mộng tưởng, lần đầu tiên nhìn thấy nơi này, đã thấy hiện thực khác xa như vậy.

Chương 1: Ra Sân

Khi nhắc đến cái xã hội đầy cua đồng như thế này, muốn tìm một công việc, hay tìm một đại học thật tốt thì như nước nhỏ từng giọt, chuyện đó thấy thì giống như bình thường nhưng thực ra lại không dễ dàng gì.

Vào thời điểm này, thời tiết bắt đầu vào mùa hè nên bên ngoài cực kỳ nóng bức, còn cô thì đang ung dung ngồi trong xe taxi, hưởng thụ không khí mát mẻ của máy điều hòa, miệng thì chảy nước, đắm chìm trong ước mơ to đẹp của bản thân mình, khi cô sắp ở G triển khai được quyền cước của mình tại Đại học J này.

~~.....

Mất thấy, bảng tên trường Đại Học J lấp lánh lấp lánh bên kia, từ từ, cô hình dung mấy anh đẹp trai đang ngoắc ngoắc tay về phía mình. . . .

"Xin lỗi, xe taxi không được đi vào sân trường." Bác bảo vệ đẹp trai đang đứng ở cửa chính của trường nói như vậy.

.....

Dưới tình huống này dù có nói như thế nào, bác tài xế vẫn vô tình đem hành lý trên xe bỏ xuống đất, bỏ lại một mình cô đứng sững sờ dưới ánh nắng mặt trời.

Thiếu chút nữa cô đã chửi tục. Mẹ nó! Chĩa thẳng vào ông mặt trời chói chang trên kia, chẳng lẽ để cô tự xách hành lý, để một

mình cô đi xuyên trường đến ký túc xá hả?

Vào giờ phút này, thật sự kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Thời gian này vẫn trong kỳ nghỉ chính, trường học cũng không nhiều sinh viên đi học, đoán chừng nếu muốn tìm người có thể giúp đỡ chắc cũng không được. Chẳng lẽ không thể làm gì khác hơn là tự tay lôi—— đồng hành lý tới đó.

Vì vậy đại tiểu thư đem phần lớn hành lý gửi ở phòng bảo vệ của trường, rồi bắt đầu ôm cái túi xách và một chiếc chiếu dùng mùa hè đi theo bác gái, định sẽ tiến hành dọn phòng theo kiểu con kiến. Vừa mang vừa oán trách mẹ mình đã không cho cô mang theo chiếu mặt chược bởi vì sợ quá trọng lượng cho phép, mang cái gì mang, mua không phải tốt rồi sao ~ một mặt oán trách cái trường Đại học J này, không có việc gì làm hay sao tự dung xây nó lớn như vậy làm gì hả~ một mặt Tiểu Mễ đem hết đồng bạn bè từ trong ra ngoài mắng một lần vì cái tội thấy sắc quên bạn ....

Trên đường đi tới ký túc xá thỉnh thoảng gặp được vài người đẹp, người ta ai cũng xinh như hoa, lại có nụ cười dịu dàng. Ôi chao, đáng thương cho cái số khổ của cô.

~~Nhớ tới trước khi xuất phát, đã cùng mẹ lập lời thề son sắt không được khoe khoang khoeác lác, chỉ có thể tự an ủi chính bản thân mình mà thôi. ....

Thật ra thì đồ cô mang tuyệt đối không nặng. .... Không có nặng. ....

Chạy tới chạy lui hai chuyến, cuối cùng không khác nơi người sống là mấy. Nhưng một điều chắc chắn, thân thể cô đã trở thành trong sông ngoài khét mát rồi.

Phải biết, trường học phân cho cô ở tầng năm của ký túc xá đây! Tầng năm đây!

Trọng yếu là ở đây không có thang máy, vì vậy cô phải di chuyển từng tầng một! Bà cô già này cũng chỉ còn nửa cái mạng thôi. . . .

Hành lý còn lại vẫn còn những hai thùng sách và tài liệu. Nóng như vậy, cô không thể chạy được hai chuyến nữa đâu , vì vậy, tùy số kiếp định đoạt đi, cô sẽ dùng cái thân một mét sáu này, trọng lượng cơ thể 98 của cái thân nhỏ bé này, mang luôn hai thùng sách cùng một lần! !

. . . . .Bạn đang hỏi tại sao cô nặng ký? . . . . . Cô không suy xét đến nó quá nhiều, dù sao, so với con trai Chung Lôi Lôi. . . ai cũng biết cô chỉ nặng hơn chút xíu mà thôi, dù sao thì bây giờ cô đang muốn đem hai thùng sách này ném mẹ đi cho rồi ...

. . . . . Trong lòng đang suy nghĩ, rốt cuộc là nhân khẩu nhà cô hay mấy thùng sách này nặng hơn, bỗng dưng cô bị hoa mắt, không biết thứ gì đụng trúng đầu của mình, vốn mình đang mệt mỏi mất hết sức lực, lại bị hù dọa như vậy , hai tay tự động thả lỏng, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra với mình thì cả người đã nằm chình ình trên mặt đất.

.....

Vừa mới co quắp trên đất, ngực đã bị giày vò đau nhức khiến hai mắt cô ứa ra nước chua chua . . . . . Mẹ nó, tình cảnh bây giờ là lão nương đang ở trong trường biểu diễn màn bẻ ngực vì đập vô tảng đá. . . . Mặc dù bình thường ngực cô vẫn đều, nhưng trời cao cũng không thể đối xử với cô như vậy chứ ? . . . . .

. . . Thật sự đau chết mất. . .Mà hai tên thư sinh bị thùng đồ của cô va trúng cũng nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, còn chưa chịu dậy.

. . . . . Nhắm mắt vẫn nghe rõ mọi chuyện, rất nhiều tiếng bước chân đang chạy tới đây, thực sự bây giờ trong lòng cô cảm thấy mình quá mất mặt, nghĩ có nên giả bộ không có việc gì mà bỏ dậy thì thật sự là. . .

Cô nghe có người chạy đến hỏi cô như thế nào, có người nói có phải bị té xỉu hay không rồi vội vàng đi gọi giáo viên y tế của trường . . . . .

Còn có người nào cười giễu cợt: “Ôi, một hạt xoài cũng có uy lực ghê nhỉ, người này cũng hơi yếu rồi . . .”

Vội vàng muốn mở mắt ra căn rằng nói, không có việc gì không có việc gì. Dùng ý thức mạnh mẽ của bản thân, tự nhủ: mình không bị thương mình không bị đau, mình không ngất, không ngất lúc nào. . .

Một lát sau, cô từ từ ngồi dậy, muốn đám người này giải tán đi khỏi đây, vừa muốn mau mau nói không sao với bọn họ, vừa muốn

tìm người đã va vào đầu mình ban nãy. . .

Một giọng nói hài hước lại vang lên: "Không phải chứ, đây chính là một cây xoài gây nên vụ án chết người ? Ha ha, mình nói nhé, trên đường mà có nhiều cây xoài như vậy thì sớm muộn gì cũng gây ra án mạng đấy nhé . . ."

. . . A. . .

Cây xoài . . .

Quả nhiên thấy cách cô không xa có một cây xoài màu xanh to đùng, và mấy người này đang đứng đây cười nhạo một hạt xoài là cô ...

Quả xoài màu xanh kia so với mặt cô thì lớn hơn rất nhiều. . . .
. .

A. . . Đây chính là lần đầu tiên cô đến Đại học J. . . Đã bị xui xẻo ngay lập tức, có thể mất mặt như vậy sao? . . . . .

Cô đứng dậy giữa một rừng mỳ sợi, ở giữa một màn quan tâm bằng tiếng Trung của các sinh viên ngoan ngoãn, khom lưng chuẩn bị thu gom hết đồng đồ bên dưới, nghĩ thầm sự mất mặt này cô sẽ đem về nhà ném đi. . .

Vừa định vác cái thùng lên thì một đôi bàn tay khác đã nhanh hơn, mang hết sức nặng đi qua mấy người nọ. . .

Là một bé trai tốt bụng. Không nói hai lời, giúp cô mang hai thùng lên tận lầu năm.

Ôi chao, cho nên mới nói, sinh viên nam và sinh viên nữ luôn có sự khác biệt rõ rệt. Người ta khiêng đồ lên, đi bộ như hóng gió, cô đây, một trái xoài cũng đủ phá hủy toàn bộ nhân phẩm. . .

Chỉ là người này thật cao nha. . . Thế nào cũng phải 1m80, ở thành phố phía nam này chắc chắn là người ưu tú. . . Đứng trước mặt cậu ta. . . 1m60 như cô đây, chỉ có thể dùng cụm từ "Chim nhỏ nép vào người" để hình dung. . . .

Nhớ tới nụ cười khùng khiếp của mẹ cô~~ hắc hắc he he ~~ rõ ràng là —— "Lão" đã điều đuổi theo người ta. . . .

Được rồi, dù là một con "Gà pro", bị người ta nhận nhầm thành sinh viên đại học năm nhất, cũng đủ để chị hai cô đây cười hả hê cả buổi trời rồi. Dĩ nhiên, vì để che giấu thân phận thật sự của mình, cho nên cô phải ra vẻ "Non nớt", và cô cũng không nên để cho người khác hiểu nhầm mình là sinh viên mới nữa.

Chuyện này. . . Phải nói như thế nào đây? Nói cô là giáo viên ở đây? Đoán chắc sẽ dọa mọi người sợ hãi và cô sẽ phải nổi danh trong nay mai. . .

Mà khi sinh viên nam nhìn thấy đồng hành lý một mình cô mang lên tới lầu năm, đang nằm trên sàn nhà, đã gọi đùa cô là “tráng sĩ”, thậm chí còn nói giỡn nói rằng lần sau cậu ta dọn nhà sẽ dẫn cô đi theo giúp một tay. . .

Nhìn cái đầu đầy mồ hôi, đỉnh đầu bốc khói, mắt bé trai này rất lớn, lại nghĩ tới trước khi xuất phát, cô em gái luôn nâng mắt kính, dặn dò cô: "Nhất định trông chị phải có vẻ đẹp thâm sâu!"

Thật sự cảm thấy rất tức cười.

Chính cô đang nghĩ, dùng hình dáng của cô bây giờ —— đuôi tóc dài bết dính trên mặt, trên đầu đầy hơi nước nóng bốc lên, áo T-shirt trên người cũng ngấm đầy mồ hôi, còn có thể vắt thành một ly nước cũng không biết chừng.

Làm sao có nhiều “diễm ngộ” thế hả?! (Diễm ngộ: vẻ đẹp thâm sâu)

Cho nên, một ngày mới của cô, cùng với những ngày trong 26 năm quá khứ, đều giống nhau —— bị thương lần thống khổ.

May mắn gặp được thằng bé đẹp trai này, nó cũng không tệ lắm, nhiệt tình giúp cô dọn dẹp phòng lần đóng hành lý, còn tự nhận là sư huynh của cô, nói với cô rằng, nếu sau này gặp phiền toái gì có thể gọi cậu ta một tiếng.

Lấy hành động để cảm ơn, cô không thể làm gì khác hơn là mời cậu ta uống nước.

Ai ngờ vị "Đại Sư Huynh" này mới vừa rồi còn rất nhiệt tình giúp đỡ cô, sau khi tới quầy bán nước giải khát gặp được bạn học của mình, lại hóa thân trở thành một tên nhiều chuyện độc ác, hướng về phía cả đám sinh viên nam nữ trẻ tuổi tường thuật trực tiếp vụ án giết người của cây xoài to to là cô đây đến nỗi văng nước

miếng thành đồng, hồn nhiên đến nỗi cũng không biết cô đang đứng bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cậu ta. . . . .

Thậm chí gọi đùa cô là "Em gái cây xoài" . . . .

Cậu mới là em gái cây xoài, cả nhà mấy người mới là em gái cây xoài!

Bà ngoại ơi, Tiểu Dạng ơi, Tiểu Bạch đúng không, chị đây sẽ nhớ cậu vĩnh viễn. . .

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cậu ở đó mà chờ tôi! !

Chương 2: Gặp

Đi dạy sớm hơn dự kiến, và vì để sớm thoát khỏi ma chường của mẹ mình, cô đặc biệt năn nỉ đến trường học trước nửa tháng.

Trải qua một ngày bận rộn dọn dẹp với một loạt động tác như bà già và lắp đặt máy điều hòa, cô kiên quyết ở luôn hai ngày trong ký túc xá, luôn luôn ở đó. Thời tiết hôm nay rất tốt, cô quyết định đi bộ một lát, coi như làm quen với trường đại học J này. Tâm tình tốt hơn bình thường cho nên mặc trên người một chiếc quần short để thả lỏng cơ thể, tùy tiện mang theo một cái túi xách nhỏ đi dạo.

Đại học J rộng lớn với một khu nhà và sân bãi tổng hợp nằm ở phương nam, có khoa kinh tế và khoa luật rất nổi tiếng. Học viện nghệ thuật thành lập không mấy năm, thuộc về giai đoạn mới hình thành. Nếu không phải như vậy, cô cũng không thể đi vào trường đại học tổng hợp này như vậy. Bây giờ học đại học đều phải tốt nghiệp bằng tiến sĩ, cô thì chỉ là thạc sĩ như kiến giữa đồng hoa quả mà thôi. Tóm lại, cô mặc kệ trường học này như thế nào, cô là loại người dễ thỏa mãn, có lần vào đây cũng sướng rồi.

Làm giảng viên dạy Piano ở hệ âm nhạc đại học J. Vào giờ phút này, kẻ hèn đang vô hạn ảo tưởng ước mơ sẽ tự kiếm sống cho bản thân mình, nghĩ đến một ngày sẽ có nguyên một đám học sinh trong tay vừa vuốt ve vừa chà đạp, trong lòng vô hạn sung sướng .

Thời tiết ở phương nam vào mùa hè cực nóng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tâm tình của chính cô. Màu xanh của cây cối trong trường học này vô cùng đẹp mắt, đến cuối cùng thì cô có thể có thời gian để thưởng thưởng đám cây xoài được trồng rậm rạp

trong trường học. Hấp thụ cái ẩm áp của mùa hạ nên cây lá tươi tốt, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng phiến lá, biến thành hàng ngàn tia nắng đủ màu sắc, giống như đang khoác lên người cô một bộ áo choàng kim sa. Chợt nhớ tới Edward trong 《Twilight》 khi thấy ánh nắng mặt trời màu da anh trở nên nhòa đi, cô lại lộ ra vẻ háo sắc mất rồi . . . . (Trăng Non).

Đối với trường Đại học tổng hợp và học viện Nghệ thuật thì có sự bất đồng, từng sinh viên đi qua, trang phục mặc trên người vô cùng đơn giản, nhưng người có khí chất mặc vào lại thấy vô cùng tài trí. Không giống như bên trong Học viện âm nhạc, phần lớn các sinh viên nữ đều trét son phấn dày đặc, cách ăn mặc cũng được coi trọng hơn. Phải biết đầu óc ngu si tứ chi phát triển giống như cô này, từ nhỏ giống con trai mà khi được nuôi ở học viện âm nhạc thì tuyệt đối cũng được coi là bông hoa, dĩ nhiên còn phải tính cả bọn người Chung Tiểu Nghệ bạn của cô nữa, cũng coi như là một đám người hiếm thấy trong Học viện âm nhạc. . . . .

Bãi tập ở đây lớn vô cùng, phơi người nguyên một buổi chiều ở đây, còn có rất nhiều sinh viên nam chạy bộ đá cầu. Sinh viên nam ư? Tỷ như bị ngâm nhiều năm trong Học viện âm nhạc như cô, tỷ lệ nam nữ quả thật chính là 1: 10, ký túc xá của sinh viên nam chỉ có một tầng thôi, còn sinh viên nữ những vài tòa nhà cơ đấy. Chợt nhìn thấy nhiều giống đực bên kia cố gắng lắm mới nút xuống đám nước miếng trong miệng a ~. . . .

Cô quyết định ngồi trên khán đài xem hương vị đàn ông, khiến nước miếng bay đi một chút . . . .

Ồi. . . . Nhưng cô đang hối hận không mang theo kính mắt mất rồi. . . . . Trời ạ. . . . . Cô hối hận không có bôi kem chống nắng rồi.

. . . . . Làm thế nào bây giờ. . . . . Cô hối hận không có mang cái ô đi theo . . . . .

Được rồi. . . Mặt trời lớn như vậy thì chắc không thể phơi thêm rồi. . . Về nhà thăm mấy cuốn đĩa của mình còn hơn. . . Mà trai đẹp trên mấy web cũng không tồi đâu. . . . .

Bị ánh mặt trời “ Mê hoặc” nên cô choáng váng đầu óc đi xuống khỏi khán đài, không khỏi nhớ thương mấy anh chàng đẹp trai bên kia. Trong lòng lại thầm oán trách hành động thô bỉ của mình, mặt trời như vậy mà còn đi ra ngoài phơi nắng. . . . .

Oái!. . . . . Hình như đụng vào người ta. . . . .

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn, trời ạ, khăn giấy ở đâu rồi. . . .
.Mũi cô. . . . Mũi cô chảy máu. . . . .

Mặt bà chị trực tiếp dính hoàn toàn vào một lồng ngực. . . . .
Đụng vào nơi cứng nhất trên khuôn ngực ấy . . . . uhm..., không đúng, trên đó sao ướt nhep thế kia. . . Nôn. . . Hình như mùi mồ hôi nam tính. . . Chuyện này. . . Đây là đặc sản của trường Đại học J đấy à . . . . .

Lau. . . . Máu mũi không có. . . . Chờ chị đây ới hai cái trước cái đã. . . .

Bên trái đập đập. . . . Bên phải đập đập. . . . Ah, kỳ quái, người này sao lại sao đi giống cô vậy. Giương mắt nhìn lên. . . . A. . . . . Tôi không biết cậu, tôi không biết cậu. . . . .

Nhờ “Sự kiện cây xoài ” mấy ngày trước nên bạn học Tiểu Bạch đã quen mặt với người trước mặt, cho nên nở nụ cười chào hỏi.

"Hi, Hello em gái cây xoài, lại gặp mặt!" – Đỗ mồ hôi. . .

Cuộc sống thật nơi nào cũng bất tương phùng a bất tương phùng.

Cả cái trường lớn vậy mà cô chỉ quen biết với cái người này thôi, nhưng cũng không thể gặp mọi lúc mọi nơi thế này, cô cảm thấy kì quái . . . .

"Này, làm sao ngày đó không nói tiếng nào em đã bỏ đi vậy hả? Bọn anh còn đứng ở chỗ kia đợi em nửa ngày đấy, kết quả em lại biến mất! Còn thiếu chút nữa anh đã chạy tới ký túc xá tìm em đấy !"

Ký túc xá? Chết, thiếu chút nữa quên mất, nơi ở của chị đây tên đề tiện này cũng biết rồi, xem ra còn phải khéo léo một chút mới được. . . .

"A, ngày đó tôi tạm thời có chuyện, xem mấy người trò chuyện vui vẻ như vậy, không biết xấu hổ mới qua quấy rầy mấy người. . . nên đi trước. . ."

Dĩ nhiên đi, chẳng lẽ chờ chị đây nhảy dựng lên đánh cậu sao?

"Ax, không có việc gì. Trời nóng vậy mà em ở bãi tập làm gì? Anh vừa nhìn thấy em như một người du lịch trong trường vậy, gọi

em mà em cũng không chú ý đến anh. . . ."

. . . . . À? Lúc nãy có gọi tôi à? . . . . . Hừ. . . . . Tôi không phải tên em gái cậu xoài thì gọi làm gì. . . . .

Ánh mặt trời chói lóa khiến cô không thể mở mắt ra, cô cần phải đứng dưới cái ánh nắng chói chang này nói chuyện với đại ca nữa sao. . . .

"Cần anh giúp không? Bây giờ còn chưa có trụ trường, không có sinh viên nào trong trường! Có muốn sư huynh dẫn em đi quanh trường thưởng thức một lát hay không?"

Đây mới không cần cậu giả mù sa mưa. Chẳng lẽ phải cùng một tên sinh viên nam như cậu đi hết sân trường này? Trong lòng một trận lạnh lẽo đến buồn nôn. . . .

. . . . . "Không cần đâu..., tự tôi mò mẫm vẫn tốt hơn. . . . ."

Thật sự không muốn nhiều lời hơn nữa, cô vội vàng khoát khoát tay: "Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện, đi trước. Bye ~~"

Vài ngày sau đó, cuộc sống của cô và ký túc xá trở thành hai điểm nằm trên một đường thẳng. Thỉnh thoảng cũng tạo thành đường cong, còn luôn gặp phải tên đê tiện Tiểu Bạch kia, thật sự khiến cho cô không còn hứng thú mà đi dạo quanh sân trường được nữa.

Có thể nói bây giờ, tất cả thời gian đều ở trong ký túc, cũng quả thật có chút cô đơn. Trừ ăn, cũng chỉ có ăn, thật là nhàm chán

cực độ mà!

Ở thành phố G, mặc dù cô chưa quen thuộc với cuộc sống nơi đây, nhưng vẫn được coi là một trong những người tung hoành thiên hạ, vì người thân đều không ở bên cạnh. Bạn bè thì sao. . . Tốt nghiệp đại học lâu như vậy, phần lớn bạn học đều lên lớp chung một lượt, không giống như một người như cô vẫn luôn vui đầu học ở trường, dù là nghỉ đông hay nghỉ hè đều rất ít thời gian. Lúc cô rảnh rồi thì người ta bận bịu, muốn tìm một người đi ra ngoài dạo phố cũng rất khó khăn.

Này, ngày nghỉ ở đây sao dài vậy a a a a. . . .

Lúc nhàm chán, thấy mấy biểu tượng trên QQ cũng một màu đen ngòm, mở hộp thoại ra, viết chữ. . . xóa đi. . . . . Viết chữ. . . lại xóa đi. . . . .

Cứ tiếp diễn chuyện này vô số lần. Mặc dù biết nó không có chút ý nghĩa nào, nhưng không cách nào dừng lại.

Quá rảnh rồi, quá rảnh rồi mà! ! Trước khi tốt nghiệp thì thi biện luận, lĩnh hội, âm nhạc, tìm việc làm, dọn nhà, vô số việc bận rộn vào một chỗ, khiến cho cô quên mất mấy người kia, quên mất những chuyện kia. Nhưng đến lúc rảnh rồi, tất cả như đang trở lại ngày xưa, ở trong đầu cô chạy tới chạy lui, như thước phim quay chậm.

Phiền não, lo âu. . . . . Tất cả cùng đột kích khiến tâm tình cô như bị thiêu đốt. Cô, lực sĩ vô địch Mạc Tiểu Mỹ đang uất ức.

Ở nơi vui vẻ này chỉ một đầu một mình một cây, cô nổi giận!
Ở nơi gió đêm thích hợp làm chuyện xấu như vậy, cô lao ra cửa phòng, xông về hướng bãi tập, bắt đầu điên cuồng giải quyết nỗi uất ức của cô — chạy bộ.

Không khí ban đêm ở thành phố G không hề mát mẻ, thậm chí là nóng bức đến điên người. Có thể bởi vì đang là thời gian nghỉ hè, trong trường học cũng không có mấy người chạy bộ, trừ ngọn đèn sáng trưng trên sân bóng rổ, trên đường chạy cơ hồ tối đen như mực.

Cô ra sức chiến đấu một lúc, lúc chạy liều mạng chưa tới 5 vòng thì thoáng nghe tiếng khóa cửa bãi tập. Bây giờ là mấy giờ?

Cô còn đang đắm chìm trong bài hát du dương phát ra từ tai nghe điện thoại, Mạc Văn Úy cô độc hát "Hey, anh thực sự rất nhớ em, bây giờ bên ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu mưa. Đôi mắt khô cạn, nhưng tâm tình lại muốn khóc. Không biết em bây giờ, rốt cuộc đang ở nơi nào?"

Thời điểm đi ra khỏi bãi tập, cô không nhìn rõ cửa chính bên kia, một cước đạp lên, cổ chân bị trật qua một bên, điện thoại cầm trên tay suýt chút nữa rơi mất, kết quả vì bắt điện thoại di động, người lại nhào xuống mặt đất.

Đây thật là. . . . . Chó đớp shit~ a. . . . .

Cho nên nói, lúc người ta xui xẻo uống nước miếng cũng thấy đau răng. Hồi này mang theo tâm tình không tốt nên vội đi ra ngoài, lúc ra khỏi cửa quên đổi giày mất tiêu. Bây giờ trên chân cô

là một đôi dép nhỏ flip-flops. Là giày giống với mấy đứa con nít kia . . Hại chết cô rồi. . . .

Cô ngồi dưới đất mà muốn khóc thét lên. Mạc Tiểu Mỹ, cô không phải là không gì không làm được sao hả? Cô không phải là bền chắc đến nỗi không thể gãy sao ?Cô không phải là độc lập tự chủ sao? Cô không phải ai cũng không cần sao? Vậy cô làm gì mà luôn không có suy nghĩ mà biến thành người vô dụng thế này hả ? Làm gì mà khiến ình bị khinh thường, trở thành cái loại con gái u sầu thế này hả?

Cô giả bộ cái gì? Khóc cái gì mà khóc? Cô cho rằng cô là Lâm Đại Ngọc à? Cô là cái người thân khi đầu chó, ngu ngốc đàn độn, còn giả bộ làm người có văn hóa! Không cho rơi nước mắt!

Tất cả đèn đều tắt. cô để mặc bản thân ngồi lại đây. Điều chỉnh tư thế bên dưới giống như là đang hưởng thụ trạng thái ngồi trên đất. Ngẩng đầu nhìn trắng sáng, khiến nước mắt vô dụng chuẩn bị rơi xuống đều nuốt trở lại vào trong.

. . . . Nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, cô cảm thấy có người đang đứng phía sau mình. Không sợ, dù sao trong trường học rất an toàn. Sau đó nghe người đó nói:"Bạn học, thật xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa. . .Bạn. . Nếu không. . . Đi qua bên hồ ngắm trăng? Nơi đó phong cảnh không tồi . . . ."

Cô phát hiện mình đang ngồi đây thì đúng lúc có người đi ngang qua cửa, cản trở người ta khóa cửa bãi tập. Không muốn bị người khác phát hiện ra tình cảnh quẫn bách của mình, cô cúi đầu nói một câu: “Ngại quá!”, nóng lòng muốn thoát đi hiện trường.

Cô vồ vồ ổng quần, thử đứng lên xem sao. Hồng bét, chân phải hoàn toàn không thể dùng sức được rồi. Sẽ không gãy xương đây chứ? Không đúng, nếu như gãy xương thì chắc đâu đến mức không cử động được luôn rồi. Cũng may chân trái vẫn có thể chịu đựng sức nặng của cơ thể. Cô từ từ đứng lên. Thử di chuyển hai bước, tan lòng nát dạ mà đau thương!

Này, mới vừa rồi nói thế nào? Cho dù mình có xui xẻo cách mấy cũng phải nhét nước miếng vô lại kể rằng đây. Nghĩ đến chuyện phía sau lưng đang có người chờ mình, cô thử dùng chân trái nhảy hai bước, nhảy tới bên cạnh. Chờ người ta đóng cửa.

Nhưng. . . Cô bắc đẩu nhìn đôi giày có hai gót nhỏ bên dưới. Như vậy thì làm sao trở về ký túc xá đây, đoán chừng cái chân này cũng phải bỏ đi. Lúc này cậu sinh viên đứng bên cạnh đi tới hỏi cô: "Bạn học, cậu không sao chứ? Cần giúp một tay không?"

. . . . .

". . . . . Cậu là. . . Em gái cây xoài?"

. . . . . Cuộc đời đúng là bất tương phùng a bất tương phùng. . .

. .

Chương 3: Đầu Năm Nay Người nào cũng có quá khứ

Tôi và Tô Nham, biết nhau trong một cuộc giao lưu quan hệ hữu nghị ở trường đại học.

Mọi chuyện diễn ra bình thường .

Khi đó tôi học năm thứ hai đại học. Trong cuộc giao lưu quan hệ hữu nghị ở học viện âm nhạc, một mình tôi đảm nhiệm công việc đệm đàn piano cho trường, cũng diễn tấu mấy bản nhạc, bận đến sức đầu mể trán vì mọi chuyện.

Anh ấy nói đôi với tôi là nhất kiến chung tình.

Kỳ thực tôi chẳng thể tưởng tượng được trong mắt anh tôi là cái bộ dáng gì. Đây cũng là nguyên nhân mà mẹ tôi buồn rầu không thể gả tôi ra ngoài được.

"Người con gái chơi đàn dương cầm", nghe đại danh từ ấy thật ưu nhã. Trên sân khấu, tôi mặc quần dài màu sậm, mái tóc đen thẳng, trang nhã, cặp mắt to tròn, nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn. Hết thấy cũng khiến người ta vừa gặp đã yêu.

Sau khi màn biểu diễn kết thúc, chủ tịch hội học sinh giới thiệu chúng tôi với nhân viên nhạc kịch trong trường học , tôi mệt mỏi đến nỗi một câu cũng không muốn nói. Hay là chính là bởi vì như vậy, hình ảnh “dịu dàng” của tôi lại tăng thêm mấy phần trong lòng của anh.

Mà trong lòng tôi, con trai học mỹ thuật luôn có một chút khí chất u buồn trong người, nhưng lại đầy tài năng.

Cũng có lẽ vì thế mà Tô Nham đã nhiều lần xuất hiện trong cuộc sống của tôi, mang theo cả sự sùng bái và ngưỡng mộ. Mỗi khi nhìn thấy anh trong phòng tập vẽ tranh, lòng tôi lại tràn đầy sự ngưỡng ngàng cùng thỏa mãn. Đến tận bây giờ tôi vẫn cho rằng, con trai nếu học mỹ thuật mà muốn theo đuổi nữ sinh thì thật sự là quá dễ dàng. Chỉ cần cầm bút vẽ, tuyệt đối có thể làm thỏa mãn sự hư vinh trong lòng bất kỳ cô gái nào.

Khi vào đại học, có lần đàn chị đã nói rằng, học đại học, mà không có một chuyện tình oanh oanh liệt liệt, vậy thì thật là lãng phí tuổi thanh xuân. Vào năm thứ ba, cứ tưởng như thời thanh xuân ấy sắp qua đi thì tôi lại nhận được cả tập tranh vẽ, mà trong đó toàn là hình của tôi, tôi cảm thấy thật xúc động.

Vì vậy, như một lẽ hiển nhiên thôi, chúng tôi đã ở cùng một chỗ.

Rất nhiều người tin tưởng vào “nhất kiến chung tình”. Tôi cũng đã từng tin như thế. Chúng ta đều cho rằng "Một cái chớp mắt" có thể là "Vĩnh hằng" . Thế nhưng thực tại cho tôi hiểu được, chỉ là cảm giác không thì không đủ để có thể trở thành tình yêu được.

Bây giờ yêu người đó, thật ra, chúng ta chỉ yêu hình ảnh đẹp đẽ của người đó mà ta tự vẽ nên ở trong lòng mà thôi.

Tô Nham cho rằng, các cô gái đàn dương cầm đều thật dịu dàng và ôn nhu. Còn nhớ rõ những ngày đầu, chúng tôi không nói chuyện nhiều lắm, chỉ là trong phòng đàn, tôi đánh đàn, anh vẽ tranh. Ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, năm tháng cứ lặng lẽ trôi qua, chúng tôi đều cho rằng đó chính là hạnh phúc.

Nhưng trên thực tế, tôi tự coi mình là lực sĩ vô địch thiên hạ Mạc Tiểu Mỹ, từ nhỏ đã được ba mẹ dạy dỗ như một đứa con trai, cho nên hay nói lảm nhảm. Từ trước tới nay, cứ hề thấy một tên con trai thì xưng anh em, thấy một đứa con gái đẹp thì nhận làm vợ. Bình thường thì đối với chuyện ăn mặc không để ý là bao, tự nhận mình là con gái có vẻ đẹp tự nhiên thì không cần phải có phong cách ăn mặc làm chi.

Từ lúc mới bắt đầu, tôi dự định trở thành một cô gái xinh đẹp dịu dàng một chút. Bởi mỗi lần anh đến trường học của chúng tôi đều là một vẻ lẳng tử. Giống như một loại phim thần tượng nổi tiếng hiện nay. Luôn ăn cơm ở địa điểm có chất lượng tốt, cùng nhau đi xem hài kịch, phim ảnh, hay triển lãm tranh gì gì đó...

Dáng vẻ vô cùng nho nhã.

Thế nhưng cứ mỗi lần đi đến những chỗ này, tôi đều phải bắt đầu chuẩn bị quần áo, trang điểm và mang giày cao gót từ trước. . Mỗi lần hẹn hò đều muốn bản thân hoàn hảo mười phần.

Có lẽ là gia đình của anh rất có điều kiện, có lẽ anh giống như một chòm sao trên trời. Bất luận Tô Nham ở trong tình huống nào thì cũng đều hoàn mỹ. Có đôi khi tôi thường hoài nghi anh có phải là người bình thường hay không. Trời có nắng nóng thế nào anh cũng sẽ không mặc quần soóc hay đi giày xăng-đan, vì anh ít xuất

ra mồ hôi. Vô luận là đến chỗ nào, trên người của anh vẫn không nhiễm một hạt bụi.

Anh đối với tôi rất tốt. Đối với một "Người thô kệch" như tôi mà nói, anh tốt như vậy, nhường nhịn tôi như vậy nên đôi khi làm tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vì vậy dần dần, chúng tôi ở chung với nhau một thời gian, giọng tôi khi nói chuyện cũng nhỏ đi. Tôi cũng bắt đầu giống như anh luôn lưu ý tới kiểu tóc có rối loạn hay không, trang phục hôm nay có có thiếu sạch sẽ hay không.

Anh rất cưng chiều tôi, chúng tôi chưa từng cãi nhau. Ở cùng với nhau giống như một bộ “Phim truyền hình” vậy.

Thế nhưng anh không biết, tôi kỳ thực thích trực tiếp lấy tay bốc thức ăn, thích ăn những món nướng cay nóng ở đầu đường, thích lúc nói chuyện hoa chân múa tay vui sướng mang cả tiếng ồn ào.

Bỗng đến một ngày tôi phát hiện nụ cười của mình thật gượng gạo, phát hiện mình thật lâu không còn cảm giác thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình đã không phải là mình nữa rồi. Tôi không giả bộ được nữa, dần dần bản chất con người chân thật bại lộ ở trước mặt anh.

Bắt đầu bằng chuyện tôi không thay quần áo đã đi đến chỗ xem phim với anh , đầu tóc còn rối bời vẫn đi đến chỗ hẹn với anh.

Lúc đầu anh cưng chiều tôi nói: "Thời gian gấp quá à? Thực ra anh đợi lâu chút cũng không sao đâu."

Càng về sau cũng chỉ mình tôi nhớ thôi, há miệng tiếp thu cái thứ “không hoàn mỹ” này khi đi bên cạnh anh. Nhưng trong lòng tôi đang cười trộm đấy chứ.

Rốt cuộc cũng có một ngày tôi cho rằng mình có thể ở cùng với anh, tôi bắt đầu tiếp xúc với người nhà của anh ấy. Chị họ và anh họ của anh... Tuy rằng họ còn trẻ nhưng toàn là người thuộc dạng tinh anh, cũng có hào quang chói lọi giống của anh.

Mấy lần vô tình gặp mặt nhau, bọn họ cũng đôi lúc phê bình tôi kín đáo. Tuy rằng Tô Nham không có nói ra, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy rất áp lực. Những việc nhỏ thôi cũng đã làm cho lòng tôi xao động, khoảng cách giữa chúng tôi cứ xa dần mà chính tôi cũng không nhận ra, cái câu "Môn đăng hộ đối" này bỗng nhiên lộ đầu ra trong đầu của tôi. Thậm chí tôi còn suy nghĩ rằng có phải do hình tượng tao nhã ban đầu cũng là lí do khiến bọn họ chấp nhận tôi hay không.

Vì vậy chúng tôi bắt đầu có chút mâu thuẫn. Trong lòng tôi xuất hiện sự tự ti, nhưng anh không hiểu.

Về sau, khi anh tốt nghiệp đại học, gia đình muốn đưa anh sang Pháp du học để kế thừa sự nghiệp, Tô Nham muốn mang tôi cùng đi. Pháp là thiên đường của nghệ thuật, kỳ thực tôi cũng muốn đi. Nhưng mà gia cảnh của tôi chỉ là bình thường, xuất ngoại tốn kém có thể lại trở thành gánh nặng cho anh, hay hoặc giả là tôi kiêu ngạo, tôi không muốn để cho anh phải gánh chịu học phí của mình.

Vì vậy, tranh chấp bắt đầu..

Tôi muốn ở lại học tập, anh giận tôi không nghe theo lời anh sang Pháp. Một năm kia, chúng tôi cãi nhau, rồi làm hòa, rồi chia tay, phân phân hợp hợp vô số lần, cuối cùng, rồi tôi nhận được giấy báo điểm từ Học Viện S – Học Viện Âm Nhạc lớn nhất quốc gia. Bởi vì điểm của tôi rất cao, cho nên trực tiếp được miễn toàn bộ học phí, tôi đương nhiên chọn học ở đó.

Tô Nham giận dữ đi Pháp. Vì sợ nhìn thấy mẹ của anh, nên tôi thậm chí không ra sân bay tiễn anh.

Trước khi đi một ngày, anh gửi cho tôi một bưu kiện, cũng không dặn dò bảo tôi đợi anh, cũng bảo trong kế hoạch tương lai của tôi, đừng chờ đợi anh làm nam chính làm gì.

Tôi không nói gì, sự thật thì, nhận thức của chúng tôi đã có khoảng cách, tôi che dấu sự tự ti của bản thân mình, cũng chưa bao giờ chân chính nghĩ tới tương lai giữa tôi và anh.

Tôi cho là chúng tôi cứ như vậy mà kết thúc.

Lễ Giáng Sinh năm ngoái anh mang theo quà tặng xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng không có ước định, không nói chuyện tương lai, không để ý đến hiện tại, cứ như vậy vui vẻ ở bên nhau. Tôi thậm chí, còn cảm thụ được hạnh phúc.

Sau đó, anh rời đi, không có điện thoại, thỉnh thoảng có để lại lời nhắn trên QQ.

Sau đó, sẽ không có sau đó.

Có lẽ không nên mong đợi làm gì, nhưng vẫn là khó tránh khỏi mất mát.

Tôi không biết phải hình dung như thế nào quan hệ giữa chúng tôi, có tính là “người yêu” hay không nữa.

Chỉ là mỗi lần lên QQ, luôn có thói quen nhìn vào biểu tượng màu xám ấy. Đánh chữ, rồi lại xóa chữ.

Trong thành phố này, mỗi người đều có một câu chuyện riêng. Có thể những câu chuyện đó không có gì đặc biệt, nhưng tôi bây giờ, lại trở về với trước đây khi chúng tôi quen biết, chỉ là không biết anh ấy bây giờ, rốt cuộc ở nơi nào? Từng ngày trôi qua. . . Sống như thế nào?

Chương 4: Cứu

Vào giờ phút này, lòng cô đang chìm sâu vào cái hố được gọi là ký ức về những câu chuyện tình yêu thơ mộng, mang theo từng cơn gió tràn ngập sự lãng mạn. Dường như bản thân đã không còn hơi sức để kìm nén cơn đau dưới lòng bàn chân, tâm trạng cũng vì thế mà xấu đi. Từng giọt nước mắt cứ thế thay nhau rơi xuống đầu có cố gắng lau đến mấy cũng vô dụng .

“ Em là ..... Em gái cây xoài!”.

..... Bạch ..... chiếc giày trên tay cô rớt cuộc cũng rơi xuống đất .

Đời người cũng quá nhỏ bé thật . . .

Bản thân đã lớn đến từng tuổi này còn bị người ta gọi em gái, trong nháy mắt sự đau thương chột trào dâng. Nước mắt cứ thế rơi xuống từng giọt, từng giọt... rồi ngừng, ngưng đọng lại.

Mạc Tiểu Mỹ, từ một cô gái dịu dàng, một nữ chính trong ngôn tình bỗng trở thành mục giả chanh chua chân chính trong truyền thuyết .

Chỉ nghe thấy một tiếng hét: “Tôi không phải là em gái cây xoài nhà cậu, cậu mới là em gái cây xoài, cả nhà cậu mới là em gái cây xoài! ! !”

..... Bạch..... tiếng điện thoại va chạm với mặt đất vang lên..... có tiếng bước chân đi tới, sau lưng Tiểu Bạch

xuất hiện một giảng viên, tay cầm đèn pin chiếu vào mặt tôi rồi nói:
“Sao vậy, rỗng cái gì mà rỗng?”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh ..... Mọi người xin
đừng chú ý đến tôi.....

Không biết đã im lặng bao lâu mới nghe được giọng nói yếu ớt
của Tiểu Bạch:“À..... tôi không biết tên của cô là gì mà. Cô tức
giận gì cơ chứ?”

“Vậy xin hỏi, cô tên gì? Dù sao thì tôi vẫn không biết gọi cô
như thế nào?”

Cô lặng lẽ toát mồ hôi, chuyện này không phải là trọng điểm
có được hay không? Giờ phút này, xin hãy gọi cô là Lôi Phong* đi
cho rồi...

*Lôi Phong: biểu tượng anh hùng dân tộc của nhân dân Trung
Hoa.

Mất sức hồi phục một lúc lâu, cô rút cuộc mới tìm được giọng
nói của chính mình. Chín chắn, mình phải thật sự chín chắn!

“Cái đó..... Ngại quá.... Tâm tình không được thoải mái lắm
nên hơi lộn xộn chút xíu ..... Nếu không thì cứ gọi tôi là em gái
cây xoài cũng được...”

Khiến thầy gặp phiền phức rồi, xin lỗi thầy. Tôi không sao đâu,
chỉ muốn ngồi ở đây một lát, mọi người đi trước đi. Không có việc
gì đâu...”

Người thầy kia ra dáng đàn ông đầy đặn gọng kính, quan tâm rồi nói với cô:

“Đã trễ thế này rồi, cô thân là một đứa con gái, ngồi ở gần sân thể dục như vậy không an toàn lắm, mau trở về ký túc xá đi. Có gì uất ức trong lòng thì nói chuyện với mấy bạn của mình là tốt rồi. Đừng ngồi một mình ở đây suy nghĩ miên man gì nữa ... blap....blap...”

Tôi đi! Mấy người này có im đi không hả? Hình dáng tôi như quỷ thế này thì làm sao trở về ký túc xá? Chẳng lẽ đi nhờ mấy đồng nghiệp tương lai giúp đỡ? Rồi để cho họ gọi cái danh vang dội “Em gái cây xoài giảng viên nhân dân”?

Nhìn ông giảng viên này muốn lôi cô về ký túc xá nói chuyện tiếp, cô giờ chỉ muốn xin sự giúp đỡ của Tiểu Bạch đang đứng ở một bên. Tuy cô cũng không muốn gặp lại tên học trò to đầu, nhưng giờ phút này, “Ngộ Không” so với “Đường Tăng” thì dễ thương hơn nhiều rồi .

Tiểu Bạch hiển nhiên nhận thấy ánh mắt cầu cứu của cô, nhưng cậu ta lại không muốn để ý tới, đứng một bên vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, vẻ mặt cười đến vô tội.

Cô trừng trừng mắt với cậu ta, dùng điện lực cực cao uy hiếp cậu: “Thằng nhỏ kia mau lên đi!”

Cậu ta toét miệng ra cười, cười đắc ý đến vênh mặt lên, rõ ràng là không muốn ra tay giúp người khác. Cái dáng vẻ đê tiện kia

khiến cho người ta không thể nhìn nổi.

Quả nhiên cái ông thầy kia đã ngồi xuống, nói với cô: “Đến đây đi, có gì muốn tâm sự thì nói cùng với ông thầy này đi, tôi nghe cho.”

“....Tôi.....”

“Thầy à, em là bạn thân của bạn trai cô ấy, hai người bọn họ mới cãi nhau à, cho nên nhờ em tới đây. Chuyện của hai người bọn họ em đều biết, em giúp cậu ấy đi nói chuyện, một lát nữa em gọi cậu ấy tới đây nên mọi chuyện sẽ không có gì nữa đâu ạ.”

“Em quen với bạn trai cô ấy? Là ai vậy?” Cô xác định, cái ông thầy này không phải cái vẻ chị gái biết quan tâm người ta đâu, tuyệt đối là một tên nhiều chuyện.

Được rồi, cô sẽ nhập vai: "Thầy à, em cần một chút riêng tư được không?" . . Nghe cái giọng giống y chang Lâm Đại Ngọc của ông này, cô mà không đùa tiếp thì có vẻ không đúng rồi nha. . . .

Tiểu Bạch nói thêm: "Thầy à, thầy cũng đừng lo lắng, thầy không tin em sao? Chính em ở lại nơi này nên thầy yên tâm đi. Em bảo đảm sẽ đem cô ấy về ký túc xá an toàn. Vợ chồng son hòa hòa thuận thuận."

Đoán chừng bị hai người bọn cô nói quá chắc chắn, ông thầy này dãn dò vài câu rồi bỏ đi. . .

Cô quả thật thấy cơ thể của ông ta đang khoác lên áo cà sa trên người đầy, miệng tụng pháp danh: "Người là người của mẹ chúng sinh, yêu là yêu mẹ của chúng sinh. . . ." . . . .

. . . . Rốt cuộc cũng trở về với sự yên bình. . . . À, hình như vẫn còn chút vấn đề ở đây.

Tiểu Bạch chợt ngồi xổm xuống, đại khái là muốn xem cái chân đang bị thương của cô. Quá bất ngờ, cô phản xạ có điều kiện né qua một bên.

Cậu ta trừng cô một cái, lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc: "Được rồi, vậy xin hỏi tôn tánh đại danh của tiểu thư là gì?"

. . . . ."Không dám, cứ gọi em gái cây xoài đi."

. . . . ."Nhưng chính cô nói đó. Cô nói vậy à, tôi nghiêm túc hỏi cô, cô lại không nói thật, đùa giỡn với cô, gọi cô là em gái cây xoài thì cô lại không muốn." Cậu ta gãi gãi tóc của mình: "Mấy đứa con gái như các cô thật quái lạ, rốt cuộc muốn như thế nào đây?"

. . . . ."Đã tùy ý cho cậu gọi tên của tôi, còn lí lẽ?!" Đối phó với tên nhiều chuyện như vậy, cô cũng rất phiền não. Cô thật sự không biết nên nói như thế nào. Không tự chủ, giọng nói tăng thêm âm lượng.

"U, hỏa khí vẫn còn lớn. Lúc nãy nói chuyện với thầy Trương sao cô không xông lên như vậy chứ?"

Chẳng muốn vô tình cãi nhau với cậu đâu. Cô đây chỉ muốn yên lặng một chút thôi.

"Cậu đi đi, một mình tôi ở đây là được rồi. Cái gì mà em gái cây xoài, dù sao thì sau này cũng không gặp mặt nhau nữa, tùy ý cậu gọi như thế nào đi". Cô thật sự không nghĩ có nhiều chuyện mất mặt như thế trong cái trường này đâu, cứ như vậy mấy ngày, cả đồng chuyện xấu hổ, TMD, cô thật sự hối hận khi đã chạy đến đây.

"Tiểu thư, chỉ mình cô mà muốn bây giờ quay về chỗ đó?!"
Tiểu Bạch nhìn chân của cô.

"Tôi về chỗ nào là quyền của tôi, cậu quản chính cậu cho tốt đi kìa." Lúc trong lòng có phiền muộn thì xem ai cũng như con ruồi, đặc biệt là một con ruồi nhiều chuyện.

Tiểu Bạch đứng ‘vọt’ lên: "Không biết nên nói chuyện làm sao với cái người này được đây? Người khác tốt bụng, cô còn không cảm kích thì thôi đi, vẫn cứ chửi bới như thế. Còn mấy lần trước gặp mặt cô cũng thế, đang nói chuyện ngon lành thì đột nhiên bỏ chạy. Thật sự không thể giải thích được!" Nói xong, quay đầu bỏ đi.

Phiền phiền phiền phiền phiền. . . . .Phiền chết đi được!

Thật ra nói thế thôi, đầu cô ảo não. Tiểu Bạch đi rồi, cô làm sao về đây?!

Mình thật sự là một đứa con gái chanh chọe mà! Đối với cái ‘người xa lạ’ nhiệt tình kia, thì phát điên làm gì thế không biết?

Còn có điểm nào giống giáo viên đâu chứ!

Nghĩ đến mấy lần trước mình chạy trời chết, cảm thấy mình quá nhàm chán đi ấy. Ngóng bóng thằng nhỏ đi rồi, cô đau lòng!

"Này, đừng đi mà!" Âm thanh như đưa đám phát ra từ trong miệng cô.

"Này. . . Ngượng quá đi. . . Thật ra thì tôi không có cố ý đâu. . . Chỉ là có thể do trong lòng không ổn định nên phát cáu thôi. . . Thật ra thì rất cảm ơn cậu. . . . Mấy lần trước cũng thế. . . . Cậu rất tốt bụng, chỉ là tôi. . . . Tôi không có năng khiếu biểu đạt cảm xúc của mình. . . . Cái đó. . . ." Được rồi, cô có hơi hơi không mạch lạc về lời nói.

Cậu sinh viên quay đầu lại, mặt cười hài lòng: "Cũng biết cô sẽ kêu tôi lại mà."

Cho nên mới nói, muốn làm oan gia ấy mà, căn bản một người tự túc là không thể thành được đâu, hèn gì cứ như vậy một câu nói, trong nháy mắt cô đem hết áy náy quăng lên tận chín tầng mây.

Tiểu Bạch cúi người, sờ lên mắt cá chân phải của cô, rồi lên tiếng hỏi: "Còn có thể đi được không?"

Cô thử bước về phía trước một bước, cẩn thận đem trọng tâm dồn về chân phải từ từ từng chút, từng chút một. Không được rồi, cô lắc đầu một cái.

Cậu ta không nói hai lời: “Tôi đỡ cô đi”. Rồi lại kéo cánh tay cô lên.

Theo trực giác cô né tránh, khoát tay: "Không cần, tôi tự đi!" Nhảy lên trước hai bước.

Tiểu Bạch nói: " Đừng nói với tôi cô định tính cứ như vậy đi về ký túc xá chứ?!"

Được rồi. . . Quả thật. . . Không được. Không thể làm gì khác hơn là. . . . Dem tay khoác lên trên bả vai của cậu ta.

Chương 5: Bia (Đầu)

Cuộc đời như một chậu máu chó.

Nếu không muốn người đó xuất hiện, bất luận bạn có trốn như thế nào thì ở nơi hẻo lánh nào đó vẫn chạm mặt. Mỗi ngày đều tưởng tượng ra cảnh gặp lại người đó, thì lại chẳng thấy bóng dáng ở nơi đâu.

Cô bắt đầu dĩ mang theo tâm tình nặng nề, để cậu ta đỡ mình về ký túc xá. Trong đáy lòng của mình dường như đã biến hóa thành một chủ hiệu buôn ở chợ Đông, trên người mặt nguyên một bộ đồ màu đỏ chói: Tấm biển này lộn xộn quá đi, chính xác là có chút lộn xộn đấy, nếu trước kia tấm biển kia không đề cập đến nơi này, thì đâu có bị cây xoài ở đây đập đến choáng váng đâu chứ, nếu như tấm biển này không bị đập choáng đầu thì cũng sẽ không lưu lạc đến cái nơi khiến lòng người đau như vậy chứ . . . .

.... Có lẽ biểu tình của cô giờ này quá mức vãn vẹo, liền nghe Tiểu Bạch khẩn trương nói: “Cô bị làm sao vậy? Có phải là đau lắm hay không? Nếu không tôi đưa cô đi bệnh viện được chứ? Tôi nhìn thấy người cô toát mồ hôi lạnh rồi kìa.”

....Anh trai à, anh không nhận ra đó là nước mắt của sự hối hận hay sao?

Cô trầm mặt khiến cậu ta càng lo lắng, bỗng cậu ta ngồi xổm trước mặt cô nói: “Lên đây đi, tôi cõng cô. Giờ đã trễ thế này, phòng y tế trong trường chắc đã đóng cửa từ sớm rồi, Tôi đưa cô đi bệnh viện XX. Bộ dạng của cô không ổn.”

Thèm vào, nếu cô dựa vào lưng cậu ta đi một đoạn đường này thì một đời thanh danh của cô sẽ bị hủy hoại trong chốc lát...Tuy nhiên, cô đã không còn cái thanh danh gì rồi...

“Gì...kỳ thực cũng không có nghiêm trọng như vậy đâu. Tôi còn có thể tự đi được. Hình như cũng không có gãy xương, nếu gãy xương thì tôi đã không thể cử động được, tôi rất cảm kích vì cậu đã đưa tôi về, như thế thì sẽ ngại cho cái lưng của cậu lắm đấy.”

Cậu ta không kiên trì nữa, đỡ lấy tay phải của cô kiểu “Nâng đỡ Hoàng Hậu”, hai người cứ thế bước từng bước từng bước. Rốt cuộc cậu ta cũng không nhìn được nữa: “Tiểu thư à, với tốc độ này e là tới sáng mai chúng ta cũng không thể về đến kí túc xá được, cứ để tôi cõng cô cũng được mà.”

Cô liền xua tay: “Không cần! Tôi rất nặng, ngộ nhờ đè anh nằm xuống đất thì mất mặt lắm.... Hơn nữa tôi với anh cũng không phải là thân thuộc lắm...” Ai biết cậu có thể hay không nhân cơ hội này ăn đậu hũ* của tôi?!...

*chỉ sàm sỡ

Vẻ mặt Tiểu Bạch hiện lên một tia không kiên nhẫn: “Tôi thật sự không biết trong óc của mấy đứa con gái mấy người chứa gì nữa? Trong tình huống này mà cô còn không tự nhiên cái quái gì chứ? Nam nữ thụ thụ bất thân? Cô cứ như vậy mà trở về e rằng vết thương sẽ lại càng nặng hơn. Là thân thể quan trọng hay mặt mũi quan trọng đây? Đúng là hai ta không quen thân....Nhưng nếu trên đường gặp một chú chó nhỏ bị thương tôi cũng sẽ giúp nha. Cô cứ

yên tâm tôi cũng cô cùng với chú chó nhỏ này không khác biệt lắm, không có chút gì tính toán, không phân biệt giới tính, tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi của cô đâu!”

Dám so sánh cô với chó...Cô thật sự tức rồi đấy...”Cậu . . .Cậu mới là chó!....Cậu...Lên thì lên, xem ai sợ ai! Có bị đè chết cũng đừng trách tôi”

Cô dùng một chân gắng sức leo lên trên lưng của cậu ta, hai tay nắm thật chặt cổ, ngực ép sát như muốn siết chết cậu. Cậu ta không ngờ cô lại dùng bạo lực nên đi loạng choạng hai bước rồi mới ổn định lại.

“Con gái mấy người khó chịu thật, người ta giúp cô mà cô phải năn nỉ cô nữa chứ.”

“Mới không phải! Trong lũ bạn của tôi thì tôi là người thoải mái nhất. Chỉ tại bất tự của tôi với cậu không hợp thôi, mỗi lần gặp phải cậu thì đều có chuyện xui xẻo, có quỷ mới muốn thoải mái với cậu.”

“Cô à...Tôi mỗi lần gặp cô mới là người gặp chuyện xui chứ... Chính cô bị cây xoài đập trúng...Á...Á...Có gì từ từ nói a...Được được, tôi là không nói cây xoài, là vật thể không xác định đập trúng được chưa, tôi giúp cô xách đồ này, đi những năm tầng lầu này, lãng phí thể lực này, ngược lại là tôi bị xui xẻo mới đúng.

Ngày hôm nay gặp phải cô, muốn giúp đỡ lại phải năn nỉ cô, lưng thì bị hành hạ thể này....mà cô béo như vậy, rốt cuộc là nặng

bao nhiêu cân nha.... A...Aa.a.a.a... Cô còn nhéo tôi thì tôi ném cô xuống đây.”

Thấy bạo lực không còn dùng được nữa, cô lập tức nói: “Ồi chao, tôi cũng vừa nói tôi rất nặng rồi mà, là cậu bảo tôi lên đây chứ. Giờ lại chê bai tôi béo. Còn nói bát tự hai ta lại không hợp này, vừa rồi trong lòng còn có chút cảm kích đấy, nhưng cậu lại nói tôi mập mạp. Lần trước cũng vậy! Người như cậu thế này vậy mà đi trêu chọc người ta.”

“Tôi phải nói, cô mới là người không nhận rõ thời thế đấy! Bây giờ cả trường đều không còn người nào, chỉ có tôi mới có thể thấy cô hoạn nạn mà cứu giúp, giờ mà cô kích thích tôi, không sợ tôi ném cô xuống chỗ này à, nhìn qua có vẻ cô có thể đi một mình về ký túc xá nhỉ?”

Cái này...Cô chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng...

"Tại sao không nói chuyện? . . . . Sợ rồi sao?!"

". . . Tối hôm nay mặt trăng thật tròn nha. . . ."

Cậu ta cười ha hả, phía sau lưng cũng động theo. “Được rồi, đình chiến, đình chiến.”

“Tôi cũng không nói là sẽ gây chiến với cậu...Ai cho cậu nói tôi như vậy...”

Ha ha, bỗng nhiên cô nghĩ ra biện pháp để trừng phạt cậu ta.

“Ký túc xá của tôi ở trên tầng năm...năm tầng a...hahahaha!”
Cô vui vẻ ở trên lưng cậu hươ tay múa chân.

Cậu rên lên một tiếng, “Ông trời ơi, ai tới mang cái đứa con gái mập này đi đi?”

. . . Một đường hỉ hả, cãi nhau âm ỉ, ngược lại cũng thoải mái hơn.

Trong quá trình mang cô lên đến tầng năm, cậu ta nghỉ dọc đường hai lần, cô cực khinh bỉ. Nhưng thật ra chân cậu ta như muốn phát nổ vậy, từ lâu đã không còn đấu võ mồm với cô nữa chỉ thở hồng hộc, hận không thể ném văng cô ra như bao tải.

Hao tổn nhiều tâm sức rốt cuộc cũng mang cô vào đến phòng 508 của ký túc. Tiểu Bạch đặt mông ngồi ở ghế tựa, lau mồ hôi trên trán, há miệng thở dốc vì mệt.

Tôi cũng thu hồi sự đùa bỡn trong lòng, thật sự hơi xấu hổ rồi. Thằng nhỏ này đã mang mình đi nửa cái trường học!

Tuy rằng cô không biết rõ về khái niệm Kilomet, nhưng hai người đã đi qua giảng đường lớn, phòng đào tạo, đi ngang qua một cán bộ nhân viên ở ven hồ, thật sự là một khoảng cách phi thường.

Tính ra thì cô cũng nặng gần 100 ký, bỏ lên lưng công nhát định tốn sức lắm. Sớm biết lên lầu năm tốn nhiều thể lực như vậy thì lúc nãy khỏi cần làm gì, cứ đi dạo về phòng là được.

Cô nhảy lò cò đến bên tủ lạnh tìm đồ uống, thì phát hiện ... chỉ có bia thôi...Thứ này...

Mặc kệ, Cô cầm lấy một lon hỏi cậu ta: “Chỉ có bia, cậu muốn uống không?”

Cậu ta giơ tay ra, mở nắp lon bia rót vào miệng. Uống vào một ngụm thật lớn, lau khóe miệng, cậu ta ngạc nhiên nhìn cô.

“Một cô gái sao lại giấu bia trong ký túc xá? Có thể uống sao? Nha đầu, tôi phát hiện ra cô cũng khiến tôi nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi đây!” [dhienzdabnilefquyedon](#)

Lần đầu tôi đây uống bia vẫn còn là một cô nhóc đấy. Lúc ấy thì cậu ở đâu nào? Có thể uống như vậy không?

Cô nhúc đầu: "... Cái này không phải do tôi mang tới, là mấy ngày trước đi siêu thị mua được. ... Tùy tiện uống chơi thôi. ...

Chẳng lẽ cậu không thấy mùa hè uống bia, ăn dưa hấu rất đã sao?

Trước đây khi còn ở cùng với bố mẹ thì tôi chỉ ước có ngày mình được sống tự lập, có điều kiện sẽ lấp đầy tủ lạnh của mình bằng bia, để sau khi trở về nhà, mở tủ lạnh là có thể uống được một chai bia mát lạnh....A!”

Cô học theo quảng cáo, cũng mở một lon mà uống một ngụm “Thật sảng khoái! Đây chính là cuộc sống mà tôi muốn có!”

Cậu ta rõ ràng bị sốc. . . Về mặt xám lại nhìn cô. Cô cảm thấy thật ngượng ngùng.

"Anh đừng nhìn tôi như vậy. . . . Tôi cũng không phải có thể uống được nhiều đâu. Là cảm thấy.... à, câu coi phim ngày xưa chưa! Người ta đều diễn như vậy đấy. Nhìn cậu là biết tôi nói có ý gì rồi.

Mời tôi uống rượu, kỳ thật thỏa mái với chuyện này. Cũng bởi vì rất nhiều người Trung Quốc chúng ta đem nó phức tạp lên, làm cho cứ hễ uống rượu là phải để giải quyết một việc gì đó như làm ăn, xin việc...

Nhưng thật ra tôi nghĩ rằng nếu gặp “kỳ phùng địch thủ” thì mới gọi là sảng khoái .

Lúc bọn tôi còn đi học phổ thông thường xuyên cùng với bạn bè tới mấy quán nướng, kêu vài chai bia, cùng vượt qua khoảng thời gian nghỉ hè, đặc biệt vui vẻ.”

“... Cái gì mà cô tốt nghiệp trường học...Kinh khủng như vậy...Tiểu nha đầu bị điên rồi.” Ánh mắt cậu ta tiếp tục hoảng sợ nhìn cô.

“Ôi chao, với cái loại mới lớn như cậu thì làm sao hiểu rõ chứ. Mấy đứa cậu đều đã bị tẩy não. Một lòng cứ nghĩ con gái uống rượu là không phải đứa trẻ ngoan, cắt giùm đi!”

Tiểu Bạch rốt cuộc cũng khôi phục bình thường: “ Tôi nói với một con nhóc lừa đảo như cô này, còn dám lừa đàn anh của mình

...Được, tôi bây giờ đã nhìn ra, cô cũng là một đứa em phóng khoáng rồi đây. Nhưng tôi nói này..." Cậu ta tóm lấy lon bia trên tay cô "Bia có ga, bây giờ cô bị thương ở chân nên thôi uống giùm tôi."

Này! Cậu ta cứ thế uống chai bia của tôi! Còn là miệng đôi miệng! Thật không có cách nào nói chuyện tử tế với cậu ta được: "Cậu . . . Cậu cũng không sợ bị độc hại chết à?"

Cậu ta uống xong bia, đi dạo quanh phòng tôi một lượt, lại tới mở cửa tủ lạnh rồi đứng đó tìm đồ, cô không thể ngăn lại được.

Hồi lâu tôi mới biết cậu ta đang tìm gì: "Không phải chứ, ở đây nước ép cũng không có. Tôi đi xuống căn tin mua ít đồ rồi quay về. Cô cần gì không, tôi tiện thể đi luôn một chuyến."

Tôi không khách sáo nhờ cậu ta mua cho trái dưa hấu, cậu ta nhếch miệng cười: "Lại muốn ăn dưa hấu với bia à, đúng không nha đầu?"

Tôi vỗ bả vai cậu ta: "Anh em rất có mắt nhìn, rất hiểu biết, ý thức phục vụ rất cao. Cậu chính là nhân dân tiên phong, là công bộc của xã hội!"

Dứt lời liền cong người, mô phỏng theo tư thế trong kinh kịch, chỉ vào cửa: "Xin mời ạ ——!"

Chương 6: Thành Người Què Một Ngày

Thành thật mà nói, cái tên Tiểu Bạch này xem ra cũng là một người rất tốt.

Cậu ta đi xuống lầu mua một ít nước và bịch bánh quy, còn thuận đường giúp cô mua thêm một thùng mì ăn liền.... Lúc đi về còn dặn dò, bây giờ tình huống như vậy nên hạn chế ăn những thức ăn không tốt cho sức khỏe, bảo rằng có gì thì gọi điện cho mấy cửa hàng mang đồ ăn lên phòng là được, sự tỉ mỉ và dịu dàng ấy khiến cho tôi như muốn khóc thành dòng.

Dĩ nhiên, lời nói chuyện thì vẫn keo kiệt thôi.

Thật vất vả mới tiễn được cái người kia đi khỏi cửa, thế mà cậu ta lại đứng đó thuyết minh đủ thứ, nào là dặn mai phải đi đến phòng y tế một lần gì gì đó, may mắn cô cự tuyệt nhiều quá nên cũng bỏ đi.

Nào ngờ cậu ta mới sáng sớm lại đánh thức giấc ngủ của cô. Phải biết lúc mới rời khỏi giường, cô nhưng một người đang bay lơ lửng giữa vũ trụ. Hoặc là siêu cường, có tính hủy diệt cao, hoặc là cực kỳ. . . Yếu. . . , đòi hỏi người khác tự chuẩn bị cột thu lôi cho chính mình.

Lúc ấy trên người cô đang mặc váy ngủ “Dưa muối”, quần tam tóc đuôi gà, trên mặt đầy chất nhờn bóng loáng, còn nguyên cái kính cận xiêu vẹo trên sống mũi mà đi ra mở cửa phòng, nhưng bên ngoài cửa lại hoàn toàn yên tĩnh. . . .

. . . . . Thỉnh thoảng có thể nghe được âm thanh mấy con quạ đen đang bay lượn vòng vòng trên đỉnh đầu. . .

Đại khái đứng sững cỡ nửa phút. Cô nhìn cái tên ngốc kia vẫn chưa chịu lên tiếng nói chuyện, hành tinh nhỏ chuẩn bị bộc phát.

"Cái ông anh này, sao mới sáng sớm lại tới âm ỉ với tôi hả, không phải định tới đứng ngăn người ở đây chứ?" TMD, ngủ quá lâu cho nên giọng nói không mang theo uy lực, trở nên khàn khàn.

Khóe miệng Tiểu Bạch lập tức gợi lên nụ cười mỉa mai, âm thanh cũng đầy tràn chế nhạo: "À. . . . Tôi hôm qua trăng rất tròn, chẳng lẽ cô biến thân thành công rồi sao?"

"Biến thành người sói thì cắn chết cậu trước! Bớt nói nhảm đi, tôi đi ngủ tiếp!"

"Biết mấy giờ rồi không mà cô còn ngủ, tôi còn cố ý đá banh xong mới tới tìm cô. Mua cho cô bữa sáng đây này."

. . . . . Tôi muốn khóc. . .

"Anh ơi, cảm ơn anh nhé! . . . .Tôi chưa bao giờ ăn bữa sáng cũng chưa bao giờ dậy sớm. . . . . Tôi rất cảm kích." Nói xong thì cô chuẩn bị đóng cửa đi ngủ tiếp, lại bị tay của cậu ta chặn lại.

"Em gái cây xoài, tối hôm qua đã nói hôm nay đến bệnh viện xem chân của cô thế nào. Bây giờ đã 10 giờ rồi, cô vô phòng chuẩn bị đi rồi hai ta lên đường."

"Tôi không đi! Tôi muốn đi ngủ!" Thế nhưng cậu ta lại dè cánh cửa thật chặt.

Mặc dù mắt dính ghèn, mặc dù vẫn đeo kính, vẫn không che được sự uy hiếp từ ánh mắt cô. Hai ánh mắt của họ giao hội với nhau, nhiệt độ tăng lên giống như muốn thiêu đốt cả phòng hàng xóm sát bên hông.

Nhìn động tác không hoàn toàn của cậu ta, từ trong miệng cô phát ra âm thanh uy hiếp "Chị đây buồn ngủ!", gương nanh múa vuốt hướng về phía cậu ta tiếp tục thoát lời thoại "Người cản tôi thì —— chết!" Đóng rầm một cái khiến cậu ta đứng ngoài cửa, đem thức ăn ném lên bàn, vọt lên giường ngủ tiếp.

Ai ngờ nằm trên giường, lăn qua trái rồi lăn qua phải, chả buồn ngủ khiến cô phiền não muốn chết luôn. Bất đắc dĩ rời giường đi đánh răng rửa mặt. Xem cái chân phải bị thương một lát, mới đó đã biến thành bánh bao, nhân một một cái lên đó, á, ghét thật.

Mở máy vi tính lên nhưng chợt ngăn người nhìn màn hình, bụng đang đói nên tiện thể lấy luôn đồng thức ăn của Tiểu Bạch đưa, ăn rồi tính.

Buổi trưa. Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Ai đó? Vừa hay là Tiểu Đại Nhân.

Lại mang theo đồ ăn Trung Quốc?

"Ôi chao, ngài đã biến thân trở lại rồi sao?!" Tiểu Bạch cười cợt nhìn cô, đem đồ ăn để lên bàn.

Mặc kệ sự nham hiểm của cậu ta, cô trợn mắt nhìn một bàn đầy đồ ăn: "Tôi nói cậu cũng quá. . . Chu đáo rồi đấy chứ? Thái độ phục vụ này. . . . Không phải ngài có ý đồ gì với tôi đấy chứ?" Lời còn chưa nói hết, trên đầu liền bị gõ lên một cái , "Trong óc cô đang đựng gì vậy? Đi xe buýt tôi nhường chỗ cho “người già yếu”, ngài cũng nghĩ tôi có ý đồ gì với họ à? Đừng có mà tự luyện?"

Cô thuận tay nắm lấy chiếc gối ôm, "Mới không phải đấy.Cậu cũng nhiều tuổi như vậy rồi, chẳng lẽ cũng chưa có bạn gái để chăm lo à? Sáng sớm tìm tôi để chăm sóc cái người già yếu này cũng rảnh quá rồi đấy."

Ai ngờ bạn học Tiểu Bạch hất mái tóc ‘đẹp trai’ lên một cái, hạ tay xuống như diễn viên Châu Nhuận Phát, chớp chớp đôi mắt nhìn cô: “Cô nhìn chỗ nào thấy tôi thiếu con gái theo đuổi?"

. . ."Cắt. . . Thật ghê tởm. . . Cũng không biết rốt cuộc là ai tự luyện hơn ai. . . ."

Hai người vừa cãi nhau vừa ăn cơm, thời gian cũng vì thế trôi qua rất nhanh. Sau khi ăn xong, Tiểu Bạch kiên trì đỡ cô đi xuống lầu, lúc khám sơ ở phòng y tế thì bác sĩ bảo cô bị tổn thương phần mềm, cho nên được xịt một loại thuốc nam lên chỗ bị thương, sau đó cậu ta cũng cô lên lại lầu năm.

Cô có cảm giác mình giống như một loại hàng hóa, bị người ta đến dọn đi rồi ném vô kho hàng bảo quản, không còn ai đến thăm

một lần.

Bởi vì, bác sĩ đã nói: Cố gắng ít hoạt động để cho chân nghỉ ngơi vài ngày.

Vì vậy, cô bị phán quyết—— trước khi vào học thì bị giam lỏng, cấm túc, bỏ vào ngục dài hạn—— bởi đại nhân Tiểu Bạch

Chương 7: Thăm Tù

Đối với một người tù nhỏ đã bị hoài nghi là có khả năng bị động kinh thì đối với chuyện không ra khỏi nhà là một việc hành hạ người ta. Chỉ trong thời gian vài ngày, cô sắp đếm sạch mấy cọng tóc trên đầu mình rồi. Mỗi ngày niềm vui thú duy nhất của cô là khi Tiểu Bạch đến “thăm tù” thì nắm chặt cơ hội cãi lộn từng pheo với cậu ta, nếu không thì cả người cô sẽ mọc đầy nấm mốc lên mặt.

Vào giờ phút này, cô đang ngồi trên giường, hai chân bắt chéo vào nhau, nói điện thoại với Chung Lôi: "Mình nói cậu thật không có lương tâm nha? Mình dọn đi các cậu không giúp còn chưa tính, mà ngay cả một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có là sao, mình giống như bị trục xuất ấy, 5555555".

Lôi Lôi, là người con gái thân yêu nhất cuộc đời cô.

Trước khi biết Lôi Lôi, cô rất ghét mấy đứa con gái ‘Dịu dàng như nước’. Bây giờ đã là một xã hội phát triển, đâu còn cái loại nữ sinh ‘thanh khiết’, nếu nói dịu dàng, thì chỉ có giả bộ mà thôi, giả ngốc cho người ta xem hài kịch.

Đến lúc quen biết Chung Lôi, mới biết trên đời này còn có loại con gái như vậy, trời sinh ra đã dịu dàng. Không giống như Hạ Tử Vi trong 《Hoàn Châu cách cách》 giả mù sa mưa (Kiểu như vờ vĩnh, giả bộ), mà là vô cùng dịu dàng. Bọn họ lúc nào cũng tử tế với người bên cạnh, luôn nhẹ nhàng nói chuyện với bạn bè hay người khác.

Vì vậy, cô vừa thấy cô ấy đã yêu, không lâu, các cô rơi vào bể tình, nữa sau lại. . . . Hai người ở chung với nhau bốn năm. . . . Cho đến khi cái tên Tiểu Mã ghê tởm kia xuất hiện, là kẻ thứ ba phá hư cuộc sống của các cô, bằng không, cô đã cùng với Chung Lôi có một chuyện tình cảm ‘thần sầu quỷ khóc’, ‘kinh thiên động địa’ để rồi ‘lưu danh thiên cổ’. . . . . Tiểu Mã, tôi hận anh, ngàn năm sau vẫn hận anh. . . . .(Bỉ Bỉ ghé ngang: lưu danh mốc xì =.=, bà là của Tiểu Bạch nhà tôi)

Lôi Lôi ở đầu dây bên kia điện thoại lên tiếng: “Bạn thân mến, ngại thật. Hai ngày nay Đinh Đinh bị sốt, chồng mình lại tăng ca nên rất bận, một mình tứ bận trước bận sau đến phát mệt luôn đây này ~ cho nên mới không có thời gian gọi điện cho cậu. Cậu làm sao vậy hả? Hoàn cảnh ở trường đây sao rồi?”

Cô mếu máo nói: "Híc híc, mình sắp ngủm đến nơi rồi đây này. . . Từ đầu đến cuối đều không thuận lợi . . . Đầu tiên là bị đánh. . Sau đó bị lừa. . . . Cuối cùng là bị cấm túc. . . ." Nước mắt tuôn rơi. . . .

Một cô gái lịch sự như Chung Lôi, giờ phút này giọng nói chột tăng thêm mấy độ: "Bị đánh? Bị lừa? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Bây giờ cậu đang ở đâu? Mình đi tìm cậu!"

Trải qua cuộc trần thuật cực kỳ khoa trương cộng với tiếng khóc than thở bên điện thoại của cô, rốt cuộc Chung Lôi cũng từ giã chồng con, lao ra khỏi nhà thăm cô!

Nghĩ đến chuyện trưa này có cơm ăn rồi, cô nghĩ mình cũng nên gọi thông báo cho Tiểu Bạch không cần mang cơm tới ký túc xá. Lúc này mới phát hiện mình chưa có số điện thoại của cậu ta.

Đứa bé này. . . Quả nhiên là làm chuyện tốt mà chẳng được lưu danh tí nào!

Cô gọi điện chỉ huy Chung Lôi nên để xe hơi ở đâu cho phải, lúc đi tới ký túc xá tìm cô thì cũng vừa vặn gặp ngay Tiểu Bạch. Thấy hai người này xuất hiện đồng thời, trong lòng cô chỉ cảm thấy vô cùng may mắn khi đã báo trước với Chung Lôi về việc Tiểu Bạch xem cô như em gái của cậu ta.

Nhưng vô luận như thế nào, thấy hai người này tiến tới cùng nhau, cô lập tức chột dạ. Nói Chung Lôi là bạn Trung học ư? Người ta là mẹ rồi. . Có chút gì đó. . . .

"À, đây là Tiểu Bạch, là đàn anh mình mới quen, lần này nhờ có cậu ta chăm sóc mình. Còn đây là. . . Là chị của tôi. . . Chung Lôi."

Hi vọng cậu ta không hỏi kỹ lưỡng.

Cô lại nói tiếp với Tiểu Bạch: "Chung Lôi đến xem tôi như thế nào...tôi muốn gọi điện báo cho cậu biết hai tụi tôi sẽ ra ngoài ăn trưa, kết quả tôi phát hiện ra mình không có số của cậu. Nhanh, cho tôi số điện thoại đi, lần sau đỡ mắc công cậu đi một chuyến."

Sau khi trao đổi số điện thoại, vẻ mặt Tiểu Bạch thành thật nói: "Không phải bác sĩ đã nói cô không được đi đâu sao? Hai người còn định đi ăn? Tôi xách cả đồ đạc này, nói không chừng đủ rồi đấy, nếu không thì đừng đi ra ngoài!"

. . . . Làm sao có thể!

Cô vất vả mới trốn được trại giam, làm sao có thể ăn ở ký túc xá!

"Đừng á! Bạn thân của tôi vất vả đến thăm tôi, tại sao có thể như vậy được chứ? Tôi muốn ăn hải sản! Tôi muốn ăn lá chuối! Tôi muốn ăn sushi! !"

Kéo cánh tay đang vung lên của tôi, rốt cuộc Chung Lôi cũng có cơ hội xen vào: "Cậu xem chân cậu như vậy đi, làm sao ra ngoài ăn được? Mình ở nơi này ăn được không? ? Được chứ??"

Tiểu Bạch đệm nhạc: "Người không nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Cô xem người ta dịu dàng chưa kìa, nhìn lại mình một chút đi. Ôi. . .Đàn ông với đàn bà kém nhau cũng không quá nhiều! Cô trở thành đàn ông được đấy!"

Sau đó hướng về phía Chung Lôi: "Xin chào, tôi là sinh viên năm tư Hệ quản lý Đại học J , lần đầu tiên gặp mặt, rất hân hạnh được biết chị." . . . . . Cậu mới là giống đàn bà. . Cả nhà các người mới giống đàn bà. . . . .

Lôi Lôi nén cười xem cậu ta, nhìn lại tôi một chút: "Biết cậu tôi cũng rất vui. mấy ngày nay cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Tiểu Mỹ nhà tôi. Cái con bé này, nếu vút bừa bãi thì rất dễ bị thương, sau này vẫn còn muốn nhờ cậu chăm sóc cậu ấy nhiều hơn."

Tiểu Bạch hướng về phía cô: "Thì ra cô tên Tiểu Mỹ à? Là Tiểu Mỹ nào vậy? Tôn Tiểu Mỹ bên trong Đại Phú Ông à? . . . . .Đừng nói gì, giống lắm."

Cô ném qua cái ánh mắt xem thường, mặc kệ cậu ta, lôi ống tay áo Lôi Lôi, mắt sáng ngời: "Mình muốn đi ra ngoài ăn . . Mình muốn đi ra ngoài ăn. . .Mình muốn đi ra ngoài ăn. . . .Mình gần chết ghen rồi. . . ."

Lôi Lôi bị cô lăn qua lăn lại, không thể làm gì khác hơn là đồng ý đi ra ngoài ăn.

Kết quả dưới sự kiên trì của Tiểu Bạch, chúng tôi không thể ăn được hải sản, không thể ăn sushi, không thể ăn cà-ri, không thể ăn hải sản. . . . . ! ! !

—————Phân cách mang nổi tức giận của cô—————

Món ăn Quảng Đông.

Không có sự nhiệt tình với mấy món Quảng Đông này được.

Trang trí hình rẽ quạt như thời Tần-Hán, cánh gà chấm nước gừng, chân heo ngâm cách thủy với củ sen. . . . .

Mẹ nó, tất cả đều là xương heo xương gà. . . . Dù muốn bỏ cũng cần quái gì mấy thứ này, tôi muốn ăn hải sản. . . . .

Cô cắn chiếc đũa, phần hận nhìn hai người đang trò chuyện say sưa không để ý tới cô. TMD, thật sự cho rằng hai người cha mẹ tôi à?

Lôi Lôi đại nhân: "Nghe nói mấy ngày nay đều là cậu đưa cơm cho cô ấy? Thật là làm phiền cậu rồi. Mọi người bọn tôi gần đây hơi bận bịu, cho nên không đến xem cô ấy được, ai biết lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Thật ra thì vết thương ở chân thì nên ở nguyên một chỗ, nhưng nếu không cho cô ấy ra khỏi cửa, quả thật so với việc giết cô ấy còn khó hơn. Nếu cậu có thời gian, thì tới nói chuyện với cô ấy, để cô ấy một mình cũng rất khó chịu."

Tiểu Bạch đại nhân: "Tôi nhìn qua là thấy rõ rồi. Hai ngày đưa cơm cho em gái cây xoài này, mắt cô ấy giống như hiện lên ánh sáng màu xanh, còn thiếu chút nữa là đem tôi ăn luôn rồi. Vốn định chiều nay đưa cô ấy đi ra ngoài dịch bản thảo với tôi, mà chị lại đến đây. Nếu không tôi nghĩ cô ấy chắc cũng chạy ra cắn người như chơi."

. . . . . Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!" Người nào hai mắt nổi ánh sáng xanh! Không phải người nào đó bị cậu cho ăn thành heo rồi à? Cho rằng chị đây không ai muốn phải không?! Nếu không phải trường chưa mở cửa thì nào dám trông cậy vào cậu chứ."

Lôi Lôi an ủi vỗ lên tay cô: "Tiểu Mỹ người này ấy à, thật ra thì vô cùng đơn giản. Hỉ nộ ái ố đều hiện ra hết trên mặt. Cậu đừng nhìn cô ấy . . Có thái độ có chút gấp, nhưng trong lòng lại rất tốt. Cậu cũng đừng chấp nhặt với cô ấy. Cô ấy à, điển hình là nói năng thì chua ngoa nhưng tấm lòng thì mềm như đậu hũ. Trước kia lúc chúng tôi đi học chung với nhau, mọi người có chuyện gì thì cô ấy là người đầu tiên chạy tới . . . ."

. . . . . Hả. . . . . Bị phanh phui rồi. . . . Hả? Đúng không ? Cô ấy nói chúng ta lúc còn đi học? Cô vội vàng lấy mũi chân đá lên cậu

ấy, lấy tay che kín mắt, sau đó liều mạng nháy mắt làm tín hiệu cho Chung Lôi biết.

. . . . . BAL¬ABALA. . . . Không lẽ Chung Lôi hoàn toàn đắm chìm trong ký ức về thời đi học của mình sao?

. . . . . Cô đá. . . . .

Không để ý tới cô sao?

Cô lại đá. . . . .

Trời ạ. Hôm nay mình không tồn tại sao?

. . . . .

Tiểu Bạch đang ngồi nghiêm túc lắng nghe thì tự dưng giở khăn trải bàn lên, lớn tiếng nói: "Em gái cây xoài à, có ý tứ gì thì cứ nói thẳng đi. Cứ đá chân tôi là muốn gì đây?"

. . . . . Bộp. . . . . Mấy người khác bàn đều ngừng lại.

. . . . . Cô . . . . . Được rồi. . . . . Vậy cô cũng ngừng lại. . . . .

Chương 8: Cùng Tiệp Nam So Chiếu

Sau khi Lôi Lôi về, bạn học Tiểu Bạch thành công trà trộn vào ký túc xá của tôi.

Trên danh nghĩa là vì trấn an cô khi bị giam lỏng trong đó, thật ra thì cậu ta cũng không có tác dụng nhiều bao nhiêu. Đại đa số thời gian, hai người chúng tôi đều làm chuyện khác, lúc nghĩ tới điều gì thì có nói chuyện đôi ba câu.

Cô nhường lại bàn máy tính cho cậu ta, còn mình thì lết trên giường, mang theo cái chân bị thương kia theo cùng. Tiểu Bạch ở trên giường phiên dịch tài liệu của cậu ta, còn cô thì xem mấy tấm ảnh hoặc lâu lâu chat trên QQ một chút. Trong ký túc xá chỉ nghe thấy âm thanh gõ bàn phím cách cách, còn thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cười quỷ dị của cô.

Từ lúc biết nhau, trò chuyện xui xẻo khiến hai người cãi nhau ầm ĩ, thì cái không khí hài hòa như bây giờ khó có thể thích nghi được.

Ngày nào, sau khi xem phim xong, cô ngược nhìn xung quanh, ngẫm nghĩ về cái trạng thái yên tĩnh trong căn phòng này.

Trẻ tuổi thật là tốt! Mọi người nhìn Tiểu Bạch đi, một đứa con trai mới lớn, cả ngày phơi ở bên ngoài thì da vẫn cứ trắng, ngay đến cả lỗ chân lông cũng nhìn không ra. Nào có giống cô, không nơi nào nổi mụn thì cũng là bị dị ứng da. . .

Khi còn bé cô luôn luôn nghĩ mẹ mình đã sinh lầm giới tính cho cô, nếu ở thời cổ đại cô nhất định sẽ trở thành anh hùng, nhiệt huyết phái nam sẽ khiến nhiều kẻ máu chảy đầu rơi. Mà cô cũng nghĩ Tiểu Bạch sinh ra chắc bị lệch giới tính, mẹ cậu ta sinh ra cậu ta lại đẹp mắt như thế, mà lại là con trai, lãng phí tài nguyên quốc gia thật.

Cũng may cậu ta không tìm được mùi vị của BỎ, bằng không, trên tai trái của cậu ta sẽ có thêm một chiếc bông tai, chắc chắn sẽ khiến cho cả đồng người lớn nghi ngờ giới tính hiện giờ của cậu ta.
..

Mà lại nói, cậu ta lại cực kỳ cẩn thận. . . Chẳng lẽ là thụ ?

Ừ. . . . Cũng rất khó nói. Bây giờ mấy đứa trẻ rất cởi mở.

"Một mình cô ở đó làm bầm cái gì trong miệng đó ?"

Ồn ào, làm ta sợ muốn chết đấy đại ca à. Ngài lên tiếng trước sao không báo trước vậy chứ ? . . .

"Ừm, là tôi đang nghĩ, cậu là công hay là thụ?"

Phốc. . . . Một ngụm nước phun lên trên màn hình, máy vi tính của Tiểu Bạch chết chắc rồi. . . . ,

Cậu đẩy ghế ra đứng lên. . .

Oa oa oa. . . . Cậu ta đang đi tới. . . . .

Hả. . . Đánh người đừng đánh mặt . . . . Ôm đầu. . . .

. . . . . Ah? . . . . Tại sao không có động tĩnh?

Thò đầu ra, xem rõ ngọn ngành.

Tiểu Bạch như một vị thần giữ cửa đứng trước giường của cô, mặt không chút thay đổi, không nhìn ra cậu ta đang muốn như thế nào. .

"Cái đó. . ."

Vừa định lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, thế nhưng cậu ta lại cúi người xuống, hai tay chống xuống giường. . . . Cái tư thế này. . . . Vừa đúng đem cô ‘Vòng’ giữa hai cánh tay của cậu ta. . . .

. . . . . Cô hơi sợ. . . Thế nhưng cậu ta lại cúi người thấp thêm một chút nữa. . . .

. . . . Sự yên tĩnh trong căn phòng càng khiến người khác thêm sợ hãi. . . . Cô thật sự muốn phá vỡ tình huống hiện giờ. . . . Trong hơi thở đàn ông bao vây lấy người. . . . Khuôn mặt phóng đại của cậu ta đang ở trước mắt. . . .

Cô. . . Ánh mắt mình nên để chỗ nào đây?

Khẽ nhếch miệng, cậu ta nhả từng chữ một: "Cô – cảm – thấy – thế - nào ?"

. . . Cái gì mà tôi cảm thấy? Cô thì cảm thấy được cái quái gì chứ? . . . .

. . . . Ôi mẹ ơi, trái tim nhỏ của con. . Nhảy lên vài cái như vui mừng

Đủ lâu đủ nháo loạn lòng người, người khởi xướng đã sớm nhàn nhã trở về bàn máy tính làm công việc của mình.

. . . . Máy chuyện này là ý gì đây? . . . . Cậu ta vừa mới nói gì? . . . . .

. . . Mỹ Nam Kế, dùng Mỹ Nam Kế một cách trắng trợn! Cô cư nhiên lại một đứa con trai nhỏ tuổi hơn đùa bỡn! Mẹ nó, còn có thiên lý hay không hả ? [dhienzdabnilefquyedon](#)

Cô nhất thời ngại ngùng: ". . . Cậu. . .Sao cậu có thể kè sát người tôi như vậy?. . . Về sau. . . Cấm cậu ở trong phạm vi một mét! Cậu. . .Là cái người vô lễ. . . . Cẩn thận đấy, coi chừng tôi đánh cậu toi bời"

. . . . . Trả lời câu nói của cô, là âm thanh gõ lạch cạch trên bàn phím. . . .

Hiển nhiên, Tiểu đại gia căn bản không có ý định cãi lý với cô. . . Hừ! Có gì đặc biệt hơn người, bản tiểu thư đây cũng không cãi lý với cậu làm gì!

. . . . . Nửa giờ sau. . .

"Tiểu Bạch. . . . Chán quá đi. . . Chơi với tôi một lát đi chứ . . .
."

Không người để ý đến cô. Mẹ nó, quá mức rồi đấy nhóc con!

Cô chuẩn bị nhảy xuống giường tính sổ với cái người đang ngồi bên kia.

. . . Đúng, cô chính là sử dụng động tác ‘nhảy’ trong thể dục. . .
Và cô quên mất chân mình đang bị thương . . . . .

Vì vậy. . . . Cô đau đớn. . .

Tiểu Bạch quay đầu lại, thấy một cảnh tượng rất tuyệt vời: cô đang nằm trên mặt đất. . . . Váy tóc lên trên eo . . Lộ ra chiếc quần lót hình chú mèo máy Đôraemon. . . .(Tuyệt vời ông mặt trời)

Tay của cô. . . . Tay của cô đang giờ thật cao để bảo vệ tài sản quý giá nhất —— Laptop. . .

Cô nhanh chóng đặt máy tính lên sàn nhà, kéo làn váy xuống. Thấy tên tiểu tử kia vẫn ngồi nguyên một chỗ không di chuyển, trên mặt chợt nổi lên một tầng hồng hồng. Mẹ, sự trong sạch của chị đó.

~~"Ừm. . . . Cái đó. . . . . Tôi. . . ." Cô vò tai bứt tóc không biết nên nói gì, ai ngờ đối phương chợt cười thật to như phản ứng bình thường, cười đến nỗi không thể dừng lại, nước mắt cũng theo tiếng cười chảy ra khóe mắt.

Cô không chịu được chạy tới bóp bóp khuôn mặt của cậu ta "Cười cười cười. . . Cười cái gì mà cười! Có gì đáng cười! Tôi biết ngay là khi nào gặp cậu là sẽ có chuyện xui mà. . . . Tức chết tôi rồi. . . . Không cho cười!"

Người nào đó vất vả lắm mới kìm nén bản thân, một tay nắm thành quyền để trước mũi, ho khan một tiếng, mắt chứa "Lệ nóng" nhìn tôi, giọng nói còn mang theo run rẩy: "Em gái cây xoài à, em, tuyệt đối là tôi đã thấy, có tố chất gây cười cho người ta đấy nhé."

Nói xong, ý vị sâu xa vỗ vỗ lên vai cô, sau đó kéo làn váy cô lên đầu gối: "Ừ, không bị thương lại chứ?"

Tôi còn có thể nói gì đây?

. . . . Im lặng hỏi ông trời. Ngơ ngác nhìn cái tên đang cười cô, sau đó vuốt vuốt hai bàn tay cậu ta, hoạt động hai chân, ngồi trở lại trên giường, ôm laptop dùng sức gõ bàn phím để tiết hết nỗi hận trong lòng!

Sau đó coi thường cái tên nhàm chán bên kia. . . .

Trong tích tắc cái đầu QQ của ai kia nhảy lên, cô đây muốn đập máy tính rồi!

[Tiểu Bạch Nic đưa ra ngón tay cái thần kỳ]: Woa, em gái cây xoài thật là thân thủ bất phàm nha, khen một cái nào!

[Vô địch tiểu mỹ nữ]: CÚT!

[Tiểu Bạch Nic]: Em gái à, tôi phát hiện ra em viết chữ rất lớn nha, quả nhiên mỗi khi ra tay đều khác người, bá phục!

[Vô địch tiểu mỹ nữ móc súng máy ra, hướng về phía Tiểu Bạch Nic vừa thông suốt bắn càn quét]: "Ăn xong thì nói nhảm! Làm trò này!"

[Tiểu Bạch Nic đôi tay ôm quyền]: "Ăn cái người biết làm trò sao? Anh hùng, đối với ngài thì tôi trực tiếp gọi bằng Anh. Xin chớ coi thường giới tính của ngài."

[Vô địch tiểu mỹ nữ đưa hoa đào chống lên cằm Tiểu Bạch Nic]: "Vậy thì cười cho gia đây một cái đi nào!"

[Tiểu Bạch Nic đôi tay che ngực]: "Cứu mạng a, vô lễ! !"

[Vô địch tiểu mỹ nữ]: "Tôi mới nói gì nào? Cũng biết cậu là thụ! Cái người này chỉ có thể là thụ!" (Cô ngốc thật *thở dài*)

Tiểu Bạch đang ngồi ở bàn máy vi tính bên kia, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, đứng dậy đi qua. . . Cảnh này có vẻ quen quen? . . .

Cô vội vàng ôm đầu nhận sai: "Đại ca, tôi sai rồi. . . Đừng qua đây. . . Ngài là công, ngài chính công trắng trợn!"

Ai ngờ cậu ta vươn tay sờ sờ cái đầu của cô, nói: "Ngoan ~~"

Đang muốn ra tay xử cái tên tiện nam này thì bỗng một âm thanh cái riêng ột người vang lên, "Đáng tiếc không phải anh" ,

nhanh chóng ôm lấy máy tính, thấy cái hình đầu người vẫn tắt ngóm chừng ấy thời gian lại đột nhiên sáng rực rỡ.

Tiếng hát vẫn chưa dứt: đáng tiếc không phải là anh, theo em đi đến cuối cùng, nhưng lại lạc đường vì câu nói ngày xưa. . . .

Chợt lo lắng trào dâng, giống như đôi phương có thể nhìn thấy được dáng vẻ bây giờ của cô. Đưa tay vuốt mái tóc, ngồi thẳng người.

Tiểu Bạch cười cợt trên đỉnh đầu cô: "Ai vậy? Hình như cô đang sợ?"

Không để ý tới cậu ta, chuyên tâm nhìn cá đầu sáng màu bên trên màn hình. Mở hộp thoại ra.

Ừm . . . . . Dòng chữ: "Đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?"
. . . . . Vút. . . . .

Ừm. . . . . Không bằng: "Anh đã về chưa? Bây giờ em đang ở thành phố G." . . . . . Vút. . . . .

"Rắc rối vậy. . . .Tình cũ đó à?" Cô tức... cú! Cái người này sao cứ có mặt ở mọi nơi vậy chứ? "Ai cho cậu nhìn lên hả?"

Người này còn lý luận: "Người nào nhìn lên! Tôi vẫn đứng chỗ này, chính cô mới không dè dặt đấy chứ, tôi quang minh chính đại, cô mới là người có tật giật mình!"

Đang tranh chấp, thì đối phương lại lên tiếng tiếp.

Trong cái khung màu trắng, dòng chữ xanh dương hiện lên,
ngắn gọn nhưng có sức khiến người ta nổ tung.

"Anh đã trở về."

. . . . . Anh ấy trở lại. . . .

Chương 9: Thẳng Thắn

Trên cái đầu hình chim cánh cụt, bài hát "Đáng tiếc không phải là anh" đung đưa. Trong cái khung màu trắng, một dòng chữ màu xanh dương, lẳng lặng nằm im ở đó.

"Anh đã trở về."

Lòng của cô, vốn đã an tĩnh, giờ xao động rồi, không biết làm sao rồi.

Tô Nham trở lại.

Phải nói, là "Ex. Boyfriend" của cô trở lại, hay là "Bạn trai" cô trở lại?

Trong lòng cô đã từng tưởng tượng sẽ gặp lại nhau trong tình huống như thế nào, nhưng thực tế ư? Trong lòng cô đã từng tự nhủ cái người này sẽ không là 'nam chính' của cô nữa, nhưng tại sao anh vẫn cứ quấy đảo mặt nước hồ trong trái tim cô ?

Vô số câu hỏi trong lòng. Giữa cô và anh, rốt cuộc là gì? Ban đầu không nói chia tay, chỉ im lặng bỏ đi, cứ tưởng rằng tình cảm đã kết thúc, nhưng không nói ra một lý do nào, và sau đó cũng chưa có tin tức gì về nhau. Cứ dây dưa như vậy, rốt cuộc là đã kết thúc hay còn quan hệ?

Không có một câu xác định, không có bất kỳ cam kết. Cô, đến tột cùng nên làm thế nào để đối diện với người kia? Bình thản mà làm bạn bè ư? Hay là thấp thỏm trước người tình cũ?

Mở hộp thoại, bắt đầu công việc đánh máy. Gõ chữ. . . Xóa. .
Gõ chữ. . Xóa. . .

Chồng chất vô số từ ngữ, lại biến thành một câu nói lãnh cảm:

"Ừ, em đang ở thành phố G."

Nham: "Anh biết. Ngày mai anh đi gặp em. Mới vừa xuống máy bay nên hơi lệch giờ một chút."

Trời ạ! Ngày mai anh ấy muốn tìm mình? Cúi đầu ngấm bản thân, cái tình huống oái ăm bây giờ thật kinh khủng: đã lâu không chỉnh sửa đầu tóc, trang phục thì lồi thối lệch thếch, lâu nay cũng không dưỡng da mặt nữa chứ, còn thêm cái chân bị đau này nữa?

Bất kỳ quan hệ của hai người bọn họ là như thế nào, bất kỳ một cô gái nào cũng không muốn mình lại trở nên xấu xí khi đi gặp người tình cũ.

Cô không muốn anh ấy nhìn thấy mình như lúc này. Tuyệt đối không muốn!

Cô mong rằng, lúc hai đứa gặp lại nhau, giống như khi mới quen, anh có thể nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp và ưu nhã của cô khi ở ký túc xá năm ấy.

Dù cho một giây kế tiếp sẽ nói ra những lời ngoan độc, nhưng dù thế, trong giây phút ngắn ngủi ấy, cũng hi vọng mình là hoàn mỹ trong mắt anh.

Vội vàng gõ dòng chữ: "Thật xin lỗi, ngày mai có việc nên không đi được, chắc không gặp được rồi. Qua một thời gian ngắn nữa thì tôi hẹn lại với anh."

Cô còn chưa đánh hết mấy câu trên, thì đôi phương đã gửi một dòng tới trước: "Anh đi ngủ, tạm biệt", hộp thoại đã chuyển sang màu xám.

Mẹ nó! Cô hoảng loạn! Liệu mạng đánh bom, đôi phương lại không phản ứng chút nào.

. . . Cô không muốn, cô không muốn, cô không muốn!!

~Đầu cô toàn rơm rạ. . . Cô mới nhớ trong phòng mình còn có một người khác. Buồn buồn hướng về phía cái người đang ngồi trước máy tính, lên tiếng hỏi: "Tiểu Bạch, còn bia trong tủ lạnh không?"

Tiểu Bạch quay đầu, sâu xa nhìn cô, lạnh lùng nói: "Nhớ tới tôi rồi à?" (anh í ghen rầu đấy ạ :3)

. . . Được rồi. . . Vừa mới nãy hơi lơ đãng. . Hình như Tiểu Bạch có đứng nói chuyện với cô đôi lời . . Chỉ là bị cô vô tình bỏ quên. .

Cô vội vàng cười gượng hai tiếng lấy lòng cậu ta: " Sao vậy ~~ tạm thời người ta chỉ bị kích thích thôi mà, khó tránh khỏi việc không biết nên làm gì

Nếu là cậu cũng có lúc mắc phải thôi, khó mà tránh được ~ ~”

Tiểu Bạch bĩu môi một cái: "Thế nào, ban ngày, muốn uống bia?"

Cúi đầu vò nát vạt áo, cô buồn buồn: "Thật ra thì. . . Cũng không phải . . . Chính là cảm thấy, hai người uống sẽ thấy tốt hơn một chút . . ."

Tiểu Bạch đóng máy tính, ngồi đối diện với cái giường, một tay phủ lên lông mày: "Cái người tên ‘Nham’ đó, là bạn trai của cô à?" (Bạn bè trai ấy nhé)

Cái vấn đề này. . . Cô cũng đang suy nghĩ. ."Thật ra thì, cũng không tính là thế thôi. Nhiều nhất cũng coi là ‘ Ex. Boyfriend ’ đi!"

Tiểu Bạch cười cười: “Này! Cô mới mấy tuổi hả? Học sinh tốt nghiệp trung học đều có Ex. Boyfriend rồi hả ? Mấy đứa nhóc như cô, không thể chờ nổi à?"

Á . . Quên tra cứu chuyện này.

Giờ phút này, giống như cô tìm người bày tỏ nỗi lòng vậy, nhưng lại trở ngại trong cái dối trá mà bản thân tự thêm dệt nên. Làm thế nào nói với cậu ta đây? Chẳng lẽ nói, lúc học năm hai trung học, đã có bạn trai?

Huống chi, cô thật lòng muốn làm bạn bè với cái thằng nhỏ Tiểu Bạch này. Đứa nhỏ này, cũng rất tốt bụng. Vô tư chăm sóc cô, mặt dày mày dạn an ủi cô, cũng cho thấy nội tâm của cậu ấy rất

thiện lương lại rất nhiệt tình. Cô nên lấy thân phận bạn bè để lừa gạt cậu ta sao?

Cô, Mạc Tiểu Mỹ, luôn luôn lấy cái ngay thẳng lên đầu, mà từ khi nào lại biến thành cái loại này, lời nói thì toàn lừa dối, kể cả bạn bè cũng lừa?

Nhìn thẳng nhóc ngồi đối diện không hiểu chuyện, cô bỗng nhiên thấy nhói lòng.

Vỗ lên giường, ý bảo cậu ta lại đây ngồi, "Trai đẹp, lại tán dóc chút đi "

Cậu ta đẩy ghế ra, lấy từ trong tủ lạnh hai lon bia, mở một lon bỏ vào tay cô, rồi mở lon khác uống một ngụm, kể đến mới ngồi vào chỗ cạnh cô: "Biết cô không nhịn được mà, nói đi!"

Ngồi song song cho nên cũng không thấy được vẻ mặt của cậu ta, cô quay qua rồi quỳ người trên giường, đối mặt với Tiểu Bạch, nghiêm túc nói: "Đầu tiên tôi sẽ hỏi cậu một vấn đề nghiêm túc."

Tiểu Bạch buồn cười nhìn cô quỳ: "Thì sao, muốn cầu hôn với tôi à?"

"Cầu cái đầu nhà cậu ấy!" Cô dùng sức gõ lên cái đầu cậu ta "Nghiêm túc một chút! . . . Tôi muốn hỏi cậu, có xem tôi là bạn bè hay không?"

Cậu ta không nhịn được: "Nói nhảm, không coi cô là bạn bè, thì rảnh tới đây chăm sóc cô làm chi?"

Cô tiếp tục: "Như vậy, nếu như, có một ngày, cậu phát hiện, tôi có chuyện gì đó giấu diếm hay lừa gạt cậu. . Cậu sẽ như thế nào?"

Tiểu Bạch chợt nói: "Cô kết hôn rồi à? Còn là. . . Làm sao cô có thể lừa được tên kia vậy?"

Cô choáng . . . Cái trí tưởng tượng này . .

Tôi hướng cậu ta rống lên: "Tôi là đang hỏi cậu! Cậu hiểu chưa hả?"

Cậu nghi hoặc: "Tôi? Cô có chuyện gì lừa tôi? Hai ta mới biết nhau có vài ngày, có chuyện gì không nói với tôi cũng là chuyện bình thường. . Ví dụ như bao nhiêu tuổi thì cô đái dầm này. ."

Được rồi. . . Cô bị cái logic chết tiệt của người anh em này đánh bại rồi.

Cô bắt lấy cánh tay cậu ta: "Vậy cậu vẫn chưa nói rõ, cậu sẽ như thế nào?"

Cậu ta cười hắc hắc: "Người nào cũng có quá khứ, hiểu mà. Lại không nói không phải có chuyện gì cô cũng để cho tôi biết được. Yên tâm đi, tôi có thể tiếp nhận! Nói đi!" Nói xong, còn vỗ vỗ bả vai của cô.

"Cái đó. . . . Thật ra thì tôi lớn hơn cậu." Cô nhìn thẳng vào mắt cậu ta, chờ đợi phản ứng của cậu.

Tiểu Bạch sửng sốt một chút, "VẬY sao?" Chăm chú nhìn mặt của cô, nhìn một hồi, nhếch miệng cười một tiếng: "Mấy tuổi?" Trong giọng nói ấy giống như muốn cô từ bỏ ý định nói chuyện rõ ràng với cậu ta.

Cô cẩn thận nhìn mặt cậu ta, từng chữ từng câu, cố gắng phun ra: "Thật ra thì. . . . Tôi là. . ."

. . . Chợt đã cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng quen biết.

. . . . . Khi còn bé, lúc thi trượt, cô đã lén sửa lại điểm số. Sau đó cô giáo nói với gia đình cô điểm đã bị sửa, mẹ cô lập tức phản bác, nói Tiểu Mỹ nhà này bà hiểu rất rõ, nó rất trung thực, cho nên sẽ không bao giờ những việc như thế này.

Ánh mắt của mẹ lúc đó, kiên định mà ấm áp, bắn ra những ánh sáng tin tưởng. Khiến cô đứng giữa phòng học nhận ra sai lầm nhất thời của mình, nước mắt chợt tuôn trào, hổ thẹn với sự tin tưởng mà mẹ đã dành cho mình.

Hôm nay trong đôi mắt ấm áp của Tiểu Bạch, cô bỗng nhiên không thể nói ra câu kia. . Cô là một giảng viên.

Sinh viên và giảng viên, hai địa vị không bằng nhau, chúng ta còn có thể nói chuyện bình thường với nhau được không? Còn có thể làm bạn bè được không?

Nếu như cô nói ra, cô là giảng viên, cậu ấy sẽ biết, từ đó không hề cãi nhau với cô nữa, không hề nói đùa với cô nữa, thậm chí có

thể biến mất trước mặt cô?

Có thể sau này gặp nhau lại đi đường vòng hay không, thậm chí là hối hận vì đã cứu cô mấy lần?

. . . . .

"Thật ra thì. . . . Tôi là. . . Đã tốt nghiệp Đại học. . . ."

Ôi, lão nhân nói đúng. Khi bạn nói ra một lời nói dối, rồi bạn lại nói thêm một lời nữa , đến cuối cùng, bạn phát hiện, cả cơ thể bạn đã ở trong một thế giới dối gạt mà tạo bạn ra.

Chương 10: Anh Em

"Thật ra thì. . . . Tôi là. . . . Tới đây học nghiên cứu sinh. . ."
Mộ âm thanh giống như con muỗi đang bay ong ong.

Phốc. . . . Đây coi như là "Cái khó ló cái khôn" sao? Cô không thể nào thưởng thức được cái 'trí khôn' của chính mình. Chỉ là cái câu này cũng đâu có sai bao nhiêu. Bây giờ còn chưa tự trường, cô xác thực là... đang trong thân phận của một "Nghiên cứu sinh"— chỉ là không phải trường học này.

Vốn là cô đang nhìn chăm chú vào mặt của cậu ấy, quan sát nét biến hóa trên đó. Giờ phút này bởi vì trong lòng chột trào lên mối do dự, cùng một lời nói dối, cúi đầu xuống chỉnh chỉnh quần áo, không dám hó hé thêm.

Đỉnh đầu an tĩnh trong mấy phút. Sau đó truyền đến một âm thanh trầm thấp của người nọ: "Cho nên? Tôi đã bảo mấy đứa con gái mấy người không biết suy nghĩ gì trong lòng. . . Cái này thì có gì đâu mà giấu chứ? Học nghiên cứu sinh với học Đại học thì có gì khác nhau à? Ở đây nên cô có ý tốt mới lừa gạt tôi mà? Tôi phục!"

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, phản bác: "Là do cậu lần đầu tiên thấy tôi đã bảo tôi là sinh viên năm nhất đấy thôi, cũng không phải do tôi tự nói, chẳng qua là tôi không cãi lại! Lại nói, lần đầu tiên tôi tới trường này , đã 'long trọng' như vậy, dĩ nhiên là không muốn người khác biết tên và thân phận của mình rồi. Vốn cũng không nghĩ sẽ qua lại với cậu nhiều như vậy đâu, ai biết bây giờ thành ra . . ."

Hình như nghĩ cái cảnh ‘chối lọi’ ở trường của cô hôm đó, Tiểu Bạch nhếch môi cười một cái: "Cho nên vậy đi, bây giờ tự dung thẳng thắn ra làm gì? Cảm thấy trong lòng không nuốt trôi được à? Hay cảm thấy. ." Cậu ta chột nheo mắt lại, tà tà mà cười: "Cảm thấy. . . Bắt đầu quan tâm đến tôi?"

Cậu ta chột kẻ sát mặt cô, nhìn thẳng tấp vào đôi mắt của cô: "Chẳng lẽ nói, cô bất tri bất giác đã yêu tôi rồi sao?"

Cô. . . Thật là ảo não đến không chỗ để trốn. Cái này nên gọi là tự bê đá đập vào chân của mình đây này. Mình cường điệu để thay đổi từ thân phận sinh viên năm nhất thành nghiên cứu sinh, đối với với quan hệ của hai người thì có sự thay đổi về —— số tuổi. Nhưng trừ khi cô có tình cảm với cậu ta chứ chẳng ai để ý đến số tuổi làm chi.

Bị sự tức giận dâng lên khiến mặt như thiêu cháy, cô chột dạ, nhìn cái tên đề tiện kia tự nghĩ cô đang bị cậu ta mê luyến kia, khiến cho nội tâm áy náy của cô bay đi cái vèo, chỉ nghĩ đã thấy chỉ cái đả kích này cũng làm cho người ta phát điên rồi.

Một tay đặt lên mặt cậu ta, trực tiếp đẩy ra: "Yêu yêu yêu, cái đầu nhà cậu ấy! Tôi mới sợ cậu yêu tôi ấy! Tôi là muốn nói cho cậu biết ~~ Mạc Tiểu Mỹ tôi là chị gái~~ một đứa nhóc chưa phát triển hết đám lông trên cơ thể như cậu mà yêu cái quái gì, còn xa lắm, tiết kiệm mấy cái sức quyến rũ để hấp dẫn tôi đi, nếu cuối cùng mà không tìm được người yêu thì ~~

đau ~~ lắm ~~ đấy ~~ ~~" Nói xong, cô còn cố làm ra cái mặt đang khóc.

Hất tay cô ra, trên mặt Tiểu Bạch hiện lên vẻ châm chọc: "Tôi rất sợ đó nha ~~ Chị gái ạ" , sau đó làm bộ muốn ói.

Mặc kệ cậu ta, cô uống một ngụm bia, bình phục tâm tình đang dao động. Mình là đang làm gì thế này? Làm sao lại để chuyện phát sinh thành ra như vậy đây? Thật là ảo não. . . .

Tiểu Bạch chợt đứng dậy, cầm ví tiền trên bàn của cô lên. Bắt đầu lục ví cô .... Trong ví cô. . .

Trong ví cô có giấy tờ chứng minh!

Cô vội vàng nhảy lên cướp lại ví tiền! Chiều cao của cậu ta trên 1m80 cho nên có thể thắng lại cô, hướng chỉ cô lại còn mang theo cái chân què, tận lực vừa nhảy vừa đánh cũng chỉ có vậy. Cô thấy mình giống như một con gà què cố gắng bay lên cành cây nhưng không được.

Tiểu Bạch cúi đầu nhìn cô, chế nhạo nói: "Ui chao~~ ôm ấp yêu thương ~~"

Cô vùng nắm đấm, dùng sức đập mạnh lên người cậu ta!

Chợt cậu ta tóm lấy một tay cô, dùng đôi mắt đào hoa phóng điện vào mắt cô: "Đừng nháo nữa, cẩn thận chân của cô kìa."

Một tiếng này, giống như có ma lực, khiến cô ngẩn người, thậm chí quên mất đây cậu ta ra.

Luôn luôn ở chung với hấn-một tên đê tiện như vậy, giờ tự nhiên nhẹ nhàng, khiến cho cô như bị thôi miên. Nhịp tim không thể không chế đập nhanh hơn vài nhịp, mặt thì nóng ran.

Một bàn tay to gỡ mắt kính cô xuống. . . . Toàn bộ thế giới như phủ một lớp sương mù . . Hơi thở nồng đậm của phái nam bao bọc lấy người cô. . . .

Chuyện này. . . . Muốn hôn cô sao? Cô. . . .

Đỉnh đầu chợt truyền đến một giọng nói không thể tin: "26?"

Mẹ nó! Lại bị đùa bỡn! Cô bực tức giựt lại mắt kính và thẻ căn cước, trợn mắt nhìn Tiểu Bạch.

Mặc dù bắt được sự mát mát lóe lên trong mắt cậu ta rồi biến mất, nhưng khi thấy cậu ta cười thật to thì khiến cô nhận ra mình hình như bị ảo giác.

"Chỉ với cái dáng vẻ thiếu nữ này của cô, mà đã 26 rồi?"

"Xin hỏi chị gái sống đến ngày hôm nay bằng gì thế?"

Tiểu Bạch quan sát cô từ trên xuống dưới: "Từ đầu đến chân không có chỗ nào giống con gái, đêm hay ngày cũng như nhau, trong đầu không biết chứa bao nhiêu củi mực, năng lực tự chăm sóc thì thuộc số âm, trừ việc biết uống bia, thì chỉ biết xem phim coi kịch, này, đây là một cuộc sống của bà chị chín chắn sao?"

“Cậu . . . Cậu không hiểu rõ tôi được! Cậu không biết, thật ra cuộc sống của tôi rất có nhiều lựa chọn! Tôi.... Tôi cũng có một mặt chín chắn rồi!”

"Là gì?! Nói ví dụ như. . . Cái người “Nham” gì đấy à?"

Tô Nham. . . Nói đến cái tên này, bả vai cô chột chùng xuống. Tại sao lại có một người cú chọc vào đề tài mà mình ghét nhất nhỉ?

Trong lòng vô cùng phiền não. Cô ư . . . Nào có mặt nào chín chắn đâu? Cô toàn gặp chuyện thất bại. . . .

Càn quấy cả ngày, mặt trời cũng gần xuống núi. Ánh nắng chiều hắt lên mặt bàn, một mảnh màu vàng óng ánh. Cô từ từ chuyển đến bên cửa sổ, nhìn hàng cây thông màu xanh lá cây, từ xanh nhạt biến thành lục đậm, rồi ẩn nấp màu giữa màn đêm.

Quyết định ra ngoài đi dạo.

Lôi Tiểu Bạch đi cùng, một đường im lặng, hai người giống như có sự ăn ý mà cùng nhau đi đến sân thể dục. Miên man trong tâm sự của chính mình.

Không khí an tĩnh dấy lên nỗi sợ hãi. Lúc đi vào sân thể dục, Tiểu Bạch nói: "Nói một chút về quá khứ của cô đi."

"Một lần nữa xin tự giới thiệu, tôi, Mạc Tiểu Mỹ, 26 tuổi, nghiên cứu sinh chuyên nghiệp về đàn Piano của Học Viện. Từ nhỏ đã sống ở thành phố S, lúc đi học đại học mới tới đây."

Nói xong thì chờ tên Tiểu Bạch kinh ngạc. Đợi một lúc lâu, cũng không thấy cậu ta phản ứng theo kiểu đó, đứa nhỏ này, vừa nhìn đã biết bị cô huấn luyện ra thành thế rồi.

Qua một lúc lâu, Tiểu Bạch mới nhẹ nhàng nói: "Tôi, Tiểu Bạch, 22 tuổi, Sinh viên Đại học năm thứ ba ngành quản lý kinh tế. Tựu trường, lên năm tư."

Trong lòng không biết vì cái gì, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra cậu ấy chỉ nhỏ hơn mình 4 tuổi. Thì ra cậu ấy sắp tốt nghiệp rồi. Nhưng ngay cả chính cô cũng không hiểu, cái này thì có gì đáng giá đâu mà lại thở phào nhẹ nhõm chứ.

Bởi vì chân phải của cô vẫn không thể dùng lực nhiều, cho nên cậu ta nhẹ nhàng đỡ người cô. Cô cố gắng bỏ qua cái cảm giác tiếp xúc thân thể, tận lực để mình không hạ tầm mắt lên người của cậu ta.

Rốt cuộc, cậu ta không nhịn được hỏi: "Nghĩ như thế nào mà lại đến trường của tôi học nghiên cứu sinh? Học viện âm nhạc ở trường này cũng mới xây được có vài năm thôi mà."

Cô không thể làm gì hơn là đáp: "Duyên phận thôi. Tôi cũng không biết, đàn độn u mê đăng kí thi rồi đậu vào đây." Rốt cuộc cũng đi tới sân thể dục, chúng tôi tìm chỗ đất trống ngồi nghỉ, "Hơn nữa, tôi với nơi này có một tình cảm đặc biệt. Không muốn rời đi lúc này thôi."

Tiểu Bạch nhìn cô, trong ánh mắt của cậu ta hiện lên một vệt sáng nhàn nhạt: "Là bởi vì cái người trong QQ kia?"

Cô lắc đầu: "Anh ấy chỉ là một phần nguyên nhân. Nói thật, anh ấy cũng không có sức hút lớn đến vậy đâu. Chỉ là, tôi rất thích cái thành phố này, tương đối tự do, lúc học Đại học có quen biết được vài người rất tốt. Nơi này khiến tôi thân thuộc. "

Không biết từ nơi nào cậu ta lấy ra một lon bia đặt trong tay cô. Cô không nhịn được cảm thán: "Oa, trắng tối nay sao đẹp như vậy ta, bên cạnh lại có trai đẹp làm bạn, thật là thích hợp để nâng cốc nói chuyện!"

Tiểu Bạch đẩy đầu cô một cái: "Thật là một tên nghiện bia! Còn nói mình chín chắn nữa chứ, như đứa trẻ con!" Cậu ta chột ngắc đầu lên, hướng về phía ánh trăng, nghiêm túc nghiên cứu mặt của cô. Ánh mắt tỉ mỉ đến, không bỏ qua một chi tiết nhỏ trên mặt cô, giống như muốn đốt hết lỗ chân lông như đó: "Cô nói đi, cô khiến cho tôi làm sao chịu nổi đây? Cả khuôn mặt cũng viết "Tôi là đứa trẻ", mà đã 26 tuổi. Xem ra từ trước đến giờ tôi nhìn người đều rất chuẩn cũng không thắng nổi cô."

Á. . . Nói như vậy. Không thể làm gì khác hơn là thành khẩn cúi đầu: "Thật xin lỗi."

Cậu ta lắc đầu: "Thật ra thì tôi cũng hơi giật mình."

An tĩnh mấy giây, mang theo chút tự giễu: "Chỉ là, khụ, tôi có tư cách gì để ý đâu chứ. Không có gì lớn cả. Đúng không, chị hai?"

Cô vung tay một cái, cắt đứt ánh nhìn sáng quắc của cậu ta: "Đừng rắc rối như vậy. Lúc học đại học tôi cũng bị người ta con là

đàn em những bốn năm, như cậu cũng bình thường thôi..., ai bảo mặt chị đây trẻ quá." Dứt lời tặng cho cậu ta cái mặt quỷ.

Tiểu Bạch bắt đầu dĩ cười cười, cụng lon với cô: "Tiếp tục nâng cốc nào ~~"

Ngửa đầu uống một hớp bia, nhìn bầu trời đầy ánh sao, cô bắt đầu kể cho cậu ta về chuyện với Tô Nham lúc xưa: "Người kia, gọi là Tô Nham. Tốt nghiệp học viện Mỹ thuật. Tôi với anh ấy quen biết nhau trong một buổi biểu diễn văn nghệ . . ."

Trong kỷ niệm ấy, có vui vẻ, có đau buồn. Kể xong cái quá khứ này, cô cũng nhẹ nhõm hẳn đi , cả người vui vẻ hơn lúc trước.

Ai ngờ Tiểu Bạch còn không cho cô đắm chìm trong cảm xúc mà lên tiếng mỉa mai, lắc đầu liên tục: "Tôi vẫn không thể lý giải nổi, tại sao có thể đem cái người như chị hai đây thành một cô gái thanh tao xinh đẹp nhỉ? Mắt anh ta mò mẫm ở đâu à? Tôi mất thăng bằng rồi đây này, xem ra có người còn ngu ngốc hơn tôi nhiều."

Cô hừ mũi khinh thường cậu: "Do cậu quá quen với tôi rồi. Dù thế nào thì tôi cũng không cần cái loại đàn ông như cậu nhìn đâu, tự nhiên lại nói tới cái chuyện không đâu. Trước kia lúc tôi còn đi học, tất cả mọi người đều nói nếu tôi im lặng, thì tôi thực là một mỹ nữ."

Ai ngờ Tiểu Bạch cười càng ngày càng kỳ quái: "Cô xác định họ đang khen cô?"

Cô xoa xoa cổ tay, thật sự không có cách nào nói chuyện nghiêm túc với cái tên này! "Là tôi nói, tôi rất đẹp đấy !"

Tiểu Bạch nhếch miệng cười hắc hắc: "Đẹp! Đẹp! Mặc Tiểu Mỹ ~"

Không thể thôi cãi vã, cô nhìn lon bia rầu rĩ: "Cậu nên giảng giải giúp tôi chứ? Bây giờ với dáng vẻ này của tôi, thật không biết làm thế nào để gặp người ta."

"Vậy thì có cái gì mà nên làm thế nào, thấy thì thấy. Nếu anh ta không tiếp nhận dáng vẻ hiện tại của cô, thế thì cũng không cần chơi cái trò mập mờ sau này nữa đâu. Dù sao hai người cũng đã chia tay nhiều năm rồi."

"Cậu không hiểu . . Ai không muốn lưu lại một hình tượng đẹp để trong lòng người yêu cũ chứ. . . ."

Tiểu Bạch nhìn cô một cách nghiêm túc: "Nếu là tôi, đối với một người chưa biểu hiện sự chân thật trước mặt của tôi hai năm ấy, coi như có đẹp đến cỡ nào, tôi cũng không cần."

Cô chống cằm, hết sức buồn bực: ". . . . Tôi cũng biết rõ . . . Cho nên mới nói, vừa thấy đã yêu cái quái gì chứ, khổ nạn bị ai thì có."

. . . . . Tám chuyện một lúc lâu, cho đến khi lon bia trong tay uống hết sạch, trắng sáng cũng lên đến đỉnh đầu, hai người mới bắt đầu cuộc hành trình về ký túc xá.

Mới ra khỏi sân thể dục không được bao lâu, Tiểu Bạch chợt đứng ở trước mặt của cô : "Mè nheo chết tôi rồi, đi lên đi!"

Dưới ánh trăng, thân hình của cậu thanh niên ấy trở lên to lớn đến lạ thường, mang theo chút kiêu ngạo trên khuôn mặt.

Đại khái uống hơi nhiều, cô mơ mơ màng màng dựa đầu lên bả vai của cậu ta, thật là ấm áp. Thật lâu đã không có cái cảm giác an toàn thực tế như vậy. Dù sao ở phía sau lưng cậu ta nên chắc không nhìn thấy được mặt của cô, cô giống như một con mèo mè nheo cọ tới cọ lui trên lưng cậu ta.

"Này! Không được đem nước miếng nước mũi chùi lên áo tôi."

... ."Chất liệu áo của cậu thật đã. ."

Cái đầu cô dịch chuyển đến hõm cổ cậu ta, nhìn vành tai nhỏ nhỏ hồng hồng đáng yêu của cậu ta. Đưa tay nhéo một cái: "Tai cậu đỏ lắm nhé! Thật đáng yêu! Nhất định cậu uống quá nhiều rồi!"

"Cô mới uống nhiều! Cô xem cái mặt cô như đất khỉ kìa ... Ừm. . ."

Cậu chợt nâng đầu lên ột chút. Cô vốn đang tựa lên hõm cổ của cậu ta nhưng chợt ngẩng mặt lên. . . Đụng ngay lúc cậu ta nghiêng đầu nói chuyện với cô. . . .

Chính xác mà nói,. . Miệng của cô. . .Dùng một chút lực, "Chạm" vào. . . . Miệng của cậu ta?! ! !

Chết tiệt~@#¥ . . . . . % % * & & * * & * & . . . . . % ¥

. . . . . Cô . . . . .

Cô không biết làm gì khác hơn là . . . . . Giả chết . . . . .

Chương 11: Tin Nhắn Mật Mờ

Sáng sớm bị một cuộc điện thoại làm phiền khiến người nào đó không khỏi bị tổn thương... Thuận tay nhấn lên bàn phím điện thoại để tắt đi cái âm thanh chói tai đến bức mình, cũng không thèm nhìn người gọi tới mà đưa sát tai.

"Alo?" Nói ra khỏi miệng mới phát hiện âm thanh khàn khàn. Mắt vẫn không mở ra được, vươn tay dụi dụi mắt, ngăn mấy tia nắng chói chang xuyên qua rèm cửa vào trong phòng.

Trong điện thoại truyền đến một giọng trầm thấp mang theo ý cười. . . Trái tim không khỏi rung động. "Mặt trời chiếu đến mờ rồi đấy, chị hai à."

Mặt chợt đỏ ửng. . . Trong đầu thoáng hiện. . . Tối hôm qua. . .
.Khiến cô nhớ lại. . . .

"Hả? . . ." Vị trí xếp hạng thứ nhất trên web đã quay trở lại . . . Không biết nói gì với cái người đã được tuyển chọn bên kia đầu dây điện thoại.

"Bà chị lớn à, tôi thật sự phục cô rồi. Mấy chén bia mà ngủ giống như heo chết ấy. Chỉ với tài nghệ này của cô, àm đòi uống cả ngày lẫn đêm với tôi à?"

Khó trách chẳng nhớ gì phía sau cả, thì ra kết quả giả chết thành công tới mức —— cô đã ngủ thiếp đi. Xem ra tối hôm qua là cậu ta đã vác cô lên tầng năm của ký túc xá. . . .

Trong lòng cả kinh, một phen kéo chần ra. . . Nhìn mình vẫn còn mặc bộ quần áo của ngày hôm qua trên người. . . Trong lòng thở phào một cái. . . Hừ hừ. . . . Nghĩ sao đi nữa thì cậu ta cũng không dám. . .

"Cậu. . . ." Đối với người mới ngủ dậy thì lời nói luôn không mạch lạc.

Tiểu Bạch bên kia thì rất có tinh thần: "Hôm nay mẹ tôi gọi tôi về nhà một chuyến, cho nên không thể giúp cô rồi. Ngại quá, tôi không thể đi với cô để gặp cái người tên Nham kia được rồi."

"Nham. . . Không sao. Tự tôi đi cũng được" Vốn cô cũng chẳng muốn đi. . . .

Bên đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh vui vẻ: "Tôi phát hiện lúc nói chuyện điện thoại cô luôn ngoan ngoãn nhỉ. . . Khẳng định đều do mấy câu nói của tôi rồi."

Phiền phức! " Có phải ngày nào không cãi nhau với tôi thì cậu ngứa ngáy cả ngày phải không hả?"

"Ừ, như vậy mới bình thường với tôi rồi đấy. Mới lúc nãy tôi còn tưởng mình gọi điện nhầm cho ai cơ. . .Tôi còn kỳ quái nghĩ mình đã gọi ột tên đàn ông thanh khiết, thế nào mà biến thành một cô gái rồi đây này?"

"Tiểu Bạch, cậu chính là một tên đê tiện!" Cúp điện thoại!

Lật người, dùng sức đập đầu vào cạnh giường. . . Có quỷ mới biết lúc này khi cậu ta gọi cho mình, lúc đó còn cảm thấy áy náy, hơi đỏ mặt, hơi thở gấp gáp. . . Nhưng cũng chỉ là mây trôi. . . . Mây trôi!

TMD! (Chị chửi hoài =___=)

Đem dòng họ tổ tông nhà Tiểu Bạch ra hỏi thăm một lần, đã không còn muốn ngủ, cô cứ duy trì tư thế ngằn người người nhìn trần nhà. Trong đầu bất ngờ nhớ đến từng ly từng tý những kỷ niệm từ khi cô mới chuyển đến ký túc xá, khéo miệng không khỏi hiện lên nụ cười nhè nhẹ.

Những ngày này trôi qua thực là sung sướng! Thật lâu chưa từng trải qua những cảm giác vui vẻ như vậy. Rất lâu cô không gặp tình huống quái gở như vậy, có thể khiến cô tháo gỡ hoàn toàn sự phòng bị của bản thân, thẳng thắn đối mặt với chính mình, làm người mà chính mình muốn có. Có lẽ bởi vì sự hiểu lầm lần đầu tiên, cho nên cô không cần ép mình ra vẻ trưởng thành chín chắn, phải giả bộ phong cách, ngược lại có thể thể hiện bản chất chân thật của mình, thả lỏng con người qua lời nói, tự nhiên mắng mỏ người ta, cái ngu cũng phơi bày nốt.

Chuông điện thoại chợt vang lên , phá vỡ sự yên tĩnh bên trong căn phòng ký túc xá. Trên màn hình, đột nhiên xuất hiện một cái tên khiến những cảnh tượng màu hồng trong đầu cô bay đi đâu mất dép.

Là chủ nhiệm của hệ âm nhạc trường cô!

Vị chủ nhiệm kia lúc thi cô đã nhìn thấy, là một ‘ông lão’ vô cùng hiền lành, có cảm giác ông ấy giống như Phật Di Lặc trong Tây Thiên vậy.

Lúc đi học, nếu gặp phải giáo viên đều bỏ chạy khỏi nơi đó, huống chi bây giờ là nhìn thấy lãnh đạo! Ừ xù ngay lập tức luôn...

Điều chỉnh hô hấp, ấn nút nghe, chỉ thiếu cái chuyện đứng ngay ngắn nói chuyện với người ta: "Xin chào chủ nhiệm Từ ạ!"

Nói chuyện một hồi sau, lãnh đạo bố trí công việc, bảo sinh viên mới của năm nay đến báo danh trong một tuần, sau đó sẽ được dẫn ra ngoài huấn luyện quân sự. Bây giờ tất cả các giáo viên đều bận, hỏi cô có thể tình nguyện làm giáo viên chủ nhiệm của sinh viên năm nhất hay không, và dẫn tụi nó đi huấn luyện.

Cô có thể nói mình không muốn không? Dĩ nhiên là như chân chó sảng khoái đồng ý với ông ấy rồi, sau đó áp a áp úng bảo chân cô vẫn còn bị thương, cho nên cử động không được tốt cho lắm, hi vọng lãnh đạo bỏ qua cho . v.v. . .

Cúp điện thoại, cô nắm bắt thời gian còn lại đắp mặt nạ dưỡng da, với sức của mình, tranh thủ những điều kiện có sẵn trên người, tạo nên cô giáo đầy thực nữ và chín chắn cho người khác.

————— Cô là phân tuyến biến thân thành ‘Sự Nghiệp’
—————

Những ngày kế tiếp, chỉ có thể dùng cụm từ ‘Tè ra quần’ để hình dung. Cô sung sướng khi từ thế giới ‘Quá tuổi nhi đồng’

xuyên đến cái thể giới của người trưởng thành, cái gì mà cảnh tượng hồng hồng trong đầu này, cái gì mà người yêu cũ trở về này, tất cả đều biến thành mây khói. Cô giống như biến thành một người diễn viên trên sân khấu, làm việc đến mệt mỏi, trù đôi mắt kiếng, mặc bộ đồ công sở chín chắn, cái chuyện diễn cảnh giáo viên nghiêm túc trước rất nhiều đồng nghiệp và sinh viên khiến cô phát ngán.

Mặc dù như thế, còn chưa phải là đoạn khiến cái danh “Mạc Tiểu Mỹ” rơi vào giai thoại.

Ví dụ như một ngày nào đó, có sinh viên nào đó đến trình diện, một người lên hỏi cô: “Chào chị, xin hỏi chủ nhiệm của lớp A đang ở đâu ạ?” Cô đáp: “Chính là tôi” Lúc ấy, trong đôi mắt nhỏ toát lên nỗi hoảng sợ.

Ví dụ như có cha mẹ nào đẩy chất vấn nhà trường tại sao lại đem con của họ đến trường quân sự huấn luyện mà không phải ở trường học, đập tay lên bàn cô, nhìn ra sau cô, hô to : "Chủ nhiệm lớp ở đâu?" Cô yếu ớt đứng lên nói: "Chính là tôi".

Một ví dụ nữa, có sinh viên hỏi cô: " Cô ơi, cô biết thư viện ở đâu không?" Cô nghĩ đi nghĩ lại nửa ngày, nói thật: "Tôi cũng không biết." Sinh viên ấy quan sát từ đầu đến chân cô một lần, nói: "Cô giáo, cô mới tới đây?"

Cho nên nói, dù có mặc vào lớp áo của con người, “Tôn Ngộ Không” còn không khỏi cảm thán hướng hồ chi là cô đây, tổn thương tâm hồn.

Tiểu Bạch thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại nói chuyện với cô, cùng nhau tám đủ chuyện buồn cười của sinh viên Đại học hiện nay, giọng nói địa phương lạ kỳ của mấy người huấn luyện quân sự. Cô nói với cậu ta về công việc phụ giúp mấy ông bộ đội và giúp đỡ sinh viên khi cần thiết. . .Cậu ta cũng nói với cô về chuyện ở ký túc xá hay mấy vụ tán gái đã ghi danh sổ sách ở nhà trường chẳng hạn. . .

Thật ra thì tôi cảm thấy, cái này có hơi “ngọt ngào”, cảm giác cũng không quá tệ. Về phần cái chuyện giáo viên hay sinh viên. Tất cả không để ý đến nó là được. Mặc dù có lẽ. . . Từng có một lần mập mờ . . . Nhưng . . Vẫn là hiểu lầm mà thôi.

Từ giờ trở đi, cô chính thức trở thành một giảng viên Đại Học ở đây. Ai đó đều không quan trọng nữa.

Cô muốn tạm biệt cái quá khứ của Mạc Tiểu Mỹ trước đây, làm một bà chị chân chính.

Sau khi đoàn nhập ngũ trở lại trường học, chuẩn bị đi học trở lại, sinh viên trong trường cũng bận rộn hơn trước, ký túc xá dành cho giáo viên vốn lạnh lẽo không bóng người, giờ cũng tập nập người ra kẻ vào.

Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm!

Nhìn mấy vị giáo viên xung quanh đều là những người trẻ tuổi, cô mới ý thức được, trước kia Tiểu Bạch không đến ký túc xá của cô là do cậu ta có sự suy xét từ trước.

Cho nên sau ngày cô về trường, Tiểu Bạch muốn đến chỗ cô uống vài lon bia, cô đương nhiên cự tuyệt. Hơn nữa nói cho cậu ta biết, tức xá gần đây cũng có thêm nhiều giáo viên khác, bí mật sẽ rất khó giữ nếu có nhiều người biết, và khiến cậu ta không đến tìm cô là điều quan trọng nhất.

Phản ứng của cậu ta là trầm mặc thật lâu, sau đó cười đùa nói: "Cô bé, em không muốn muốn gặp anh nữa sao?"

Phản ứng của cô là: "Anh trai ơi, cái mà bây giờ em nhớ nhất, chính là —— giường của em. Anh tha cho em đi nhé . ."

Thiên Mã Hành Không một phen sau đó cúp điện thoại.

(Thiên Mã Hành Không: có nghĩ là ngựa thần lướt gió tung mây, (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc))

Trong lòng cô tự đặt cho mình một lần ranh, tự nhủ: Mặc Tiểu Mỹ, nhất định không được lún sâu vào!

Giấc ngủ mò đến, nhưng cô lại nhận được một tin nhắn vượt ngoài lần ranh: "Cô gái, tôi nhớ cô lắm. Ngủ ngon."

Mẹ nó, còn không để cho người ta sống ! !

Chương 12: Ác Độc Tô Đại Tiểu Điểm (Đầu)

Tối hôm qua cô cực kỳ mất ngủ, cả đêm đều mơ một đồng giấc mơ kỳ quái.

Đầu tiên là nằm mơ thấy mình đi biểu diễn ở Đại hội âm nhạc, rồi Tiểu Bạch đột nhiên chạy lên khán đài, tay cầm một bó hoa còn chân thì quỳ xuống, nói: "Em gái cây xoài, anh thích em, đi cùng với anh nhé!" Vốn đang luống cuống còn mang theo chút then thùng của một thiếu nữ, lại thấy dưới khán đài ngồi chật kín học trò của cô, với đồng nghiệp của cô đang kinh ngạc. . . Sau đó chủ nhiệm Từ đang ngồi trước mặt cô, miệng ông ta không ngừng há to. . . . .

(Ngôn ngữ) mồ hôi lạnh bao bọc lấy cả người khiến cô tỉnh giấc, thật vất vả đếm hết một bảy cừu nhỏ, cô lại lần nữa chìm vào giấc ngủ, nhưng cũng bắt đầu chìm vào giấc mộng tiếp theo.

(Người) Ghế trong phòng đại học được sắp xếp theo hình bậc thang, có khoảng mấy trăm người ngồi ở bên dưới. Cô thì đang văng nước miếng giảng bài cho toàn thể sinh viên của mình. Phát hiện Tiểu Bạch đang ngồi dưới đó.

(Sách) Trợn mắt há mồm, Tiểu Bạch đột nhiên đứng lên, chĩa thẳng vào lỗ mũi của cô, lớn tiếng mắng chửi: "Cô là cái người lừa gạt!" Sau đó bực tức bỏ đi ra khỏi phòng. . . .

(Nhà) Một lần nữa mồ hôi lạnh toát ra. Khiến cơn buồn ngủ cũng bay đi mất tiêu.

Nằm ở trên giường, mở điện thoại di động ra, nhìn cái tin nhắn quấy rầy mà người kia gửi một lúc, lẩn qua lẩn lại.

Bốn phía tối đen như mực. Mấy con ve sầu chẳng phân biệt được ngày và đêm, cứ lẳng lặng trên cây kêu văng vẳng mọi nơi.

Nhớ lại khoảnh khắc từ khi vào trường đại học J đến giờ, chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủn. Trong thời gian 1 tháng, có thể phát sinh ra cái gì được đây?

Không phát sinh gì cả.

Đối với một cô gái đã 26 tuổi mà nói, cô sớm hiểu ra rằng, tình cảm giữa hai con người không phải dễ dàng tạo dựng trong một thời gian ngắn được. Dù có chút xiu sự mập mờ, nhưng mà cũng chỉ là do thiếu thôn tình cảm mà thôi.

Đương nhiên là bởi vì sự cô đơn. Suy nghĩ kỹ thì bọn họ cũng không có tiếp xúc thân mật gì nhiều, đơn giản cũng chỉ là cãi nhau rồi đánh nhau hay chửi nhau, tất cả giống như một cô bé cậu bé ngây thơ mới lên tiểu học, có lẽ do tiếp xúc nhiều quá cho nên mới khiến con người ta sinh ra ảo giác.

Có lẽ cái ‘nhớ nhung’ của người nọ chỉ là chút cảm giác dành cho tình bạn mà thôi! Không, nói chính xác là do cô suy nghĩ nhiều. . . .

Phải, chính xác là cô suy nghĩ vớ vẩn . . .

Nói chung, cái cốt yếu của vụ việc này là chỉ có mình cô bộc phát, cái biểu hiện rung động này nữa, phải khiến mình quay về con đường ‘thiện lương’ mới được. Đó chính là —— khiến mình bận rộn, và không được trêu chọc người ta nữa, không thôi mất hết nguyên tắc vốn có!

Vài tia nắng chiếu rọi vào vào phòng, cả đêm tự an ủi bản thân cuối cùng cũng được giải thoát. Dù sao cũng không có chuyện để làm, mới sáng sớm cô đã lấy ra giày thể dục, quyết định tới sân thể dục chạy bộ.

Trường đại học tổng hợp có sự khác biệt, không ít học sinh ở đây đã tạo cho mình thói quen chạy bộ, mọi người giống như đang chạy đua trong một trận đấu vậy, đều toát ra sinh lực mạnh mẽ.

Theo ánh mặt trời đang lên cao, bước chân cô chạy trốn theo cơn nắng, cảm giác rất tuyệt!

Học kỳ mới, cô phải phụ trách bộ môn Piano kèm theo vài tiết bên hệ âm nhạc cộng hưởng. Một tuần lễ 21 tiết, đại khái là tăng thêm so với chỉ tiêu đạo trước.

Giảng viên ở Đại học đều sướng, không cần làm việc đúng giờ, cho nên thì giờ của cô cũng hơi dư giả. Có thể rảnh rỗi làm mấy việc mình thích trong một ngày.

Ví dụ như ngâm mình ở phòng luyện đàn này, như mua đồ này, hay như kéo lũ bạn đi ăn ở mấy quán xung quanh trường nữa này.

Ngày hôm nay cô kéo theo Khu Tiểu Mễ và Chu Lôi Lôi đi tới phố ăn vặt nổi tiếng trong truyền thuyết, nó nằm ngay phía sau trường học cô đang dạy. [dhienzdabnilefquyedon](#)

Nhắc đến cái con phố ăn vặt này . . . Đó là nơi tương đối giàu có, phong phú. Nó là một con đường dài cỡ mấy trăm mét, đương nhiên ở đây cũng có vài quán café siêu cấp để hẹn hò và thư giãn, cũng có vài góc phố chuyên bán đậu hũ thúi, cũng có vài nhà hàng theo phong cách Phương Tây.

Thật sự là thiên đường văn hóa ăn uống ....

Nhớ lại cái thành tựu năm đó, tiểu đội ba người bọn cô là những người sành ăn ở Học viện Âm nhạc X, đương nhiên vừa rất thô bỉ cũng vừa rất dã man trong chuyện này. Trực tiếp gói đậu hũ thúi, mang theo bên người, rồi mang luôn đến quán bán tôm hùm chua cay.

Vừa đi vào quán, thì 100 % người trong đó đều quay đầu nhìn. Ba người bọn cô chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, ăn hả hê đến quên hình tượng, quên hết tất cả.

Bị những người ngoài đường chú ý, trong mắt họ thì biến thành vậy: ba đứa con gái đang ở tuổi ‘thanh xuân’, chân không mang giày bở trực tiếp lên băng ghế, răng gặm tay cầm con tôm hùm chua cay, trong miệng còn hô to với ông chủ thêm vài lon bia nữa. . . .

Ôi, cô vốn muốn duy trì hình tượng của mình ở trường. Nhưng lại bị Khu Tiểu Mễ chê bai cái điệu bộ giả tạo của mình, cũng lộ

nguyên hình ra, mỗi ngày giả vờ đứng đắn công nhận rất mệt mỏi, rốt cuộc làm chính mình mới thực sự cảm thấy thoải mái nhất!

Vừa ăn nhưng miệng cũng không nhàn rồi.

Tiểu Mễ: "Mình hỏi này, trường học của cậu có nhiều trai đẹp không? Có người nào được được thì giới thiệu mình được chứ?"
Cái con sắc nữ này cả ngày lẫn đêm chỉ biết đến soái ca . . .

Vừa nói cái đề tài này, Lôi Lôi nhắc kính: "Có đây, lần trước mình tới tìm Tiểu Mỹ, phát hiện cậu ấy ở chung với một cậu nhóc rất đẹp trai! Mặt hàng cũng thuộc loại tốt đấy nhé!"

Tiểu Mễ lập tức ném một miếng đậu hũ qua: "Mẹ nó! Sao cậu không báo cho mình sớm sớm tý chứ! Muốn ăn đấm của mình đúng không?"

Cô im lặng: "Không có đâu! Người ta chỉ là một thằng nhóc mới lớn, có cái gì tốt mà nói cho cậu!" Nói xong mặt cười xấu xa: "Nhưng mấy thằng nhóc ở cái trường này tương đối mần ăn được đấy nhé~"

Hai người trách cô đôi chủ đề đang nói đến, tuy nhiên, cũng lên tiếng hỏi cô vì sao lại biết rõ như vậy.

Cô đương nhiên trả lời, bởi vì sáng sớm khi cô đi chạy bộ quay sân trường đều nhìn thấy mấy thằng nhóc đẹp trai cởi trần chơi bóng chuyền.

Tiểu Mễ lập tức kinh ngạc: "Cậu nói ai? Mặt trời mặt trăng tây rồi à? Bây giờ ngày nào cậu cũng dậy sớm? Không phải đâu! Tình huống biến thành cái quái gì thế hả?" Nói xong cô nàng dùng ngón tay đầy dầu mỡ chỉ lên cái trán cô, "Không bị sốt chứ?"

Cô một phen hất cánh tay của cậu ta ra! Mẹ nó! Mặt toàn dầu cống ngấm...

~~Ôi chao, đối với cái người còn ngâm mình trong học viện âm nhạc của con nít thì làm cách nào hiểu được cuộc sống ở một Trường Đại học tổng hợp của cô giờ đây.

Đang muốn giải thích với hai người về cuộc sống tươi đẹp, thì điện thoại reo lên. Tiện tay cầm điện thoại lên, nghe thấy một giọng nói vừa phát ra từ điện thoại vừa phát ra ở đằng trước: "Mạc Tiểu Mỹ, cô gần đây bận đến nỗi chân không chạm đất, mà lại rảnh rồi đến đây ăn tôm hùm à?"

. . . . . Phía trước, một đám nhóc loay choay cầm bóng chuyền. .
. Người đứng đầu tiên trên tay cầm điện thoại, đôi mắt phát ra tia lạnh lẽo nhìn về phía—— cô.

Cho nên nói, đời người không có gì là hài lòng được lâu.

Hài lòng dễ dàng vọt đến eo, chỉ vọt đến cái eo mà thôi. . . .

Sau khi khai giảng thì hai người bọn cô luôn tránh gặp mặt nhau, khiến cô cảm thấy mình an toàn hơn khi ở bên cạnh bạn Tiểu Bạch, nhưng giờ này cậu ta lại xuất hiện trước mặt cô. . . .

Không phải cậu. . . đi thực tập hay sao?

. . . . Cô không thể làm gì khác hơn là vẫy vẫy cánh tay, chào hỏi cậu ta: "Hi~~ Tiểu Bạch ngài ời...Không phải ngài đi thực tập sao ạ? Thế nào. . . mà còn đích thân đến đây ăn cơm vậy?"

Cậu ta quay đầu lại nói cái gì đó với bọn nhỏ để chúng đi tìm chỗ ngồi trước, sau đó sải bước đi về phía cô.

Hô hấp của cô hơi chậm lại.

Từ lần trước gặp mặt đến bây giờ đã 20 ngày. Hình như cậu to cao hơn thì phải. . . . Giữa một bầy con trai cậu ta luôn nổi bật hơn hết . . . . .

Mặc dù cô hoài nghi mình đang ảo giác. . . Hay giả thiết là do mình chưa nhìn cẩn thận cho chính xác. . . . .

Nhìn bả vai rộng lớn của cậu ta này. . . Làm cô nhớ tới buổi gặp mặt hôm trước. . . Dựa vào cánh tay phía sau . . . .

Cậu ta cau mày nhìn lại cô.

"Tại sao lần nào tôi nhìn thấy cô, cô đều chật vật như vậy nhỉ?" Nói xong thì rút một cái khăn giấy trong túi áo, lau trán cô.

Lúc khăn chạm vào trán cô mới phát giác ra, cô cứ ngơ ngác nhìn cậu ta, sau đó để mặc cho cậu ta lau sạch vầng trán của mình trước mặt mọi người.

Cuống quít đoạt lấy khăn, cảnh giác nhìn bốn phía, may mắn không có bạn học nào thấy được. Nhưng lại ngoài ý muốn, thấy cái mặt Khu Tiểu Mễ như đang xem kịch vui bên cạnh, nghĩ thâm lẫn này cô chết chắc rồi đây.

Quả nhiên, Tiểu Mễ bắn một cái nhìn mê hoặc với Tiểu Bạch: "Trai đẹp ~~ làm quen một chút nhé, tôi là bạn thời đại học với Tiểu Mỹ, tên Khu Tiểu Mễ. Gọi tôi Tiểu Mễ là được rồi."

Hồngбет, mới nãy đã nhắc cái con Tiểu Mễ này giấu chuyện của cô đi mà, sao lời nói cứ phọt ra hoài vậy hả?

Tiểu Bạch kéo một cái ghế đến rồi ngồi bên cạnh cô, một cánh tay khoác lên tựa ghế của cô, cười cười với Tiểu Mễ rồi lên tiếng nói chuyện: "Xin chào, tôi tên là Tiểu Bạch. Người bên cạnh này, là Lôi Lôi đúng không, tôi còn nhớ."

Sau đó quay đầu nhìn cô: "Lúc tôi chưa vào đã nhìn thấy cô giương chân múa vuốt ở đây. Cái chân khỏe rồi à?"

Cô nhu thuận: "Khỏe lâu rồi. Giống như cậu nói hôm trước đây." . . . . Ở trong điện thoại. . . . .

Không sai, cô quyết định không gặp người ta trong khoảng thời gian này, nhưng bọn cô lại nói chuyện với nhau qua QQ hằng đêm. Chỉ là, cô đều nói những chuyện trong khả năng không chế của bản thân mình. Và, nói rõ, không được gặp mặt là nguyên tắc xác định bây giờ đối với cô và cậu ta.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính.

Tiểu Bạch: "Không phải bảo bạn đến sắp chết à, mà giờ lại rảnh rồi đi ra đây ăn tôm hùm hả?"

Lúc này Khu Tiểu Mễ như thức tỉnh: "Mẹ nó! Cậu không nhìn rõ chúng tôi là người như thế nào à ? Cậu ấy dù có mệt chết cũng phải đi ra ngoài với bọn này đây! Đùa à, tôi là ai chứ!"

Khu Tiểu Mễ, là bạn thân của cô. Cô nghi ngờ ở cái Học viện âm nhạc lớn nhất này chỉ có hai cô là nổi bật. Bởi vì lòng của hai cô đều thanh khiết như nhau, đều có dáng vẻ của mấy nữ sinh cấp ba như nhau—— dĩ nhiên, nói Tiểu Mễ như mấy đứa con gái ấy thì cũng quá oan uổng rồi, khuôn mặt cậu ấy là một vẻ đẹp lạ lùng, cả bàn tay, vóc người, và mái tóc.

Hơn nữa cậu ấy đến trường bằng xe BMW, nên nhân dân toàn trường đều xác định cậu ấy là người giàu có. Đáng thương là giờ đây cậu ấy vẫn chưa có bạn trai, mà có nói ra thì cũng chẳng ai tin.

....

Xét về nội tâm hay dáng vẻ đều thuộc dạng ngây thơ trong sáng, ví dụ như lúc nãy, cái váy màu hồng mặc trên người ôm trọn lấy vòng 1 loại D, lại cúi người ăn đậu hũ thú. . . .Khiến mấy nam sinh đang ngồi bên kia đều chảy máu mũi rùng rùng, rồi cô gái này hồn nhiên phát ngôn một cách thô tục: "Mẹ nó, chả cay tí nào!" Khiến cả đám nam sinh trật khớp ngó lơ đi chỗ khác. . . .

Cho nên mà nói, hình tượng tương phản có nghĩa là gì, so sánh cô với cậu ấy, là có thể nhận định ra được mọi thứ. . . Nhiều nhất thì cô không nói lời nào thì nhã nhặn, nhưng lúc há miệng nói thì

thiên hạ đều cho thành cái hạng đàn bà chanh chua, còn cậu ấy , không nói lời nào thì thực nữ dịu dàng, nhưng lúc há miệng thì thành ..... tự hiểu đi nhé.

Đã bảo: vật hợp theo loài, nếu không thì hai cô làm sao có thể tiến tới được với nhau ...

Nếu không thì hai cô cũng đâu có ế như nhau. . . . .

Sững sờ nhìn hai cô gái đang ngồi trước mặt mình, nhìn đi nhìn lại thì một yêu nữ đang nói chuyện với một tên nhóc đê tiện, nói say sưa quá đỗi, ghét thật. Đang nói chuyện, Tiểu Bạch tự nhiên khoác tay lên vai cô, hướng về phía hai cô gái đối diện nói: "Hai người như vậy là không được..., tới J ăn ngon thì nên tìm tôi này. Tìm kẻ ngốc này thì có lời gì đâu, cô ấy mới tới có mấy ngày, thì biết cái gì."

Mẹ nó! Cậu mới biết cái gì đó~~ ~~"Cái gì tôi cũng không biết thì ở một nơi với cậu cho rồi, cậu có gì tốt mà ở đó hả hê! Hừ"

Tiểu Bạch đưa tay búng cái ót cô một cái: "Tôi ở ngoài gặp lại cô, nên mới đi vô tính sổ với cô đó!"

Tóm lấy hai cái tay loạn loạn của cậu ta "Vậy ý cậu mấy món ở đây không ngon phải không?" Cô nhìn về phía ông chủ quán ăn rồi hô to: "Ông chủ ơi, cậu ta nói xấu mọi người này! Chút nữa ông đem tôm hùm cho bàn kia thì nhớ nhỏ thêm một bãi nước miếng vào ...ừm ...ừm..."

Lời còn chưa nói hết thì cánh tay Tiểu Bạch quàng lấy cổ cô, bắt đắ dĩ nói bên tai cô: "Người lớn nói chuyện cô xen vào cái gì hả, ngoan ngoãn một lát được không?"

Mặc dù cậu ta nhanh chóng bỏ cô ra, nhưng cái hơi ấm trên người cậu ta, và cái hơi thở nồng đậm mùi nam tính của cậu ta, hình như khiến cho nhiệt độ trên mặt cô tăng thêm mấy phần, đầu óc lập tức biến thành bột nhão.

Vì vậy, cô cũng hóa thành một đồng bột nhão luôn, ngơ ngác đến quên phản bác “Tôi mới là người lớn!”, y như bị thôi miên vì cái cảm giác đó.

Chương 13: Cô Đang Trốn Tôi Sao?

Sau khi nói chuyện đôi lời, rốt cuộc Tiểu Bạch cũng đứng lên về lại cái bàn bên kia.

Hai mắt cô đối diện với bóng lưng rời đi của cậu ta, rồi cậu ta quay đầu nhìn cô với cái mặt mập mờ cực kỳ.

Cô chết mất! Cái này là ý gì đây? Mới biết nhau một hai tháng, lại có hơn nửa tháng không gặp mặt nhau, mà sao cứ như cậu ta mới thuộc dạng chủ nhà nhỉ?

May sao hai bàn cách nhau khá xa, bọn cô cạnh cửa sổ, bọn họ ở tận cùng của khúc quẹo kia. Nếu không nhất định cô nuốt không trôi bữa cơm này.

Cậu ta rời đi chưa tới 3 giây, hai cô gái ngồi đối diện rời khỏi chỗ của mình, chạy đến bên cạnh cô, đè thấp giọng nói hỏi cô: “Như thế nào như thế nào, có thay đổi gì rồi à?”

Khu Tiểu Mễ vỗ lên vai cô rồi nói: "Tiểu Mỹ à, không nhìn ra cậu thích ăn cái loại cỏ non như vậy đâu nha. Nhưng có điều" con nhóc tỏ vẻ mình như một mục tử bà đưa tay lên vuốt cằm, nhòm người nhìn trước nhìn sau cô mấy lượt, "Vóc dáng rất được, đoán chừng. . . .năng lực tương đối mạnh. Không biết cậu có chịu đựng được nổi không nữa~" - mặt cười xấu xa.

Cô nhảy lên đánh cho Khu Tiểu Mễ một cái! Trong đầu nhỏ này toàn chứa mấy thứ không đâu.

Cũng may quán tôm hùm này là một nơi cực kỳ náo nhiệt, nếu không cô đã thay đại học J giết người rồi!

Cô đứng lên, kêu giấy tính tiền, nói với hai con bạn thân: "Chúng ta có thể rời khỏi đây rồi, chuyển sang nơi khác thôi."

Tiểu Mễ lại gằn: "Sao vậy, nhìn cậu không được tự nhiên cho lắm??" Trong mắt lóe ra một chút ánh sáng giảo hoạt: "Không được tự nhiên nói rõ rằng cậu đang ư ư ư ~~"

Cô nhéo lên eo cậu ta: "Đi ra ngoài rồi nói tiếp được chứ?"

Cô mau chóng đứng lên, không dám nhìn quanh hay nhìn về phía sau, liều mạng lôi hai người kia đi ra khỏi quán. Lúc mở cửa, không nhìn được cho nên giả bộ mở cửa rồi lui về phía sau một bước, vừa đứng lúc chạm phải tầm mắt của Tiểu Bạch. Không biết vì sao, trong lòng cô không có chút cảm giác vui vẻ, ngược lại có một chút ảo não, một phần âm trầm, khắc sâu lên dáng người.

Cô lại hạ tầm mắt của mình, ra khỏi cửa rồi bước thật nhanh.

Còn chưa tới nửa phút, điện thoại di động cô reo lên. Thấy trên màn hình di động là cái tên âm hồn kia, thiết chút nữa cô đã ném điện thoại đi.

Quay đầu nhìn tấm cửa kính vừa mới khép, giống như mình còn có thể cảm nhận được tầm mắt ai kia đang ở đó.

Đang do dự, Tiểu Mễ nhìn liếc qua di động cô, vui vẻ: "Có lời gì mà không thể nói rõ trước mặt vậy ta, hai người hiểu chuyện thật

đấy."

Thuân tay nhấn phím nghe, còn là Hand-free. . . Hai cái đầu ghé vào điện thoại di động của cô để nghe ngóng tình hình cụ thể.

Cô im lặng, không thể làm gì khác hơn là đáp một tiếng alo với đầu dây bên kia.

Bên đầu dây điện thoại bên kia vẫn còn có thể nghe được âm thanh nhộn nhịp trong ấy. Đã nửa ngày rồi nhưng không ai lên tiếng nói chuyện.

Cô vươn tay đẩy hai người kia ra, rồi alo một lần nữa với cái điện thoại.

Tiểu Bạch im lặng này giờ cũng đã lên tiếng đáp lại lời cô: "Em gái cây xoài, tôi nay ở sân thể dục chờ tôi."

A. . . . Đang định kiểm soát từ chối, giọng nói lạnh lẽo của cậu ta truyền đến: "Nếu như cô không dám đến đó, cô sẽ chết." Sau đó, trực tiếp cúp điện thoại.

Nói giỡn? Cậu bảo cô đi thì cô phải đi à? Cậu bảo giết chết cô thì cô chết liền à?!

Cô hướng về cái điện thoại hừ mũi khinh thường, sau đó kéo hai cô bạn thân đến một quán café để nói chuyện tiếp.

Nếu là bình thường thì Khu Tiểu Mễ sẽ không chịu đi đâu. Quán café hay nhà hàng Tây nào cũng bị cô ả nói giống ở Trường

B, cho nên bọn cô chưa bao giờ đi mấy chỗ đó.. dù nó là phòng ăn hạng sang.

Cô xin được giải thích, là do bối cảnh gia đình của cô ấy khiến cho cô ấy phải giả trang thành người giàu có, giống như bây giờ cô cũng đang giả dạng thành một người mà cô cực kỳ ghét vậy, bình thường thì mọi quá trình giả vờ đều rất mệt mỏi, gặp phải người mình có thể lộ ra bản chất chẳng qua là may mắn.

Nhưng do hôm nay gặp phải chuyện vừa rồi, đoán chừng thì bọn họ muốn tra hỏi điều gì ở cô mà được đáp ứng cụ thể thì sẽ không xoi mói thêm nữa, vì vậy cô cố ý chọn một nơi để hai cô ấy thăm vấn cho đã, rồi cô sẽ thoải mái.

Dưới cái nhìn lãnh khốc của hai vị lãnh đạo, cô chỉ có thể chủ động trình bày.

Lúc trình bày cô mới phát hiện, có thể nói thật sự là quá ít : "Mình gần đây có quen biết một nhóc học năm 3, không đúng, là năm tư chứ, do lúc mới chuyển đến trường thì mình bị trặc cổ chân, không ai chăm sóc cho nên nó muốn giúp mình thôi. Rồi đó, có thể thôi."

Lôi Lôi xen vào: "Mình mới không tin nó chỉ có thể. Lần trước mình đã nhìn ra hai người các cậu có vấn đề, nếu như cậu ta mới gặp được cậu, bị khủng mới đối xử tốt với cậu như vậy!"

Cô thật sự khóc không ra nước mắt: "Nhiều lắm thì có vài lần vô tình gặp nhau thôi, hơn nữa, cũng không có gì hết. Sau đó mình cũng đâu có gặp lại cậu ta."

Tiểu Mễ gật gù đồng ý với Lôi Lôi: "Nhìn hai mắt của cậu ta đi, nói thích cậu chắc chắn cũng có người tin."

Cô vô tội: "Đó là do cậu ta. . . Quen thân!"

Lôi Lôi hừ mũi coi thường cô: "Vậy cậu cũng do quen thân? Sao trước kia mình không thấy cậu có hành động quen thuộc với mấy người mới biết được một tháng? Lúc cậu với Tô Nham, ở đây những một năm trời, còn ở đây liều mạng giả dạng giàu có."

Khu Tiểu Mễ liều mạng gật đầu một cái.

Rất lâu không có người nhắc đến người này. Cô yên lặng một lát, nói: "Tô Nham trở lại rồi."

Khu Tiểu Mễ hỏi: "Gì? Anh ta tới tìm cậu?"

"Không. Muốn tìm mình, nhưng mình không đến nơi hẹn."

Tiểu Mễ giận: "Thật không chịu nổi cái tên này! Không sáng khoái tí nào! Thích thì ở cùng nhau, không thích thì chia tay! Muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn Tiểu Mỹ của chúng ta ngồi một đồng ở đó chờ hấn à?"

"Ôi chao, thuận theo tự nhiên thôi. Thật ra mình cũng không để ý tới làm gì. Chẳng qua là nói với các cậu một tiếng thôi."

Lôi Lôi vui vẻ: "Đó là đương nhiên, cậu có anh chàng đẹp trai họ Tiểu kia kia, ai còn muốn cái tên ngụ Nghệ Thuật Gia ấy ~~"

Tiểu Mễ nghiêm túc hỏi cô: "Vậy thì cậu nghĩ sao? Dù sao mình cảm thấy thằng bé kia chắc chắn thích cậu 100%. Bằng không cậu ta làm gì phải cố ý ở trước mặt bọn mình thân cận."

Cô hoảng sợ: "Thân cận? Có sao?"

Lôi Lôi: "Cậu xem cậu xem, chắc do ngày nào cũng thân cận cho nên thành thói quen mất rồi. . . Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn rất nhiều~~ cậu ta là nói cho bọn mình biết quan hệ của hai người không phải bình thường. Cố ý khiến cho bọn mình truy hỏi cậu~~"

Cô hoảng sợ: ". . . . Lòng của hai người . . . . .
."

Tiểu Mễ chột vồ lên đầu của cô: "Cậu cho rằng ai cũng ăn cơm trắng giống cậu sao! Đừng có xạo! Giả ngốc cũng vô dụng."

. . . . ."Mình không có ý nghĩ đó. Thật ra, cậu ta là một thằng nhóc, nhỏ hơn mình những bốn tuổi. Hơn nữa, mình là giáo viên ở trường này, còn được sao? Chẳng lẽ lại biến thành cô yêu học trò? Suy nghĩ qua cũng thấy ghê rồi.

Người ta giáo viên yêu học sinh là thầy với nữ sinh, còn mình? Cô giáo yêu nam sinh còn trẻ? Mẹ nó! Nói ra mình còn lẩn lộn đủ thứ?

Không thể nào, không thể nào! Huống chi cậu ta chưa biết thân phận thật sự của mình. Biết đâu khi hiểu rõ rồi thì không còn ý

nghĩ đó đâu."

Lôi Lôi đưa mặt đến trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Vậy cậu nói ỉnh biết. Nếu biết trước kết quả là như vậy, tại sao cậu không nói cho cậu ta, cậu là giáo viên?"

"Mình. . . . ." . . . . Đúng vậy, nếu nói ra là có thể giải quyết hết vấn đề phiền nhiễu này rồi. Vậy sao cô lại không trực tiếp nói cho cậu ta?

. . . . .

Trong ánh mắt hai người kia còn nhiều điều muốn hỏi, nhưng cô thì im lặng. Phờ phạc đi về phía ký túc xá.

Ngồi trên cái giường nhỏ, cô không khỏi ngẩn người. Vì lý do gì cô không nói thẳng ra?

Điện thoại chợt vang lên, làm cô giật mình. Nhìn dây số phía trên, không chút do dự tắt.

Nhưng người thì lại lượn qua lượn lại giữa phòng.

Nên đi hay không đi đây?

Nhìn dáng vẻ lúc chiều của Tiểu Bạch, hình như có lời muốn nói. Nhưng kể từ khi cậu ta nhấn cái tin kia, cô thật sự sợ cậu ta sẽ có cái tình cảm ấy. . . . Rất nguy hiểm, y như đi quá giới hạn giữa hai người vậy. . . . .

Nhưng có lẽ cậu ta có chuyện buồn nên mới tìm cô nói chuyện thì sao. . .Nhưng có lẽ, cô cũng không thuộc cái dạng lắng nghe người khác chia sẻ. . . . .

Rồi ráng nửa ngày, vẫn không thể không chế mình đi ra cửa mang giày vào. Thôi! Coi như chị đây đi sân thể dục tản bộ, không phải cố ý đi gặp cậu ta. . . .

Mới vừa xuống lầu thì nhìn ở góc đèn đường, một bóng dáng cao lớn lẳng lẳng đứng ở đó. Ánh đèn chiếu xuống, cái bóng thật dài phủ lên mặt đất, như có chút cô đơn trong nó.

Hình như cậu ta không nhìn thấy cô. Cúi đầu dùng chân vạch vạch lên mặt đất, thỉnh thoảng cau mày liếc mắt nhìn điện thoại di động. Bình thường đều thấy cái bộ điệu vui vẻ của Tiểu Bạch, nhìn cái không khí u ám bao bọc lấy cậu ta , cô không thể thích ứng nổi.

Thật ra thì khi cậu ta không cười rất có tố chất của một diễn viên.

Tại sao bên cạnh cô đều có mấy người rắc rối như vậy nhỉ? Chẳng lẽ bọn họ đều là chòm sao Song Tử giống cô?

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Tiểu Bạch ngẩng đầu lên. Vốn là một ánh mắt mờ mịt chợt lóe sáng, lông mày cũng héch lên vì nụ cười trên khóe miệng, nụ cười thật to, cả khuôn mặt như toát ra cái ánh nắng ấm áp như nắng buổi sớm. Khiến cho cô nghĩ rằng, việc mình nhìn thấy một diễn viên nam u buồn lúc này chỉ là ảo giác tức thì mà thôi.

Há miệng ra là đánh đòn người khác: "Tôi biết ngay, cô không dám không đến!"

Mẹ nó! Ai không dám đến hả ?!

"Tôi đang định đi lên móc cô xuống dưới đây, để cho hàng xóm của cô biết cô là người như thế nào."

. . . . . Cô thu hồi lời đang thì thầm trong lòng! Không giống mấy đứa trẻ dễ thương! Cái người này quá ác!

"Tôi hỏi cậu có chuyện gì lớn hả, ngay cả việc uy hiếp cũng lợi dụng, thế nào thế nào? Nhìn thấy tôi chưa? Có chuyện gì không thể nói ở nơi công cộng vậy hả?"

Mặt Tiểu Bạch kinh ngạc: "OMG, thì ra sân vận động không phải là nơi công cộng. . . . Vậy mấy người sinh viên kia đều ở sân thể dục làm mấy loại vận động riêng tư sao ?"

"Tôi. . . ." Thật sự muốn bóp nát cái mặt kia ra!

~~"Tôi thấy quá kỳ lạ, tại sao hai ta thấy mặt thì không dễ dàng nói chuyện. Mỗi lần nhìn thấy cậu, tôi đều muốn xông lên bóp chết cậu. . ."

Nói xong, còn chưa kịp làm gì, hai cánh tay của kẻ nào đó đã đặt lên cổ cô... Tức chết thôi, cô còn chưa kịp làm gì, cậu ta đã xông tới trước rồi...

Chương 14: Phép Khích Tướng

Nói giỡn! Ở nơi này thì người khác thường xuyên đi ra đi vào, mà lại tẩy máy tay chân với sinh viên của mình thì ra cái hệ thống gì đây!

~~Hắt đôi tay cậu ta đang để trên cổ mình, cô ôm lấy cái cổ mình rồi kêu lên: "Ở nơi công cộng thì không được sờ mó lung tung."

Bữu môi: "Không phải cô mới nói chỗ này không phải là nơi công cộng sao?"

. . . . .

Bất tri bất giác, hai bọn cô đã đi tới sân vận động.

Sân động giữa đêm, yên tĩnh nhưng không vắng lặng. Rất nhiều sinh viên đang chạy bộ, còn có một đôi tình nhân nắm tay nhau tản bộ trên đường biên.

Ngay cả cái người nói chuyện to như cô cũng phải tự giác hạ âm thanh xuống một chút.

"Được rồi, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, mà cần chạy đến đây nói chuyện. " Cùng với người khác đi đến chỗ này, cô cảm thấy mình không an toàn. Cũng may bóng đêm đã che giấu kỹ khuôn mặt cô, mọi người cũng đều đắm chìm trong tâm trạng của chính bản thân họ, nên không có ai chú ý những người đi lướt qua mình.

Bọn cô đi lên khán đài. Chỗ này không có ai, ngược lại có thể giúp hai người nhìn hết mọi cảnh vật lẫn con người trên sân vận động rộng lớn này.

Tiểu Bạch hướng về sân bãi, nắm cái lan can phía trước. Nửa buổi, hình như hạ quyết tâm rất lớn, có chút thận trọng, nhưng âm thanh lại hơi run rẩy, đưa lưng về phía cô rồi nói: "Tôi. . . Có phải hù cô rồi không?"

Hù dọa? Cô bối rối.

"Ý tôi nói là. . . Lần trước tôi. . . nhấn cái tin ấy. . . Có phải hù cô rồi không?" Giọng buồn buồn.

Mặc dù trong lòng đã xây dựng vững chắc, nhưng vẫn không thể ngờ cậu ta lại nhắc đến cái sự kiện kia. Phải giả bộ ngu:

"Hả? Cái gì tin nhấn gì vậy?"

. . . . Trầm mặc. Sau đó cậu ta xoay đầu lại: "Là. . . Lần trước đó, sau khi cô đi tập huấn về, tôi. . ."

Cô vội vàng cắt lời cậu ta: "Tôi. . . Không nhận được tin nhắn nào cả!" Cố gắng trợn to đôi mắt vô tội của mình.

Vốn không muốn nhìn mặt cậu ta, chột cô ngẩng đầu lên. Khóe môi cậu mím chặt, cặp mắt ảo não. Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô. . . không nhận ra được cảm xúc gì trên đó.

Im lặng nửa buổi. Có sự kích động không hề nhỏ trong đôi mắt sáng chói ấy, muốn nói rồi lại thôi, rồi chuyển sang đùa cợt, và quay về Tiểu Bạch của trước đó.

Cậu ta nhếch miệng nói: "Cái người này, từ chối tôi rồi à?"

. . . . . Cô gái đầu: "Từ chối cái gì? Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy? Tôi. . . ." Giả bộ ngu tiến hành .

Vẻ mặt của cậu ta cao thâm khó lường, nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, rồi cúi đầu cười, âm thanh ấy truyền tới xuyên thấu vô ngực cô, vô cùng có từ tính. Chưa từng thấy cái biểu hiện vẻ mặt âm trầm như vậy của Tiểu Bạch, cô choáng váng.

Cậu ta nhảy lên lan can, chấp tay trước ngực: "Được, không có tin nhắn. Như vậy, tại sao gần đây không chịu gặp tôi?"

" Ai không dám. . . . Ai không dám gặp cậu vậy hả? Không dám gặp cậu thì bây giờ tôi đang làm cái quái gì đây nhỉ?"

"Tốt. Nếu không tránh tôi, vậy từ ngày mai trở đi, ngày nào cũng chạy bộ với tôi vào lúc sáng sớm."

À? Chuyển đề tài cũng quá nhanh rồi nhỉ? Cứ thế mà cũng tránh được một kiếp nạn?

Tiểu Mỹ thở ra một hơi, khóe miệng cong lên: "Không được đâu, tôi không dậy nổi đâu." So về khoản chạy trốn, cậu còn kém xa cô nhiều nhiều.

~~Tiểu Bạch đem sự mừng rỡ của cô thu hết vào đáy mắt, lại cười như một con hồ ly, nhả từng chữ từng chữ, từ từ nói: "Không phải cô, mỗi sáng sớm, đều bò đến sân vận động—— nhìn, trai, cởi trần, sao?"

Hả. . . . Cái gì mà gọi là tự bê đá đập vào đầu của mình, là đây nè. . . .

"Chuyện đó. . . . Tôi . . . Tôi. . . . Tôi . . . ." Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?

Mẹ kiếp cái đầu mình, tại sao đến thời khắc quan trọng nhất, lại không thể sử dụng cho ra hồn vậy hả?

Đang chột dạ lo lắng, Tiểu Bạch lại nhảy xuống lan can, chỉ chỉ lên mặt cô, cười nhạo nói: "Cô xác định, mình đã 26 tuổi rồi sao? Mà sao thốt ra câu nào cũng giống như con nít vậy?"

Nhìn cái tay đang chọc cô, cô bực tức nói: "Nói bậy, cậu mới không biết nói chuyện! Do tôi không biết nên nói gì không!"

"Không biết nói thì coi như đồng ý. Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai, lúc 6 giờ, tôi ở đây chờ cô."

Không được! Đã bảo mình phải giữ khoảng cách với cậu ta rồi.

Dưới tình thế cấp bách, chợt nghĩ đến: “Không phải cậu đang đi thực tập sao? Không phải không học ở trường sao?”

Tiểu Bạch lộ ra dáng vẻ nghiêm túc khó thấy: "Ở trường học cũng khỏe hơn nhiều, đơn vị tôi thực tập 8h 30 mới vào làm, chạy 1 tiếng đồng hồ rồi quay về phòng tắm rửa, thay đồ đi làm cũng được."

Làm thế nào là làm thế nào?

Gấp đến độ . . . . .

Hai tay Tiểu Bạch bắt chéo trước ngực, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô: "Chạy có xiu thôi mà, làm chi cô rắc rối thế hả? Còn nói không trốn tôi? Cô đang sợ cái gì?"

Câu nói sau lại không mang theo sự nghiêm túc nhất định, ở trong gió đêm từ từ vọng về.

Cô sợ cái gì?

Cô nổi giận, cảm giác mình tựa như một con bé nhỏ, biết rõ là phép khích tướng, đã sáng tỏ mọi chuyện nhưng lại không chạy thoát khỏi nó. Ai bảo trái tim mình hư trước làm chi. . . .

Thấy cô không lên tiếng, Tiểu Bạch càng tiến một bước: "Nhận rồi? Cô sợ. . . Chúng ta cứ tiếp xúc với nhau. . . Cô sẽ. . . ." Ánh mắt nguy hiểm lại giao hoạt. . . . .

Quá ranh giới! Quá ranh giới rồi! Cái đề tài chó má này!!! Chết tiệt!

Cô đứng phắt dậy cắt đứt lời cô: "Sợ cái móc xì! Chẳng qua cũng là chạy bộ đúng không? Chạy thì chạy! Ai sợ ai !"

Ồi chao. . . .

Cô liền nói, xúc động như ma xui quỷ khiến.

Mày xem mày đi, cái dáng vẻ cười tươi như hoa của Tiểu Bạch kia kìa. Một bước đã khiến gian kế của cậu ta thành công mỹ mãn.

Vì vậy, cô đau khổ cùng cực, ngoan ngoãn đặt đồng hồ vào mỗi buổi sáng, sau đó mua kem chống nắng, chạy bộ để cơ thể khỏe mạnh hơn.

Thật ra thì, bắt đầu một ngày như vậy cũng không tồi.

Thì ra là, căn bản không cần cô phải lo lắng đến mấy vấn đề khiến cô chột dạ kia nữa.

Bước chạy bộ của nam nữ không giống nhau, mà chân của cô thì ngắn, cho nên không đuổi theo kịp cái tên đằng trước.

Vì vậy, hai người bọn họ trên lý thuyết hay thực hành mà nói thì đều chạy riêng, có lúc cậu ta sẽ chạy qua chỗ mấy thằng nhóc đánh bóng chuyền bên kia, rồi cô sẽ một mình.

Thỉnh thoảng gặp phải bạn học của cậu ta, cô cũng cười chào hỏi cho có lệ, dù sao làm bộ như vô tình gặp hay giả bộ không quen..., cũng không hoàn toàn phải khiến cô chủ động nói chuyện trước.

Nguyên nhân đến từ đâu, đối với sinh viên hệ âm nhạc, từ xưa tới nay chưa từng có ai động kinh mà đi chạy thể dục buổi sáng. Còn những sinh viên của hệ khác, đoán chắc cũng không có ai biết cô là giáo viên thuộc hệ âm nhạc, cho dù học cô một buổi thì cũng chưa chắc nhận ra mặt mũi cô, một là không ai để ý giáo viên của khoa âm hưởng hệ âm nhạc là ai, và hai là cái người đang chạy bộ là cô đây quá khác xa ngày thường.

Cho nên mới nói, mỹ phẩm và mắt kiếng, thật sự là dụng cụ cải trang tốt nhất dành cho phụ nữ.

Cứ như vậy, cuộc sống mỗi ngày của cô, trên thực tế là lấy Tiểu Bạch làm sự bắt đầu, lấy Tiểu Bạch là sự kết thúc.

Buổi sáng, cãi vã, trêu ghẹo. . .

. Buổi tối, lại cãi vã, trêu ghẹo. . . . .

Vì vậy, cô cũng biết cậu ta đang thực tập ở một công ty nước ngoài, nhưng trên thực tế là một kẻ chạy vật, rót trà nước cho người ta, và do còn quá nhỏ, cho nên thường bị người khác sai đủ chuyện. Thỉnh thoảng may mắn một chút, được mang theo để tiếp khách hàng, để làm gì, để được coi trọng là một người trẻ tuổi biết uống rượu với khách hàng của công ty.

Còn cô thì nói cho cậu ta mọi chuyện về nghiên cứu sinh, bị giáo viên lợi dụng này, bị bạn bè lấn áp này. Cô phát hiện khi mình nói láo theo dạng này, nói nhiều rồi còn chưa tính, mà lại giúp con người ta đùa vui hơn. Dù thế nào đi nữa, bây giờ cậu ta cũng nghĩ

cô đang học nghiên cứu sinh, và cô đem hết nhưng kỷ niệm trong quá khứ chia sẻ với cậu, cũng không coi là nói dối. . . Thôi. . . .

Vì vậy cô thường nghĩ về thân phận của mình mà dạy dỗ, dạy dỗ cho cái thiên hạ thái bình. Thế nhưng cậu ta lại dùng loại ánh mắt khinh thường nhìn cô, bảo một con nhóc có cái đầu tiểu học như cô làm sao có tư cách dạy cậu.

Ôi khổ, vốn là như vậy, nghiêm túc nói mấy câu mà bị người ta khinh bỉ. . . .

Cô cảm nhận ra, một người không đáng tin cậy như cô thì lời nói ra cũng không đáng tin. . . . .

Vì vậy, cô mở danh bạ đổi tên cậu ta thành “Kẻ đê tiện”, cậu ta đem đổi cô thành “Chị hai”. . . .

Mồ hôi rơi. . . cái này mà cũng. . . . .

Cũng bởi bị cái không đáng tin cậy như cô, khiến cuộc sống của cô như linh động hơn. Đồng nghiệp thường nói cô, lúc đi trên đường mà nụ cười vẫn luôn mang theo trên môi. . . .

Nhất định là do cô cứ đi tới đi lui, lại cộng thêm cái việc không nói câu nào với họ. . . .

. . . . .

Sau nụ cười. . . Đã đến mùa đông. . . . .

Chương 15: Đã Lâu Không Gặp

Nói chính xác, mới cười đùa vui vẻ như vậy mà đã đến lễ Giáng Sinh

Hai mươi bốn buổi sáng này, cô đã quên tháng ngày trước đây rồi, nhưng vẫn trước sau đi chạy bộ ở một nơi. Thành phố phía nam đang vào mùa đông, trừ cái ẩm ướt do không khí lạnh tạo nên, thì nhiệt độ ở đây so với mấy nơi phía bắc có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Mang đôi giày chạy bộ mới mua, cô co co rúm rúm chạy xuống lầu, liền thấy một tên con trai đứng trên đường trường kéo căng cơ tay chân.

Thấy cô đến thì toét miệng cười: "Này, hôm nay tôi không đi làm, đi chơi không?"

Cô không chút hứng thú: "Bệnh thần kinh, không đi dậy sớm làm chi. Tôi cứ nghĩ cậu, nhất định cũng ngủ đến khi mặt trời chiếu thẳng xuống môn rồi chứ."

Hình như tâm trạng của cậu ta vô cùng tốt: "Không phải tôi đây sợ cô chạy một mình hay sao? ~~ Huống chi hiện tại đang là mùa đông, vẫn còn tối đen như mực, cô không sợ à?"

Cho cậu ta ánh mắt xem thường, cô tiếp tục bước chân của mình, "Ở trong trường học thì có gì phải sợ. Hù ai vậy?" Sau đó không để ý tới cậu ta, chạy lên lầu.

Cậu ta đuổi theo sau: "Là tôi nói thật! Hôm nay tôi không đi làm, chúng ta đi chơi đi!"

"Tôi có tiết anh trai à. . ."

Cậu ta vọt tới trước mặt, đối mặt với cô, chạy tới chạy lui, miệng thì cực kỳ vui vẻ: "Trốn đi trốn đi! Đừng đi học đi!"

Cô choáng. . . Giáo viên cúp tiết, sẽ trực tiếp đuổi việc. . . . .

Giọng nói cô nghiêm túc: "Không được. Chuyên ngành của bọn tôi là một chọi với một, cậu bảo tôi trốn sao đây ?"

"Vậy đến cuối cùng là cô không thể bỏ một ngày?"

"Hết giờ còn phải đi tập diễn tiết mục cho đêm Nguyên Đán. Trễ hơn thì còn có thể."

Tiểu Bạch ủy khuất bĩu môi: "Rồi rồi ~~ sớm biết cũng không cần thay ca để hôm nay nghỉ làm chi. Làm cho lắm vào, rốt cuộc cũng không rảnh." Chạy đi. . .

Cái gì đó. . . Cô lại đâu có bảo cậu nghỉ đâu chứ.

Buổi sáng cô dẫn học sinh đi tập diễn văn nghệ cho đêm Nguyên Đán. Ở Đại học J, trên căn bản vừa đến đã cả đồng chuyện từ quốc gia đến nhỏ nhất nữa, hoạt động lễ mừng cũng do hệ âm nhạc phụ trách. Cho nên tết Nguyên Đán lần này cũng không ngoại lệ.

Trở thành một giáo viên mới, cô muốn cùng mấy giáo viên khác hợp tác trình diễn một khúc đoạn nhạc thánh phòng Mendelssohn ngắn, còn phải tập cho mấy nhóm học sinh nhỏ tập hát, cuối cùng đệm nhạc cho buổi đại hợp xướng, tập diễn này khiến cô thật sự rất bận. Thời gian gần đây cô đều cống hiến ấy buổi tập luyện này rồi.

Đang trong quá trình tập duyệt thì được một học sinh kêu cô đi ra nhận hoa.

Khi cái học sinh kia bày qua khuôn mặt lạ kỳ đến tìm cô, sau đó thần bí nói: "Cô ơi, dưới lầu có người tặng hoa cho cô kìa. " Lúc đó, nhìn xuống dưới khán đài có hơn cả chục khuôn mặt quý dị, lòng của cô trong tích tắc lo lắng đến tột đỉnh.

Hoảng hốt khiến đôi chân mềm nhũn. . . Sợ là cái tên đang ở trong lòng mình. . . Sợ sau khi xuống dưới lầu, sẽ là chuyện vui một đám học sinh, sau đó đến đơn vị công tác của cô, chuyện ấy bị vạch trần toàn bộ, sợ rằng mọi người sẽ cười nhạo cô, sợ rằng . . . .

Không dám đi xuống, trực tiếp bảo học sinh xuống cầm lên giùm cô.

Học sinh trực tiếp đem bó hoa màu xanh lam đến nhà lớn. Lúc nó đang đi, cô quan sát từng nét mặt trên mặt cậu ta.

Không có, rất bình tĩnh.

Cũng chỉ mỉm cười bảo chuyên phát nhanh đưa tới trường, cậu ta thay cô ký nhận. Sau đó một đám học sinh bu quanh cô, bảo cô

nhanh chóng đọc tấm thiệp kèm theo kia lên.

Khi mở nó mà tay cô run lẩy bẩy. Nhìn chữ ký đầu tiên thay cho việc đọc.

Tô Nham.

Trái tim ổn định lại. Nhưng cả người cô lại ngây ngẩn trong lúc này.

Trên trang giấy trắng là dòng chữ:

“Lại một cái Nô-en nữa đến rồi, em có còn nhớ đến anh không?”

Anh nhớ em.

Nhớ cái buổi hẹn hò ngày Nô-en của chúng mình.

Tô Nham.”

Trong nháy mắt cô nhớ đến cái buổi Nô-en năm ngoái. Trận tuyết cực lớn giữa thành phố B phía Bắc, một chàng trai quàng chiếc khăn len màu xám tro trên cổ, trong tay cầm bó hoa hồng đứng trước cửa phòng dạy học, kéo hành lý, long đong một mõi.

Sau đó, điên cuồng mà gặp lại, nhưng lại không một câu nói khiến hai người chia lìa lần nữa. . . .

Em đã từng. . . . Nhớ đến anh.

Đáng tiếc, anh lại không ở bên em lúc đó.

Hôm nay. . . . Lễ Nô-en. . . Cũng không có có buổi hẹn như năm ngoái.

Sau buổi tập duyệt, cô hơi hoảng hốt. Trong lòng vẫn bồi hồi nhớ lại cái hồi ức lần hiện thực trước đó.

Anh đến đây? Bó hoa này là chính anh đưa tới? Và. . . . ?

Cơm trưa cô cũng ăn trong trạng thái hoảng hốt, lo lắng lúc nào anh cũng có thể xuất hiện. Trở về thay một bộ quần áo tương đối thực nữ, màu trắng thanh khiết, khăn quàng cổ màu xám tro họa tiết ô vuông, trang điểm nhẹ nhàng trên mặt. Lúc mang giày, nghĩ đến chuyện nửa năm nay mình cũng chưa dòm ngó cái hình chim cánh cụt trên màn hình kia, cứ viết rồi xóa, cứ lặp lại nó đến n lần, không biết làm sao cho phải. [dhienzdabnilefquyedon](#)

Cô, rốt cuộc đang làm gì? Hướng về cái người Ex.boyfriend chưa bao giờ liên lạc với cô sau chừng ấy thời gian, trét vàng lên mặt sao?

. . . . Không thể làm gì khác hơn là an ủi chính bản thân mình, lễ Giáng sinh đối với một cô gái còn độc thân thì, dù là Ex. Boyfriend, ít nhất vẫn dính cái mác đi chơi với “bạn trai” là được, coi như. . . tìm bạn nói chuyện mà thôi. . .

Thời điểm tan lớp, đi ra khỏi phòng. Quả nhiên thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa phòng học. Trên tay là một bó hoa hồng đỏ kết hợp với bộ tây trang màu trắng, nổi bật, rất dễ nhận thấy.

Lúc sinh viên đi qua, rồi rít ghé mắt. Cô thì bất lực che mặt, trời ạ, người này, sao mỗi lần ra sân đều giống như đang diễn phim truyền hình ướn át vậy, cô thật sự không chịu nổi.

Không mập. Tóc dài hơn. Mắt thâm thúy hơn.

Cô đứng ở cửa nhưng không nói gì, nhìn anh sững sờ. Trải qua mọi cảnh như phim truyền hình dài tập trên màn ảnh. Mà người hay vật cũng không còn tồn thức.

Trong mắt của anh, bão táp vẫn còn đó.

Chậm rãi đi về phía cô, đặt bó hoa trước mặt cô: "Đã lâu không gặp, Tiểu Mỹ."

Cô bỗng nhiên buồn cười. "Tại sao mỗi lần bọn mình gặp nhau, đều giống như phim thần tượng vậy ta?" Và cô bật cười. . . .

Anh bất đắc dĩ đỡ đỡ lông mày: "Có lẽ là bởi vì, anh quá đẹp trai nhỉ?"

Cô cho là anh sẽ lôi cô ra ngoài chơi, không ngờ, anh lại kéo cô vào phòng luyện đàn.

Sau đó làm một tư thế “Xin mời” nói: "Đánh đàn cho anh nghe đi, Tiểu Mỹ. Đã nhiều năm anh chưa nghe em chơi đàn lại. Ở nước Pháp, mỗi lần anh không vui, đều nhớ cái cảnh em chơi đàn ở phòng vẽ tranh."

Ngồi lên ghế đàn. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phả lên đàn dương cầm. Trong óc đột nhiên xuất hiện một bản nhạc, cũng là của Trần Dịch Tấn - 《 Đã lâu không gặp 》 .

Đó lúc cô mới trở về thị trấn G, mọi cảm xúc dành cho anh đều chân thực. Cũng như lúc chúng ta bây giờ, nhìn tình hình thực tế để khắc họa hết ký ức vụn ngày xưa lẫn bây giờ, cho anh và cho cô.

Sờ soạng vài phím đàn trên cây dương cầm, nhẹ giọng cất giọng hát. . . . .

“Em tới thành phố nơi từng có anh

Tưởng tượng khoảnh khắc đi qua anh trên con đường này

Ngày không anh, em cô độc thế nào

Cầm bức ảnh của anh trên tay

Nơi góc phố quen thuộc ấy

Nhưng không có anh thì không thể quay về ngày hôm đó

Anh có hay không chợt xuất hiện

Ở quán cà phê nơi con phố

Em vẫn dùng nụ cười vẫy tay chào anh

Tâm sự bên anh

Em cỡ nào cũng muốn anh nhìn thấu một mặt

Xem xem anh của bây giờ đã thay đổi

Không giống như anh của trước đây

Và em chỉ nói với anh một câu mà thôi

Đã lâu không gặp

...

Cầm bức ảnh của anh

Nơi góc phố quen thuộc ấy

Nhưng không có anh thì không thể quay về ngày đó

Anh có hay không xuất hiện

Ở quán cà phê nơi con phố

Em vẫn tươi cười vẫy tay chào anh

Tâm sự bên anh

Em cỡ nào cũng muốn anh nhìn thấu một mặt

Xem xem anh của bây giờ đã thay đổi

Không giống như trước anh của trước đây

Và em chỉ nói với anh một câu mà thôi

Đã lâu không gặp”

Giữa những lời ca cô không nhớ rõ, cô sẽ hừ nhẹ cho qua. . .
Tô Nham cũng theo nhịp cô hát, rồi có lúc cũng hừ hừ như cô. . . .

Hát đến đoạn điệp khúc, cô đã. . . . Nước mắt đọng trên mi. . . .
. Giọng trở nên khàn khàn. . chốc lát lại bình thường. . . . .

. . . . .

Lúc tiếng đàn hoàn toàn chấm dứt. Bên trong căn phòng đã trở
nên yên tĩnh.

Cô không thể dùng tên chùi hết nước mắt trên mặt. Cũng
không dám nhìn nét mặt hiện giờ của Tô Nham, chỉ lẳng lẳng nhìn
phím đàn trên cây dương cầm.

Cảnh anh đi Pháp, cảnh cô lo từng chút một cho cuộc sống sinh hoạt ở trường, từ từ ào về.

Ngón tay giống như có ý thức, chạm lên phím đàn, một khúc Chopin 《 Ảo tưởng ngẫu hứng khúc 》 chảy xuôi theo ký ức mà vang lên...

Giữa đoạn có vài nốt cô không nhớ. . . Sẽ tùy tiện thay thế nó...

Chỉ có cảm xúc là không ngừng trôi dạt, khiến ngón tay lướt cực nhanh. . . . Không chịu sự không chế mà lướt như bay trên từng phím đàn dương cầm . . .

Tiếng đàn chợt im bặt.

Chưa đàn xong.

Cô chạy thẳng đến cửa sổ, bình phục tâm trạng của mình.

Ở trước mặt của Tô Nham, cô chưa bao giờ điên cuồng đàn theo kiểu này. Hôm nay cũng không biết lý do vì sao, vẫn tưởng rằng lúc bọn họ gặp lại “Không có gì”, vẫn tưởng rằng tâm trạng sẽ “như mặt nước phẳng lặng”, nhưng trong nháy mắt lại giương cung ngắm bắn.

Đứng ở cửa sổ, mở miệng hít thở thật sâu.

Mình sao vậy?

Sau lưng vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Tô Nham không nói gì, vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Không biết nét mặt bây giờ của anh là gì, vừa rơi vào cái cảm xúc như thế nào, có giống với thứ mà cô từng trải hay không.

Sau lưng vang lên âm thanh đang đến gần.

Và một giọng nói khàn khàn cũng vang lên. Cô nghe câu ấy, cái câu cô cứ tưởng đợi một vạn năm sau:

"Tiểu Mỹ, xin lỗi em."

Nước mắt đã nuốt xuống chột trào dâng lên lần nữa.

Cô quay đầu cố gắng nhìn anh cho rõ, lại bị cái dáng dấp cao lớn đang đứng ở cửa làm cho hoảng hốt.

Nước mắt còn chưa kịp lau khô..... Thì tiếp tục chảy . . . . .

Chương 16: Lễ Giáng Sinh

Cô không thể lý giải bản thân mình trong tình huống ấy lại có thể kích thích như vậy, lại có thể chú ý đến bóng người không nhúc nhích ở cửa.

Nước mắt còn chưa kịp lau khô, lại tiếp tục rơi . . . .

Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch y như một bức tượng điêu khắc đang đứng im tại chỗ đó.

Mắt và lỗ mũi đã ửng đỏ, một dáng vẻ ngạc nhiên, không biết là do bị dọa đến sợ hay do không thể tin nổi, ánh mắt khóa chặt trên mặt cô, rồi ngẩn người.

Cô không biết, cậu đã đứng ở đó từ khi nào. Nghe được bao nhiêu. Cũng không có cách nào để phân biệt được, ánh mắt ấy là ngập tràn cảm xúc, nhưng là không thể tin được, hay là đau thấu tâm can?

Sao trong cô lại có một cảm giác không thể giải thích bằng lời. Không thể tin cái gì? Và đau vì có gì?

Nhất thời nên chỉ có thể nhìn cậu ta, không biết nên gọi hay nên không.

Cho đến khi Tô Nham ho nhẹ một cái, mới cắt đứt dòng suy nghĩ của hai người.

Tô Nham cúi đầu trầm ngâm một lát, như đang thay đổi cảm xúc trong anh. Nhìn Tiểu Bạch, hỏi cô: "Bạn học này, là...?"

Ánh mắt vẫn chưa rời khỏi khuôn mặt âm ỉ của Tiểu Bạch, cô mở miệng, nhưng không tìm được âm thanh của chính mình.

Tiểu Bạch đang đắm chìm trong cảm xúc ngổn ngang chợt trở lại hiện thực khắc nghiệt. Rồi biến thành dạng người lạnh lùng nhìn Tô Nham, nhìn cô, bỏ lại một câu: "Không quan trọng." Sau đó biến mất trước phòng học.

Để lại căn phòng yên tĩnh và hai người bọn cô giữ mớ suy nghĩ lung tung giữa nam và nữ.

..... Chợt thấy phiền.

Cậu ta đến đây khi nào?

Cậu ta nghe được bao nhiêu?

Làm sao cậu ta tìm được chỗ này?

.....

Còn cái ánh mắt phức tạp kia nữa chứ.....

Đây là chuyện gì ?

Trời ạ, vì sao tôi vất vả biểu diễn thành công một lần, ngài có cần phải PR đến mức cho 2 người thưởng thức hay không? Tại sao cô không thể nào hồi tưởng lại tình cảm ấy, yên lặng nhớ đến nó cho hết quãng thời gian thanh xuân này?

.....Ôi.....

Có lẽ do cô lây bệnh của Tô Nham rồi đây. Mà hình như anh ta cũng quá mạnh mẽ rồi. Nguyên bản thì là một người trầm tĩnh, bỗng nhiên không thích hợp cho lắm, đối với riêng cô.

Không hề có một câu hỏi rườm rà nào với tình huống vừa rồi, anh ta lấy bó hoa hồng trên bàn, cong khuỷu tay, ý bảo cô khoác tay anh, giống như vô số lần khi cô và anh còn ở trường Đại học khi xưa, rồi bình tĩnh đi ra khỏi trường học.

Ngồi lên chiếc Land Rover màu trắng của anh, bọn cô đi đến vùng ven sông, vào một nhà hàng theo phong cách Tây.

Cái cảm xúc kích thích ban nãy đã không còn, hai người cố gắng coi như chưa hề xảy ra chuyện đó. Điều khiến cô giật mình, là bản thân cô lại có thể bình tâm nói chuyện với anh như một người bạn cũ lâu ngày gặp lại, trao đổi với nhau về những thay đổi trong cuộc sống gần đây như thế nào.

Sau khi gặp nhau vào năm ngoái, tâm trạng của hai người bọn họ dường như khác đi rất nhiều. Hình như Tô Nham đã chín chắn hơn hẳn. Bắt đầu câu chuyện là anh nói về cuộc sống về kế hoạch

sau khi quay về đây, và hiện tại anh không muốn làm tại công ty nhà mình, có lẽ vậy.

Cô cũng đã cố gắng nói chuyện một cách chín chắn giống như anh, đáng tiếc nhắc đến và khi nhìn thấy là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, bình thường lúc nào cô cũng cao hứng bắt đầu cuộc đối thoại, nhưng khi nhìn ánh mắt của anh thì im lặng lắng nghe.

Trong lòng lại tự dưng nhớ đến cái người chưa giải thích rõ một câu đã tự nhiên bỏ đi, nhớ đến việc lúc nãy của mình, lại buồn thêm.

Sau bữa cơm chiều thì mọi góc phố đều náo nhiệt hơn, vừa mới lên đèn thôi, nhưng cái không khí Nô-en đã lan tỏa hết mọi nơi. Tô Nham ôm cô vào trước ngực, quẹo trái quẹo phải, lách mọi nơi, chợt tìm ra được một góc ven sông tương đối an tĩnh.

Nhớ mùa đông năm nào, Giáng sinh ở thành phố G ấm áp hơn rất nhiều!

Bọn cô đi dạo từng bước trên bờ sông, cả một đường đều không nói gì.

Tô Nham tự nhiên nhắc chuyện cũ.

"Tiểu Mỹ, xin lỗi em."

"Anh về nước 8 ngày trước, sau đó anh bị mẹ ép đến công ty học nghiệp vụ. Em cũng biết đây là ngành anh không thích cũng không hiểu gì đúng không, cho nên anh nhất quyết đấu tranh với cả

nhà. Vốn bảo tới đây gặp em, nhưng vẫn không có cơ hội. Thật xin lỗi."

Thì ra anh xin lỗi chuyện này.

"Không sao. Chúng ta. . . Đã chia tay lâu như vậy. . .Thật ra thì anh. . . Cũng không cần tới tìm em làm chi."

Người đi phía trước chợt dừng chân lại. Tô Nham hình như rất kích động: "Ai nói chúng ta đã chia tay? Lúc nào anh đồng ý chúng ta chia tay?"

Thì ra anh vẫn muốn làm bạn trai của cô.

Trái tim chợt âm. Ít nhất mấy năm này, không phải cô đang diễn cái vai của một người yêu đơn phương.

Rồi nhớ đến lời của Tiểu Mễ: "Muốn cắt đứt hãm cầu mà ỉa không ra. Mặc dù mình không phải là cái hãm tốt, nhưng ít nhất mình vẫn còn là một chỗ trống. Dựa vào cái gì mà khi hấn ta đã đi Pháp rồi, đối với mình lại không quan tâm, lại không muốn cho người khác đi toilet nhà mình chứ . ."

"Cho nên, hai năm qua chúng ta thấy nhau 7 ngày, còn hơn 700 ngày sao đó thì không gặp nhau, anh vẫn yêu em sao?"

Tô Nham chợt cầm lấy tay cô, cau mày nói nhỏ: "Tiểu Mỹ, em là đang trách anh?"

Nhìn dáng vẻ uất ức của anh, cô phì cười, đẩy anh ra: "Vâng, em đương nhiên trách anh! !

Em trách anh, sau khi ra nước ngoài thì không có tin tức gì, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Trách anh chứ, những lúc em cần người chăm sóc, không nổi dù chỉ một cuộc gọi thăm hỏi, khi anh đột nhiên xuất hiện, em lại không thể hỏi một câu khi nào hai chúng ta gặp lại.

Hôm nay, anh nghĩ đến em, anh đã xuất hiện. Như vậy, em làm sao có thể không trách anh chứ ?"

Lời còn chưa dứt, cô đã bị ôm vào một lồng ngực. Trên môi cũng ấm áp.

Đôi môi ấm áp ngăn lại lời nói của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Nói nhỏ: "Tiểu Mỹ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, Tiểu Mỹ. . . ."

Mắt của cô nhanh chóng bị hơi nước che mờ, nhớ lại những kỷ ức khi xưa, cái ấm áp trên môi cũng trở nên mong manh.

Nếu như cái ôm này, xuất hiện sớm hơn một chút, thì tốt biết bao nhiêu!

Yên lặng đẩy anh ra. Lau khô nước mắt, cô tỉnh táo nói: "Tô Nham, nên đổi mặt thực tế thôi. Chúng ta kết thúc rồi. Đã quá muộn."

Thế nhưng anh lại cố chấp cầm lấy tay cô, trong đôi mắt đầy ắp lời muốn nói.

"Tô Nham, thật ra thì trước khi anh trở về, mỗi ngày em đều ảo tưởng anh sẽ đến bên cạnh em. Tưởng tượng như bây giờ, ôm em, nói lời xin lỗi với em..."

Em vẫn cứ cho là, chỉ cần có lồng ngực của anh, em sẽ có thêm lực tiến về phía trước, không quan tâm nhưng ngày mới trôi qua.

Thì ra, em sai rồi.

Thì ra một câu xin lỗi không xóa hết những ký ức trước đây. Thì ra một cái ôm chỉ khiến em nhớ lại quá khứ mà thôi.

Tô Nham, em đã từng nghĩ em muốn buông tay. Anh cũng vậy. Cứ tiếp tục sống trong tưởng tượng của anh đi."

Tô Nham nắm thật chặt tay cô, nhìn cô, yên lặng không nói.

"Tiểu Mỹ, em phải tin anh. Anh cũng vậy, không thể tự lo cho mình được.

Hai năm qua, anh đã cố gắng hết sức hoàn thành cam kết với mẹ. Anh cũng từng muốn, nhanh trở về nước, trở lại bên cạnh em. Nhưng, anh gặp đủ khó khăn.

Anh hiểu dù có nhiều lời cũng không thay đổi được quá khứ. Anh đã lỡ mất, thì em hãy để cho anh dùng tháng ngày sau này bên cạnh em. Tha thứ cho anh, được không?"

Người đàn ông trước mắt này, là người cô tâm tâm niệm niệm yêu suốt bốn năm.

Anh đẹp trai, dịu dàng lễ độ.

Cô lại ra quyết định buông tay.

"Tô Nham, giữa chúng ta không cần tồn tại sự tha thứ. Có lẽ trước kia, em đã từng oán trách anh, nhưng là hiện tại, cả hai đã trưởng thành rồi. Chuyện cũ, đã trôi qua rồi, thế thôi.

Em hi vọng, mình vẫn là bạn bè."

Ngay cả chính cô cũng phải sợ hãi trước sự tỉnh táo mà bản thân đang có. Áo tưởng n lần lại đối lấy cái hiện thực trần trụi bây giờ, cô lại có thể bỏ đi nỗi nhớ hai năm dành cho anh.

Thì ra, trong một cái chớp mắt, cô cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trên đường trở về, cô thoải mái hơn hẳn. Lại nghĩ tới lời Khu Tiểu Mễ từng nói, rất muốn gọi điện thoại cho cậu ấy, nói cho cậu ấy biết, hôm nay một cái hầm cầu vô ích như cô đây, đã thăng cấp lên nhà cầu. . . .

Cả đường đi Tô Nham đều không nói chuyện, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhìn cô khôi phục lại trạng thái ngây thơ như trước đây, anh mất thăng bằng trong tư tưởng: "Sao anh có cảm giác, chia tay với anh mà sao tâm trạng em lại tốt như vậy? Giống như mong chờ chuyện này đã lâu rồi ấy."

Cô buồn cười nhìn anh: "Anh chín chắn một chút có được hay không? Chỉ là do em cảm thấy, đã giải quyết được một chuyện. Lòng của em cũng ổn định hơn rồi. Em thật sự rất ghét cái thái độ mập mờ như trước đây, phải hay không phải, căn bản chẳng biểu đạt được gì."

Giơ tay lên nhéo mặt anh: "Cười cho chị đây coi một cái đi! Đừng có nghiêm túc như vậy ~~ làm ơn, coi như chia tay cũng là anh đá em, đá em tám năm trước cũng được, anh còn cái gì mà không thích chứ".

Anh mê loạn nhìn cô động chân động tay: "Sao anh có cảm giác, anh chẳng hiểu chút nào về em. Em của trước kia, dù là lúc chúng ta yêu cuồng nhiệt nhất, cũng không bao giờ động chân động tay với anh trước, giống như vậy nè."

Nghe vậy, cô càng thêm cảm thán: "Đúng a! Trước kia là em. . . . . Quá quan tâm. Cho nên mới. . . Không buông ra. Hiện tại buông ra, lại cảm thấy thoải mái quá đấy mà."

Anh lắc đầu: "Không được, cái người này thay đổi quá nhanh, anh thật sự không thích ứng nổi đâu."

Lái xe đưa cô đến dưới ký túc xá, giờ cũng đã là nửa đêm. Không rõ tất cả học sinh đã đi ra ngoài hẹn hò mừng ngày lễ Nô-

en, hay tất cả đang yên giấc trên kia. Tóm lại, trong trường học hoàn toàn yên tĩnh.

Không đợi anh mở cửa, tự cô nhảy xuống xe, hướng về phía anh phát phát tay chào tạm biệt.

Tô Nham lại cởi dây an toàn, đi đến trước mặt cô.

Giống như trước đây, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Lên tiếng nói nặng nề phía sau lưng cô: "Tiểu Mỹ, nếu em đau. Thật ra thì. . . Em không cần phải dùng nụ cười để che giấu đâu. . . Anh đều biết.

Là anh không tốt. Khiến em bị tổn thương."

. . . . . Hôm nay đã có rất nhiều nước mắt. . . Và cô không muốn chảy nữa. . . .

Cúi đầu đẩy anh ra, khoát tay xoay người rời đi.

Xưa tan quá khứ, cũng không có gì không tốt. Ít nhất nói rõ, cô đã lớn.

Trở lại ký túc xá, mở cái điện thoại để chế độ im lặng lên. Có 12 cuộc gọi nhỡ, cùng 5 cái tin nhắn, đều đến từ một người.

19:34:12——"Cảm ơn câu chuyện tình yêu của cô. Xem ra cô tìm được người mình thương rồi. Chúc mừng cô."

22:02:21——"Lễ Nô-en vui vẻ."

22:34:24——"Tôi vẫn cho rằng tình yêu làm cho người ta vui vẻ. Hôm nay mới biết, thì ra nó cũng có thể khiến cho người ta khóc, mới phải là tình yêu. Đáng tiếc, tôi chỉ biết làm cho cô cười khúc khích mà thôi."

23:22:29——"Nghe điện thoại! !"

00:02:50——"Không về? Giỏi thật! Chúc mừng cô!"

Lấy điện thoại di động ra, gọi lại.

Chuông điện thoại vang lên dữ dội trong màn đêm yên tĩnh.

Cậu đang ở bên ngoài.

Chương 17: Lau Súng Cướp Cò

Mở cửa, Tiểu Bạch đang dựa vào lan can cười toe toét nhìn cô.

"Ui, về rồi à? Giỏi thật!" Lại còn hướng về phía cô, giờ một ngón tay cái.

Đã nửa đêm, giọng nói trầm thấp của cậu ta vang dội giữa yên ắng, ở trong hành lang vắng tanh nghe thật ghê rợn.

Cô vội vàng đưa ngón trỏ lên môi mình, ý bảo cậu ta nhỏ giọng một chút, rồi kéo cậu ta vào phòng.

Ai ngờ người này ba bước loạn hết hai bước, vừa vào phòng đã ngửi được mùi rượu nồng nặc.

Cô vội vàng che lỗ mũi, hơi chết đi được! Đẩy cậu ta ngã xuống nệm lót sàn nhà.

"Làm gì mà không về kí túc xá đi? Chạy đi chỗ nào lẩn lộn mà người toàn mùi rượu vậy hả?"

Người này giống như bị điếc. Cô đứng đây nói nửa ngày, mà cậu ta thì ngồi tên thảm cười ngây ngô.

Nhìn cô gật gù: "Em gái cây xoài. Tôi hát cho cô nghe một bài nhé~~ Mer-ry Mer-ry Christ-mas Lone-ly Lone-ly Christ-mas, muốn chúc phúc nhưng không biết dành cho ai đây, tình yêu khiến

chúng ta bế tắc~~" Người nào đó, đỏ mặt, cổ giương cao rống giọng lên.

Cô cá với trời cao, là với chính cái giọng hát này của cậu ta, và vì chính cô kéo cậu ta vào đây, ngày mai nhất định cô sẽ nổi tiếng.

Ký túc xá vốn không cách âm tốt, mà bây giờ cũng đã 2 giờ sáng!

Cô nhào qua bịt miệng cậu ta lại.

Vì vậy, trọng tâm cơ thể bị mất, cô trực tiếp.... Ngã lên người cậu ta. . .

@#%R&78*&%%\$. . . .

Sau mấy giây ngẩn ngui đi qua. Vốn vẫn cho rằng thằng nhóc này sẽ đánh cô, nhưng giờ mới phát hiện ra cái tư thế vô cùng nguy hiểm giữa hai người.

Gần trong gang tấc, góc cạnh khuôn mặt Tiểu Bạch rất rõ ràng.

Tay của cô, bịt kín mít cái miệng của Tiểu Bạch. Trên cái sống mũi cao ngất, một đôi mắt đen lánh không nhấp nháy, nhìn chăm chăm vào cô.

Hơi thở nguy hiểm bao bọc lấy cô và cậu ta như cảnh cáo, làm tim cô đập mạnh.

Luống cuống chân tay bò dậy, muốn thoát khỏi cái cảnh lúng túng này. Nhưng Tiểu Bạch lại vươn tay lên kéo eo thon cô xuống.

Một cái tay khác kéo bàn tay đang bịt miệng cậu ta xuống luôn.

Ánh mắt của cậu ta, tựa như một chiếc lông vũ mềm mại đang vuốt ve người cô, rồi lại mãnh liệt thâm thúy như biển đêm rộng mênh mông, hấp dẫn đến nỗi đôi mắt cô không thể rời đi được.

Không có chỗ để trốn. Trong thế giới, chỉ còn lại ánh mắt của cậu ta. Những thứ khác... đã không còn nhìn thấy nữa rồi.

Tất cả vừa giống bức tranh chân thật, lại vừa giống cái cảnh đêm ảo mộng.

Cô chỉ có thể. . . Vô dụng mà nhìn. . . . . Phiêu diêu chờ đợi . . . .

Nhìn cái khuôn mặt không ngừng phóng đại trước mặt.

Cho đến khi. . . Trên môi cô... Một đôi môi nóng bỏng, từng chút từng chút cẩn thận áp lên đôi môi run rẩy của cô. . .

Thế giới sụp xuống âm âm.

Môi của cậu ta. . . Nóng bỏng nóng bỏng . Mang theo mùi vị đang say nồng. . .Mới chỉ là an ủi trên môi cô. . .Rồi run rẩy hút cạn khô. . . .

Phù phù. . . Phù phù. . .

Tiếng con tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực. Không biết là của cậu ấy hay là của cô.

Hôn một chút rồi ngừng, cô cứ nghĩ đã kết thúc, nhưng ngay sau đó lại tấp vào nhau, tiến sâu vào bên trong, thành công đoạt hết lấy mật ngọt trong khoang miệng.

Tiếng tim đập ngày càng gấp, cùng với tiếng hít thở sâu trong căn phòng này, phối hợp nhịp nhàng với nhau.

Khi môi và lưỡi cậu ta, nhẹ nhàng trêu chọc răng cô, cảm giác như chạm vào điện, giống như có hàng ngàn con côn trùng chạy dọc từ chân lên tới đỉnh đầu, quây đến mức cô hốt hoảng. . . nhưng lại vô lực chống đỡ. . .

Mà khi cậu ta khẽ mở vành môi, không chút kiêng kỵ chiếm sạch đất nhà cô, như có hàng vạn con côn trùng khác chiếm lấy toàn bộ thể xác và tinh thần của cô. . . Chỉ còn lại thể xác, mặc cho cái lưỡi ngày càng nóng bỏng và linh hoạt của Tiểu Bạch ôm áp môi cô.

Cô giống như. . . đang say. . .

Một mảnh hỗn loạn.

Mắt thấy mọi thứ sẽ phát triển theo chiều hướng không tốt, lòng cô đang nóng như lửa chột bùng tỉnh.

Cô nên là. . . Dùng sức đẩy cậu ấy ra, hay là nên, tát cậu ấy một cái?

Thiếu chút nữa đầu óc cô đã chìm trong u mê. .

Rốt cuộc cũng dùng hết sức toàn thân. . .

Một tay run rẩy đẩy người kia ra, nhanh chóng ngồi dậy, đưa lưng về phía Tiểu Bạch, cố gắng kéo dẫn hết các nếp nhăn trên chiếc áo T-shirt. . .

Chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Bình phục nhịp tim đang rối loạn.

Trốn trong nhà vệ sinh không dám đi ra ngoài.

Nhìn mình trong gương, mặt đỏ bừng, đôi môi sưng lên. . Áo thì không ngay ngắn. . .

Một thân toát ra mùi vị của phụ nữ. . . Chính xác mà nói. . . Phải là . .Hương vị của gian tình. . . .

Sửng sốt một lát. . . .

Cửa nhà vệ sinh vang lên tiếng gõ cửa hai cái.

Tiểu Bạch ở bên ngoài, ấp úng:

"Này. . . . Cô đi ra đi. . . . Chớ trốn làm gì. . . . Cũng. . . Là do tôi bị kích thích. . . . Thực sự. . . xin lỗi. . . ."

Đẩy cửa nhà vệ sinh ra. Thấy cái mặt đỏ như mặt trời của Tiểu Bạch, cúi đầu sợ sệt đứng trước nhà vệ sinh.

Sờ mũi một cái. . . .

Ngoan ngoãn ngồi xuống một bên giường.

Chăm chú nhìn đôi bàn chân của mình. . . Lại nghĩ đến chuyện mới xảy ra tại đây. . . Chúng ta thiếu chút nữa. . . .

Mặt lại đỏ lên.

Tiểu Bạch đến bên. Ngồi trên cái đệm trước mặt cô.

Ho khan một tiếng, gãi nhúm tóc trên đầu: "Ừm... Thật xin lỗi . . . Tôi nay uống nhiều quá. . . . Thiếu chút nữa. . . . Thật xin lỗi."

Cúi đầu không nói lời nào. Nói cái gì đây?

Không có việc gì. . là do cô tự nguyện phải không?

. . . Ai bảo mình bị đầu độc. . . .

Lại một màn trầm mặc.

Cô thật sự không có cách nào để bình tĩnh lại. Chuyện ngoài ý muốn này phát sinh quá đột ngột, lại quá mãnh liệt. Cho nên cô không thể làm biến đi cái cảm giác bây giờ.

Tựa như lúc nhỏ, không cần thận đập bẻ cửa kính nhà người ta, lại sợ về nhà bị mẹ đánh, lại không dám chạy đi, cứ đứng nguyên tại hiện trường nghĩ về chuyện bị người ta phát hiện ra.

Làm như nhớ tới điều gì, Tiểu Bạch chợt đứng lên, lấy cái túi xách vớt trên nền nhà nãy giờ.

Từ bên trong lấy ra một cái hộp bằng nhung, bỏ lên tay cô: "Này, quà Giáng sinh."

Mở ra, là một đôi bông tai nhỏ nhỏ. Rất đáng yêu.

"Vốn muốn tới khoa của bọn cô tặng quà Giáng sinh cho cô. Không ngờ. . . .Ồi, nhưng mà bây giờ cũng đưa được cho cô rồi. Giáng Sinh vui vẻ em gái cây xoài."

Cô hưng phấn chạy đến trước gương đeo bông tai, sau đó quẹo trái quẹo phải hỏi Tiểu Bạch nhìn cô có được hay không.

Tiểu Bạch lại lên giọng trêu chọc: "Tôi còn tưởng rằng cô chỉ thích hoa hồng thôi chứ. Giống cái loại chuyên đi làm loạn như tụi con trai chúng tôi mà cũng biến thành thực nữ ấy nhỉ."

Cô mặc kệ cậu ta: "Nhìn đi! Ngay cả một bó hoa tôi cũng không mang về."

Mới nhớ ra, hình như mình quăng bó hoa kia đi đâu rồi.

"Lại nói, hôm nay tôi mới phát hiện ra, cô cũng có tố chất văn nghệ. Cô nói tại sao đi, vì sao tôi chưa từng nhìn thấy cô biểu diễn văn nghệ vậy chứ?"

"Đó là bởi vì cậu quá đê tiện! Là một thằng nhóc đê tiện chuyên đi đùa bỡn người ta ~~ cho nên tôi không đánh cho cậu xem " . . . .

Vẻ mặt Tiểu Bạch không bỏ qua, đem đề tài quay trở lại: "Cho nên, một người nghệ sĩ phải rơi nước mắt?"

. . . . Cô hết ý kiến. . . ."Không phải . . Phải . . Nhớ đến quá khứ của tôi thì. . . Có nhiều lúc cũng không kiềm chế được cảm xúc. ."

Tiểu Bạch chợt hiểu: "Cho nên. . . . Anh ta. . Anh ta là Tô Nham?"

"Ừ" Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Cậu ta chợt nắm lấy cổ tay cô. . . ."Cho nên, hai người hợp lại rồi?"

Một cái cốc đặt lên đầu cậu ta, rút về cánh tay về."Không có. . . . Thật ra thì. . . . Là hoàn toàn chia tay. . . ."

Cô ngồi lên ghế nệm: "Thật ra thì. . . . tâm trạng của tôi hôm nay không được tốt lắm. . . . Chỉ là. . . . Cũng hơi dễ dàng. . . .

Hơn nữa. . . . Tôi rốt cuộc có thể đi nhà vệ sinh khác rồi. . . . Ha ha"

"À? Này, đi nhà vệ sinh thì có quan hệ gì?"

Cô đem câu chuyện "Cút đúng là đây hàm cầu" của Tiểu Mễ kể lại, bình luận hay gì gì đó nói cho cậu ta nghe một chập, rốt cuộc cũng lấy được nụ cười tán thành của cậu ta.

Tiểu Bạch nói một cách vô cùng khẳng định: "Tôi mới nói, lần trước khi nhìn thấy sự hiệp nghĩa của Khu Tiểu Mễ, quả nhiên cô ấy không tầm thường. Không được, lần sau gặp mặt tôi muốn bàn luận kỹ càng với cô ấy thêm nữa. Nhìn nhận vấn đề rất thấu đáo! !"

Sau đó. . .Nhìn cô, rồi lên tiếng châm biếm. ."Bạn học hàm cầu, nói đúng không ?"

Đi chết đi ~~ cô hét lên một tiếng rồi đứng lên, hướng về phía cậu ta đánh loạn xạ.

————— Bĩ Ngạn Hoa Phân Cách —————

Tối rồi nên Tiểu Bạch không thể quay về ký túc xá, chỉ có thể ở lại chỗ cô một đêm.

Bởi vì trước đó có trận lau súng ngăn ngừa, cô vô cùng lo lắng và cẩn thận từng chi tiết khi trải nệm ngủ trên mặt đất cho cậu ta.

Tiểu Bạch dường như cũng hơi lo lắng.

Lúc hai người cùng nằm xuống, thậm chí áo ngủ cô cũng không dám thay, vẫn còn mặt áo T-shirt và cái quần lúc ban chiều.

Hồi lâu . . .

Thật ra thì sao ngủ được đâu? Đều có tâm sự riêng bay qua bay lại trong đầu . . .

Tiểu Bạch phá tan sự trầm mặc: "Tiểu Mỹ. . . Đã ngủ chưa?"

. . . . ."Chưa . . Làm gì?"

"Hát cho tôi một bài thôi."

"Bệnh thần kinh, cơn say rượu của cậu lại nổi lên à?"

Sau đó lại rơi vào trầm mặc. . . .

.Người nào đó thốt ra giọng nói chưa tỉnh hẳn. . . . "Em gái cây xoài, tôi nhận ra rằng, tôi giống như .... Hoi... thích cô. . . ."

Một câu cuối cùng. . . Nhẹ. . . . . Cơ hồ như gần biến mất giữa không khí im lặng lúc nửa đêm. . . .

. . . . . Cô thì. . . . . Giả bộ ngủ rồi. . . . .

Người kia lại chưa ngủ. . . Từ từ . . . ."Tại sao cô không nói lời nào. . . Không nói lời nào. . . Tôi đi tới hôn cô đây. . . ."

Mẹ nó! Tên khốn này! Cô lấy gói ném xuống "Nói nữa tôi tổng cổ cậu ra ngoài!"

Rốt cuộc trầm mặc.

Mẹ kiếp ~ thế mà lại đi ngủ. . .

~~Tiểu Bạch, cậu tốt thật, ném bom xong, lại đi gặp Chu Công một mình? Một lát thì trong nhà vang lên tiếng ngáy đều đều của cậu ta.

Tiếng ngáy ấy làm cho người nào đó phát điên.

Nhìn đi, đây chính là cái khác biệt giữa nam và nữ. Con gái cảm thấy đây là chuyện lớn, nhưng con trai thì lại ngủ ngon lành.

Ôi, xem ra người ta thổ lộ, cũng không hi vọng được cô đáp lại mà thôi.

Chị hai, giờ thì chờ cô phối hợp. . . .

Gột rửa hết rào cản đi. . . . .

. . . . .

Chương 18: Bại Lộ

Lễ Giáng Sinh đi qua, đảo mắt cũng sắp đến Tết Nguyên Đán. Vì lần này mừng hoạt động ngày lễ, cả khoa âm nhạc bọn cô đều người chết ngựa ngã, dư thời gian cũng là lúc đầu óc choáng váng, một ngày 24 tiếng đồng hồ đều dành để tập luyện.

Điều này làm cho nơi cô ở bị hỗn loạn, ngày ngày đều phải bắt xe trước 1 tiếng khiến cô cực kỳ buồn bực.

Căn cứ vào lần kích thích lần trước~ sự kiện thổ lộ tình cảm, bản thân luôn luôn theo chính sách không bị đánh bại giờ lại đầu hàng vô điều kiện, không nói hai lời, cô đến đóng đô tại nhà của Khu Tiểu Mễ.

Kết quả, mỗi ngày đều phải thức dậy vào lúc 6 giờ sáng để đánh răng, buổi tối tập luyện mệt mỏi còn phải chống mắt lên lái xe về nhà, vận mệnh của cô thật khốn khổ!

Cũng may thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã tới ngày 30 tháng 12, là ngày biểu diễn văn nghệ toàn trường.

*****

Bắt đầu từ xế chiều ngày hôm nay, vẫn cùng đi tới đó với sinh viên, điều chỉnh đèn âm hưởng, mặc dù bận rộn, nhưng cô thì lại cực kỳ kích động. Vì sao? Bởi vì, cuộc sống khó khăn của cô sắp kết thúc! Sau cuộc thi là Tết Nguyên Đán, sau đó là kỳ nghỉ đông. . . Ha ha, phải biết rằng, đối với một giáo viên mà nói, thi= nghỉ,

nói cách khác, qua tối nay, Mạc Tiểu Mỹ cô đã được giải phóng rồi~~!!

Mang theo đám sinh viên tập luyện đi trang điểm, thay quần áo diễn xuất, cả đám sinh viên hưng phấn vui đùa với nhau, có đủ kiểu trang điểm mới phát sinh, bất quá nói chuyện phiếm khắp nơi, cô nhìn cũng thấy vui mắt.

Có hai cô bé từ ngoài đi vào, vừa vô thì hét lên với mọi người: "Đoán mình mới gặp ai ở ngoài khán đài đi nào?"

"Ai vậy ai vậy?" Bọn nhỏ phối hợp. . . .

"Tiểu Bạch! Tiểu Bạch khoa quản lý!"

~Tiểu Bạch, Tiểu Bạch là người rất có tiếng tăm ở đây à?

Clo bé con kia lại gào thét: "Trọng điểm! Trọng điểm! Trên tay anh ấy còn cầm một bó hoa đấy!"

Ồn ào ~~ bọn nhỏ sôi nổi rồi.

Được rồi, bây giờ cô thừa nhận , xem ra Tiểu Bạch đúng là cái người rất nổi tiếng ở đây!

Vì vậy, cô hỏi: "Tiểu Bạch là ai vậy ? Người nổi tiếng sao?" Hắc hắc he he, đừng bảo cô giáo hoạt là được. . . .

Bọn sinh viên nháy mắt với cô: "Người đẹp, không phải chị nói trường chúng ta không có trai đẹp hay sao? ~~ cái này tuyệt đối

là khẩu vị của chị đấy, là hot boy của khoa quản lý trường mình! Còn nghe nói là con nhà giàu có, kỹ thuật đánh bóng rổ tương đối cao, người cũng rất ôn, là công đấy a ~~"

Nhìn nhận lại một lát, lẫn lộn với một bọn sinh viên đại học khá lâu nên rất quen thuộc, trừ thời gian lên lớp, bọn họ sẽ gọi cô là Giáo viên Mạc, nhưng nhưng lúc khác mấy cô ấy vẫn không gọi là chị Tiểu Mỹ, mà chính mấy cô ấy lại cho cô cái hiệu “Người đẹp”, chẳng qua cô vẫn thích thú với cái tên này. . .

Cô ừ một cái, tỏ ý tán thành. Sau đó trong lòng không ngừng oán thầm, cái tên này đến đây làm gì?

——"Tiểu Bạch đến khoa chúng ta làm gì?" Thật là đứa bé ngoan, nói ra vấn đề của cô.

——"Chẳng lẽ là, Thiên Thiên đã theo đuổi thành công? Tiểu Bạch tới tặng hoa cho cậu ấy?"

Thiên Thiên? Người múa rất đẹp kia? Xem ra Tiểu Bạch rất có giá trên thị trường. . .

Thiên Thiên là người đẹp nhất khao bọn cô, dáng người cao thon, mắt to tóc dài, ít nhất trong mắt cô là một cô gái đẹp, còn nhỏ nhưng lại có vẻ kiêu ngạo hơi sớm, thế thì có thể theo đuổi Tiểu Bạch sao?

À, không nên nói chuyện không cần thiết, Tiểu Bạch đang ở gần đây. . . Không phải cô nên cách xa một chút hay sao?

Ở đây đầy tai mắt, làm sao không vẽ ra hàng tá câu chuyện khác nhau . . .

Ai, còn trông đủ chuyện làm gì, trước hết là đi tìm nhà vệ sinh, nhanh!

Vừa ra khỏi cửa thì thấy ngay một nhóm người đang đi tới, người dẫn đầu trên tay cầm một bó hoa tươi rất bắt mắt. Vội vàng cúi đầu chạy.

Cũng may hôm nay cô mặc đồ khác xa ngày thường. Đi giày cao gót 10cm, sau lưng có vài cộng tua tua của bộ lễ phục màu đen, còn thêm thành công nhờ khuôn mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng. . . . Cúi đầu nghiêng người, ông trời phù hộ nên không bị phát hiện ra. . . .

Mắt thấy đã đi qua đám người kia, nhưng lại chạm mặt mấy cô gái chơi thân với cô mấy hôm nay, chột vây quanh cô, thét giọng nói: "Oa! Hôm nay chị Tiểu Mỹ thật đẹp! Người đẹp là người đẹp này~~"

Gì. . . . Bọn nhỏ không thể khiêm tốn hơn được sao. . . . Không nhìn ra cô đang định chuồn êm sao ~. . . .

Còn chưa kịp nói thì đã nghe tiếng bước chân vang lên đằng sau, cô khoác tay với bọn nhỏ rồi chạy vọt vào nhà vệ sinh ~!

Hô. . . . Không biết Tiểu Bạch có nghe được giọng bọn nhỏ đang trách cứ mình không nhỉ?. . . .

Thừa dịp ở nhà vệ sinh, hướng về phía cái gương lớn, cô cẩn thận trang điểm mặt mình lại lần nữa.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện buổi biểu diễn tổ chức nhanh hơn một chút cho cô nhờ.

Mặc dù rõ ràng, tối nay thân phận thật sự của cô sẽ được đưa ra ánh sáng. . . hoặc là, đã ra ánh sáng. . . .

Thật ra thì cô cũng biết, chuyện Tiểu Bạch biết rõ thân phận của cô cũng là sớm hay muộn mà thôi. Nhưng. . . . Ông trời phù hộ, không phải là bây giờ giùm con!

Sau mấy tiết mục này, thần kinh căng thẳng của chị đây sẽ được thư giãn, rồi nói sao cũng được. . . . có thể chờ đợi cô được không. . . . ?

Trong lòng cầu nguyện, Tiểu Bạch không đến khoa âm nhạc nữa, nhưng thật ra cậu ta đến tìm Thiên Thiên. . .

Trong lòng hơi đau. . . Cắt ~~ giả bộ không để ý là được. . . .

Vậy thì thế nào. . . . Chẳng lẽ tranh giành người yêu với sinh viên của mình. . . .

Nhà vệ sinh nữ người đến người đi, trừ chào hỏi cô thì còn lại la bạp đủ chuyện với nhau. Nghe một cậu, Tiểu Bạch đang đứng trước cửa nhà vệ sinh. Mẹ nó, người này, còn có nhường đường cho bà chị đây không chứ?

Trong lòng tính toán thời gian, cô không thể đợi đến khi tiết mục bắt đầu!

.....

Thôi, thích sao thì chiều, bị một nam sinh chặn ở nhà vệ sinh, nói ra không khiến người khác cười rụng răng mới là lạ!

Khẽ cắn răng, dậm chân một cái, cô lập tức vọt ra khỏi nhà vệ sinh.

Cũng? ? Không có ai?

A. . . . Thật tốt quá. . . Công việc trước mắt quan trọng hơn.

Vọt vào phòng tập luyện, lên giọng gọi to: "Các cô gái, chuẩn bị xong chưa nào? Đi ra tiếp khách thôi

"

Một bầy con gái xinh đẹp đang tụ tập tại một chỗ. Gì vậy?

Trên mấy tầng bậc thang, Tiểu Bạch cùng mấy đứa nhỏ đang đứng chung với nhau, mím môi cười. Bên cạnh, Thiển Thiển ôm trong ngực một bó hoa to, cũng cười đến run rẩy cả người.

Gì đây??Sao cô lại cảm thấy, nụ cười của cậu ta lại đạt không đến đáy mắt.

Lòng dạ biết rõ, đoán chừng là. . . Biết thôi. . . .

Không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta, không thể làm gì khác hơn trêu ghẹo mấy sinh viên đang đứng bên cạnh: "Ôi chao, sao có người không liên quan ở đây vậy ta?"

Mấy nhỏ che miệng cười trộm: "Cô giáo à, không phải là người không liên quan, mà là người nhà tới thăm!" Một nhóm người cười ầm lên, mặt Thiên Thiên đỏ lựng.

Được rồi, coi như là người nhà tới thăm, tặng hoa cho người ta, không phải sao. Nói không chừng, người ta mới không thèm để ý mình là ai nữa đấy, mình là giáo viên đại học, nói không chừng, mấy cái thổ lộ hôm qua, đều do mê sảng mà thôi. . . .

Không còn kịp suy nghĩ lung tung, liền bị hai sinh viên của thầy Hầu lôi đi chỉnh hợp âm gì gì đấy. Cô không thể làm gì khác hơn là duy trì tâm trạng bây giờ, cố ý coi thường ánh mắt đang nhìn về phía mình, đem toàn bộ tinh lực tập trung trên công việc biểu diễn tối hôm nay.

Chờ cô đi hỗ trợ rồi quay về, người kia đã không còn ở trong đại sảnh rồi.

*****

Buổi tiệc âm nhạc tối nay vô cùng náo nhiệt, rất nhiều đứa nhỏ chạy tới chiếm chỗ từ lúc sáng, hoặc giúp đỡ cô bày trí một vài thứ.

Đây là lần đầu tiên biểu diễn văn nghệ tại đại học J, nên cô rất cẩn thận. Cho nên dù mới trải qua nhiều sự biến hóa trong lòng của mình, cô phải buộc bản thân mình ép nó xuống, suy nghĩ về các tiết mục.

Nghe người chủ trì giới thiệu cô là sinh viên tài giỏi ở Học viện âm nhạc S, là giáo viên xinh đẹp trong đội ngũ giảng viên Đại học J, thì cô đã loại bỏ hết mọi khúc mắc trong lòng, trên đôi giày cao gót vững chắc, cô nhắc váy, rồi đi ra sân khấu, chậm rãi nhìn vòng quanh toàn trường, cúi người chào hỏi.

[dhienzdabnilefquyedon](#)

Dưới đài an tĩnh lại. Tay cô đang đặt lên phím đàn, nhưng cảm xúc lại bất chợt nổi lên.

Cô đã cắt đứt sự vui mừng trong lòng.

Giương mắt nhìn lên, cả thính phòng đen như mực, không biết ở hàng thứ mấy, lại có người cứ đứng hiên ngang tại chỗ đó, cản trở người xem ở phía sau, dẫn đến sự rối loạn tạm thời. Bên cạnh có một cô gái đang liều mạng lôi kéo, cậu ta cũng chỉ đứng đó lung lay người mà thôi.

Cô biết rõ, đó là ai.

Sảnh âm nhạc to như vậy, đem hai người bọn cô cách ra xa thật xa. Trong bóng tối, này mắt, này mũi, này hình dáng, có lẽ đều nhìn không rõ lắm. Tuy nhiên nó vẫn có thể cảm nhận được bằng tầm mắt đang giăng co, không chút nào giữ lại phóng lên trên mặt của cô. Cảm giác nóng rực thiêu đốt người cô.

Đôi mắt ấy giờ đây thật trầm tĩnh, đã từng tràn đầy mỉa mai, cũng từng tràn đầy ánh mặt trời, thỉnh thoảng chọc giận cô đến gần chết, thỉnh thoảng chiếu rọi tâm hồn cô. Thế nhưng, lúc này như cơn gió lạnh trong đêm rét, khiến cô co rút toàn thân.

Giữa băng và lửa, cô cơ hồ muốn quên đi bản thân mình đang ở đâu.

Nghe được cái giọng nho nhỏ vang lên: "Tiểu Bạch. . ." . .
."Tiểu Bạch sao vậy . . ." . . . .

Dưới đài ngày càng huyên náo, nhưng cô thì đột nhiên tĩnh táo.

Vào giờ phút này, đâu có thể chứa được chừng ấy từ ngữ?

Tiểu Đề, hai vị giảng viên cũng đang nhìn cô. Tay có chút run rẩy. Còn có thể kiên trì sao?

Tại sao cô có thể, bởi vì tình cảm riêng tư của bản thân, ảnh hưởng đến chuyện khác? Thậm chí, lại có thể , bởi vì một chút chuyện nhỏ mà hủy hoại cả buổi biểu diễn, đã chuẩn bị tỉ mỉ ngày hôm nay?

Dù sao, cũng đã không còn là một cô gái 20 tuổi đâu. Ai nặng ai nhẹ, đều phải biết rõ.

Không thể làm gì khác hơn là. . . Không để ý tới đám hỗn loạn bên kia, thu hẹp sự phân tán trong đầu, tập trung vào âm nhạc . Gật đầu ý bảo nhạc đệm chuẩn bị.

Một đoạn ngắn “Đoạn đầu điệp khúc Piano” trong Mendelssohn, phổ hợp nhịp nhàng với hai vị giáo viên khác.

Mặc dù có điểm hơi run, nhưng lúc khi âm nhạc bắt đầu, cô đã hòa mình vào nó.

Tâm trạng ban nãy đã thay thế bằng sự vui mừng của mình.

Nhớ đến, mỗi buổi sáng đều có hẹn, các loại tin tức không đáng tin, nhưng lại sung sướng vì nó, cô chuyển mình trong đoạn nhạc vui vẻ.

Nhớ đến, khi chân cô còn bị thương, người nào đó dịu dàng chăm sóc cho cô, ở bên cạnh cô hàng giờ, cô chuyển đoạn nhạc vui vẻ ảm áp.

Nhớ đến, khi từ khu huấn luyện quân sự về phòng, cái tin nhắn mập mờ, cùng cái giọng hát kích động, cô đắm mình trong điệu nhạc u buồn xen lẫn niềm sung sướng.

Một khúc nhạc đã kết thúc, và tất cả cũng đã kết thúc.

Thật ra thì hôm thổ lộ ấy, cô đã muốn cự tuyệt, nhưng giờ thì sao, rất hoàn hảo rồi

~~Cậu ấy có cuộc sống riêng của cậu ấy, theo đuổi người cậu ấy sẽ thích, và chúng ta không thể đi ra khỏi cái khuôn phép của đạo đức lễ nghĩa.

~~Nhưng tại sao, trong lòng cô lại đau. . . .

Đại khái, là bởi vì. . . Mất đi một người bạn có thể vui đùa hàng ngày mà thôi. . . .

Nhất định vậy.

Chương 19: Khúc Chung Nhân Tán (Đầu)

Một khúc nhạc kết thúc, kết quả thu được là tiếng vỗ tay vang trời của khán giả bên dưới, cô không dám để mình rơi vào những suy nghĩ mông lung, vội vàng đi vào phía trong chuẩn bị thêm phần còn lại, trải qua mấy lần lên đài rồi xuống đài, buổi biểu diễn cũng đã kết thúc.

Sau khi bản hợp xướng tốp ca kết thúc, theo lẽ thường tình thì lãnh đạo và toàn thể diễn viên ở lại chụp ảnh chung với nhau.

Các diễn viên múa cũng lên đài, Thiến Thiến cũng ở đây. Cô hơi chột dạ nhìn con bé, nhưng không thấy Tiểu Bạch lên khán đài chụp ảnh lưu niệm.

Ngoài ý muốn, Tô Nham cũng tới, tặng cô một bó hoa tươi, yên lặng nhìn cô, sau đó nói nhỏ bên tai cô: "Xem ra trực giác của anh không sai. Thằng nhóc ngày hôm đó, quả nhiên thích em." Cô nhìn anh ngây ngốc, thế nhưng anh lại vuốt ve mái tóc cô, chuyển đề tài "Anh rất thích lúc em lên biểu diễn, rất đẹp."

Trừ nói lời cảm ơn ra thì làm gì đây? Thì ra chuyện giữa cô và Tiểu Bạch, rõ ràng như vậy sao?

Cô bỗng nhiên sợ sệt về buổi liên hoan diễn viên sắp tới.

Sợ thì có tác dụng gì? Cũng đâu tránh được?

Cười đến nổi cứng quai hàm vì chụp đủ thứ ảnh, Khu Tiểu Mễ chạy đến chờ cô đi bằng xe, một nhóm người trùng trùng điệp điệp

kéo nhau ra dãy phố ăn vặt sau trường.

Ngồi xuống, thầy giáo Mã Vĩ là người dẫn đầu bát quái: " Em có biết hôm nay thằng nhóc nào đó đứng lên giữa khán đài? Làm tôi sợ muốn chết. Còn tưởng rằng có người muốn đập phá ở đây chứ."

Khu Tiểu Mễ lập tức dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua cô: "Đúng vậy đó đúng vậy đó, chắc không phải tỏ tình với người khác nên bị vậy đó chứ, nhìn cậu ta có vẻ rất tức giận." Mẹ nó! Nha đầu thôi! Cố ý nói cho cô nghe đúng không?

Tiểu Đề Hầu vào làm giáo viên khi còn tương đối trẻ, so với cô thì đi làm sớm hơn một năm, thường bị bọn cô gọi đùa là Hầu Tử, lúc này đang cắn một xiên thịt dê trong miệng, nói mơ hồ không rõ: "Không phải đâu! Trong tổ hợp xưởng của tôi, thì chỉ có Tiểu Mỹ là người đẹp thôi . Ý của cô là sinh viên kia thầm mến giáo viên Tiểu Mỹ sao?! Không phải đâu? Tin tức lớn như vậy mà? Nhanh, người đẹp nói nghe chút đi."

Chợt trở thành tiêu điểm của mọi người, cô bày tỏ sự bất đắc dĩ: "Ôi, tôi chịu thua trình độ nhiều chuyện của mấy người đây. Tôi nào có số may mắn như vậy chứ. Theo mình thấy không chừng, thì chắc do mấy người các cậu bắt gian lận trong kỳ thi tiếng anh vừa rồi, nên cậu ta mới tìm đến đây để trả thù."

Mã Vĩ lập tức kích động: "Ôi mẹ nó, không phải vậy đâu! Tôi ngay cả người bị bắt còn không nhớ nổi cái hình dạng tròn méo ra sao! Xong đời, vạn nhất bị người ta mưu sát, chết cũng không biết chết trong tay ai. Đáng sợ, đáng sợ!"

Thầy giáo Hoàng nãy giờ im lặng chợt lên tiếng: " Không phải đâu, hình như là Tiểu Bạch khoa quản lý, nghe nói là bạn trai Thiên Thiên."

"Thiên Thiên? Chính là cô bé xinh xắn trong đội múa ấy à? Vậy thì bạn trai của nó sao cứ đứng lên như vậy? Thật là kỳ quái! Hơn nữa còn nhìn chăm chăm vào người đẹp nhà mình nữa nè. " Vòng tới vòng lui, tại sao chủ đề lại trở về trên người cô chứ?

Đang lúc bất đắc dĩ không biết làm gì, thì điện thoại liền vang lên. Cô như được đặc xá, vội vàng bắt đi thoại rồi trốn đi.

Ra ngoài mới nhìn lên màn hình, trên đó hiện lên hai chữ “đê tiện”, cô không biết mình nên quăng điện thoại qua một bên hay là đối diện với sự chât vấn của Thẩm Phán kia.

Nhưng thật ra thì trong lòng cô vẫn có chút mong đợi cuộc điện thoại này. Dù sao, lúc biểu diễn nhạc hội thì cái ánh mắt ánh cứ lẩn quẩn trong đầu cô, nội tâm cũng chịu đựng sự đau khổ với nó. Nhưng cô vẫn không biết, kết quả của cuộc điện thoại này sẽ như thế nào.

Chuyện này, chủ yếu là làm trái với lương tâm nhưng, cái hành động này vẫn đúng cho cả hai bên.

Thấp thỏm nhận điện thoại: "Alo?"

Đầu dây bên kia rất ồn ào, các loại âm thanh mời rượ vang lên vô kể. Nhưng lại không có âm thanh của người gọi điện tới. Chỉ

có, tiếng hô hấp nặng nề, chèn vào đó là tiếng âm thanh hỗn tạp, rất rõ ràng.

Và cô cũng không dám nói lời nào.

Từ cái sự kiện tỏ tình hôm trước, cô tránh Tiểu Bạch mấy ngày liên tiếp, mỗi khi nhận điện thoại của cậu ta thì chỉ là ứng phó mà thôi, không phải nói mình bận thì cũng nói mình không có ở trường học, tính toán ra, bọn cô đã ba bốn ngày không nói chuyện điện thoại với nhau rồi, đừng nói chi là gặp mặt.

Thật sự cô không xác định được chuyện hôm nay Tiểu Bạch tới khoa âm nhạc tìm cô là vì gì, có phải tới bắt cô hay không? Cũng không xác định được lúc nào cậu ta biết được thân phận giáo viên của cô, và lúc chuẩn bị bắt đầu buổi biểu diễn cậu ta mới tỉnh ngộ ra được?

Nếu như trước buổi văn nghệ biết rồi, thì lúc ấy tại sao cậu ta lại nhảy dựng lên như muốn ăn thịt cô vậy?

Nếu như lúc tập luyện vẫn chưa biết, tại sao lúc chuẩn bị tiết mục cậu ta không gọi điện thoại hay kêu cô một tiếng, mà lại im lặng như vậy?

Tiếng hô hấp bên kia ngày càng gấp gáp, có nghĩa rằng người gọi điện tới chuẩn bị bộc phát cảm xúc đè nén.

"Cô _____ giáo _____ Mạc, chơi đùa, tôi, rất, vui, phải, không?"

Âm thanh ấy giống như rặn qua từng kẽ răng, từng chữ từng câu, không có chút nhiệt độ nào kèm theo.

Tiểu Bạch vô cùng phần nộ, so với chuyện gào thét thì càng làm cô sợ hơn. Vì cô chưa bao giờ thấy cái cách nói chuyện của cậu ta như thế này với cô.

. . . . Không dễ chơi. Không dễ chơi chút nào.

Nhưng tôi cũng đâu cố ý chơi như vậy chứ!

Không thể làm gì khác hơn là nhận sai: "Thật xin lỗi."

Nhưng đôi phương lại bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra: "Xin lỗi, từ lúc hai ta biết nhau, cô đã nói với tôi bao nhiêu lời xin lỗi rồi?"

. . . . . Cô không biết. . . . . Không thể làm gì khác hơn là . .
."Xin lỗi." Cô không biết nói gì và nên nói gì đây?

Trong ống nghe, là giọng nói không đề ý: "Ha ha, không sao! Không có chuyện lớn gì đâu! Yên tâm đi, cô giáo Mạc, tôi biết nên làm thế nào. Cô cũng không cần tránh tôi đâu. Về sau tôi tuyệt đối sẽ không đến ký túc xá quấy rối cô! Coi như —— con mẹ nó tôi chưa từng biết cô!" Câu cuối cùng, là âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của cậu ta.

"Tút —— tut ——" điện thoại trong phút chốc đã bị cúp. Cô mới phát hiện, trừ lời “Xin lỗi” ra thì, hình như cô chưa kịp nói câu nào.

Nhưng còn gì để nói đây?

Đứng bên ngoài, cô điều chỉnh hết cảm xúc của mình lúc này mới đi vào khách sạn. Chợt phát hiện mọi người đã uống trước rồi.

Khu Tiểu Mễ híp mắt, vỗ ngực thành thịch, cùng anh Tiểu Hầu Tử nói chuyện: "Tôi nói với anh này, Tiểu Mỹ nhà chúng tôi ấy, lúc còn ở trường luôn được người ta theo đuổi. Đáng tiếc ánh mắt của Tiểu Mỹ nhà tôi quá cao, nếu không làm sao có thể lưu lạc đến bữa liên hoan này chứ." Chị à, những lời này chỉ phạt cô mà thôi, không nhìn thấy ánh mắt Tiểu Hầu Tử người ta đang nhìn cậu đắm đuối à.

~~Thấy cô trở lại, Khu Tiểu Mễ nhảy lên người cô: "Tiểu Mỹ, mình đã nói với cậu, quãng cái tên nhóc đi câu không ra phân ấy đi. Chị đây đảm bảo với em, chị nhất định cho em một người tốt hơn! Tuyệt đối so với cái tên giả danh nghệ nhân kia tốt hơn vạn lần! Hôm nay mình vẫn còn nhìn thấy cái tên Tô Nham chết tiệt kia, đi tới chỗ nào cũng mang hoa, làm bộ mình là người yêu công chúng à? Mình nhìn thấy anh ta thì chỉ muốn đánh ổng thôi. Ném cậu lại một mình ở thành phố S, còn bản thân anh ta thì chạy đi nước ngoài hưởng thụ khoái lạc. Thứ người như thế, phải trị! Thì phải trị tới chết! !"

Cô choáng, nha đầu này còn chưa bắt đầu mà, không lẽ uống say rồi? Cô nhìn đồng nghiệp bên cạnh đang bốn mắt nhìn cô, trên mặt viết hai chữ "Nhiều chuyện", thật sự không còn cách nào để giữ hình tượng. Xem ra, tối nay cô không thể uống được rồi, mà nhỏ này cũng say rồi, mà cô cũng không biết lái xe?

Mắt thấy cậu ấy đang đùa giỡn với Tiểu Hầu Tử, cô vội vàng túm lấy nhỏ ấy rồi đứng lên, cầm theo túi xách, nói một câu xin lỗi với mọi người, dùng tốc độ nhanh nhất chuồn đi.

Ai ngờ con nhỏ này hôm nay không bình thường, nhỏ bảo trường học này có không khí rất đã, cho nên muốn tới sân thể dục chạy vài vòng.

Dựa lên người cô, cậu ấy nói: "Tiểu Mỹ, hôm nay mình đã nhìn thấy Tiểu Bạch. Cậu ta thật sự khiến cho người ta khó hiểu. Cậu không biết đâu, trước khi các cậu bắt đầu, cậu ta đột nhiên đứng lên, mình cứ nghĩ là cậu ta định xông lên khán đài tát cậu vài cái đấy chứ.

Bên cạnh cậu ta có một cô bé dễ thương, kéo mấy lần mà cậu ta vẫn không chịu ngồi xuống, mình còn tưởng rằng, cậu ta thật sự đi lấy đồ đập phá ấy chứ. Sau đó cậu ta ngồi xuống, khuôn mặt thâm trầm trong bóng tối. Mình quay đầu lại nhìn vài lần, vẻ mặt nghiêm túc kia y như đang đi dự lễ tang của người ta.

Rồi lúc các cậu chụp hình lưu niệm, mình nhìn thấy cậu ta nhìn chằm chằm cậu rất lâu, cho đến khi Tô Nham lên tặng hoa cho cậu, cậu ta mới bỏ đi trong tức giận.

Và cuối cùng mình cảm thấy rằng, chuyện của hai người các cậu vẫn chưa xong đâu, chắc cậu ta không biết, cậu có yêu cậu ta không?"

Nét mặt cô giống như Tiểu Bạch, phiên nào nói với Tiểu Mỹ: "Mình cũng không biết. Thật ra thì chuyện cô giáo yêu học trò

mình chưa từng nghĩ qua. Lần trước mình đã nói với các cậu, mình chỉ muốn tìm một người lớn hơn tuổi một chút, chín chắn một chút, để bao dung lấy mình.

Mình cũng không biết vì sao lại cùng Tiểu Bạch đi tới bước này. Thật ra thì. . . Một ngày trước cậu ta đã tỏ tình với mình rồi."

Tiểu Mễ nhảy dựng lên: "Mình biết ngay mà! Cậu là kẻ ngốc. Còn không mau khai báo sớm một chút đi, mỗi lần mình hỏi cậu đều tìm có lý tránh thôi!"

"Mình không biết làm sao để nói rõ cho cậu hiểu. Nói thật, mình còn chưa tính tiếp nhận điều đó."

Tiểu Mễ lại nói trúng tim đen: "Nhưng nếu cậu không tính toán nhận lời người ta, thì không nên chân chừ như vậy. Trước kia cậu đâu cư xử như vậy. Không phải cậu luôn có bề ngoài của đàn ông hay sao? Mỗi lần được theo đuổi, không phải cậu nói bỏ là bỏ sao? Vậy sao lần này ngay cả thân phận cũng không nói cho người ta biết? Nếu như mình nói, cậu đối với nhóc đó không đơn giản thì sao? "

Tựa lên lan can trên sân tập, cô nhìn trăng rằm tĩnh mịch trên cao: "Tiểu Mễ, mình cũng lâu rồi chưa gặp một người như vậy, như “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã” vậy ~~ giống như mình chẳng cần để ý đến cậu ấy đang làm gì, muốn gây thơ thể nào thì gây thơ thể ấy. . . Hoàn toàn không có sự giả tạo giữa hai tụi mình. Cậu cũng biết. cho dù chuyện đến hôm nay là tình hình gì thì, cũng đã ra, cho nên mình chỉ hi vọng còn có thể giữ được quan hệ bạn bè giữa hai người bọn mình."

Tiểu Mễ cũng phiến muộn : "Mình chịu. Cậu không có ý nhận lời với nhóc ấy thì làm bạn bè cũng khó. Dĩ nhiên, nếu như hai người ở chung với nhau thì đó là chuyện khác. . . ."

Cô cắn răng nói: "Coi như chấm hết. . . . Không thể nào ở cùng nhau. Cậu nói đi, trường học sẽ nhìn mình bằng con mắt gì? Cô giáo già trêu chọc nam sinh viên. . . Sau này mình sao có thể ở lại trường đại học J này nữa . . ."

Khu Tiểu Mễ chợt uể oải: "Cậu nói đi, khi nào bọn mình biến thành gái già đây?"

Cậu cũng biết. . Ba mình định gả mình cho ông tổng giám đốc công ty Đại Hiếu. . . .

Bảo mình dù có học nghệ thuật cả đời, thì cũng không thành danh gì cả, tốt nghiệp nhiều năm rồi mà cũng chưa tìm được việc làm, không bằng lời dụng cái vẻ bề ngoài đẹp đẽ của mình đi, chăm lo cho công việc hiện giờ của ông ấy cho khỏe thân.

Mình giờ là gái ế không ai muốn."

Gia đình của Tiểu Mễ cô biết rõ. Thuộc nhà khá giả, nhưng thật ra cũng rất khổ sở! Cái thân phận giống như cậu ấy, có thể trở thành một cô gái có tính cách như hiện giờ và là một người còn trong trắng thì là điều rất khó, hôm nay còn phải trở thành vật hi sinh của dòng họ gia đình, cũng là chuyện không dễ dàng gì.

"Cậu thấy tại mình sống có quá mệt mỏi hay không? Tiểu Mỹ, mình còn muốn trước khi kết hôn, mở một buổi biểu diễn âm nhạc

hoành tráng nữa. Cũng coi như đây là nguyện vọng cuối cùng đối với sở thích âm nhạc của mình đi."

Cùng đi được đến đây là đã hiểu thấu nhau rồi "Được, mình ủng hộ cậu."

Đang chìm đắm trong tâm sự của nhau thì điện thoại cô chợt ngân lên.

Không dám không nhận, không biết Tiểu Bạch muốn như thế nào nữa đây.

"Alo?" Chữ còn chưa nói hết, đầu dây điện thoại bên kia đã vang lên tiếng gào thét.

“Cô có phở trương đuổi tôi thêm mấy câu nữa tôi cũng không sợ ở đây buồn bức mà biểu diễn cho cô xem sao mà cô lắm bệnh tâm thần thế sao không lấy nước mắt tưới hoa đi cô kinh ngạc tôi trước đây chưa từng tồn tại hay sao mà nhìn tôi chăm chú vậy đừng nhìn tôi nữa nhìn nữa thì chỉ nhìn bệnh đậu mùa của tôi thôi mau uống cốc trà của cô đi đừng có quên có người vì giọng nói của cô mà sống đây.” = _ =

Giọng hả giận ấy y như gào thét, đến nỗi Khu Tiểu Mễ bên cạnh cũng phải cau mày khó chịu.

"Alo?" Cô vừa đáp lại một tiếng. Bên trong điện thoại vang lên tiếng ma sát gì đó, rồi trở về trạng thái yên lặng.

Sau đó một giọng nói xa lạ truyền đến: "Alo, Xin chào, tôi là bạn của Tiểu Bạch, bên trong là. . . .Cậu ấy uống nhiều quá. . . . Cứ ỏi liên tục . . . . Lại không chịu theo bọn tôi về ký túc xá. Tôi nhìn thấy cậu ấy cứ gọi cho số điện thoại này, rồi gọi cho cô. Vậy dễ dàng rồi . . . .Cô tới đây xem cậu ấy một lát nhé."

Cô . . . Đi xem. . . .Cậu ta. . . Có thể cậu ta sẽ đánh tôi..... hay không?

Chương 20: Cô Là Thuốc Của Tôi

Đây là nội dung ảnh, bạn đợi xíu nhé

Tiền Quỳ.

Buổi tối rạp chiếu phim thật là huyền ảo.

Thật may là bên cạnh cô còn có Khu Tiểu Mễ. Nếu không cô thật sự không dám vọt thẳng đến đám học sinh trước mặt.

Không thể làm gì khác hơn, trước tiên cô cắt cử Tiểu Mễ đi vào, xua tan cả đám học sinh. Còn cô thì ngồi chờ chỉ thị ở dưới đại sảnh

Ai ngờ lần này đợi, cô phải chờ đến cả tiếng đồng hồ. Gật gật gù gù cô ngủ thiếp đi mất, cho đến khi nhận được điện thoại của Tiểu Mễ mới liền đi lên.

Những vỏ chai rượu vút lăn lóc khắp nơi

Tàn thuốc vung vãi.

Tiếng nhạc karaoke vẫn xập xình nhức óc dù không ai hát .

Tiểu Bạch nằm trên ghế sa-lon, có lẽ đã ngủ thiếp đi.

Khu Tiểu Mễ ngồi ở bên cạnh nhìn thấy cô , giống như tội phạm lâu ngày bị giam được hưởng phúc lợi khoan hồng, "Hừ,

những tên nhóc sinh viên này thật đúng là lừa đảo chuyên nghiệp! Dám nói mình sẽ không thể nào gánh nổi cái tên to lớn Tiểu Bạch đi ra ngoài! Mất bao nhiêu công dụ dỗ mới lừa gạt được bọn họ đi." Sau đó liền vuốt tay, "Làm sao bây giờ? Thực sự thì chúng ta làm sao có thể vác nổi các tên to lớn khổng lồ này chứ?!"

Tiểu Mỹ sững sờ nhìn Tiểu Bạch đang nhú chặt lông mày, kẻ cả trong giấc mơ. Làm thế nào bây giờ? Cô cũng không biết nữa.

Hay là thử gọi cậu ta tỉnh lại? Nhưng có thể đem thằng nhóc này đi đâu đây? Chẳng lẽ lại về phòng của cô trong kí túc xá?

Cũng đã nói là sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa, vậy mà ngay lúc này đây, cô lại chạy tới trước mặt cậu, cũng thật là kì quái...

Cô chợt cảm thấy hối hận vì sự kích động của mình lúc vừa rồi. Tại sao phải tới đây?! Tới có thể giải quyết vấn đề gì đây?

Còn không bằng để cho cậu cùng các bạn học ở chung một chỗ, ít nhất còn có người có thể di chuyển cậu, đưa cậu về. . .

Cô cùng Tiểu Mỹ nhìn nhau, thật bối rối, không biết làm thế nào với cái tên khổng lồ này. Đang sững sờ, hình như Tiểu Bạch lại cảm nhận được hai người các cô đang nhìn mình, lông mi dày đặc chậm chậm mở ra, từ từ tỉnh lại.

Vốn là một đôi mắt trong trẻo sáng ngời, giờ lại bị rượu còn ăn mòn, hiện đầy tơ máu. Khi Tiểu Bạch nhìn thấy cô, hơi sững sốt một chút. Sau đó cậu chỉnh trang lại quần áo, muốn ngồi dậy. Mọi hành động của cậu đều chậm rãi, đều đặn, cậu chậm chậm đi, nhưng

lại sụp xuống ngay tức khắc, ôm bụng đau đớn, mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, nhắm mắt lại, dáng vẻ rất khổ sở.

Sau đó, Tiểu Bạch bước một bước dài lao ra khỏi phòng, vọt vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, cô cùng Tiểu Mễ còn chưa kịp phản ứng, đã không thấy Tiểu Bạch đâu. Chỉ nghe trong cầu tiêu một hồi nôn rồi lại nôn, dường như nôn đến đất trời quay cuồng đảo sụp...

Cô vội vàng chạy đến cửa nhà vệ sinh, do dự gõ gõ cửa: "Tiểu Bạch, anh không sao chứ?"

Âm thanh Tiểu Bạch mơ hồ vang lên: "Không có việc gì, cô đi vào phòng trước đi." Lại một trận nôn mửa. . .

Cô nào dám rời đi. Còn chân chó gọi nhân viên phục vụ cho một ly nước, rồi đứng đợi ở trước cửa nhà vệ sinh...

Sau một khoảng thời gian, có lẽ rất dài, bên trong rất cuộc yên tĩnh. Tiểu Bạch đại khái đã rửa mặt rồi, tóc tai ướt nhẹp đầy nước. Cửa từ từ mở ra, cậu lão đạo dựa vào, đi ra, thấy được cô đứng ở ngay đó.

Hết sức chân chó, cô bung chén nước lên, cậu uống vài ngụm rồi không thèm để ý tới cô nữa, một mình dựa tường, đi vào bên trong.

Vào phòng, Tiểu Bạch vẫn ngồi ở chỗ đó. Một tiếng cô cũng không dám nói, tay chân khép nép, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh. Tiểu Mễ mượn cơ có điện thoại, chui ra ngoài.

Tiểu Bạch dựa vào ghế, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, thấy vậy cô cũng đau lòng.

Trong ấn tượng của cô, Tiểu Bạch, phải giống như là ánh mặt trời, lưu manh nhưng âm áp, khéo miệng luôn treo nụ cười xấu xa, nói chuyện cũng hầu như không bao giờ nghiêm chỉnh. Dù là lần trước uống rượu say, cũng là tràn đầy lực lượng cùng tinh thần phấn chấn. Nào như bây giờ, sắc mặt trắng bệch, khéo miệng mím chặt, một trận gió là có thể thổi ngã, dường như không còn chút sức sống nào.

Nhìn cậu dường như đến nói chuyện cũng khó khăn, cô cũng không dám tùy tiện lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là chờ đợi phán xét của cậu.

"Cô đi đi, tôi. . . . Không sao. Đợi lát nữa. . . . tôi sẽ tự. . . . Về nhà." Cậu đè nén, miễn cưỡng nặn ra âm thanh.

"Kí túc xá của cậu cũng đã đóng cửa. Trở về sao được?" Cô khản trương nhìn cậu, cố nhịn giữ vẻ mặt khản thiết ỡng ẹo đến muốn ói.

Tiểu Bạch phát tay một cái "Tôi về nhà, nhà tôi ở thành phố G." Ấc, thì ra là nhà cậu ta ở chỗ này, vậy mà ngày đó lại uống rượu quá nhiều còn làm bộ không thể quay về kí túc xá, tìm chỗ ở của cô ngủ qua đêm?!

"Cô. . . . . Mở . . . . . Điện thoại tôi, tìm tên —— Lý Tư Cơ, gọi ông ấy rồi đưa cho tôi."

Cô ngoan ngoãn làm theo. Dính điện thoại lên lỗ tai cậu ấy: "Lý thúc thúc, cháu đang ở chỗ. . . . xx đường Tiền Quĩ, phiên toái. . . chú tới đón cháu một chuyến thôi. . . . Đúng. . . . . Tốt. . . . . Cảm ơn!"

Gọi điện thoại xong, không khí trong phòng lại trở nên ngột ngạt lúng túng. Tiểu Bạch không có rơi vào lưới tình quá sâu đâu nhĩ. . . Vậy là. . . . cô có thể. . . . Rút lui? Cô cầm túi lên, nói với cái bóng yếu đuối đang ngồi trên sofa: "Có người tới đón cậu rồi. . . . . Vậy. . . . . tôi đi trước nhé. Cậu. . . trở về chú ý nghỉ ngơi nhiều vào nhé, đừng uống nhiều như vậy nữa."

Cô xoay người rời đi . . Mới vừa bước hai bước, liền bị thứ gì ném trúng. Quay đầu lại, cô thấy Tiểu Bạch hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm mình, đôi môi trắng nhợt không một chút máu, hàm răng nghiến chặt; và trên đất là thứ cậu ta dùng để ném tôi, đồng khăn giấy ở dưới chân vẫn đang lăn mấy vòng.

Tiểu Bạch hình như nhịn được rất vất vả, gân xanh cũng bùng nổ ra: "Bảo cô đi thì cô đi luôn ư?! Cô. . . . cô có biết hay không tôi. . . . . cô. . . . . Cứ như vậy nói dối tôi!" Cậu ta bắt đầu hung dữ trở lại rồi, "Cô. . . . . Gạt tôi. . . . . tôi. . . . . ." Còn chưa nói hết, lại tiếp tục nôn. . . . .

Cô đỏ mồ hôi. . . . . Rốt cuộc cậu ta có ý gì? Chuyện này. . . . .
.

Vội vàng đi theo cậu ta vào nhà vệ sinh, nghe bên trong không dứt tiếng nôn mửa, cô thầm nghĩ, cậu đã uống bao nhiêu chứ! . . . Xem ra mấy ngày trước quả nhiên cậu giả say . . .

Cô đang đứng ở cửa nhà vệ sinh chột sững sờ. Chuyện này. . . Đi cũng không được. . . Ở cũng không xong, rốt cuộc là muốn cô phải làm sao đây!

Trong phòng, cùng lúc đó điện thoại của Tiểu Bạch lại đổ chuông. Chắc hẳn là người tài xế vừa rồi cậu gọi. Vội vàng nhảy vào phòng, cầm điện thoại ra ngoài, nghe tiếng giội nước bên trong cô bèn gọi: "Có điện thoại!"

Cậu yếu đuối cất tiếng hỏi: "Người nào?"

Tôi thề mắt tôi chỉ nhìn lướt qua màn hình một chút: "Tôn Thiển Thiển" . . . . .

Hừ. . . "Đêm hôm khuya khoắt mà vẫn có người theo đuổi cơ đấy. . ."

Tiếng người đang trong cầu tiêu vang lên: "Gì cơ?"

"Tôi nói, là tôn —— xinh đẹp —— xinh đẹp!"

"Giúp tôi nhận. . . Đi"

A? Hiện tại nhận sao? Nhận thì nói gì bây giờ?... Chẳng lẽ nói. . . Tôi là giáo viên của cô. . . . Tiểu Bạch đang ở nhà cầu. . . .

Nhìn chăm chăm điện thoại di động đang rung chuông từng chập, cô sững sờ, nghĩ thầm, người cần nhận đâu rồi, sao lại bắt cô phải nhận? ?

Cửa đột nhiên mở ra, Tiểu Bạch liếc cô một cái, lầm bầm một câu: "Nghe điện thoại thôi cũng không xong, thật không có tiền đồ!", sau đó liền lao đảo vào phòng nghe điện thoại, để lại một mình tôi sững sờ tại chỗ.

Không thể làm gì khác hơn, tôi đành đi theo phía sau cái mônг lắc qua lắc lại của tên khốn kiếp này, nghe cậu ta cùng Tôn Thiên Thiên nói chuyện.

"Ừ, chúng tôi vẫn còn ở Tiền Quĩ. . . . . Tôi không uống nhiều. . . Không có việc gì. . . Cô không phải biết qua rồi sao . . . . . Vậy thì tốt, cô đến đây đi, phòng 529."

Gì? Câu cuối cùng kia trực tiếp tàn phá dây thần kinh Mạc Tiểu Mỹ cô đến muốn nổ tung, chỉ muốn cong mônг mà chạy ngay tức thì.

Tiểu Bạch nhìn ra cô không vui vẻ. Chuyện gì thế kia? Sao lại cười?

Mặc dù mặt mày còn tái mét, đôi môi trắng bệch, thế nhưng nụ cười cũng trở lại với vẻ chân thật. Ít nhất là. . . đạt tới đáy mắt . Cô thấy được. . . Hình như trong nháy mắt, gương mặt cậu liền trở nên âm áp.

Tiểu Bạch vuốt lông mày, mang theo bệnh tự luyện liếc nhìn người nào đó, cũng tự thấy mình đã vui đủ rồi, hòa hoãn giọng nói: "Hừm, chỉ cái bộ dáng kinh hãi này của cô, mà cũng có thể làm giảng viên sao?! Quả nhiên là mắt tôi đột nhiên kém cõi một lần." Lắc đầu một cái, cậu chỉ vào cửa ra vào: "Được rồi, cô đi trước nhanh lên đi. Tôi cũng tốt hơn nhiều rồi. Cũng biết cô sợ Thiên Thiên bắt gặp."

Tôi phát tay một cái, vội vàng tìm đường chạy trốn.

Gọi điện thoại cho Khu Tiểu Mễ, xe của cô ấy là cỗ xe ngựa Tiểu Bảo đưa hai cô trở về nhà.

*****

Tất cả mọi thứ dường như trở lại vạch xuất phát. Buổi sáng không còn phải chạy bộ, trước lúc ngủ không còn ai nhắn tin điện thoại. Có một số thứ, đến thật lặng lẽ, ra đi cũng thật lặng lẽ.

Cô không biết ngày đó cuối cùng kết thúc trong vội vã thì Tiểu Bạch cảm thấy như thế nào, hoặc giả thiết rằng cậu ta uống say đến thế, căn bản cũng không nhớ cô đã từng cùng cậu hát KTV, có lẽ tất cả đối với mối duyên phận ngắn ngủi này đã kết thúc, mà căn bản là cũng chưa từng có bắt đầu qua.

Cũng quả thật không có bắt đầu qua, không phải sao?

Cô rốt cuộc cũng trở lại với cuộc sống điển hình của một giáo viên, trừ việc thỉnh thoảng sẽ như bị điện kiểm tra xem điện thoại

của mình có hư hay hỏng gì ở ngoài không, tất cả đối với cô, cũng giống như đã kết thúc.

Chỉ ngoại trừ một việc từ ngày đó, bọn học sinh vẫn đồn đãi —— Hoa khôi của hệ âm nhạc Tôn Thiển Thiển cùng hệ quản lý hệ thảo Tiểu Bạch hẹn hò yêu đương.

Biết tin tức này, nên một ngày nào đó, trong buổi trưa ở phòng ăn, cô vô tình gặp được hai người bọn họ.

Cô vốn là còn có chút khấn trương, ai ngờ trừ Tôn Thiển Thiển bắt chuyện xã giao với cô một chút, Tiểu Bạch người này căn bản mắt nhìn thẳng, chân dài sải bước, làm như cô không tồn tại, ngồi xuống không xa cô, ở ngay sát vách, sau đó cùng Thiển Thiển vừa nói vừa cười, đáng vẻ hết sức ngọt ngào.

Bên cạnh cô lũ sinh viên đang sôi trào, lỗ tai đưa nào cũng dựng lên nghe ngóng, thành ra một đồng tin đồn nhảm nhí ra đời, nghe nói hai người này tự âm nhạc hội liền sau đã như keo như sơn, lâm vào tình yêu cuồng nhiệt rồi.

Cô cố gặm đồng thức ăn chẳng chút mùi vị, lại như có như không ngắm ngấm hai người kia, lại vừa nghe bọn học sinh tán phét. Trong lòng có chút cảm giác không nói lên lời, lại mơ hồ cảm thấy không thể tin được. Cảm giác của cô về một Tiểu Bạch mà cô biết, hình như sẽ không dễ thay lòng đến thế... .

Nhưng mà, cái gì gọi là "Thay lòng" đây? Giữa hai người bọn họ, nguyên bản là chưa thể nói tới chữ “Yêu” này, thì làm sao có thể nói đến “đổi thay” ? Huống chi, đối với một cậu nhóc 22 tuổi

mà nói, giữa hai người, cái mập mờ ấy cũng chỉ là chút tàn hoa ảo ảnh, quay đầu nhìn lại, chẳng phải vẫn còn cô nàng Thiến Thiến xinh đẹp đang đứng đợi hay sao?

Không chút để ý cùng bọn học sinh trò chuyện, rồi cô lại không nhin được lén nhìn về phía sát vách. . . . . Thiến Thiến không biết nói cái gì, làm Tiểu Bạch cười bò không dậy nổi, mắt lóe sáng rồi lại lóe sáng, trong khi đó một nụ cười nửa miệng, nhếch mép giữa chừng cũng chẳng thêm bổ thí cho cô.

Đột nhiên rất muốn rời ra chỗ khác ăn. Tên khốn kiếp này cư nhiên cầm khăn giấy, lau mặt cho Thiến Thiến?! Mẹ nó, thật là sên súa đến độ tụi học sinh cũng chịu không nổi, hướng về bọn họ huýt gió âm âm, nhạo báng bọn họ không nên quá ngọt ngào có được hay không! Thiến Thiến đỏ mặt giận dữ với đám người đang đùa cợt, khoe môi vẫn vương ý cười. Khoe miệng Tiểu Bạch khẽ nhếch, cặp mắt mang nét cười cợt, khiêu khích nghiêng đầu liếc cô một cái.

Hạ chiến thư sao? Không biết rằng hành động này quá ngây thơ ấu trĩ à!

Nuốt không vào, còn lại hơn phân nửa suất cơm, cô liền rời khỏi phòng ăn.

Đại học, thật là thiên đường của tình yêu! Mỗi một ngày, đều có vô số học sinh ở chung một chỗ, cũng có vô số người thương tâm chia tay. Chính xác ra, nơi này thật là vô cùng lãng mạn! Hít sâu một cái, không khí trong lành trong sân trường ủa vào phổi, cô ấy à, nói không chừng ngày mai cũng sẽ có vô số hoa đào* đấy.

* Ý chỉ sẽ sớm có tình duyên

Cho nên nói, trên đời vô số chuyện sâu nảo, lo sợ không đâu mà làm gì.

Mới vừa bỏ đến lâu năm ký túc xá, điện thoại di động một hồi chấn động, Tiểu Bạch nhắn tin đến: "Mạc Tiểu Mỹ, lãng phí là đáng xấu hổ."

Nhàm chán. Không để ý tới.

Mười phút sau, Tiểu Bạch lại nhắn tin tới: "Giảng viên Mạc, cô rất được học sinh ủng hộ đó."

Bệnh thần kinh, mặc kệ cậu ta.

Năm phút sau, tin nhắn lại tới: "Bây giờ gọi cô em gái cây xoài, có phải rất không thích hợp?"

..... Đây được coi là không đâu tự dưng nói nhảm sao?

Lại 10 phút sau, người nào đó rút cuộc nổi giận: "Mạc Tiểu Mỹ! Cô TMD dám không để ý tới tôi sao! Xem như cô lợi hại!"

Người này điên rồi sao?

Không thể làm gì khác hơn là nhắn trở lại: "Khôn kiếp! Cậu rút cuộc muốn nói cái gì? Đến giờ uống thuốc rồi đây, đừng lên cơn nữa chứ?"

Rất nhanh, Tiểu Bạch hồi phục lại: "Nếu như cô là thuốc của tôi, vậy quả thật rất lâu rồi tôi không uống thuốc."

Chương 21: Nụ Hôn Thứ Hai

"Nếu như em là thuốc của anh, vậy đã lâu rồi anh không uống thuốc."

Nhìn cái tin nhắn mà cô sửng sờ. Tiểu Bạch là cái tên đê tiện, lại có thể viết ra cái tin nhắn kiểu văn nghệ như vậy ư?

"Hơn nữa, nếu uống vào còn mắc phải bệnh thần kinh. Kể từ khi tôi không gặp cô, tôi bình thường hơn rất nhiều."

. . . . . Cô đã nói rồi. . . . Không đứng đắn mới giống tên đê tiện này. . . .

Hận hận nhắn trở lại: "Độc không chết nỗi cậu đâu!"

Rất nhanh có tin nhắn đáp lại: "Cô đầu độc tôi chứ sao."

Cô—— "Tôi nghĩ là do cậu bị động kinh ấy, còn ở đó mà đổ thừa lên đầu tôi."

Kẻ đê tiện—— "Mẹ nó, có phải nếu tôi không chủ động gọi điện thoại tìm cô... thì cô sẽ không bao giờ chủ động liên lạc với tôi?! "

Cô—— "Không phải, hôm cậu uống say đó, là tôi chủ động đến tìm cậu có phải không?"

Kẻ dê tiện— "Đúng, cuối cùng còn chạy nữa chứ. Xin hỏi cô tới đó làm gì vậy?"

Cô—— ". . . . Tôi sợ cậu uống say rồi bị quăng ở nơi hoang vu nào, cho nên cậu phải biết thể hiện tình yêu đối với đồng bào nghe chưa."

Kẻ dê tiện—— "Nhưng cô vẫn chạy đó thôi, chỉ điểm này là cô có tiền đồ, thế mà cũng được làm giáo viên đứng lớp."

Cô—— "Tôi chạy hay không thì có liên quan đến cậu à? Có bản lĩnh đừng để cho cô bạn gái nhỏ của cậu đến tìm tôi đi."

Kẻ điên tiện —— "Đầu năm nay đã không phổ biến việc có bạn gái nhỏ rồi. Đang có trào lưu trâu già gặm cỏ non, đúng không bò già?"

Cô—— "Yên tâm đi, tôi dù có ăn cỏ non cũng không ăn cậu đâu!"

Kẻ dê tiện—— "Ax, vậy cô còn lừa gạt tôi nè, làm hại người ta đau lòng đến chết đi này~~"

. . . . Vòng tới vòng lui lại vòng trở về rồi. Thật hay giả đây, cô nào có lừa cậu ta chứ?

Cô—— ". . . . . ." Đây là một vấn đề.

Tuy nói đi nói lại thì mình vẫn thiếu cậu ta một cái đáp án, nhưng ngoại trừ nói lời xin lỗi ra, cô thật sự không thể nói ra cái lý

do ấy. Có thể cô vẫn còn ngây thơ! Buồn bực đẩy cửa sổ ra, nhìn hàng thông xanh mướt dưới kia, tâm tình chợt ổn định hơn. Đuôi mắt quét qua, chợt thấy dưới gốc xoài bên đường, có một bóng dáng quen thuộc lúc ẩn lúc hiện, đá cục đá, chán nản đứng đó.

Không nhận được, tiện tay nhả thêm một cái tin: “Người nào đó không phải đã nói, sau này sẽ không tới ký túc xá quấy rầy tôi nữa sao?”

.....

Hơn nhiều năm sau, cô vẫn nhớ tình cảnh lúc này, thấy thì bình thường nhưng nhìn kỹ thì sẽ:

Ánh mặt trời mãnh liệt giữa trưa, một thanh niên vóc dáng cao to, đôi mắt híp lại ngẩng đầu lên nhìn cô gái đứng trên ban công. Ánh mặt trời quá chói mắt, khiến người thanh niên ấy không nhìn thấy được cô gái, nhưng cô gái đó lại nhìn thấy được tình cảm da diết trong đôi mắt của cậu ta. Mặc dù cự ly cách xa những năm tầng lầu, lại cảm thấy nhịp tim đập liên tục không theo một quy định.

Để cho cô phải nghĩ đến câu thơ: “Nhĩ tại kiêu thượng khán phong cảnh/ Khán phong cảnh đích nhân tại lầu thượng khán nhĩ”*, Người ngắm phong cảnh, ta ở trên lầu xem người. Cô không biết ánh mặt trời điểm trang cho cửa sổ phòng cô như thế nào, còn Tiểu Bạch lại hình như chân chân thật thật xông vào thế giới của cô.

*Câu thơ này có nghĩa là: Bạn ở trên cầu ngắm phong cảnh/ Người ngắm phong cảnh trên lầu lại nhìn bạn. – có thể thay bằng

“chàng hay thiệp”.

Chuông điện thoại vang lên, cô trực tiếp nhấn nút nghe, kẻ đề tiện bên kia cực kỳ tức giận: "Tôi nói này, tôi không đi lên quấy rầy cô...thì cô không thể đi xuống đây hạ độc tôi một cái à? Nhìn thấy tôi phơi mình giữa trưa trệt vậy mà còn không xuống? "

..... "Cậu đâu có bảo tôi xuống đó chứ!"

..... "Bây giờ tôi nói rồi đó, vậy cô có dám xuống không? "

". . . . . " Lần này không cần đáp lại cũng là sự im lặng tuyệt đối, lời nói ra toàn dấu chấm câu. . . . .

Tiểu Bạch ở đầu dây điện thoại bên kia bắt đầu dĩ, âm thanh bỗng trầm xuống: "Xuống đây đi, tôi lái xe tới. Lái xe đi ra ngoài, không ai biết cô đâu."

". . . . . " Còn có thể nói thêm sao?

Tiểu Bạch đoán ra nỗi lo lắng của cô, nổi giận: "Mẹ nó! Đừng khiến tôi lên đó tóm cô xuống!"

"Vậy. . . . . Được rồi, cậu chờ tôi đi thay đồ." Cô không thể làm gì khác hơn là. . . . .Đi.

Lúc thay quần áo, cô thật sự có chút hối hận. Lúc Tiểu Bạch nhìn thấy cô đi xuống, nhưng ngay cả chào cũng không chào, không nói hai lời, liền quay đầu đi về phía trước.

Này. . . . Ý gì đây? Có phải chị đây có thể đi hay không đi. . . . cùng phải không?

Cô cầm túi xách do dự nên quay đầu chạy hay không chạy, thì Tiểu Bạch lại hướng về phía cô nói một câu: " Cô đã bảo không muốn ở trường học lôi kéo này nọ đúng không, vậy cô có gan thì chạy đi."

Mẹ, còn có đạo trời không! Chị đây lại bị một thằng nhỏ uy hiếp cơ đấy.

. . . . . Chỉ là, lực uy hiếp này rất được. . . . .

Không thể làm gì khác hơn. . . cô hấp ta hấp tấp đi phía sau thằng nhóc kia, cách xa nhau là được, dù người khác có gặp cũng không biết hai người họ là ai.

Đi tới cổng phía Nam, Tiểu Bạch lên một chiếc xe SUV màu trắng, để cô lại đứng ngơ ngẩn ở giữa bãi đất trống. Này. . . . Tình huống vậy là thế nào?

Điện thoại lại vang lên đúng lúc: "Đi lên." Sau đó cúp máy.

Mẹ nó! Đại ca! Có hai chữ thôi mà làm gì nói có vẻ mệt mỏi như vậy chứ?

Ai bảo cô làm việc trái với lương tâm làm chi. . . Chân chó chạy lên xe.

Vốn nghĩ nên ngồi phía sau . . . Ah, nhưng sao cửa lại mở không ra? Tiểu Bạch đen mặt lại không để ý đến cô. . . Cho nên cô ngoan ngoãn ngồi lên ghế phụ kế bên tài xế.

Lúc tới trạm nộp phí rời cổng, cô giờ cái túi xách lên che lấy khuôn mặt . . . .Làm ơn. Cô không thể mất mặt như vậy. . . . .

Cả đường đi Tiểu Bạch đều đen mặt, nhìn qua thì có vẻ chuyên chú lái xe. Thật sự thì cô không biết đã xảy ra chuyện gì, tin nhắn vừa rồi không phải rất đã sao? Thế nào mà giờ lại biến thành kẻ máu lạnh rồi?

Nhìn trường học càng ngày càng xa. . . . Má ơi, người sẽ không bán cô đi chứ? May buổi chiều chị đây không có tiết trên trường. . . Nếu không chắc chắn sẽ bị nhà trường đuổi việc . . . .

Lo sợ mãi, rốt cuộc cũng tới nơi mà Tiểu Bạch muốn. Mặc dù nói không biết địa chỉ xác thực này là gì, nhưng trước mặt là một quán trà nhỏ rất dễ thương. Vừa xuống xe, bản tính của tên này liền lộ, nắm lấy cổ tay cô, lôi vào trong phòng.

Hung hăng đặt một phòng riêng bên trong. Tiểu Bạch vốn là cái dạng người hẹp hòi, mắt không nháy lấy một cái mà nhìn chăm chăm cô, khiến hai chân cô như nhũn ra, tim đập loạn xạ.

Mẹ nó! Giả bộ lãnh khốc làm quái gì! Chị đây khó chịu rồi đây "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp bao giờ à!" Cô rốt cuộc cũng không nhịn được ném cái túi xách lên ghế, tức giận hỏi.

Kẻ đê tiện kia bữu môi: "Chưa từng thấy qua ——Người — đẹp — dạy — học."

Mẹ nó! Lại nói chuyện như vậy. . . .Chị đây khỏi ăn cơm luôn. Ngồi chồm hồm nơi góc tường cắn móng tay. . . .

Tên kia không lo không sợ cứ từ từ nấu nước sôi, hốt lá trà, tráng ly trà, tráng lá trà. . . Một loạt hành động linh hoạt, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt kinh khủng nhìn cô.

Mẹ kiếp! Còn chưa hết à? "Muốn chém muốn giết xin mời ra tay, mất công đưa tôi tới đây, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?"

Đưa đầu ra là một nhát dao, rút đầu lại cũng bị một nhát dao, nên chị đây quyết định, dũng cảm đối mặt!. . . .

Tiểu Bạch ngồi ở nơi nào đó ung dung uống trà: "Mấy ngày nay, tôi luôn chờ đợi, khi nào cô mới chủ động đến tìm tôi. Xem ra, trình độ giác ngộ của cô không tốt chút nào! Nếu như hôm nay tôi không đến tìm cô... có phải cô tính rằng. . . Cứ như vậy là xong?"

Gì. . . Mặc dù cậu ta nói đúng. . . . Nhưng mà cô không muốn thừa nhận!

"Đâu có. . . .Đâu có chứ! Tôi nghĩ là, có thể cậu phải cần một khoảng thời gian yên tĩnh một chút. . . . để tiếp nhận thân phận của tôi mà thôi. . . ."

Khuôn mặt hiện lên chữ không tin: "Ừ. . . . Sau đó thì sao? Bây giờ tôi đã tiếp nhận. Tôi đã biết rõ cô là giáo viên. Vậy cô định

làm thế nào đây?"

"À? . . . . Không có ý định gì cả . . . . Liền. . . . Rau trộn chứ sao. . . . Cậu đón nhận được thì tốt chứ sao! Cậu đón nhận. . . . Cậu đón nhận rồi thì dẫn tôi tới nơi này làm gì vậy?" Cô mở to đôi mắt vô tội.

Đôi mắt cười đầy hứng thú đảo một vòng: "Vậy cô cảm thấy. . . Tôi đón nhận, phải bày ra cái dạng gì? . . . . Từ đó, cô đi đường Dương Quan, tôi đi cầu Độc Mộc, cả đời không qua lại với nhau nữa?"

Gì. . . Thật ra thì đây là kết quả mà cô sợ nhất. . . Mặc dù làm như vậy hình như quá bình thường. . . . Nhưng, giương mắt nhìn thẳng vào mắt của cậu ta, cô vô cùng nghiêm túc nói: "Thật sự không phải như vậy. Tôi hi vọng, chúng ta còn có thể làm bạn bè. . . chuyện đó rất tốt. . . Tựa như chúng ta bây giờ, không còn gì để giấu diếm nhau. Chỉ là, không biết, cậu còn có thể tiếp nhận chuyện này hay không mà thôi."

Hình như đáp án này đã làm cho ai kia tương đối hài lòng, ánh mắt của cậu ta cũng dịu dàng lại, giọng nói chậm hơn so với ban nãy: "Cô nghĩ chúng ta còn có thể làm bạn bè với nhau, vậy tại sao không chủ động liên lạc với tôi trước?"

Xem đi xem đi, đây không phải Quỷ Đả Tường thì là cái gì? Tới tới lui lui cũng là những vấn đề này! "Tôi. . . . Không phải sợ cậu vẫn còn giận tôi à. . . . Hơn nữa, tôi cũng không biết cậu suy nghĩ như thế nào về chuyện này. . . rồi cũng sợ cái nhìn của người khác. . . . Có thể cảm thấy. . Tôi không có đạo đức hay không. . . ."

Cô. . . . Rốt cuộc đang nói cái gì? Cái gì mà không có đạo đức a. . .

Nét mặt Tiểu Bạch lại thay đổi, trong ánh mắt đều ngập tràn sự mỉa mai, rồi đứng lên, đi tới trước mặt cô: "Oh? Vậy cô cũng nên nói ngược lại một chút, có phải ý cô là..... tôi “không có đạo đức”?"

Mồ hôi đổ như thác. . . . Cô nhận sai rồi mà vẫn chưa được sao. . ."À. . . . . Giáo viên ở cùng một chỗ với sinh viên. . . . Tóm lại sẽ có người nói xấu . . . ." [dhienzdabnilefquyedon](#)

Tiểu Bạch cư nhiên lại kéo cô lại gần trên băng ghế, ngồi xuống, tay còn khoác lên chỗ dựa phía sau lưng, tạo thành tư thế mờ ám: "Đến đây, nói một chút, hai chúng ta “hồ đồ” ở chung một chỗ với nhau à?" Mặt chợt phóng đại đến trước mặt cô.

Cô giật mình, đầu vội vàng lui về phía sau, nhưng lại đụng ngay cái thành ghế dựa, nước mắt như chợt trào ra. Ai ngờ còn chưa kịp kêu đau một tiếng thì đã bị cắn.

Không giống với cái hôn hôm đó, cái hôn này tuyệt đối có ý trừng phạt, nói “cắn” cũng không quá. Răng Tiểu Bạch cắn xé môi cô, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng thì trong nháy mắt xông tới tàn sát nơi ấy, cái cuồng dã này như khiến răng và môi cô nổ tung, cái loại cảm giác tê dại khiến cô mê luyến. Mà cậu ta, một tay thì nâng đỡ đầu cô lên, một tay nhẹ nhàng xoa xoa cái chỗ cô mới đụng vào thành ghế.

Tay cậu ta như thức tỉnh cô.

Mẹ kiếp! Thế nào mà mỗi lần đều thành như vậy? Chỉ cần cậu ta dùng mỹ nam kế thì cô đều tan rã? Cô dùng sức đẩy ra nhưng cậu ta lại ép sát vào, đem cô cố định thật chặt trong lồng ngực, vẫn không nhúc nhích. Dồn cô đến chân tường, không thể làm gì khác hơn xuất tuyệt chiêu, đưa răng nanh ra, cắn cắn cậu ta! Nhưng lại bị đối phương phát hiện ra, mút càng chặt hơn, cái lưỡi ấy như một con rắn nhỏ chạy loạn xạ trong miệng, khiến cô không thể lợi dụng được chút thời gian nào.

. . . . Được rồi. . . . Cô thừa nhận đây là lần hôn mất mặt nhất. . .
. Bởi vì nó kết thúc trong tiếng cười đắc ý của Tiểu Bạch, cô hận không thể chôn chặt đầu vào cái lồng ngực đang rung động cùng với tiếng cười to của cậu ta. . .

Tay Tiểu Bạch vẫn xoa nơi sưng lên trên đầu cô, ngoài miệng lại không nhàn rỗi: "Tôi nói này, tại sao lúc nào em cũng ngây thơ như vậy chứ?"

Cậu mới ngây thơ! Cả nhà cậu ngây thơ!!

Chương 22: Muốn xem mắt

Thời gian trôi thật nhanh, mới đảo mắt một cái mà đã đến kỳ nghỉ đông.

Vốn là ngày nghỉ tuyệt vời trông sao sao sáng, trông trắng trắng tỏ, trông cảnh an nhàn, thì dì cả của cô tới thăm, trở nên u ám.

Ha ha, đừng nghĩ lệch lạc nhé, vị dì cả này không giống với dì cả kia đâu— nhưng cô lại ghét cực kỳ! Vốn cô phải gọi bà ấy là dì lớn, nhưng giờ phút này, cô lại tình nguyện xưng hô với bà ấy là dì cả—— bởi vì bà ấy thật sự khiến cô oán hận đến rỉ máu.

Hôm đó gia đình tụ họp ở nhà bên ngoài, mọi người đang trong không khí vui vẻ, còn cô thì chịu cái cảnh bị dì lớn nhìn chòng chọc, bà ấy muốn giới thiệu bạn trai cho cô.

Chủ đề này đang được quan tâm, ngay cả bà mẹ thân mến của cô cũng vô cùng thích thú, lại khiến cho cô xấu hổ trước cả gia đình. Tại sao dì lớn lại nói chứ?

"Tiểu Mỹ à, không phải dì lớn chê bai gì con đâu, con nói đi con học trong Học viện âm nhạc nhiều năm như vậy, đều là trong đám nữ sinh cả, dì lớn biết con không là đứa trẻ hư, nhưng lại khiến bản thân mình học đến ngốc luôn. Bây giờ con cũng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi, công việc hay học vị cũng rất ổn, nên suy tính về vấn đề cá nhân đi! Con xem mẹ con kia, cũng chẳng thèm quản con, nhưng mà các dì lại gấp lắm. Không bằng thừa dịp trước hôm 30, lựa chọn người để cưới đi, đợi hai năm nữa,

đều là người ta đi chọn con, mà cũng chỉ có thể lấy mấy người còn dư lại thôi! Phụ nữ mà, phải thừa dịp còn tốt mà đem gả mình đi!

Như vậy, dì lớn cũng biết mẹ con sắp xếp nghiêm túc rồi, chuyện này dì lớn giúp được đến đâu hay đến đó thôi, còn thì tự con xem xét làm sao thì làm. Năm chặt cái thời gian nghỉ đông này, trước thì chọn cho con mấy người được được, có duyệt hay không thì dì lớn với mẹ con cũng không ép, được không?!"

. . . . . Toàn gia trưởng bối đều ở đây phụ họa, cô còn có thể nói cái gì?

Ngay! Phải ngay lập tức! Năm chặt thời gian nghỉ đông. . . . Ngoan ngoãn đi xem mắt, ngày ngày hướng tới mục tiêu lấy chồng. . . .

Trên đường từ nhà bà ngoại về, cô nhẫn nhịn không ngừng hỏi mẹ cảm nhận ra sao. Mẹ cô lại hiện lên bộ mặt đầy mơ mộng: "Thật ra thì —— mẹ muốn nhìn coi thử xem sao, mấy đứa bây giờ đi xem mắt là cái kiểu như thế nào~~ trong phim truyền hình nó diễn vậy đó, mẹ cũng rất muốn biết~~ hơn nữa dì lớn của con nói mấy thằng con trai ấy trên trời có mà dưới đất lại không, nên mẹ cũng hơi tò mò, coi như con đi chơi một chút cũng được chứ sao."

Khôn nạn! Biết ngay mà! "Làm ơn đi! Mẹ còn khỏe vậy thì đăng kí đi coi đi, làm gì kéo con đi cùng chứ ~~" Cô không ngừng châm chọc.

Mẹ hả hê nói: "Con không đi, mẹ nào có cơ hội biểu diễn~~ ha ha ha, trở về phải suy nghĩ ngày mai nên diễn cái vai mẹ vợ làm

sao cho nó đạt mới được~~"

Khôn ~~ về đến nhà, vừa vào cửa thì cô trêu ba: "Mạc Tổng, cầu xin ông quản lý vợ ông cho tốt~~ ngày mai bà ấy cũng đi xem mắt đấy kìa"

Ba là người hiền lành nên chỉ nhận lấy áo khoác mẹ cởi xuống rồi nói: "Xem mắt cũng tốt, xem mắt rồi có muốn cùng ba đứng giữ cửa không?"

~~ Trời ạ, đây là người một nhà sao~~ cô quả thật như dê đưa vào miệng cọp, khó thoát khỏi cái số xem mắt rồi.

Ngày hôm sau, ông Mạc kiêm chức ba lần chức tài xế, chở mẹ với trang phục như đi hội nghị, cùng—— cô với trang phục kém chất lượng, hùng dũng tới chỗ xem mắt: Quán café Đảo Xanh.

Thật ra thì, vốn dĩ cô cũng rất hiếu kỳ với việc xem mắt này —— dù sao cô cũng là đứa trẻ chui từ bụng mẹ Mạc ra, cái gen tò mò cũng hiện hữu sẵn rồi. Nhớ năm đó Tiểu Nông cùng phòng kí túc bị chị cô ấy kéo đi xem mắt, cô còn đứng phiến não oán trách họ: "Ai, sao không có người bảo mình đi xem mắt nhỉ, người nhà mình đúng là chẳng quan tâm đến mình mà~~" sau đó người ta nhảy qua đập cô một trận. . . .

Nhưng hiện nay nhìn người một nhà với cái dáng vẻ kích động như muốn đem cô đi "bán", nhưng bây giờ cô không còn chút cảm xúc. Làm ơn! Cô không phải không có người hót đâu ?!

Trong đầu hiện ra khuôn mặt của ai kia. . . Dáng người rõ ràng, ánh mắt ngập tràn ánh mặt trời, nụ cười trên đôi môi mãi mãi mang ý xấu. . . .

Nhớ lại chuyện hôm ở quán trà, Tiểu Bạch hiếm khi độc thoại một mình, tất cả giống như đang diễn ra ngay trước mặt cô. . . . .

"Lúc tôi mới vào đại học, có người nói với tôi, học đại học, chuyện quan trọng nhất, chính là phải có một chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt.

Tôi của ba năm trước, dường như đều ở quán Game, bóng rổ và đi làm, kiếm thu nhập bên ngoài để trang trải cuộc sống. Cũng vẫn hiểu được chỉ cần là đại gia, thì tình yêu cũng không có gì đáng ngại nữa. Quay đầu lại liền gặp được em." Ánh mắt mang ý vị sâu xa lưu chuyển trên khuôn mặt cô, tim của cô đập cực nhanh.

"Em ấy à, người ta hỏi tôi thì biết nói em tốt chỗ nào đây? Khi thì ngây thơ khiến người khác ôm bụng cười sặc sụa, khi lại táo nhả khiến ai cũng phải ngược nhìn, khi quấy rối đến vô pháp vô thiên, khi lại nhát như chuột rồi quay đầu bỏ chạy. Luôn luôn khiến tôi hận em đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại hết cách với em. Tôi chưa từng gặp qua bất cứ người nào như em, mà em làm tôi có ấn tượng sâu sắc, lại hết cách đến bó tay rồi.

Thôi, tôi cũng nên tiếp nhận sự thật này, gặp phải loại người như em, tôi cũng chỉ có thể đi theo em cùng điên loạn vậy thôi."

Cô không biết như vậy có tính là thổ lộ hay không. Có lẽ, trong lời nói, cũng không hề biểu lộ một cách trắng trợn, nhưng

ánh mắt kia, lại tiết lộ sự thâm tình trong đó, làm cho người ta không nhìn được đỏ mặt. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Bạch bộc lộ tình cảm ra bên ngoài. . .

Có đôi lúc cô sẽ cảm thấy rất may mắn, Tiểu Bạch không nói thẳng ra. Bởi vì trong lòng cô hiểu rõ, nếu như cậu ấy nói trắng ra, như vậy nghĩa là— bọn cô lại không thể nào tiếp tục được nữa. Giữa hai người vẫn luôn có một khoảng cách không thể nào vượt qua. Ví dụ hiện tại, người nhà hỏi mình đã đến lúc có bạn trai được chưa, cô thật sự không thể nói cho cả nhà biết mình muốn trâu già gặm cỏ non được.

Cô sĩ diện như vậy, lại để ý nhiều đến chuyện người khác bàn ra tán vào, cho nên sau ngày hôm đó khi bị cô ép buộc, Tiểu Bạch đồng ý hiệp định chủ quyền—— chỉ cần ở trong phạm vi trường học, bọn cô sẽ làm bộ như không quen nhau, cô là giáo viên, cậu là học sinh.

Về sau mỗi ngày lúc đi chạy bộ buổi sáng sớm, bọn cô đều dùng ánh mắt để trao đổi. Không nói tiếng nào mà vẫn chạy bộ, trở nên có phần kỳ quặc, mỗi đêm đều đấu võ mồm trong điện thoại, bình thường đều đem cái "Biểu diễn kịch câm" buổi sáng ra khinh bỉ một phen, làm đi làm lại cũng không biết mệt.

Hồi ức như một đoàn tàu lại bị người con trai xem mắt rẽ ngang, cô ép mình thu lại suy nghĩ để đối phó với thế trận xem mắt sắp tới ngay bây giờ.

Nhìn người trước mắt có khuôn mặt đẹp trai kia, xem ra anh chàng này thường xuyên tập luyện hàng ngày, trong lòng cô không khỏi thương hại. Ai, người đàn ông xem mắt đáng thương. . . . Gặp

phải cô đây thuộc chủng tộc đi xem mắt, đoán chừng trái tim muốn chết cũng có. . . .

Hiện trường có tỉ lệ 6:1 về nhân vật, phe thành viên cô gồm —— 6: ba cô, mẹ cô, dì lớn cô, chồng dì lớn cô, đứa trẻ nhà bọn họ cũng là em họ cô, còn có cô, hơn nữa tình hình nhân lực có vẻ sẽ tăng thêm, bởi vì dì lớn đang nghe điện thoại thăm dò tin tức ở mọi nơi. . . mồ hôi cô đổ như thác. . . .

Đối phương—— chỉ có một.

Chỗ ngồi bên ghế salon bọn cô cũng phải xếp hàng, diễn biến xấu hổ này biến thành, bên cô chen chúc nhau nên không thể ngồi được, ghế sa lon đối diện chỉ có một người đàn ông ngồi nên trống rỗng. Vì vậy rất tự nhiên, cô bị ép ngồi về phía đối diện.

Sau đó, vốn cả nhóm người hướng vào một người đàn ông để truyền hình trực tiếp giờ thì—— một nhóm người hướng về phía một đôi nam nữ rồi cảm thán: "A! đúng là xứng đôi mà! Tôi đã nói rồi ~~ hai người bọn nói ngồi chung một chỗ rất là tương xứng!" Giọng nói của dì lớn thật lớn.

"Đúng đúng! Chị với anh xinh đẹp vậy, tương lai bọn họ sinh em bé chắc cũng đẹp vậy đó!" Làm ơn! Mình đi xem mắt mà chưa hề nói lấy một câu, mà con nhóc ấy lại dám thảo luận? Đi xem mắt mà mang theo nhóc tì này để làm gì vậy hả?

Ba mẹ thân yêu của cô, cố ra vẻ dè dặt ở đây, chỉ thi thoảng lên tiếng khen mấy câu: "Ôi, đúng là nhiều năm nay không quan sát cho kỹ, tôi phát hiện Tiểu Mỹ nhà chúng ta còn ngày càng đẹp nha,

giống tôi đó mà!" Mẹ kiếp. . . .Mẹ à, mẹ còn không nhìn anh ta xem người ta có nhìn con không ?

Cho nên mới nói, không nên tin tưởng tưởng bối khi họ giới thiệu đi xem mắt. Bọn họ phần lớn, chẳng qua là vì thỏa mãn hứng thú tệ hại của mình mà thôi.

Thời gian “Xem tướng” đau khổ sắp kết thúc, cả nhà rút cuộc cũng ý thức nên dành chút thời gian cho người trẻ tuổi tiếp xúc riêng với nhau, rồi rút kiếm cố rút lui. Mà trước đó, ngay cả một câu nói cô còn chưa nói chuyện với người đàn ông là đối tượng xem mắt bên cạnh mình.

Mọi người đều đã bỏ đi.

Hồ. . . . Cô rút cuộc có thể ngồi phía đối diện thưởng thức người kia một cách thỏa mãn đến chảy nước miếng rồi . . . .

Lại nói, mặc dù bản thân cô đối với chuyện xem mắt này vô cùng ghét, nhưng làm một hủ nữ có thâm niên, đối diện với trai đẹp, thỉnh thoảng nhất định phải ra vẻ có tư cách—— trong lòng thầm lặng nuốt nước miếng, sau đó ra sức mơ mộng. . . .

Chỉ là, người đàn ông kia tướng mạo tựa Phan An, điều kiện về mọi mặt cũng không kém, làm sao lại lưu lạc tới cái nơi xem mắt này? Còn rơi vào trong tay dì lớn của cô? Ai. . . . Bị thương mà. . . . Không nhịn được lắc đầu. . . .

"Cô Mạc, cô luôn luôn có . . . Vẻ mặt phong phú . . . như vậy.sao? Còn là. . . . Tôi có mặt nào khiến cô không hài lòng?"

Thân sĩ như thế. . Khiến cô nổi hứng muốn chọc ghẹo anh ta. .
. Mình thật thú vị mà. . . .

"À. . . . Tôi nói cho anh một bí mật, thật ra thì trong cơ thể của tôi, vẫn luôn có hai người." Cô nghiêm túc "Anh vừa thấy tôi gật đầu thì đó là một người, tôi lắc đầu thì đó là một người khác. Cứ như vậy, tôi mỗi ngày, gật đầu lắc đầu gật đầu lắc đầu. . . Bọn họ khiến tôi được đặt một cái biệt hiệu riêng . . . . Gọi là Rock and roll Tiểu Mỹ." Ha ha. . . Giỡn có chút quá . . .

Thân sĩ phía đối diện không lo lắng uống một ngụm trà, bình tĩnh cùng cô nói: "Thật ra thì, trong cơ thể tôi có một nhóm người. Cho nên, cô tới xem mắt, phải dẫn theo một mớ người thân, còn tôi, một người cũng xong rồi. Mới vừa rồi, trong cơ thể tôi có nhóm người đã bình luận về cô, nói cô. . . . Quả thật có nhân cách Rock and roll ."

Gì gì????!!!

Còn cùng cô đóng kịch sao? Còn cứ nhiên dùng vẻ mặt thành thật ấy?

Không cho liều thuốc mạnh thì không chịu hả?

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi ra khỏi cửa mà quên uống thuốc. Nếu không cuối cùng tôi gật đầu lại lắc đầu, đợi lát nữa chắc sẽ sùi bọt mép." Vẫn chưa thỏa mãn quệt quệt miệng.

Người đàn ông phía đối diện giơ ngón tay lên: "Ai nha, thật xin lỗi, hôm nay tôi ra khỏi cửa mà quên trang điểm rồi." Sau đó lấy một cây son môi từ trong túi áo ra—— Gì, cảnh diễn này là gì?

Đối phương dùng son thoa môi xong, chặc chặc miệng, "Nếu không, chúng ta cứ về nhà của mình, nên đi uống thuốc thì uống thuốc, nên trang điểm lại trang điểm, cô cảm thấy thế nào?"

Ha ha. . . .Cô. . Tan tành rồi. . . .

Xem ra người đàn ông này rất mạnh mẽ. Đây rốt cuộc là người cùng tốt nghiệp diễn trò với cô, hay là một tên đàn ông biến thái? Còn phải quan sát thêm. . . . . Chỉ ít, cô muốn ra ngoài, anh ta cũng không muốn nán lại đây cùng với cô.

Điều chỉnh cái tính nóng nảy của mình một chút, cô lập tức sáng khoái đồng ý: "Vậy cũng được, bây giờ ai về nhà người nấy, mỗi người đi tìm mẹ của mình." Cô cũng không thêm giả bộ: "Chỉ có điều tôi nói trước, lúc về thì anh nên nói với dì lớn của tôi, hai bên sau khi dùng trà thì đi xem phim rồi ăn cơm, hai người thích ứng tốt. Giúp tôi đỡ phải chịu thêm một lượt hành hạ nữa."

Người đàn ông xem mắt kia tựa lưng lên ghế salon, nhìn cô lộ ra bản tính ở chỗ này, cười sáng khoái: "Xem ra tôi tìm được người cùng tuyến rồi. Hiếm lắm đấy. Hóa ra hai ta hoa rơi vô ý nước chảy cũng vô tình! Mới vừa rồi nhìn trận thế quá nhiều người kia, tôi còn tưởng rằng mình phải xem một tiết mục nhàm chán đấy."

Hả? Đổi kênh rồi sao?

Người đàn ông xem mắt hăng giọng, vươn tay hướng về phía cô: "Tự giới thiệu mình một chút, Cổ Dật Nam, một mình mở công ty Khoa học kỹ thuật ở thành phố G, rất hân hạnh được biết cô, người cùng tuyến. Cô có thể gọi tôi là—— Cổ Dật Nam."

Cô nóng tính vươn tay, nắm lấy: "Sớm biết mọi người đều tốt nghiệp khoa đùa giỡn, tôi cũng không cần ra sức diễn làm chi cho mệt••"

Chương 23: Chờ Em Yêu Anh

Anh chàng tên Cổ Dật Nam này, thật ra thì cũng không tồi. Ngày đó hai người nói rõ nội tình, mới biết rằng cả hai đều là bắt đắc dĩ bị buộc đi xem mắt. Anh ta học tập tại nước Mỹ, sau khi trở về thành phố G chỉ một mục chú tâm phát triển sự nghiệp, bận rộn công việc, không có cơ hội làm quen tìm bạn gái, cho nên lễ mừng năm mới về nhà, liền bị thân thích khắp nơi kéo tới lôi đi xem mắt.

Sau đó bởi vì trong xương vốn có suy nghĩ làm phản, hoặc là cùng cô hai người giống nhau ác cảm với chuyện yêu đương, và sau khi đọc 《 33 chương truyện về thất tình 》 , liền cảm thấy chuyện tình đi xem mắt này đàn ông phụ nữ có đủ thể loại thương vàng hạ cám nhưng nhìn chung đàn ông có tỷ lệ chịu khổ tương đối cao, vì vậy son môi trở thành vũ khí tuyệt hảo của anh ta khi đi xem mắt. Ai ngờ hôm nay gặp được cô nàng này có thể cùng mình phân cao thấp về diễn xuất siêu hạng, so ra độ động kinh của hai người không kém nhau là mấy. Vì vậy, là chuyện đương nhiên thôi, hai người liền ăn nhip với nhau rồi.

Cái gọi là "Ăn nhip với nhau" nói cho đúng là, cả hai đều nguyện ý làm lá chắn của đối phương, hai bên cùng có lợi, miễn phải trải qua hành hạ khổ sở thêm lần nào nữa. Nói một cách khác, hai người thăng cấp trở thành huynh đệ cùng chiến tuyến, giúp đỡ lẫn nhau mà che gió chắn mưa.

Vì vậy ngày hôm đó, hai người thật tương thân tương ái mà trải qua yến tiệc “ngọt ngào”, mặc dù không thật sự ăn cơm uống trà hay là xem phim, nhưng lại liên tục chiến đấu ở các quán cơm, cùng nghe trộm chuyện tình ở bên sát vách... Cô nghe Cổ Dật Nam

giảng giải cách mà anh nhiều lần sử dụng để đối phó mỗi khi đi xem mắt, làm cô cười đến mức quai hàm rút gân. Sau cùng, cô liền tặng cho người này một cái biệt hiệu—— Cô nàng lạnh trí, quả nhiên là kẻ dẫn đầu trong những chiến đấu cơ trong sự nghiệp bài xích xem mắt.

Sau khi về nhà cô liền tươi cười rạng rỡ, quả nhiên lại bị mọi người chú ý. Vì phối hợp với “máy bay yểm trợ” Cổ Dật Nam, cô liền diễn một cách chân thật nhất có thể, chỉ nhàn nhạt trả lời những câu hỏi tới tấp bay đến—— người đàn ông này, cũng không tệ lắm, sau đó liền đóng lại cửa phòng mình, mặc kệ ngoài cửa điện thoại vang lên không ngừng, phỏng đoán đủ thể loại. Nửa giờ sau, cô liền ngượng ngùng đi ra mở cửa, bình tĩnh nói: "Thật ra thì, có thể lui tới xem xét một chút ạ."

Ai ui, cô thật là một diễn viên bẩm sinh mà, diễn đến trôi chảy mượt mà~~ hồng hồng hồng ~~~

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của cô quả nhiên tự do tự tại, cùng bạn bè ăn uống đến nơi đến chốn, vui đùa tận hứng, mà mỗi lần cha mẹ muốn phản đối, cô liền lập tức sửa lời, nói Cổ Dật Nam hẹn mình đi ra ngoài uống trà—— sau đó liền thấy mẹ vô cùng mừng rỡ, cô còn hết sức hí hửng nói: "Ai ui, lần sau để anh ta đến nhà chúng ta uống trà, để cho mẹ hiểu biết về anh ta một chút nha." Ai ui, làm ơn! Thực ra là kỹ xảo diễn xuất của cô đều là do mẹ cô di truyền hết đó~~

Cho đến ngày nào đó, cô nhận được cuộc điện thoại từ “Tên khốn kiếp” đang cực kỳ tức giận—— lúc đó cô đang cùng Cổ Dật Nam đi chợ Tết mua đồ.

Mùa đông ở phương Bắc, ai nấy đều mặc áo khoác lông vô cùng dày, điện thoại vang lên thật lâu cô mới ý thức được là điện thoại di động đang reo. Vội vàng móc ra dán vào bên tai.

—— "Này, cô. . . . . #@ ¥ %%&?" Trong chợ Tết toàn là tiếng rao hàng ầm ĩ, cô căn bản là nghe không rõ âm thanh bên đầu điện thoại kia. Cúi đầu nhìn màn hình, từ thành phố G, không biết là người nào.

—— "À? Cái gì? Anh là ai? Chỗ tôi đang đứng rất ầm ĩ, không nghe thấy gì cả!" Cô hướng về phía điện thoại, liều mạng gào lên.

—— "Mạc Tiểu Mỹ! Tôi hỏi—— cô đang làm gì?" Giống như. . . Là giọng Tiểu Bạch.

—— "À? Tiểu Bạch hả?! Tôi đang đi dạo chợ Tết, thì sao?!"

—— "Xem ra, cô rất không chung thủy chứ sao . . . ." Âm thanh hình như có chút nguy hiểm. . . .

Vài ngày cô rảnh rồi hiền hòa hẳn đi, không có đập điện thoại, cũng không gào thét, xem ra những cảm xúc của những người khác liên không tốt lắm thì phải. . . . .

—— "Tôi vừa mới gọi điện thoại đến nhà cô, mẹ cô nói—— cô, cùng, bạn, trai, đi, ra, ngoài."

—— "Bạn trai? Choáng. . . . Mẹ thật là! Không phải bạn trai! Chính là đối tượng hẹn hò ~~" còn chưa nói hết đã bị đánh đứt,

thanh âm của Tiểu Bạch ở bên kia lập tức lên cao một tông: "Cô đi xem mắt?"

—— "Ừ—— á, tôi đây không phải là bị ép buộc bắt đắ dĩ sao ~~"

—— "Rồi sao? Để bây giờ cô đi cùng với anh ta?"

—— "Đúng vậy, tôi với anh ấy đi mua đồ Tết~~ phải tìm kiếm đồ kĩ càng một chút, anh ta chính là “nô bộc” bê đồ cho tôi đó. . . .” Giọng nói càng lúc càng nhỏ. . . . Bởi vì. . . . Cổ Dật Nam đã đứng ở trước mặt . . . . .

Cổ Dật Nam ngược lại bình tĩnh cực kì, hướng cô khẽ mỉm cười: " Kẻ “nô bộc” bê đồ có chuyện muốn làm rồi. Bái bai ~~" sau đó quay đầu bước đi ngay lập tức.

Á? Này tình huống này là thế nào?

Lập tức cầm điện thoại di động, cô chạy hồng hộc đuổi theo~~ "Này! Này! Đừng hẹp hòi như vậy chứ! ~~ Tôi sai lầm rồi không được sao ~~"

Cô vội vàng nói với Tiểu Bạch qua điện thoại: "Ê Tiểu Bạch, tôi phải đi trước, không nghe cậu nói nữa đâu~~ tí lại gọi cho cậu sau nhé, cúp đây ~~!"

Đảo mắt, Cổ Dật Nam đã không thấy bóng dáng! ! !

Mẹ nó! Người này, quá mức hẹp hòi! Nói thì hay lắm, gì mà là anh em thì phải giúp đỡ nhau, lại không để cho cô nói thật ~~

Chợ Tết vốn xa nhà, cô trở về thế nào được! ~~

..... Vô cùng chán nản, cô bảy lần quặt tám lần rẽ đi tới bãi đậu xe. May sao lại thấy được xe của Cổ Dật Nam! !

Hừ hừ. . . . Hóa ra lương tâm của người này vẫn chưa mất hết sao ~~

Đi tới, quả nhiên thấy Cổ Dật Nam vẫn tự tại hút thuốc lá trên xe . . . .

Cô tự động tăng lờ đi cuộc nói chuyện lúc nãy, vỗ vỗ bờ vai của anh ta: "Hi, Hello trai đẹp! ~~ Tôi cũng biết anh tốt nhất mà ~~"

Rút một ngậm thuốc, anh ta hơi híp mắt, nhô đầu ra: "Cho nên. Tôi là nô bộc đi bê đồ cho cô hay sao?" Giọng nói của anh ta lộ vẻ nguy hiểm.

Vội vàng phát tay, cô chân chó nịnh nọt: "Không phải không phải, ngài làm sao có thể là nô bộc được? Ngài rõ ràng chính là tới đưa đón tôi đi, không phải sao ~~ , mau giúp đỡ tôi người mỹ nữ này, hoàn thành sứ mạng hộ hoa huy hoàng của ngài đi chứ!"

Cô tự giác lên xe, vút hết tàn thuốc trong gạt tàn của Cổ Dật Nam, gào lên thật to : "Trai đẹp lên đường!"

Vốn cô muốn khi về nhà sẽ gọi điện thoại cho Tiểu Bạch, ai biết được buổi tối một đám anh chị em họ chạy lên chạy xuống âm âm ỉ ỉ, làm cô bận đến tối tăm mặt mũi liền quên khuấy mất chuyện này. Bận rộn một hồi, cuối cùng. . . . đã sang năm mới rồi.

Cả thành phố giăng đèn kết hoa, cực kỳ náo nhiệt. Vui vẻ nhất chính là bọn nhóc con, có thể xem tivi suốt đêm, chơi game, chơi đùa cùng với các anh chị em lâu ngày không gặp, mặc quần áo mới, nhận tiền lì xì, đốt pháo, xem hoa nỏ, chạy khắp nơi gào to vui vẻ, không hề phiền não.

Người trưởng thành sẽ không như vậy, càng lớn càng cô đơn. Nhìn trong phòng mọi người vui mừng hơn hở, tiết mục cuối năm trên TV cũng không còn hấp dẫn người xem nữa. Buổi sáng cô cùng cha dán câu đối xuân trên cửa nhà, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc vang vọng trong sân, vậy mà một cách vô ý thức, tất cả những âm thanh hình ảnh dường như bị nhấn nút câm lặng với cô, chậm chạp mà xa xôi, âm áp không được lấp đầy trong trái tim trống rỗng...

Ăn cơm tối xong, Khu Tiểu Mễ gằm rú nói lời chúc mừng năm mới qua điện thoại: "Bạn yêu! Năm mới vui vẻ! Thật hâm mộ nhà mi ở đó có thể đốt pháo, thật náo nhiệt!~~ Ở đây thành phố G mới thật là yên lặng, chẳng thú vị chút nào~~ Chị đây rất nhớ mi, trở lại nhanh lên đây!"

Lôi Lôi cũng gọi điện thoại chúc mừng năm mới cho cô, kèm theo đó là tiếng khóc kinh thiên động địa của thằng nhóc con cô

nàng: "Tiểu Mỹ, năm mới vui vẻ! Chúc cậu năm nay sẽ tìm được tình yêu thật sự, thành công gả đi! Tintin, chúc cô năm mới vui vẻ đi nào!"—— nhưng chưa kịp nói gì, điện thoại đã phải vội vã cúp trong tiếng khóc râm trời của Tintin.

Thời điểm điện thoại một lần nữa vang lên, trong lòng cô có chút mong đợi. Sau lần vội vã cúp điện thoại đó, Tiểu Bạch không thèm gọi cho cô nữa. Mà mỗi lần cô nhớ tới việc phải gọi lại cho cậu, thì lại luống cuống, không biết nói gì. Thành thật mà nói, tâm tình của cô bây giờ, có chút lúng túng. Thật ra thì cô muốn giải thích với cậu cho rõ ràng mọi chuyện, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì mình là gì của người ta cơ chứ, mà cần đi giải thích; hơn nữa nếu cô cố ý gọi điện cho người ta để giải thích, thì cứ là lạ sao sao ấy. Nhưng ở thời khắc tĩnh mịch này, người cô nhớ tới, cũng chỉ có cậu.

Vội vã nhận điện thoại, cô trả lời: "Này, chúc mừng năm mới!~~"

"Chúc mừng năm mới! Nghe điện thoại nhanh như vậy, cô đang đợi tôi sao?" . . . . Là Cổ Dật Nam.

"Đúng vậy, tôi đang đợi anh đó, đợi anh giải cứu tôi. Ngày mai cả nhà tôi đi chúc tết bạn bè của bố, bỏ mặc tôi ở nhà một mình. Tôi không muốn ở nhà một mình đâu, sáng mai anh có bận gì không? Đi ra ngoài chơi với tôi cho đỡ buồn đi?!"

Hiện tại Cổ Dật Nam chính là cái cớ hoàn hảo để cô thoải mái thoát khỏi ma chướng của mama và papa, mỗi khi cô bị người nhà nói lảm nhảm, hoặc là thời điểm nhàm chán đến phát sợ, cô cũng sẽ lôi hẳn ra làm lá chắn để lấy cớ đi ra ngoài.

Cỏ Dật Nam hôm nay cũng thật cao giá: "Ngày mai nhà tôi cũng muốn đi thăm viếng hàng xóm láng giềng. Chỉ là. . . . Nếu như tôi mặc kệ lời nói của cha mẹ tôi mà đi cùng cô... thì tôi sẽ có ích lợi gì chứ?"

"Làm ơn đi! Anh phải có nghĩa khí một chút chứ! Tôi cũng đã thật tâm thật dạ đối đãi anh, mà anh cũng nên nghĩ tới lần sau nếu anh muốn kiếm có có thể lôi tôi ra mà!"

"Tiểu thư à, kể từ sau khi hai chúng ta hoàn thành hiệp nghị, cô vẫn luôn là người lôi tôi ra làm lá chắn, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nhờ vả cô giúp lần nào đâu! Chỉ là. . . Ngày mai chẳng qua cô chỉ không muốn ở nhà một mình, không bằng, tới nhà của tôi đi, theo ba mẹ tôi đi thăm viếng?"

Cô không đi! Dù gì cũng chẳng phải muốn đi tìm chết! "Làm ơn đi! Chẳng qua anh sợ người ta không tin vào danh phận của hai chúng ta chứ gì? Đưa thịt tới bên miệng cạp, tôi cũng không có bệnh đâu~~~"

Cỏ Dật Nam ở bên kia cười hắc hắc: "VẬY cũng tốt, thế thì tôi cùng cha mẹ đi thăm viếng vậy." Dứt lời liền giống như muốn cúp điện thoại.

Cô liền vội vội vàng vàng, khó khăn mà gọi anh ta lại: "Ai ai, đừng cúp đừng cúp! Trừ cái này ra điều gì tôi cũng đáp ứng! Rốt cuộc anh muốn chỗ tốt gì nào??~~"

Cổ Dật Nam được thể liền nói: "Tôi đúng thật phải suy nghĩ kĩ đây. Nếu không tôi cũng không lãng nhăng nữa, cô nợ tôi một nguyện vọng đi...?"

"Tôi lay anh! Bộ anh coi mình là Công chúa Bạch Tuyết hay sao chứ! Bằng này tuổi rồi mà vẫn thật ngây thơ. . . ."

Cổ Dật Nam ở bên kia sáng khoái nói: "Vậy cũng tốt, thế thì, năm mới vui vẻ nhé ~~" nói rồi trực tiếp cúp. Tên khốn kiếp này!

Cô vừa về lại phòng khách, cái mông cũng chưa kịp ngồi ấm chỗ, điện thoại đã lại vang lên. Hắc hắc he he, hời hện rồi sao?!

Nhận điện thoại, cô liền trực tiếp châm chọc: "Nhu thế nào, anh hời hện rồi sao?!"

". . . . ." Người ở bên kia đầu điện thoại, hình như sững sốt một chút: "Mạc Tiểu Mỹ, năm mới vui vẻ." Đó là Tiểu Bạch! Tim cô đập lờ một nhịp.

"Cô đang đợi điện thoại à?" A. . . . Tiểu Bạch. . . . Thực ra người mà cô vẫn luôn đợi điện thoại, chính là cậu.

"Không, tôi vừa cùng một bằng hữu nói giỡn đấy mà. Tôi đang định gọi cho cậu, chúc năm mới vui vẻ!"

". . . . Cô không gọi điện thoại cho tôi"

"A, Đúng vậy, thật xin lỗi . . Hai ngày nay tôi rất bận. . . Trong nhà nhốn nháo hết cả lên. Cho nên cũng không có thời gian để gọi

điện cho cậu.”

"Tôi còn nhớ, tôi đã từng hỏi em, có phải hay không nếu tôi không gọi điện thoại cho em thì em sẽ không chủ động liên lạc, bây giờ lòng tôi đã có đáp án." Âm thanh của cậu rất lạnh lùng, rất tĩnh lặng.

"Hắc hắc, tên khốn kiếp này, giọng điệu nói chuyện lạnh lùng như thế, thật không giống cậu chút nào!" Cô lấy lòng cười nói.

"Xem ra, quả nhiên cô đã vui đến quên cả trời đất rồi. Đang chờ điện thoại của bạn trai sao?"

"Không phải bạn trai đâu! Là tôi cùng anh ta thương lượng cùng nhau gạt gia đình hai bên! Bằng không dì lớn của tôi sẽ cho tôi tham gia “xa luân chiến”- liên miên xem mắt ~ mới thật là phiền đây!"

"Xem ra giá thị trường của cô thật không cao chút nào ~~ rõ ràng đến người trong nhà mà còn lo lắng với bộ dạng này của cô thì không ai thèm lấy ~~" phù, cuối cùng trở lại giọng điệu như bình thường rồi.

"Ăn nói nhảm nhí! Chị đây có rất nhiều người theo đuổi đó! Chỉ là không biết người trong nhà có đồng ý không thôi ~~"

"Vậy còn suy nghĩ của cô thì sao, có muốn nhanh nhanh chóng chóng một chút gả đi không? Có cần tôi chúc phúc năm mới thì tiện thể chúc mừng cô được gả vào Hào Môn luôn ...?!"

"Hừ, mồm cậu là mồm quạ đen, khỏi chúc đi ~~ cậu không chúc có khả năng tôi còn được gả nhanh hơn ấy." Rất lâu không có người cùng cãi vã, hiện tại trong lòng vô cùng vui vẻ.

Chỗ Tiểu Bạch đứng chợt nghe răng rắc một tiếng, hình như là tiếng pháo nổ: "Chẳng phải thành phố G không được đốt pháo sao?".

"Ừ, tôi đang ở trên núi XX, nơi này hoa nở rộ rồi . Rất đẹp."

"Khắp nơi chỗ tôi ở đều có hoa, tùy ý cũng có thể thấy được!"
Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người chứ!

Sau khi làm nhảm xong, cô nghe giọng Tiểu Bạch trầm trầm: "Tiểu Mỹ, tôi nhớ cô lắm. Còn cô, có từng nhớ tôi không?"

Hiện tại đã gần 12 giờ đêm. Nơi cô đứng và cả nơi cậu ấy đứng, cùng một lúc vang lên tiếng pháo nổ. Một chuỗi lại một chuỗi, không ngừng không nghỉ. Nếu bây giờ nói thật, chắc cậu ấy sẽ không nghe thấy đâu nhỉ?!

Bên này điện thoại, trong lòng cô rối như tơ vò, rồi lại lặng lẽ trả lời: "Nhớ."

Tiếng pháo nơi Tiểu Bạch đang đứng, mất một thời gian rất dài sau mới an tĩnh lại. Cô không rõ cậu có nghe được câu trả lời của mình không. Cô nghĩ, mặt của cô nhất định rất đỏ. Cậu đang cách xa cả ngàn dặm, vậy mà lại làm cô tưởng như đang ở ngay trước mắt.

"Có người nói nếu trong đêm 30/12 người thứ nhất cùng ai nói chúc mừng năm mới, trong một năm đó người đó sẽ trở nên may mắn. Tiểu Mỹ, tôi muốn làm người thứ nhất cùng em nói câu đó. Năm mới vui vẻ."

Cô luống cuống trả lời lại: "Năm mới vui vẻ."

Bên đầu kia điện thoại, âm thanh Tiểu Bạch càng thêm dịu dàng: "Tiểu Mỹ, chờ tôi, được không?"

Chờ cậu? Tại sao lại phải chờ cậu? Chờ cậu cái gì?!

Trong lòng lại mơ hồ có đáp án, nhớ tới một ca khúc, chờ em yêu~~~~ anh. . . . .

Có lẽ chỉ có như vậy mới đủ. . . . .

Có lẽ không nên như thế, nhưng vô luận thế nào, cô chỉ có, duy nhất một cái đáp án, đó chính là ——

"Tốt."

Chương 24: Người Từng Trải

Ngày mừng một đầu năm, bạn trai họ Cổ kia vẫn trọng nghĩa mà tới cứu cô. Chỉ là, quá trình giải cứu này hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ trong tiềm thức của cô—— trực tiếp khiến cô mang một tội danh.

Vì sao nói như vậy? Bởi vì lúc anh ta tới đón cô, mọi người trong nhà còn chưa ra khỏi cửa, ba mẹ cô vừa thấy Cổ Dật Nam, hoàn toàn quên bém mất chuyện đi chúc Tết đầu năm. Cầm lấy tay anh rồi ân cần hỏi thăm, hận không thể xách đồ đến nhà họ Cổ chúc Tết ba mẹ anh ta vậy. Sau đó, khi mọi người đang nói chuyện với anh ta, bộ đội quân khu vừa đến nơi—— họp mặt chúc tết.

Có thể rất nhiều bạn bè phương Nam không biết "Họp mặt chúc tết" là gì. Cái được gọi là họp mặt chúc tết, chính là ngày đầu năm mới, một đám người đại diện cho công ty hoặc văn phòng nào đó, tự động chụm lại thành một nhóm nhỏ rồi lần lượt đến từng nhà chúc Tết, như vậy vừa có thể thấy được toàn bộ tay chân cấp dưới của lãnh đạo, vừa có thể nhìn thấy lãnh đạo nhiều năm chưa gặp qua lần nào, và còn có thể tiết kiệm được thời gian. Mà họp mặt chúc tết là thứ không giới hạn nhân số lần phạm vi hoạt động, cho nên, ba cô không đi ra ngoài chúc tết, cũng không có nghĩa rằng nhà cô không thuộc phạm vi chúc tết của bọn họ.

Vì vậy, lúc đoàn bộ đội đến thăm, một cuộc đối thoại nho nhỏ diễn ra như sau. Bằng hữu cũ của ba cô là bác Chu lên tiếng hỏi thăm: "Ông Mạc này, không phải đã bảo sáng nay tập trung đi chúc tết rồi hay sao? Tại sao ông lại không đến vậy?"

Ngó qua thì thấy ba cô đẩy Cổ Dật Nam qua một cách đầy tự hào: "Chuyện này không phải do con rề tôi sao, tôi không thể đi được." Một lời kích thích ngàn tảng sóng, vì vậy ánh mắt của mọi người liên dờn lên người cô và Cổ Dật Nam, và các chủ đề bàn luận tiếp tục tiến hành, trong đám người họ thỉnh thoảng vang lên một câu: "Coi kia, đúng là xứng đôi!" ... Ca ngợi, rồi còn có một bằng hữu thân thiết lâu năm của ba lên tiếng hỏi bọn họ định bao giờ tổ chức đám cưới cho cô, và bảo bọn họ nhất định phải tới uống rượu mừng các loại.

Cô không nói tiếng nào mà nhìn Cổ Dật Nam một cái, người này thì lại bình tĩnh, mỉm cười hào nhã rồi chúc tết mấy chú mấy thím nhà cô, không thể nhìn thấy một chút không bình tĩnh nào của anh ta. Lòng cô biết bản thân mình không nên ở lại đây, sau đó chờ bộ đội đi rồi, lập tức lôi Cổ Dật Nam lên xe Camry của anh ta.

Sau khi lên xe, cô phồng mang trợn má oán hận trách móc đủ điều, nhưng Cổ Dật Nam ngược lại rất là tỉnh táo, không nói một lời oán trách. Chờ đến lúc cô hết giận vì không biết mình phạm phải lỗi gì, thì mới phát hiện xe của mình đã đi ra ngoài ô thành phố lúc nào rồi.

Có chút mơ hồ, rốt cuộc cũng nhớ đến người hỗ trợ bên cạnh mình: "Này, trai đẹp, muốn đưa tôi đi đâu vậy?"

"Nhà bọn tôi mỗi dịp cuối năm đều phải đến chùa Từ Âm Thiền thất hương. Hôm nay vốn cũng phải đi đến đó, chẳng qua tôi tới đón em nên bọn họ đã đi trước rồi. Xem ra bây giờ em hơi bị loạn nên tôi đưa em đến đó vậy. Ít nhất chỗ đó cũng có thể khiến lòng người ta yên tĩnh."

Thật ra thì cái chủ ý này không tệ lắm, chùa Từ Âm Thiền ở chỗ cô vốn có chút danh tiếng, rất nhiều người hâm mộ danh tính của chùa mà đến đây, nghe nói vô cùng linh nghiệm. Chỉ là, người đàn ông này hơi bị bình tĩnh quá mức, nói đến chuyện này mà đáng vẻ cũng không có một chút gợn sóng nào. Thì ra đúng là đang xin lỗi cô rồi đây.

"Cổ Dật Nam, tôi phát hiện ra anh hơi bị tỉnh táo. Anh không giận chút nào sao?"

Cổ Dật Nam định móc một gói thuốc trong túi áo ra, rồi hỏi cô có thể hút một điếu hay không, sau khi cô ra ý bảo không thành vấn đề, anh hạ cửa xe xuống một đoạn châm một điếu thuốc, hít một hơi, bình tĩnh nói: "Có gì phải tức giận? Cũng trong dự liệu rồi." Qua kẽ hở nhìn cô một cái, giống như đang nói, chỉ có đứa ngốc như cô mới không nhận ra mà thôi.

"Hôm nay là ngày mùng một đầu năm, rất rõ ràng, vô luận là tôi đi tới nhà em hay em đi tới nhà tôi, kết quả đều có một—— đó chính là chết rất thảm. Nhưng em lại bảo tôi tới nhà em. Tôi cho là, là cô Mạc đây đang ra ám hiệu." Câu nói phía sau kia, giống như lời nói trong hôm xem mắt vừa rồi vậy, nói xong mà cả người cô đều nổi lên một lớp da gà.

Cô rất muốn phản bác lại đó! Mạc Tiểu Mỹ cô nói chuyện thì còn dùng ám hiệu làm gì. . . . Nhưng nhớ lại mấy câu năn nỉ anh ta tối hôm qua, trong lòng cô lại im lặng. Để bọn cô nhớ lại cuộc đối thoại tối hôm qua khi cô cầu cạnh anh thì. . . .

Cô—— Cổ Dật Nam, cầu xin anh mà..., chỉ có anh tới nhà tìm tôi thì tôi mới có thể thoát thân được, nếu không ba mẹ tôi sẽ

không tin lý do tôi đưa ra đâu.

Cổ Dật Nam—— Em chắc chắn chứ? Ngày mai là mùng một đầu năm đó nha.

Cô—— Tôi xác định, tôi khẳng định! Tôi cầu xin anh mà! Nếu không tôi đi ra ngoài với họ thì sẽ bị hỏi cái vấn đề nhàm chán nhất là có bạn trai gì gì đó hay chưa. . .

Cổ Dật Nam—— Em cảm thấy tôi tới nhà em thì có thể giải quyết được vấn đề này hay sao?

Cô—— Dĩ nhiên, anh mà đến thì tôi chỉ bị chất vấn vài câu hỏi thôi, sau đó hai chúng ta đều thoát thân được!

Cổ Dật Nam—— Vậy cũng tốt.

. . . . .

Bây giờ nghĩ lại, câu nói sau cùng của Cổ Dật Nam hình như có ý gì đó—— chỉ là người ngây thơ như cô không thể hiểu rõ ý của nó là gì.

"Vậy nếu như anh biết rõ kết quả này rồi, tại sao còn đến hả?"

"Tôi cho là, hành động của tôi là câu trả lời cho em." Người đang lái xe kia, khéo môi cong lên.

"Tôi thèm vào! Anh tạm thời đi theo tôi chuyện này đi! Anh đã biết như vậy rồi mà còn không nói với tôi, anh mà nói ra thì tôi

không cho anh đến nhà tôi rồi ~~ tự tôi tìm cách chạy ra khỏi nhà thì cùng lắm chỉ bị mắng một trận mà thôi, như thế rất tốt rồi, tôi thấy năm nay tôi không thể nào qua nổi rồi đây này huhuhu~~"

Cổ Dật Nam nhìn cô khóc không ra nước mắt, khòe miệng xu xuống: "Làm sao em lại khóc vậy chứ? Hay em muốn tôi ném em ra giữa đường?!"

. . . . Nơi này là nơi hoang dã ven thành phố. . . Ném cô ở đây thì cô trở thành mồi cho sói con~~ im miệng. . . ngón tay vẽ vờ nơi góc xe. . .

Xe lại vững vàng đi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng đã tới mục tiêu. Vốn cô đã có sẵn chút tò mò, sau khi xuống xe nhìn người chung quanh thì trợn mắt há mồm. [dhienzdabnilefquyedon](#)

Cổ Dật Nam giải thích, mong một đầu năm nơi này luôn đông người, cảnh tượng giống như hôm nay là chuyện thường tình mọi năm. Hơn nữa nghe nói nén hương ngày đầu năm rất may mắn, cho nên có rất nhiều người đến xếp hàng từ tối hôm qua đến tận bây giờ.

Len lỏi trong dòng người, tâm tình càng thêm phiền não. Cổ Dật Nam nói rất đúng, nơi chùa chiền quả nhiên khiến lòng người yên tĩnh lạ thường. Mặc dù sóng người mãnh liệt, nhưng nhìn nhiều người thành kính vì người nhà và bản thân mình cầu phúc như vậy, cô cảm thấy thần linh đang ở rất gần.

Nơi giảng đường bái lễ, rất nhiều tăng nhân đang quỳ gối một cách chỉnh tề trên bồ đoàn, miệng ngâm kinh Phật. Dường như tất

cả những hỗn loạn bên cạnh đều không liên quan đến họ. Có lúc cảm thấy, có tin ngưỡng cũng là một điều vô cùng hạnh phúc. Ít nhất, sẽ không cảm thấy cô đơn, và bản thân càng thêm kiên định. Nhìn lại một năm này, tốt nghiệp, đại hội âm nhạc, tìm việc làm, rời khỏi thành phố S, đến làm việc ở thành phố G, chia tay, xem mắt. . . . Hình như thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện. Có một số việc, đối với cuộc sống sau này của bản thân ta, dường như rất có ý nghĩa.

Trải qua những quyết định kiên quyết, ví dụ như rời bỏ một thành phố, một mình đến thành phố khác để bắt đầu cuộc sống mới. Ví dụ rời khỏi Tô Nham, nhẹ nhàng lau đi kỷ niệm 3 năm xưa cũ.

Nhưng cũng tràn đầy vui sướng, ví dụ như ở năm thứ nhất tại nơi này cô đã hạnh phúc bên một người đàn ông mới, không, phải gọi là một chàng trai trẻ. Trong cuộc đời, ở cái tuổi 26, hình như ta đều gặp phải nhưng mốc thời gian không thể tin được. Bản thân cô, chính là một ví dụ điển hình, gặp Tiểu Bạch, chỉ có thể nói rằng càng không đáng tin cậy hơn.

Cô mong ước rằng quãng thời gian còn lại của cuộc đời mình, cô thật lòng hi vọng, rằng mình sẽ thực sự thành thực hơn chứng chắc hơn, bù lại những thứ còn thiếu trong nhân cách của chính mình. Sáng sớm hôm nay thấy ánh mắt của cha dành cho Cổ Dật Nam, cô hiểu rõ, người trong nhà cũng đang mong đợi chuyện giữa anh và cô thành công. Có lẽ, sẽ tốt hơn nếu có một người đàn ông chín chắn đáng tin cậy ở bên cạnh cô, nhưng là, cô vẫn luôn nghĩ về một chàng trai nhỏ hơn mình bốn tuổi.

Tối hôm qua, cậu ấy đã nói vô cùng nghiêm túc, muốn cô chờ cậu ấy. Cho dù thực tế nói cho cô biết là mình không cần làm thế,

cô lại không do dự chút nào nói lên lời từ tận đáy lòng mình với cậu.

Chờ đợi một người, đây là một cam kết nặng cỡ nào. Mặc dù bình thường cô hay tùy tiện, nhưng cũng thật sự hiểu cái hứa hẹn này có ý nghĩa gì. Chờ một người nào đó, phải cần bao nhiêu thời gian, cần yêu sâu nặng cỡ nào. Nhưng là, cô còn có bao nhiêu thời gian đây?

Giờ phút này, cô đứng trước mặt Phật Tổ, trong lòng vô cùng yên tĩnh. Nhưng không khỏi mê man, Phật Tổ à, xin người nói cho con hay, con có nên chờ cậu ấy không?

Bên cạnh cô, một người bằng tuổi, người đàn ông có thân phận đáng tin. Nhưng Phật Tổ à, anh ấy sẽ là chồng con sao?

Cô biết, qua năm nay, cô cũng sắp 27 tuổi rồi. Muốn trải qua một chuyện tình oanh oanh liệt liệt, đối với cô mà nói, bản thân cô có thể gánh chịu được hậu quả sao?

Dĩ nhiên, không có người trả lời cô. Phật Tổ chỉ dùng ánh mắt từ bi của mình, thương hại những người phạm tục như chúng ta mà thôi. Trong sương khói mù mịt lượn lờ xung quanh, ra cửa, lại trở về tiết tấu nhanh của cuộc sống thực tế bình thường.

Ra khỏi cửa chùa Từ Âm Thiên, cô và Cổ Dật Nam yên lặng lên xe. Trên thực tế, lúc ở trong chùa hai người bọn họ cũng không nói được lời nào. Từ trong ánh mắt của anh, cô nhìn ra anh là người từng trải. Mới vừa rồi, bọn họ đều đắm chìm trong tâm trạng của riêng mình, không thể tự thoát ra được.

Lái xe ra khỏi chùa, đi không bao lâu , Cổ Dật Nam dừng xe ở ven đường, mở cửa ra ngoài rồi đứng bên cạnh hút thuốc. Cô chưa từng gặp qua một người có mặt thâm trầm như anh vậy. Mới vừa đẩy cửa ra ngoài, một cơn gió lạnh khiến cô hắt xì hai cái liền. Cổ Dật Nam vội vàng dập điếu thuốc rồi tính lên xe.

Cô rất muốn đánh tan cái không khí bí thương này đi, liên tiếp khoát tay, nói mình cũng muốn ra ngoài hóng mát một chút, bảo anh cứ tiếp tục như vậy đi. Dứt lời cô mượn anh một điếu thuốc, sau đó mở cốp xe ra, rút ra một cây pháo roi dài, biến thành những cây pháo nhỏ nhỏ, rồi chơi từng cây từng cây.

Cô Dật Nam dựa ở đầu xe như một Bae Yong Joon bước ra từ trong phim, rốt cuộc không nhìn được bên cô cứ vang lên tiếng pháo nổ đùng đùng, đi tới oán hận nói: "Tôi thật sự phục cô rồi đây, tại sao cô không thể ngừng lại một chút hả?"

Cô làm dáng vẻ vô tội: "Gì? Ảnh hưởng đến anh à? Ngại quá~~ không phải tôi đây đang chán sao, cho nên tìm chút chuyện chơi thôi."

"Lúc mới tiếp xúc, người ta nói, đôi phương người học âm nhạc, tôi còn tưởng rằng là một cô gái có phong cách dịu dàng. Ai biết biết tôi tóm phải một cô gái om sòm như cô chứ, đã thế tôi lại còn có giao dịch với cô nữa?! Cô, dám, nháo, một, chút, nữa, đi?" Cổ Dật Nam biết vậy đã chẳng làm rồi, nói một chữ là nghiêng răng nghiêng lợi một cái.

"Làm gì? Hối hận hôm nay dẫn tôi đi à? Ôi chao—— nhưng tôi đâu có ép anh đâu. Ban đầu, cũng tự anh quyết định cái hiệp định này chứ bộ. Hiện tại cũng không thể đổi ý được đâu! Ít nhất trước khi tôi vào học lại thì anh không được lật lọng. Chờ tôi tựu trường, thì hiệp định này được dỡ bỏ."

Cổ Dật Nam không để ý đến cô, vút điều thuốc trên tay đi, nghiêng đầu trở về ghế lái, đóng cửa cái rầm.

. . . . . A. . . Hình như anh ta mất hứng. . . . chắc không ném cô ở nơi này chứ?

Cô vội càng dập lửa, ngoan ngoãn đem pháo bỏ lại cốp xe. Lại không dám nói nhiều, lặng lẽ trở lại xe.

Nghiêng đầu cẩn thận nhìn Cổ Dật Nam từng li từng tí. . Người đàn ông kia đang vùi đầu trên tay lái, trầm mặc không nói một lời.

Cô không thể làm gì khác hơn là vâng dạ nói với anh: "Này Cổ Dật Nam. . . . Thật xin lỗi. . . . Tôi không biết tâm trạng anh không tốt. . . . Nếu không. . . . Tôi lái xe nhé. . ."

Một hồi lúng túng và trầm mặc rất lâu không trôi qua.

Cổ Dật Nam dựa đầu vào ghế tựa phía sau, nói một cách ý vị sâu xa:

"Tôi đã từng, yêu một người rất sâu đậm."

Chương 25: Về Quà Tặng Năm Mới

Ngày đầu tiên của năm mới, cô nhận được hai món quà cực kỳ đặc biệt.

Thứ nhất là một chuyện tình bi đát, là câu chuyện thời thanh xuân của Cổ Dật Nam, mang tới cho cô muôn vàn thổn thức.

Và một món quà khác, là một điều tuyệt đối bất ngờ, bởi vì —— Tiểu Bạch đến thành phố Z!

Bằng cách món quà kinh sợ này đi tới, đã thổi bay cái tâm trạng nghiêm túc mà món quà đầu tiên kia mang tới cho cô, khiến cái tâm trạng u buồn cô mới nuôi dưỡng được một chút, lập tức bay sạch sành sanh.

Lại nói, lúc Cổ Dật Nam đưa cô về nhà, tâm tình cô vẫn còn nặng nề. Nghĩ đến quãng thời gian thanh xuân của anh, anh bỏ lỡ tình yêu, còn quá khứ của cô, cũng như vậy khiến cô không thoát ra được.

Nhưng khi cô lướt qua màn hình thấy vô số cuộc gọi nhỡ trên đó, thấy được dãy số quen thuộc gửi tới một tin nhắn không đầu không đuôi khiến trái tim cô không thể thôi kích động.

Tin nhắn rất ngắn gọn, trên đó viết: quảng trường Trung Sơn khách sạn Hoàng Quan phòng 1603, đến thì cho em quà năm mới, không đến không về.

Trong lòng còn chưa kịp nghĩ bản thân mình nên đi hay không, thì cơ thể đã hành động trước rồi. Trực tiếp cầm chìa khóa xe của mẹ, chạy vọt ra khỏi nhà.

Vừa lái chiếc POLO nhỏ, cô vừa lẩm bẩm câu nói trong lòng—— không thể nào là Tiểu Bạch được, không thể nào là Tiểu Bạch.

Một mặt còn dùng tay nhấn phím gọi lại—— đường dây bận?! Shit! Đây là cố ý đúng không?

Mà khi cô đi vào đại sảnh khách sạn thì cảm thấy mọi người đi ngang qua nhìn cô rất kỳ lạ, cô mới phát hiện, hình như bản thân mình có chút gì đó quái dị—— mọi thứ trên người đều được, chỉ ngoại trừ—— đôi dép thỏ bằng nhung trên chân cô. . . . Được rồi. . . cô thừa nhận, cái từ bình tĩnh này , cách cô rất là xa. . . .

. . . . . Ừm. . . . . trước cửa phòng 1603...

Càng gần cửa thì càng e sợ, chợt lòng cô có một tia chần chờ. Bên trong truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ, là đàn ông, nhưng không biết có phải Tiểu Bạch hay không?

Đang lúc tai cô ép sát cửa để nghe rõ bên trong là ai đang nói chuyện thì. . . . . Cửa. . . . . Chợt. . . . . Mở ra. . . . .

Đúng, cuộc sống của chúng ta. . . Cầu huyết hơn trong phim truyền hình rất là nhiều. . . Tư tưởng có thể là hai nhưng hành động có thể là nhiều hơn hai. . . .

Chị đây có thể nói, cái gì mà lòng đầy hương thơm của ngọc, cái gì mà They Kiss Again, đều là gạt người.

Mọi người có thể tưởng tượng được tình hình bây giờ. .

Người đẹp đang đứng ở cửa với đôi dép to—— chính là cô, không hề do dự hôn lên tấm thảm tản ra mùi thơm đặc trưng của khách sạn, túi xách cầm trên tay văng vào tận giữa phòng, bởi vì không kéo khóa lại nên tất cả đồ vật linh kinh bên trong—— bao gồm—— băng vệ sinh của cô, đều văng ra ngoài...

~. . . . Sau một hồi yên lặng, trên đỉnh đầu cô rớt cuộc cũng vang lên tiếng cười sảng khoái quen thuộc kia. . . . Cô không thể không. . . . Ngược lên nhìn vị đại hiệp này. . . . Đợi chút, tại sao mỗi lần cô đều phải “ngược nhìn” cậu ta vậy?

Và người kia—— không nghi ngờ chút nào, chính là Tiểu Bạch, trong tay cầm điện thoại di động, đang cười đến xiêu vẹo, tay vịn eo, người gập lại.

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. . . . Cô không nói hai lời, nhắm mắt bịt mắt, yên lặng ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt hết mấy thứ kia lên. . . . Không thèm nhìn tên dê tiện đang đứng bên cạnh vừa cười vừa nói chuyện điện thoại.

Cúp điện thoại mà vẫn còn cười cho được. . . Không thể nhịn được nữa! Cô vung tay hất hết đồ trên đây vô một lượt rồi đứng dậy đánh cậu ta một trận! !

"Này này! Chính em tự ngã mà, tự nhiên giận lây sang anh là sao. . . ! !"

. . . . . Sau khi thông suốt, hai người mới dừng lại, ngồi trên thảm, cười đến mức quai hàm suýt trật qua một bên. Ai, đáng tiếc trên người cậu ấy bây giờ là một bộ đồ Tây, thật vất vả mới thấy cậu ấy ăn mặc chỉnh tề một lần, nhưng lại bị “long chảo thủ” của cô làm nhàu nát hết.

"Tên nhóc đê tiện này! Sao lại đến đây? " Cô vừa thở vừa hỏi.

"Tới đây đưa quà năm mới cho em. Anh biết rõ em cũng nhớ anh mà, cũng không cần vừa thấy mặt đã làm lễ lớn như vậy đâu~ vẫn bối cảm thấy ngại quá~~" đôi tay ôm thành quyền.

"Lại muốn ăn đòn đúng không?"

"Cô em à, làm ơn đi, có thể giữ vững hình tượng tốt đẹp của em trong trí tưởng tượng của tôi được không~~"

“Đối với loại người như cậu, không cần giữ vững hình tượng làm gì!”

"Căn bản là em không giữ được hình tượng trước mặt anh thì có! Lần đó gặp mặt không phải đầu hướng xuống đất đó à. . . , làm sao em lại hạ độ thủ như vậy, giờ còn tính ăn vạ”

"Nói, rốt cuộc tới đây làm gì?!"

"Nhớ em, thì tới đây chứ sao." Liếc mắt xem thường, một đôi bàn tay bày ra trước mặt cô.

"Năm hết tết đến rồi, cậu đến đây rồi thì tôi cũng không rảnh đêm xỉa đến cậu. Chị rất bận bịu."

Giương mặt Tiểu Bạch không phục: " Ôi, anh thấy em trở mặt quá nhanh rồi đấy! Tối hôm qua còn mềm mại như nước đối với người ta đấy nha." Kéo âm cuối ra thật dài, giọng nói thì hài hước, ánh mắt lại bắn thẳng tấp tới đây, làm cho người nào đó không dám nhìn thẳng.

. . . . Làm ơn, tối hôm qua cả nước vui mừng, tâm trạng thì cô đơn, lỡ uống mấy chén, mơ mơ màng màng, cho nên không giữ được lời nói trong miệng mình mà thôi! Trời ạ, rốt cuộc cô đã nói những thứ gì, khiến người này sáng sớm mua vé máy bay đến đây. . Sai rồi sai rồi . . .

"Tối hôm qua không phải nói ồn lắm à, anh làm em vui không~~ hôm nay anh tự mình mang quà tới đây, quà tặng là—— một anh chàng đẹp trai!"

Anh đi tới, lấy tay nâng cằm mình lên, vài cọng tóc rơi lòa xòa trước mặt, chặn lại ánh cười trong khóe mắt."Như thế nào, mặt hàng này không tệ chứ?"

Đẩy cái mặt cười ti tiện của cậu ra, cô hừ hừ nói: "Thôi đi! Tôi đối với một đứa trẻ con chưa cưới yếm không có hứng thú đâu! Đúng là đem mình làm chuyện tầm bậy rồi!"

Khuôn mặt ti tiện đang cười kia lại mò đến trước mặt: "Này, là em nói người nhà ép em đi xem mắt, thay vì gặp mấy tên đáng ghét kia thì không bằng gặp tôi đi. Em xem, tôi đã giao hàng tới tận nơi rồi, em nên suy tính một chút chứ, đúng không?"

....."Cái người xem mắt kia đẹp trai hơn cậu nhiều. . ."

"Nhưng em lại không thích anh ta!" Giọng nói vô cùng khẳng định.

". . . Cậu biết à? Nói không chừng hai bọn tôi đang bàn chuyện cưới nhau đấy, dự định chuyện cả đời. . ." Miệng nã đầy pháo. . .

Âm thanh cười đùa vừa vang lên, bả vai liền bị một đôi tay kiềm chế lại. "Tiểu Mỹ, ngày hôm qua em nói nhớ anh. Anh biết, em nói thật." Trời ạ, thì ra cậu ấy nghe được. . .Quả nhiên, không thể nói lời thật lòng. . . .

"Ngày hôm qua anh đã đánh cuộc, đánh cuộc đáp án của em. " Tiểu Bạch chột đời đề tài nghiêm túc. "Ngày hôm qua em đã đồng ý với anh, vậy anh tuyệt đối sẽ không cho em có cơ hội chạy trốn. Cho nên phải trực tiếp tới sân bay mua vé sớm nhất để tới đây."

Trời, là cô đang uống say có phải không? Nhất định là. . . . Bằng không, tại sao cảm thấy hoảng hốt như vậy đây? . . .

"Anh hiểu rõ tính cách của em, nếu như anh không nắm chặt cơ hội này, qua hôm nay, em nhất định không thừa nhận chuyện này đâu.

Hai chúng ta đã nói rồi, ở trong trường học, em là giáo viên, anh là sinh viên. Thế nhưng giờ không phải ở thành phố G, em cũng không phải là giáo viên.

Như vậy, cho anh một cơ hội, cho dù bản thân anh ở lại đây chỉ mấy ngày ngắn ngủi, ở bên anh, được không?"

Cô cố gắng khiến mình nhìn mình vào đôi dép thỏ nhung trên chân, khiến mình tập trung tinh thần, nhưng không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào. Tiểu Bạch đã nói, cô là người giỏi trốn tránh vấn đề. Đối với Tiểu Bạch, cô chưa bao giờ đưa ra một câu trả lời chắc chắn cho cậu ấy— trừ tới hôm qua.

Cho nên mới nói, tới hôm qua cô uống lộn thuốc rồi phải không? Biết rõ không thể được rồi mà vẫn cứ cố chấp, chẳng lẽ cứ vậy tổn thương chính mình, tổn thương cậu ấy hay sao?

Phần cảm tình này đối với cô mà nói, tựa như một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt cơ thể, nồng đậm sắc thái căm dỗ. Cô đang mong đợi một mối tình oanh oanh liệt liệt, lại sợ bản thân mình phải chịu đựng nỗi đau đớn kinh khủng nhất.

Tựa như lời Cổ Dật Nam đã nói: "Đến cái tuổi này của chúng ta, tình yêu, đã là cái rất xa xỉ rồi. Hôn nhân, chẳng qua chỉ là tìm một người thích hợp đi hết cả cuộc đời mà thôi."

Tuổi này của cô, đáng ra phải bàn luận tiến tới hôn nhân chứ không phải tình yêu, vậy nếu mà cô bước vào mối tình thiêu đốt tâm hồn này, có phải hay không, vừa ngây thơ mà vừa buồn cười?

Càng buồn cười hơn nữa chính là, vào giờ phút này, cô lại xao động?

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thì bất thành lình Tiểu Bạch cởi dép cô ra .. Người này rốt cuộc muốn làm gì?

"Tiểu Mỹ, em biết không, em mạnh miệng nữa cũng vô ích. Bởi vì, đôi dép này, chính là chứng cứ cho thấy em yêu anh" Trong tay nắm chiến lợi phẩm buồn cười này, đôi mắt màu nâu sáng rõ của Tiểu Bạch giờ lại trở nên thâm thúy đến đáng sợ, giống như chỉ cần liếc mắt một cái, có thể đem linh hồn của cô và cậu trầm luân vào cuộc tình kích thích này.

Cô nói như mê sảng. "Tiểu Bạch. . . Chúng ta. . . . Là không thể nào . . . . ."

"VẬY, ĐEM KHÔNG THỂ BIẾN THÀNH CÓ THỂ. " Giọng nói Tiểu Bạch trầm thấp mà có lực, từng câu từng chữ gõ vào nội tâm sâu thẳm trong lòng cô. "Cho anh một cơ hội, để cho anh chứng minh, chúng ta là có thể. Đừng kháng cự nữa, được không?"

Một chữ cuối cùng, biến mất trong cái hôn khẽ của Tiểu Bạch dành cho cô.

Đúng, cuối cùng cô khuất phục. Cô không muốn nghĩ nữa, rốt cuộc ngày mai đi đến đâu, không muốn tính toán cái khả năng thành công tình yêu nữa.

Hãy để cho cô, phóng túng chính mình, tùy hứng thêm lần này nữa thôi.

Chương 26: Quan Hệ Yêu Đường Kỳ Lạ

Đêm đầu tiên của năm mới cô đã mất ngủ.

Vừa mơ mộng về cuộc hẹn ngày mai, vừa cố gắng hẹn hò với Chu Công, kết quả dẫn đến là—— cô quần quýt với tấm ga trải giường cả mấy tiếng đồng hồ, nhưng cơn buồn ngủ vẫn không thể đến.

Điện thoại di động chợt vang lên, xem ra người không ngủ được không chỉ có mình cô.

Tiểu Bạch: Ngủ chưa?

Cô: .... Đã ngủ!

Tiểu Bạch: Anh nhớ em lắm, không ngủ được.

Cô: Nỗi hết cả da gà . . . .

Tiểu Bạch: Em thì chẳng nói lời nào dễ nghe. Dẫu sao thì anh cũng thành công trong việc giành được vị trí đó rồi ! !

Cô: Xin chú ý, tạm thời vào vị trí đó thôi! Bớt ở nơi đó mà tự đề cao bản thân mình.

Không sai, ngày hôm qua lại một lần nữa cô bị mỹ nam kế của Tiểu Bạch dụ dỗ thành công, cũng may chỉ ở một bước nhỏ thôi

—— đó chính là, làm bạn gái của cậu ta trong mấy ngày ở thành phố Z.

Nói thật, cái từ “người yêu” này, vừa đặt trên người cô và người Tiểu Bạch thì nghĩ theo cách nào cũng thấy vô cùng quái lạ. Cô cũng không biết tại sao, có lẽ là—— đối với hai người bọn họ hình như không đáng tin cho lắm. Mỗi lần bọn cô gặp mặt đều không muốn bản thân mình chịu thiệt nên luôn mở miệng âm ỉ nhau không ngừng nghỉ, giờ lại bất chợt nói lời ngon tiếng ngọt với nhau, không phải điều này quá kinh khủng hay sao?

Tin nhắn mới của Tiểu Bạch nhanh chóng gửi đến, hình như người này nhập vai hơi bị nhanh. . .

Tiểu Bạch: Tạm thời thì cũng là bạn trai! Nhanh, gọi một tiếng thân mật coi thử đi!

Cô: Biết tên nhau rồi mà, anh còn muốn nghe à?

Không chịu được nên cô chơi trò khiêu khích, ai ngờ điện thoại vang lên tiếng chuông cực to—— người nào đó trực tiếp gọi điện...

Hận hận ấn nút nghe, cô lấy tay che loa lại rồi nhỏ giọng mắng: "Anh điên rồi hả? Giờ hơn nửa đêm rồi, anh muốn đánh thức ba mẹ em à?"

"Vậy thì em mau mau gọi tiếng nào dễ nghe đi, bảo đảm không đánh thức bọn họ dậy đâu." Vẫn cái giọng điệu lưu manh kia.

Muốn nói cũng được nhưng cho dù thế thì cũng không thể thay đổi được gì, coi như cho cậu ta vị trí thì cũng chỉ là ... bạn bè nam mà thôi.

“Nói cái gì mà dễ với không dễ nghe chứ. Không biết.” Giả bộ ngu để ăn vạ dưới tình huống nào đó đều vô cùng hiệu nghiệm.

“Này, số điện thoại nhà em có phải là 87-09xxxx không? Nếu không bây giờ anh gọi qua đó thử xem sao nhé?”

Mẹ kiếp! Tên khốn kiếp này dám uy hiếp cô! Lớn gan rồi đây!

Cô bịt mũi lại, khiến giọng nói lạc đi một chút, rồi phát ra tiếng gọi thân thương khiến người nào đó kinh hãi: "Cung à, Bạch...

~ Bạch

~~"

Ha ha ha ha, cho nên mới nói, gọi cái tên này thì ai cũng nghĩ nick name cậu là Say Bye_Bye mà thôi, huống chi, cô thường xuyên nói với bạn bè mới quen biết ở trên lớp học, và rất chi là nhiều lần . . .

Tiểu Bạch ở đầu dây bên kia nghiêng răng nghiêng lợi vì không có cách nào yêu cầu cô được, nín hơn nửa ngày, mới nặn ra một câu nói từ trong kẽ răng: ". . . .Em giờ trò lừa đảo!" Cô đương nhiên phải giả vờ vô tội rồi: "Đâu có, em có giờ trò lừa đảo đâu!

Em còn hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo đó chứ, tặng thêm cho anh những hai chữ."

Tiểu Bạch bên kia bắt đầu dĩ: "Tiểu Mỹ, anh có cảm giác hai tụi mình cứ không bình thường sao sao ấy. Có lẽ kinh nghiệm yêu đương trên người em trước đây đều vô dụng rồi. Mấy lời ngọt ngào phun ra từ miệng em mà sao mà quý dị vậy."

Trời, nói thay tiếng lòng cô rồi, cô tỏ ý tán thành: "Em cũng cảm thấy vậy, nói lời ngon tiếng ngọt với anh chỉ thấy kỳ cục hơn mà thôi. Nếu không, hai bọn mình thôi đi nhé.."

"Biết ngay em lại tính bỏ chạy lúc lâm trận mà. Không có cửa đâu! Cùng lắm thì người ta cho rằng hai thằng đàn ông đang nói chuyện yêu đương cũng được. Anh sẽ hy sinh cái tôi của bản thân mình để hoàn thành ước nguyện của em, còn sợ cái gì nữa?

Không sao, bé cưng, những lời ngọt ngào sẽ do anh nói, và người tìm cách đáp lại nó chính là em. . . ."

. . . . .

Cho nên cô đã từng nói, hai bọn cô mà ở cùng nhau thì không có gì tốt đẹp cả, ngay cả cái thứ tình cảm lãng mạn khi yêu nhau cũng không có. Tất cả chỉ là những cuộc đối thoại trêu chọc nhau, hoặc rầy la nhau . . . . Hơn nữa. . . Mà cái vụ rầy la này trên trời dưới đất đều có cả, đến khi trời lờ mờ sáng hai người mới tắt điện thoại trong lưu luyến, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng hôm nay là ngày thứ hai của năm mới! Sáng sớm vang dội tiếng pháo nổ, tiếng bạn bè cha mẹ tới chúc tết inh ỏi dưới nhà, còn tiếng bà mẹ già của cô nữa, cứ vọt vào phòng lôi cô dậy, cho nên cô và Chu Công chẳng có duyên phận với nhau.

Mẹ cô bằng mọi cách lôi cô ra khỏi chăn ấm, và người cô cứ lắc qua lắc lại khi đi qua nhà bà ngoại chúc Tết. Đáng sợ nhất, trong lúc đầu óc cô vẫn còn mơ hồ thì các dì lớn bé trong nhà thay phiên nhau hỏi thăm chuyện tình cảm của cô—— phải biết rằng cái tính bất quái này là gen di truyền bao thế hệ nay ở nhà cô, hôm nay chuyện này mà không rớt trúng người cô thì đoán chừng giờ phút này, cô so với bọn họ phải vui vẻ gấp trăm ngàn lần.

Dì lớn bảo cô và Cổ Dật Nam gần đây đang ở trong "Chốn tình yêu", và cứ thế những ánh mắt hưng phấn lẫn tán dương vây quanh cô, dì lại vừa nói khoác với cả nhà Cổ Dật Nam đẹp trai cỡ nào, vừa khoe khoang cậu ta nhiều tiền như thế nào, và chức vụ làm việc cao cỡ nào này... Sau đó khen cô có phúc hưởng thụ, chắc chắn tương lai sẽ được gả vào nhà quyền quý.

Lập gia đình? Làm ơn, cái bát úp đi rồi còn chưa lật lại đâu nhé, mọi người đi quá xa rồi ạ. . . . .

Nhiều tiền? Mọi người có biết người ta cao sang cỡ nào không?

Có phúc? Một cô gái và một chàng trai đã dùng hết tuổi thanh xuân để yêu, vậy còn có thể dư sức lực để đối mặt với tình yêu nữa sao?

Giống như Cổ Dật Nam đang ngồi bên cạnh cô kể lại chuyện tình từ xa xưa vậy, từng câu từng chữ tang thương ấy đã đánh sâu vào lòng của cô, và bản thân cô vẫn còn khắc sâu nó.

Đó là một câu chuyện thực tế vô cùng, và tiền bạc là thứ quan hệ đầy cám dỗ. Người bạn gái ở chung với nhau 4 năm trời, cùng nhau đi du học nước ngoài nhưng lại không chịu được những khổ cực ở nơi đất khách quê nhà, từ bỏ anh rồi lựa chọn một người khác.

Cổ Dật Nam tốn 7 năm để thành lập ra vương quốc của chính mình, vì tình yêu mà vùi đầu vào chỗ chết, và vì muốn chứng minh sự lựa chọn của cô gái ấy là sai lầm.

Nhưng khi anh đến gặp lại người ta, cô gái ấy đã trở thành vợ thành mẹ của người nào đó, cô ấy đang trải qua một cuộc sống bình thường nhưng đầy thỏa mãn. Trải qua tất cả những thứ đó, cuộc sống đã không để lại nhiều dấu vết nữa rồi, đã sớm hoàn toàn không còn cái gì gọi là gió lướt nhẹ nước chảy chậm.

Khi ánh mắt của người đàn ông đứng bên cạnh mình tràn đầy nhớ thương, khi anh dùng sự bình tĩnh vốn có để kể cho cô nghe từ đầu đến cuối câu chuyện, cô chợt nhận ra, tuổi thanh xuân của con người này đã in đậm dấu vết tháng năm. Những thứ tốt đẹp hay từng tí từng tí rồi rã trong cuộc đời này, ở trong mắt người khác có lẽ là điều bình thường, nhưng đối với anh đó là những thứ nồng nhiệt nhất.

Anh dùng giọng nói của người từng yêu nói với cô: "Hiện tại tôi đã hiểu hết, có một số việc cho dù bản thân em vô cùng cố gắng, nhưng cũng không thay đổi được cái gì. Ở cái tuổi của tôi,

tình yêu gì gì đó, đối với tôi mà nói thì không là gì cả. Bây giờ điều tôi cần là một người bạn đời cùng nhau sinh hoạt, vậy thôi. "

Mọi người xem đi, đây chính là bản chất của hôn nhân!

Có lẽ trong xương trong tủy vẫn luôn tồn tại tính cách bướng bỉnh, mặc dù cô rất đồng tình cũng rất thỗn thức với quá khứ của Cổ Dật Nam, nhưng đối với tình yêu và hôn nhân trong con mắt của anh, cô lại không thể gặt bừa. Cổ Dật Nam bảo, tại vì em chưa bao giờ trải qua cảm giác bị tổn thương trong tình yêu mà thôi.

Có lẽ vậy, xung đột tối hôm qua cũng có chút ảnh hưởng từ lời nói của anh. Cái “ngây thơ” trong nội tâm cô luôn vang lên một giọng nói nhỏ, cô không phục và cô muốn chứng minh, cho dù đến cái tuổi 27 này, cô vẫn hoàn toàn tin tưởng là tình yêu lí tưởng của mình.

Từ nhà bà ngoại quay về nhà, điện thoại di động trong túi giống như sắp đánh giấc tới nơi vậy. Thật ra thì tối hôm qua bọn cô đã thương lượng cả rồi, giữa lúc họp mặt gia đình thì cô xin phép đi ra ngoài chơi, sau đó hai người gặp mặt bên ngoài một lát. Nhưng ai biết được tối hôm qua cô ngủ muộn quá, rồi hôm nay bị mẹ đưa lên thớt chém cá , thật sự bản thân cô không còn cách nào trốn đi được. Huống chi, người nào đó những 12 giờ trưa mới gọi điện thoại tìm mình—— đoán chắc cũng mới ngủ dậy mà thôi.

Cũng may chuyện ở nhà cũng xong hết rồi nên cô trực tiếp đi đến khách sạn Tiểu Bạch ở.

Tiểu Bạch chìa ra cái mặt oán phụ: "Em có làm không vậy hả? Anh đầu năm đến đây ở, thế mà em lại lãng phí nguyên một ngày một cách vô ích!"

Cô đẩy cái mặt oán phụ ấy sang một bên, không giữ hình tượng ngã chình ỉnh lên giường ngủ: "Đừng quấy rầy nữa, cho em ngủ một lát, chị đây mệt muốn chết."

Tiểu Bạch lập tức to giọng: "Cái gì? Thời gian tốt đẹp như vậy mà em lại đi ngủ?"

Cô vùi đầu xuống gối: "Anh đi chết đi, anh thì ngủ đủ rồi chứ gì, em đây sáng sớm tiếp bao nhiêu người biết không? Còn chưa được ngủ đây này."

Tiểu Bạch quỳ gối ngay cạnh đầu giường, đưa tay lắc lắc bả vai cô: "Đừng mà, bọn mình đi ra ngoài hẹn hò đi mà. . Khuya về nhà rồi ngủ nhé. . . ."

Mọi người nhìn đi, cô đã nói thế rồi mà còn như vậy đây, tên tiểu nhân, quả nhiên người này không có thói quen thông cảm cho người khác.

Nhưng rất dễ nhận thấy, sức hấp dẫn của Chu Công so với Tiểu Bạch cao hơn nhiều, trong lúc Tiểu Bạch đang làm nhảm đủ điều bên cạnh thì cô đã đắm mình trong giấc mơ huyền ảo . . . .

. . . . .

Trong giấc mơ, cô đang ở giữa đại dương mênh mông, bốn phía bị nước biển bao quanh và cô không thể hô hấp được. Sau đó người đàn ông của cô cười mây bay tới, cứu cô khỏi dòng nước biển lạnh ngắt. . .

Trong giấc mới, cô nhẹ nhàng chuyển mình trên đám mây, những đám mây như những viên kẹo bông đầy đường, làm cho người ta không nhìn được mà muốn cắn nó một ngụm. Ngọt ngào, giống như một chiếc lông lướt trên cánh môi, lại giống như một miếng thạch mát lạnh đang tan trong miệng. . .

Cô lè lưỡi, muốn trở về cái chỗ có mùi dâu tây ban nãy, nhưng lại đột nhiên nhận ra miếng kẹo đường này dường như có lực hấp dẫn vậy, nó đang không chế môi và lưỡi cô. . .

Cô xoay đầu qua trái qua phải, nhưng lại không thể tách rời miếng kẹo đường này được, trong lúc rối rắm nhất, khuôn mặt to bự của Tiểu Bạch hiện ngay trước mắt cô! ! !

"A ——!!!" Cô cao giọng hét gào một tiếng, Tiểu Bạch lập tức bịt mồm cô lại.

Đầu óc cô vẫn chưa vận động kịp thời, nhìn cách bố trí khách sạn chung quanh, trí nhớ như chiếc bánh xe chậm rãi đi ngược lại. Cô, lại vô ý thức ngủ thiếp đi trước mặt tên Tiểu Bạch này.

Không khỏi lo lắng đưa tay sờ quần áo trên người. Ôi, may quá, đồ vẫn còn nguyên. . .

Tiểu Bạch đem hết tất cả động tác của cô thu vào đáy mắt: "Cô à, mặc dù cô vô cùng hoài nghi cái thân phận Liễu Hạ Huệ của tôi, nhưng tôi nghĩ nên nói lời này với cô—— tôi không có hứng thú với cô “nhóc” còn ngây thơ hơn tôi."

Mẹ nó! Vậy sao cậu còn tiếp xúc thân mật với tôi?

"Umh~~~".....

Lại bị đặt phía dưới, và động tác che miệng này như bày tỏ ý tứ, dù không có hứng thú nhưng vẫn vô cùng mập mờ . . .

"Dĩ nhiên, nếu như em còn chưa chịu rời giường, anh không ngần ngại kiểm nghiệm trình độ mới xuống máy bay mà vẫn làm “việc” được đâu nhé." Mẹ nó, chị đây không dễ dọa đâu.

Thừa dịp bất ngờ, cô nắm lấy bàn tay đang bịt miệng mình rồi há mồm cắn một phát! Ai bảo anh giờ trò lưu manh! Tôi chịu lép vế mới lạ đây!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! !

Chợt đồng hồ điện tử vang lên tiếng “Tích” rồi một giọng phụ nữ vang lên ngay sau đó: "Bây giờ là 21 giờ đúng."

.....A.....!!!

Đã chín giờ tối rồi hả ?

Lần đầu tiên hẹn hò của bọn họ, cứ như vậy mà bị nhỡ. . . .

Chương 27: Lãng Mạn

Ngay sau đó, bụng Tiểu Bạch phát ra âm thanh “ục ục”. Nghiêng đầu thì lại thấy cái mặt uất ức của cậu ta: "Cô à, anh đây từ tối hôm qua đến bây giờ chỉ mới ăn được tô mỳ ăn liền thôi đây, rồi ngồi đây chờ cô tới. Ai biết cô bây giờ còn muốn đi ngủ, kêu nãy giờ mà chẳng chịu dậy luôn."

"ùng ục " . . . . Bụng cô cũng vang lên ngay sau khi cậu nói, chẳng lẽ đói bụng cũng lây truyền?

Không do dự thêm, hai người lái xe đi ăn tối.

Đêm mừng hai, cả thành phố ngập tràn mùi vị của thuốc súng. Lái xe đi giữa lòng đường trong thành phố, ngoại trừ ánh đèn điện sáng trưng chạy dọc tuyến đường thì phần lớn cửa hàng đều đã đóng cửa. Đường phố vắng tanh, hơi lạnh, đôi lúc có tiếng người huyên náo và tiếng pháo nổ đâu đây.

Hai người bọn họ mặc dù đang đói nhưng lại bị hấp dẫn bởi phong cảnh xung quanh. Những thứ này, giữa cuộc sống bận rộn thì chưa bao giờ nhận thấy được. Nơi xa xa, một nhóm người đang đứng ở giữa lòng đường, đốt liên tục mấy cây pháo hoa. Pháo bay lên rất cao, cao thật cao rồi nổ vang một tiếng, biến thành một chiếc ô dù khảm đầy kim cương ở giữa không trung, tỏa sáng trên đầu bọn họ. Cái ô kia vừa biến mất thì một cái nỏ đuôi bay lên, cả bầu trời như sáng bừng lên hòa với ánh đèn đường, tạo thành khung cảnh rất đẹp.

Đây chính là sắc thái thứ hai mà thành phố này có được. Có lẽ mỗi đêm xuân ở đây đều như vậy, nhưng đối với một người chưa bao giờ thích việc ô nhiễm như cô lại có thể cảm thấy chút lửa chút khói chút ánh sáng lại lãng mạn và đẹp đến vậy, thật là kỳ lạ. Đám người kia tập trung giữa đường bắn pháo hoa, vì thế hai bạn cô không thể đi qua con đường này rồi!

Mặc dù xe lưu thông không nhiều lắm nhưng mọi người đều dừng lại. Có lẽ do ánh pháo lửa đẹp quá, hoặc là do đang giữa cái không khí Tết nên tâm tình ai cũng thoải mái hơn nhiều, tóm lại, oán trách thì ít nhưng thương thức lại nhiều. Có vài người đậu xe ven đường, rồi tham gia vào đám đông ấy, nhảy nhót vui vẻ.

Vốn bọn họ đang vội, cũng quên mất chuyện đi ăn tối, xuống xe đứng nhìn cảnh đẹp. Chợt đám người tự nhiên tản ra, mấy người trẻ tuổi xếp mấy cái thùng nhỏ dọc đường, sau đó châm lửa đốt hai đầu sợi dây nối chúng. Một lát sau, pháo hoa “Hỏa thụ ngân hoa” được phóng ra, áp suất bên trong phóng thích khiến từng ngọn lửa trong thùng bay lên cao, từ nhỏ đến lớn, cái cao nhất có lẽ cũng bay lên tận 5 tầng mây. Mọi người ở đây dường như đều được ánh sáng này sưởi ấm. (Hỏa thụ ngân hoa: đèn hoa rực rỡ, mình để nguyên tiếng Hán cho hay nhé)

Không tự chủ, bước chân cô như hoạt động cùng ánh sáng ấy, quên hết tất cả mọi thứ bên cạnh, muốn đi tới khám phá ánh sáng tuyệt hảo ấy như thế nào.

Tay phải bất chợt bị ai đó nắm lấy, người con trai đứng bên cạnh tự nhiên kéo cô lại, tách ra khỏi đám người trước mặt. Ánh sáng nhiều màu chiếu lên khuôn mặt anh, cái trán rộng lớn, lông mày đậm, đôi mắt kiên nghị. Trong đáy mắt hiện lên nhiều ánh

sáng, là ánh pháo hoa, nhưng đầy sức mê hoặc. Giờ phút này, âm thanh huyền ảo của đám người ấy dường như bị ẩn đi, tất cả mọi thứ như ngừng lại. Trong mắt cô, dường như chỉ có mình chàng trai này, nguyện ý đi theo anh đến chân trời góc bể.

Đám pháo hoa trên trời đã cháy hết. Trong đám người ấy tự nhiên phát ra tiếng thở dài nhẹ nhõm, tất cả mọi người ở đây đều bày ra dáng vẻ không thỏa mãn. Trên đất, vài cái thùng bốc lên dòng khói trắng, chột cái lạnh giá đánh úp tới, không khỏi khiến cô rùng mình. Còn chưa kịp than thở thì đã rơi vào lòng ngực ấm áp. Tiểu Bạch đứng sau lưng cô, ôm cô vào người. Sau đó đám người hô lên vang dội “Tiếp đi, tiếp đi nào!”, và màn pháo hoa tiếp tục được trình diễn.

Ban đêm phương Bắc lạnh lẽo giờ được bao bọc bởi sự náo nhiệt, mấy cặp tình nhân đứng ôm hôn nhau dưới bầu trời rực rỡ. Trong giây phút đó, cô cảm thấy hạnh phúc chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi. Người bạn yêu, cùng với bạn, lãng mạn ôm nhau, dù có là khách nhưng cũng trở thành chủ.

Lâu thêm nữa thì càng nhiều xe đậu lại, cho nên bắt buộc phải xua tan hết đám đông ở giữa, dòng người được thông xe nhưng qua rất lâu. Sau khi lên xe người nào đó vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lấp lánh, không rời một chút nào, khiến con tim cô rơi vào trạng thái loạn nhịp, chỉ có thể cố giả bộ trấn định, mặc kệ ai kia, rồi chăm chú lái xe. Cho đến khi cô then quá hóa giận, đánh một cái lên chân anh: "Nhìn đủ chưa? Chưa thấy người đẹp bao giờ hả?"

Không dám nhìn mặt anh lâu hơn, nhưng lại nghe cái giọng miễng cường của ai đó vang tới: "Anh phát hiện, lúc em không nói

một tiếng nào, cũng tương đối đẹp."

. . . . Trả lời anh là trận gào thét bên trong bụng. Cô lập tức tỉnh táo: "Thảm rồi, đoán chắc tụi mình sẽ chết đói giữa cái đêm rét lạnh này mà coi." Năm hết tết đến, tìm chỗ ăn khuya thì chết cũng tìm không ra.

"Nếu không, tụi mình về khách sạn ăn mỳ nhé? Tầng dưới hình như có cái siêu thị 24h, chắc vẫn còn bán."

Gì. . . Sang năm mới rồi mà còn ăn cái này hả? Đúng là quá đáng mà.

Cô cầm điện thoại lên gọi mẹ: "Mẹ, trong nhà còn cái gì ăn không vậy ạ?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng chơi mạt chược: "Trời, con với Cổ Dật Nam định đi tới ăn cơm à? Mẹ với ba con đi chơi mạt chược ở Mỗ Mỗ rồi, không về đâu, con tự ăn đi." Không đợi cô trả lời, đã cúp.

"Mẹ em không có ở nhà, hai bọn mình về nhà em làm cái gì ăn đi. Năm ngoái mẹ mua rất nhiều thứ, đồ tích trữ cũng nhiều nữa." Cô đánh xe về hướng nhà mình.

Nhưng bên cạnh lại không có tiếng nói nào. Nghiêng đầu, thấy Tiểu Bạch đen mặt lại, chuyện gì vậy ta? "Xin hỏi, từ khi nào anh đổi tên thành Cổ Dật Nam vậy?"

Chết, quên mất, cô lái xe cho nên không mang theo tai nghe, ban này sử dụng chế độ hands-free, chắc nghe hết lời mẹ nói với mình rồi đây. "Hắc hắc, là cái người làm bia đỡ đạn để em dễ dàng chạy ra ngoài đi chơi ấy mà."

"Cho nên, cái tên bạn trai giả kia là Cổ Dật Nam? Đúng là con gái mà!" Liếc cái rồi khinh thường nói cô.

"Này, anh có nghĩ thấy vị chua không vậy?" Cô làm bộ hít hít mũi: "Mà em nói này, bản chất của đồ giả mạo với đồ có kỳ hạn cũng không khác nhau lắm đâu."

"Anh chẳng qua cũng là đồ gần hết hạn! Có cái gì tốt mà ghen chứ! !"

"Hình có người nào đó nói em với tự nhiên hứng thú với sân bay nên đến thăm nó kia, giờ phút này lại đi so sánh mình với hàng giả kia nữa chứ. Ai, anh bạn nhỏ chính là anh bạn nhỏ, mặc đồ người lớn thì vẫn là anh bạn nhỏ."

Đến dưới nhà, không dám nhìn mặt ai kia nên cô tự mở cửa xe xuống. Lại bị cậu kéo tay lại, người thì bị đè tại ghế lái xe, khiến cô không thể cử động.

Hơi thở nguy hiểm tràn ngập cả buồng xe, gương mặt Tiểu Bạch gần ngay trước mặt cô, con người đen lấp lánh như mang theo cuồng phong, cánh mũi vì hô hấp nhanh mà phập phồng lên xuống: "Em nói ai là anh bạn nhỏ?"

Không hề chuẩn bị nên đầu óc đơ đơ một giây, thoáng chốc mới hiểu ai kia đang nói gì, cái tên này nhỏ nhen quá đi. Há miệng định giải thích thì bị ánh mắt nghiêm túc của anh chặn lại.

"Giữa chúng ta không có vấn đề về tuổi tác. Em năm nay 26 tuổi, cũng có chừng chạc bao nhiêu đâu, nên đừng có dùng ánh mắt nhìn con nít mà nhìn anh. Có lẽ bây giờ, anh chỉ lấy được mấy ngày làm người yêu với em, nhưng anh sẽ cố gắng chừng chạc hơn để một ngày nào đó em có thể dựa vào.

Anh đây là nghiêm túc, em đã đồng ý chờ anh thì đừng mong đổi ý!"

.....

Chừng chạc về cái gì? Số tuổi?

Nếu như chừng chạc là—— nhìn thấu tình cảm, sẽ không thay đổi thì cô không cần.

Cô cho rằng, chừng chạc là có thể mạnh mẽ, có thể chịu trách nhiệm. Anh giờ phút này, cái chừng chạc ấy là sự chân thành, cô không có chút nghi ngờ về nó. Từ lúc hai người quen biết nhau tới bây giờ, cũng đã nửa năm trôi qua, anh nhiệt tình, chân thành, thẳng thắn, đã làm cô rung động rồi. Giờ phút này, trái tim cô có anh, có mạnh mẽ có an toàn. Cô nguyện ý tin tưởng anh, y lại vào anh.

Đưa tay hất mấy lọn tóc cản trở ánh mắt thâm tình của anh, cô nhanh chóng thò đầu ra, khẽ in một nụ hôn lên môi anh, thừa dịp

anh ngồi đó sững người thì cô mở cửa xe, móc chìa khóa, trực tiếp đi lên nhà.

Gào gào, cái việc sổ sàng ấy rất dễ thương nha.

Qua thật lâu người kia mới đi lên cầu thang. Nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt người kia đỏ ửng, đúng là đáng yêu mà! Hắc hắc, thì ra không chỉ có một mình cô biết xấu hổ, trong lòng lại nổi lên cảm giác muốn đùa bốn lần nữa. Đứng trên bậc thang cao cao, cúi người rồi đưa tay ôm lấy khuôn mặt ai kia, cười nói: "Anh bạn nhỏ à, đừng ngại nữa mà, chút chị nấu cơm cho em ăn no nhé!" Sau đó quay đầu mà chạy!

Chân còn chưa kịp chạy thì đã bị cậu tóm người ấn lên tường, cái mũi Tiểu Bạch chống lên trán cô, hung tợn nói: "Đồ con gái chết tiệt, xem ra không để cho em biết anh lợi hại thì không biết hối cải mà!" Tiếng nói vừa dứt, một nụ hôn cực kỳ mãnh liệt ập đến.

Mang theo ý trừng phạt, hung hăng cắn xé môi cô. Đương nhiên cô không nghe lời lại rồi! Đôi tay phản kháng đặt ngay ở giữa hai người, đánh lên lồng ngực anh nhưng chẳng chút xê dịch nào, ngược lại bị anh khống chế, đem hai cánh tay đặt ra phía sau.

Cái hôn này dài mà ấm áp, vốn là trừng phạt nhưng càng về sau thì biến thành trêu đùa, cuối cùng bọn cô cũng động tình. Tay anh chẳng biết lúc nào đã đặt lên eo cô, giữ chặt hai cái chân đã xui lơ của cô, còn tay của cô vùi vào trong mái tóc rậm rạp của anh, vuốt ve cái đầu nóng bỏng ấy.

Bọn cô càng dây dưa càng quấn chặt, đã sớm không còn một chút khe hở. Cho dù cách một tầng áo khoác, cô vẫn cảm thấy được cái cứng rắn của anh chống lên hông cô. Vô ý thờ dốc khiến chính mình phát ra âm thanh hấp dẫn "Ừmh. . . . ." kia. Ở giữa hành lang vắng tanh vang vọng lại, thật sự không giống âm thanh của cô, làm cho người ta xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Cách đó không xa truyền đến tiếng “rầm”, cắt đứt nụ hôn kịch liệt tại hành lang. Từ trong cái nóng bỏng này cô dần tỉnh lại rồi nhìn về phía phát ra âm thanh. . . .

Đó là một đám người đang đi ra khỏi nhà để bắn pháo hoa, nhưng khi gặp màn cuồng nhiệt này thì bọn họ lẫn hai người cô đều...

Sững sờ ngay lập tức.

Rồi một chú hàng xóm vương tay nhặt đám pháo trên mặt đất, nhanh chóng hét lên: "À, Tiểu Mỹ, cái đó. . . Bọn con cứ tiếp tục đi. . . Chúng ta chỉ đi ra ngoài bắn pháo thôi. . . ."

Trời ạ! Ai tới cứu cô với đi! Người hàng xóm kia nhận ra cô này, thật TDM mà!!!

Chương 28: Đến Đây, Để Chị Làm Giúp Em!

Về đến nhà, hai người đều lúng túng vô hạn.

Cô nghiêm trang dẫn Tiểu Bạch đi thăm nhà, sau đó liền vô nhà bếp làm bộ dáng như rất bận rộn, không để ý tới người khác ở phòng khách mãnh liệt dõi trên tivi.

Trong tủ lạnh có sủi cảo cả nhà gói đêm 30, còn có đầu vịt cay gì đó mua ở siêu thị hồi năm ngoái, cho chúng tôi ăn no tuyệt đối không thành vấn đề.

Cô đang lấy quả cà chua tính toán làm canh trứng gì đó, thì người khác cũng đi tới phòng bếp để giám sát rồi.

Sủi cảo trong nồi khí nóng bốc lên, ánh mắt thâm tình phía sau đốt nóng cả người làm cô không được tự nhiên. Trên TV lại phát ca khúc tiết mục cuối năm vô cùng hợp với tình hình: "Chỉ là bởi vì nhìn em nhiều hơn một cái trong đám người

Lại không thể quên được diện mạo của em

Mơ tưởng tình cờ có một ngày trùng phùng

Từ đó anh bắt đầu cô đơn nhớ nhung..."

Rống! Đây là như thế nào? Toàn thế giới đều phối hợp với lộ tuyến ôn tình của một tên con trai sao? Nay người ta còn phải làm cơm nha? Trục tiếp đem da gà của cô đem nấu ăn, là xong rồi... dư

quang ánh mắt hắt tới người nào đó vốn dựa vào cánh cửa đang tới gần, cô vồ một dao vào thót : "Làm gì? Không yên tâm? Sợ em bỏ độc hại anh?" Cho nên nói, la lối om sòm là một cách làm con gái che giấu chột dạ và có lỗi, ít nhất với cô là như vậy.

Đôi tay “tên khốn kiếp” ôm ngực rảnh rang đứng bên cạnh cô, nơi nào còn có bóng dáng mới vừa rời đồ mặt ngưỡng ngừng? Híp mắt nhìn nôi sủi cỏ, khóe miệng cậu vênh lên : "Chỉ nhìn thôi, thì xem ra còn có khuôn có dạng. Nhưng là anh rất hoài nghi... có ăn được hay không vậy?"

Stop! Xem thường người khác quá mức! "Sợ chết tí nữa anh đừng ăn." Sau đó đẩy cái chường ngại siệp cấp lớn ra khỏi bếp: "Vào phòng khách xem tivi của anh đi. Ở chỗ này vướng chân vướng tay." Có anh ở phòng bếp khiến toàn thân cô không được tự nhiên.

"Anh không phải giám đốc của em, còn lo bị em hạ độc sao?" càng đẩy càng không đi, người này thế mà lại cùng cô sóng vai đứng trước bếp lò.

Quay cái dao trên tay về hướng anh, đang muốn bảo vệ uy nghiêm của mình, nước trong nôi đã sôi. Không thể làm gì khác hơn là luồn cuống tay chân đem cà chua đã cắt cho vào nôi, sau đó đem trứng gà đã đánh xong vung mạnh vào trong. Tiểu Bạch nhô đầu ra, chột "Muaaa~~~" một tiếng hôn mặt cô một cái, lưu lại một câu "Cô gái anh nhìn trứng, quả nhiên không tồi." liền sáng ngời ra khỏi trọng địa phòng bếp.

Chuyện này... chúng ta đang tranh tài....đùa giỡn và phản đùa giỡn sao?

Một bữa cơm bị hai quỷ đói ăn, tình huống chiến tranh này là tương đối thảm thiết.

Uỡn bụng lên ngồi ở trên ghế sa lon nhìn một bàn bừa bãi, hơi sức nói chuyện cũng không có. Cô đá đá người kia, chỉ vào cái bàn: "Này, đến phiên anh."

"Thôi đi, em cái người này thật không có sức lực. Mới vừa được người ta khen hiền thê lương mẫu."

"Nhiều lời vô ích, không rửa chén lập tức nghỉ việc!"

Ha ha, bắt được cái đuôi nhỏ của người khác thật tốt, nhìn, Tiểu Bạch phải ngoan ngoãn rửa chén lau bàn đi..

Đợi thu dọn xong ra ngoài, cô đã rót hai chén rượu đỏ chờ anh.

Tiểu Bạch vừa kéo tay áo xuống vừa nói : "Chủ động như vậy? Sẽ không có âm mưu gì chứ?"

Cô một cước đá : "Này, là anh la hét muốn hẹn hò. Mới vừa rồi quá đói, vui đầu ăn uống, hiện tại no đủ. Cũng đừng nói chị không mang ước hẹn cho em nha." Còn là tựa vào ghế sa lon không muốn động.

Tiểu Bạch ngồi xuống bên cạnh cô, cầm ly rượu lên : "Này, không phải đâu, cái này gọi là hẹn hò á?' Ăn sủi cảo uống rượu đỏ? Còn cầm ly trà giả bộ?"

Cô sáng khoái vỗ vai anh : "Ba em nói rồi, sủi cỏ và rượu, càng uống càng ngon. Anh thích uống hay không, dù sao cũng là có" Nói xong liền ngửa đầu uống một ngụm hết sạch rượu trong tay.

Tiểu Bạch trợn tròn mắt nhìn, bộ dạng như bị sét đánh, "Em có phải uống gì cũng tựa như vậy hay không, liên tục uống, liên tục rót?"

"Anh biết cái gì? Đây là đặc trưng của người phương bắc, gọi là hào phóng, ai giống như anh, chít chít oa oa." Giống phụ nữ.

"Nhưng em mới vừa nói đây là hện hò, tiểu thư, khẩu vị của em thật nặng."

"Cắt, anh cũng không phải là ngày đầu biết em, à, em quên rồi, tửu lượng của anh không được, động một chút là say." Mỉm cười coi thường anh. [dhienzdabnilefquyedon](#)

Mặt anh trắng rồi xanh : "Ai nói anh không thể uống!" Rót cuộc uống hết một ly trong tay, hện hện nói : "Anh uống say, còn không phải do em sao?"

"Ai u, em rất cảm động nha." Tựa đầu vào vai anh. Thời điểm tâm tình tốt nhìn người đặc biệt đẹp trai.

"Quên mất." Cô cầm bình bò dậy đi về phía thư phòng : "Hện hò thì phải chuẩn bị ba lợi khí: rượu ngon, trai đẹp và âm nhạc! Không sao, chúng ta tự chuẩn bị."

Thành thật mà nói là do ngựa tay.

Mở cửa thư phòng liền thấy được ánh sáng ấm áp của ngọn đèn nhỏ, cô mở đàn piano, tiện tay đánh một nốt. Chợt nhớ tới bài hát vừa rồi trên TV.

Chỉ là bởi vì nhìn anh nhiều hơn một cái trong đám người

Lại không thể quên được diện mạo của anh

Mơ tưởng tình cờ có một ngày trùng phùng

Từ đó em bắt đầu cô đơn nhớ nhung

Nhớ anh lúc anh ở nơi chân trời xa xôi

Nhớ anh nga cả khi anh ở trước mắt

Nhớ anh ở trong tâm trí

Nhớ anh lúc anh cô đơn nghĩ suy

Tình nguyện tin tưởng ước hẹn kiếp trước của đôi ta

Kiếp này cầu nguyện tình yêu sẽ không thay đổi

Tình nguyện dùng cả đời chờ anh phát hiện

Em vẫn một mực chờ đợi bên cạnh anh

Chưa bao giờ rời xa...

Uống rượu cổ họng cô có chút nóng, hình có chút say, lại càng muốn nôn. Thành thật mà nói, cô cũng không am hiểu ca hát, nhưng có lúc cất tiếng cũng có chút kỹ năng.

Cửa sổ phòng cảm hướng về bầu trời tối đen bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ thấy một hai sao Diêm Hỏa lóe lóe. Màn đêm yên tĩnh cùng với tiếng đàn, cùng với giọng nói của cô, còn có một tư vị khác, xông lên đầu.

Một khúc kết thúc, cô nâng ly rượu chạm cốc với anh : "Khách quan, còn muốn nghe cái gì? Hoan nghênh đếm cúc áo."

Anh dùng ánh mắt đầy thâm ý lưu luyến ở trên mặt cô, khóe miệng cười càng lộ vẻ hấp dẫn: "Em còn nhớ, trước kia anh mượn rượu làm càn, bắt em nhất định đánh đàn cho anh nghe không?" vừa uống rượu, vừa lắc đầu: "Haizz, theo đuổi em thật không phải chuyện dễ dàng."

"Rốt cuộc thừa nhận là mượn rượu giả điên à? Em biết ngay, sao anh lại dễ dàng say như vậy được." Tên con trai hư.

"Em ở trường học, luôn là một bộ dáng lão sư phớt lờ, không giả ngây giả dại sao lừa được lòng em."

"Thật đúng là dụng tâm." Cô cũng lắc đầu theo: "Đáng thương...., đáng tiếc, lên lớp cũng không còn mấy ngày."

Tiểu Bạch dựa tới, một tay bắt được bả vai cô, khước miệng nhếch lên, cười lưu manh, khước mắt toát ra ánh sáng tà ác, không đứng đắn nói: "Cho nên, chúng ta có nên, thừa dịp anh còn ở vị trí này, đem chuyện làm cho xong..."

Hứ, đấu với anh, cô còn non lắm...

"Cứ quyết định như vậy, không cho đổi ý!"

Hét lớn một tiếng, cô một đầu vọt ra khỏi thư phòng.

Lão đảo trở lại phòng khách, lục lợi phía dưới TV nửa ngày, cuối cùng đem tay chuỗi Wii mân mê ra ngoài, bỗng nhiên đứng dậy, lưng lay hai cái, hướng về phía anh, giọng cao "Cây gậy", cất cao giọng nói :

"Đến đây, để chị làm giúp em.'

Chương 29: Kịch Tình

Trong truyện cổ tích, người đẹp luôn được hoàng tử hôn tỉnh.

Nhưng sáng sớm hôm nay, cô bị mẹ véo tai, kèm theo tiếng hét kinh điển.

"Mạc Tiểu Mỹ! Con đang làm cái gì hả? Mới một buổi tối mẹ không ở nhà, con liền đem trai về nhà uống rượu, còn làm ngổn ngang thế này đây! Con đã sắp 30 rồi, sao lại không chứng chác chút nào hả?"

Cô mới tỉnh lại trong cơn ê ẩm toàn thân, nhưng nháy mắt hoảng loạn. Nhìn mẹ chĩa tay vào lỗ mũi của mình, dậm chân thành thịch, ba ở bên cạnh đen mặt lại, lại còn có một tên con trai dê tiện trơ mặt lấy lòng cười khúc khích, lòng cô kêu khổ không thôi.

Tối hôm qua, hai người vừa uống rượu vừa đánh Wii (một trò chơi ở TQ), đại chiến 300 hiệp cuối cùng cũng không biết ai ngã xuống trước, nhưng tóm lại là cả hai đều ngủ ở phòng khách nhà cô. Nhìn bây giờ đi, cái bàn chính giữa phòng khách bị xê dịch cả đoạn, dưới đất toàn bình rượu trống không bừa bãi đầy đất, cộng thêm cái đầu đang đau đến khó chịu.

"Oái, mẹ ơi, có thể cho con đi rửa mặt trước được không, sau đó ra đây chịu tội?" Ánh mắt hướng đến ba.

"Đúng rồi, bà để cho bọn nó tỉnh rượu trước rồi tính sau, mau đi đi." Ba phát tay, hai bọn cô nhanh chóng đi tắm, tẩy đi mồ hôi và mùi rượu trên cơ thể mình.

Hai người nơm nớp lo sợ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ xử lí. Nhìn ba đã thu dọn xong phòng khách trong nháy mắt, trong lòng cô thấy chột dạ.

"Ừm, mẹ à, đây là bạn tốt của con ở thành phố G, Tiểu Bạch, nó tới đây chơi, con chiêu đãi nó. Tối hôm qua hai tụi con không tìm được chỗ ăn cơm mới về đây ăn uống tí xíu, ai ngờ sau đó..... không cẩn thận nên uống nhiều quá, ngủ quên mất. Mẹ cũng nhìn thấy đấy, chẳng phát sinh cái quái gì cả mà, trò chơi kết thúc ngay tại phòng khách nhà mình."

Mẹ cô quay đầu hỏi Tiểu Bạch: "Gần sang năm mới rồi mà cậu không về nhà, chạy đến cái nơi tồi tàn thế này chơi?"

Mặt Tiểu Bạch tỏ vẻ vô tội: "Thưa dì, ba mẹ cháu đi nước ngoài du lịch, trong nhà không có ai nên một mình, lại không kiếm được ai nói chuyện, cho nên con mới đến chỗ Tiểu Mỹ chơi. "

Sắc mặt mẹ cô có chút dịu lại: "Bạn tới chơi thì đón tiếp là chuyện nên làm. Nhưng Tiểu Mỹ, con xem đi, con chiêu đãi như nào? Cũng sắp 30 rồi, cũng không còn là con gái mới lớn nữa đâu, không nên đi chơi cả đêm cũng không nên nhậu xỉn như vậy. Coi lại mình đi, có ai coi trọng con không hả?"

Má ơi, lại nữa rồi, ngó lơ xem thường mấy lời răn dạy của mẹ, lại thấy Tiểu Bạch ở đối diện mím môi gật đầu, rõ ràng đồng ý với ý kiến của mẹ. Giương to mắt trừng cậu ta. Rồi tự nhiên liếc thấy cái ống tay áo ngủ của ba, bên thấp bên cao, mặc cười đến mức cô bật thành tiếng.

Chưa kịp ngừng đã bị mẹ đập cái bốp lên trán: "Còn mặt mũi mà cười à? Con nói sáng nay đưa Cổ Dật Nam đến nhà chúng ta chơi, người nhà họ sẽ nghĩ sao về con? Con gái con đưa lời thôi léch thếch, quần áo không chỉnh tề, lại còn ôm con trai ngủ. Đúng không Tiểu Bạch? Cháu là bạn trai Tiểu Mỹ à?"

Đột nhiên chuyển một cái, mẹ chợt hỏi về phía anh. Đoán chừng Tiểu Bạch sẽ không phản ứng kịp để trả lời vấn đề này như thế nào. Thấy anh há mồm đang muốn trả lời, cô lập tức chụp bả vai của anh, làm tư thế cao thượng: "Không phải! Tiểu Bạch là anh em của con, mẹ cũng không biết, từ nhỏ đến lớn con có rất nhiều anh em kết nghĩa mà." Chặn miệng của anh trước, tiết kiệm thời gian mẹ đi thăm vấn anh, nếu trực tiếp lòi ra việc anh nhỏ hơn cô 4 tuổi, lại đang là sinh viên thì chết... Chấn chấn cô sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Bà thấy cô đáp vậy, lại đem mấy vấn đề “khi còn nhỏ” ra nói: "Mẹ bảo này, từ nhỏ con đã thích chơi với con trai, con gái nhà người ta thì nhảy dây, còn con lại đi trèo tường giống con trai, lên năm nhất mà còn mặc áo sát nách, nói cái gì mà nam nữ bình đẳng, con trai cởi con cũng không cần mặc..." Cười, cười cái gì! Lúc nhỏ ai mà không làm chuyện ngốc chứ? "Nhốt con trong phòng để cho con luyện đàn, con lại leo cửa sổ chạy trốn, haizz, con nói xem, là con di truyền của ai trong hai chúng ta vậy hả, quậy phá quá."

Haizzzz.... cô hướng ánh mắt cầu cứu tới ba: "Hay do lúc đầu hai người sinh bị nhầm giới tính....hay là mẹ ôm nhầm từ bệnh viện về đây.... hay là nhanh chóng đưa Tiểu Bạch về khách sạn nghỉ ngơi trước đi. Như thế nào người ta cũng là khách từ xa tới."

Ba lập tức nói tiếp: “Đúng vậy, Tiểu Bạch ở khách sạn nào vậy con? Có thoải mái hay không?”

Tiểu Bạch lập tức trả lời: "Chính là Hoàng Quán ở đường Trung Sơn, vô cùng tiện nghi ạ."

"Hoàng Quán? Tốt thì tốt, nhưng đắt quá, lãng phí thật! Con đặt mấy hôm rồi? Không bằng chuyển đến nhà ta đi. Dù sao lúc bình thường thì phòng khách không có ai ở, chỗ nào cũng không thoải mái bằng nhà mình cả." Bố phát huy đầy đủ phương thức đối đãi với người ta một cách nhiệt tình, còn chủ động giết giặc giúp anh.

Cô nhanh chóng đáp lời: "Bố, không cần đâu mà. Con trai người ta có cuộc sống riêng, ở nhà chúng ta không có nhiều tự do đâu, còn nữa, người ta nói không chừng có sắp xếp khác, đúng không, Tiểu Bạch?" Dùng nháy mắt ra hiệu cho anh.

Tiểu Bạch cũng liền chối từ.

Nhưng mẹ cô trực tiếp phản bác: "Được rồi thằng nhỏ này, cứ quyết định như vậy đi, chờ chút nữa Tiểu Mỹ dẫn cháu đi lấy hành lý từ khách sạn tới đây, mấy ngày này ở cùng với chúng ta cũng được." Anh xem, còn nói cô không có di truyền từ hai người bọn họ? Rõ ràng đều là tính khí bướng bỉnh.

Ba tiếp tục phụ họa: "Nhanh chóng đi lấy hành lý đi, buổi trưa sẽ cho cháu nếm thử mì sốt tương sở trường của chú, bà con xa không bằng lảng giềng gần mà, yên tâm, nhất định khiến cho cháu cảm thấy thành phố này vô cùng ấm áp."

Cứ như vậy, hai ngày cuối cùng anh đã dùng thân phận anh em kết nghĩa tiến vào nhà cô. Dưới sự nhiệt tình của mẹ thì mấy lời hứa lúc trước đầu đều là mây bay...

Buổi tối, lúc nằm trên giường, cô nhận được tin nhắn của người cách vách.

- Tôi có cảm giác hình như mình đang trải qua khổ ải vậy?

- Đồng cảm, hehe.

- Nhưng mà cũng tốt, đã nịnh bợ được cha mẹ vợ.

- Thôi dẹp đi, đó là hành động lừa gạt thì có, ai là bố mẹ vợ anh chứ? Nếu bố mẹ biết thì không lột da em mới là lạ.

Vì để che giấu thân phận của mình, anh đã cơ trí trả lời toàn vẹn câu hỏi của hai bọn họ, bây giờ anh đang đi làm ở một công ty tư nhân, ngành giao dịch, liên quan đến cái ngành anh đang học trên trường..

- Bà xã à, anh muốn hôn em một cái.

Gì, người này bị trúng gió rồi hả?

Còn chưa kịp phản ứng, tiếng cửa bị đẩy ra vang lên “ken két”, cô thấy được một bóng hình quen thuộc đang tiến vào trong bóng tối.

Cô tức giận, nhẹ giọng quát: "Này, anh biết lịch sự là gì không hả? Sao lại không gõ cửa? Lỡ em không mặc gì thì sao?"

Người này cũng không để ý tới lời cô nói, trèo một mạch lên giường ôm lấy cô vào lòng: "Không phải anh sợ đánh thức ba mẹ đang ngủ hay sao? Còn nữa, sớm muộn cũng là bà xã của anh, sợ gì chứ?"

Cô ra sức đẩy anh : "Anh uống lộn thuốc à? Ai nói muốn gả cho anh? Anh bị trúng gió à?"

Tiểu Bạch hôn má cô một cái, ôm cô lắc lắc: "Bà xã, mới vừa rồi em cũng thừa nhận bố mẹ em là bố mẹ vợ của anh rồi còn gì, cũng đừng e thẹn nữa."

Liếc mắt xem thường: "Ít ba hoa giùm em, nhanh về đi, để cho ba mẹ nghe được không tốt đâu." Phòng của cô không mở đèn, lại âm ỉ kiểu này thì khiến người ta nghĩ bậy.

Anh lại chai lỳ chỉ vào mặt mình: "Hôn anh một cái thì anh đi."

"Này, làm sao anh không biết chấp nhận hả? Không phải mới hôn anh đó sao?"

"Tiểu Mỹ. . . Hôm nay em chưa có hôn anh đâu..." Làm ơn đi mà, lớn như vậy rồi mà còn làm nũng, ghê quá.

Hết cách rồi, cô vội đặt lên gò má anh một cái hôn, thúc giục anh về phòng của mình.

Ai ngờ khuôn mặt nọ đột nhiên quay qua, chạm vào bờ môi Tiểu Bạch, anh lại còn cười xấu xa nhìn cô.

Vốn ban nãy là chơi đùa với nhau nhưng cảm xúc bây giờ thì lại khác lạ.

Đêm tối yên tĩnh, chỉ che chắn bằng một lớp áo quần, trong nụ hôn nồng nhiệt khiến người ta tưởng tượng đủ thứ.

Anh dùng lưỡi gợi mở khiến cả người cô như hòa thành nước, yên ổn ở dưới thân anh cảm nhận.

Nụ hôn của anh lướt nhẹ nhàng qua cánh tai, cô có thể nhận thấy mọi sợi lông tơ trên người đều dựng đứng lên vì hưng phấn, ngón chân cô vì cảm giác khoái cảm này mà run rẩy nhè nhẹ.

Cái hôn chuyển xuống dưới, đi ngang qua từng tác da thịt trên người. Tay của anh thẳng tiến vào trong lớp áo mỏng, nương theo đường cong mềm mại đi lên trên. Và khi phát hiện cô không mặc áo ngực, bàn tay anh run rẩy vì sung sướng, hơi thở vì thế trở nên gấp gáp.

Một bàn tay khẽ đặt lên bầu ngực tròn trịa trắng nõn, đầu ngón tay vội chơi đùa đầu nhũ hoa hồng phấn, khiến hưng phấn nhất thời tăng vọt.

Cô không nhịn được khẽ ngân tiếng rên rỉ: "Ừ~~~" trời ạ, giết chết cô đi. . . Đưa tay che miệng lấy miệng mình, hận không tìm được lỗ chui xuống.

Cái đầu đang găm nhăm trước ngực cô chột nâng lên, rồi cúi người xuống chạm mặt cô. Trong bóng tối, cô chỉ thấy được một đôi mắt đầy hấp dẫn và gợi tình, không dè nén nhìn thẳng vào cô, khiến bản thân cũng phải nhìn lại, quên đi sự xấu hổ cần phải tránh né anh. Anh khẽ kéo tay cô ra, một lần nữa nếm mùi vị đôi môi cô.

Lần này, không còn là cái hôn nhẹ nhàng, mà trong nó ngập tràn kích thích. Một cơn sóng như vô tình trào dâng trong cơ thể cô vậy, cô giống như một ngọn hải đăng bị sóng nhấn chìm, rất nhanh, môi lưỡi quấn quýt không đủ thỏa mãn cơn động tình của một người đàn ông.

Đôi môi anh rời đi môi cô, rồi ngậm lấy đầu nhũ hoa cách một lớp áo.

Lần này quá mức đột ngột, khiến cả người cô cong lên, nơi cách lớp quần áo đang bị nhăm nháp khiến cô khó nhin, cô để nó kê sát miệng anh. Cứ nghĩ là sẽ đỡ hơn nhưng càng khó chịu. Cơ thể giãy giụa, lại có sự chờ mong, giống như muốn phá kén.

Ngón tay thon dài đẩy từng cúc áo ra. Bộ ngực chột được giải phóng, lồ lộ trước mặt người đàn ông. Rốt cuộc đầu lưỡi và bầu ngực đã không còn gì ngăn cản. Lưỡi anh chuyển động quanh đầu ngực, rồi lập tức liếm láp nó như một món ăn ngon, khiến nó dựng đứng lên vì khoái cảm.

Một lần nữa không biết vì sao ngực cô hô hấp không thông.

Ga giường bên dưới người bọn họ rồi rầm. Lòng cô đang hoảng loạn, không còn cách nào khổng chế nó ngừng lại.

Có một âm thanh mơ hồ bảo: Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi...

Có thể không? Được chứ?

Bóng tối trong đêm mang theo vô số thứ hấp dẫn mọi người phạm vào cái lỗi Adam và Eva đã từng trải qua.

Chưa bao giờ có giây phút nào như thế này, cô thấy bản thân mình thật nhỏ bé và yếu ớt.

Giống như một con bướm không biết đây là mộng hay mơ, nước chảy bèo trôi, không thể khống chế được năng lực, chỉ có thể đi theo người ta lên Thiên Đường hay xuống Địa Ngục mà thôi.

Và cuối cùng, giống như hết cơn bão táp, người đàn ông tạm dừng lại.

Tiểu Bạch tựa đầu vào cổ cô thở hắt hên, hung hăng ôm lấy cô trong ngực, bình ổn lại hơi thở. Cô có thể cảm nhận được trái tim đập điên cuồng và mạnh mẽ của anh, như muốn ép vỡ cả người cô ra. Rốt cuộc, anh cũng bình ổn lại sau khi ôm ấp cô hết lần này tới lần khác.

Mặt không đổi cài nút áo và chỉnh sửa quần áo lại cho cô. Rồi lật người nằm ngửa bên cạnh.

Thành thật ra mà nói thì chưa từng có giây phút nào giống như lúc này, mãnh liệt đến nỗi giờ đây cô có thể chắc chắn rằng, anh là một người đàn ông đúng nghĩa. Đủ để khiến cô hòa tan vì anh.

Nhịp tim rối loạn vẫn đang trong giai đoạn phục hồi, trong lòng lại biết rõ ràng, nếu như lúc này anh muốn thì chắc cô...cũng thuận theo. Chỉ là, đây cũng không phải thật. Nếu anh và cô không có tương lai thì sao?

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Bạch lên tiếng trước: "Xin lỗi em. . . . May anh tôn trọng em mới dừng đúng lúc...đáng lẽ em phải ... đẩy anh ra"

Anh trai à, anh. . . Như vậy như vậy. . . . Em lại. . . . Như vậy như vậy. . . . Có thể đẩy được à?

Anh ngồi dậy, khẽ vuốt mặt cô: "Được rồi, anh đi đây, ở lại nữa thì anh không giữ được chính mình. Ngày mai, bọn mình đi trượt tuyết được không?"

Cô ngoan ngoãn nhìn anh: "Ừm."

Giờ phút này, vừa im lặng vừa ấm áp, anh lẳng lẳng tựa vào trán cô, khẽ hôn một cái: "Ngủ đi, ngủ ngon."

Rồi xoay người rời đi.

Chương 30: Bữa Tiệc

Tối hôm qua cả đêm đều khó ngủ, vất vả lắm mới thiếp đi được, trong đầu cứ liên tiếp hiện lên những chuyện chưa làm xong. . . Chuyện, vừa tròn 26 tuổi, lần đầu tiên cô nằm mộng, thật sự khiến cho người ta xấu hổ muốn chết luôn ấy. Nếu Tiểu Mễ mà biết được, đoán chắc lại bảo “Mộng xuân mà chẳng có tí vết tích nào” cho coi.

Đều do cái tên Tiểu Bạch chết tiệt kia! Không có việc gì đi kích thích người ta không biết? Lại đi quyến rũ thiếu nữ con nhà lành.

Trời đã lên đỉnh đầu cô mới tỉnh lại, rồi mới phát hiện ra rằng. . . Đã là buổi trưa. Ba mẹ đều đang bận rộn trong nhà bếp, Tiểu Bạch thì lạch bạch đi theo ai đó. Người này...dậy từ khi nào đấy?

Ngó thấy cô, tay chân Tiểu Bạch lúng ta lúng túng không biết đặt chỗ nào cho phải. Vẫy vẫy tay, cười khan: "A, Chào buổi sáng."

Âm ừ trong cổ: "Ừ, Chào buổi sáng."

"Gì mà sáng với sớm hả? Cũng trưa trệt rồi đấy, thế mà con còn bảo dẫn người ta đi chơi đấy? Giờ này thì sao hai đứa đi trượt tuyết đây? " Âm thanh phát ra từ cuống họng mẹ trực tiếp dội vào màng nhĩ cô.

Chết tiệt, trượt tuyết!! "Sao mọi người không gọi con?" Cô hướng về người đang đứng bên trái mình nói.

"Quên, mình cũng vừa mới dậy thôi." Ánh mắt lia qua lia lại cũng đã ngược lại, nhìn kỹ thì, cũng biến thành gấu trúc như nhau rồi.

"Vậy làm sao bây giờ??" Chỗ trượt tuyết ở ngoài thành phố, lái xe đi thì phải mất hai giờ, hơn nữa buổi chiều thì đóng cửa lúc 4 giờ.

"Không bằng. . . Hôm nay đi dạo chung quanh đây chút rồi về đi. Mang mình đến chỗ cậu từng tới đi, ví dụ như trường trung học hay tiểu học gì đấy cũng được."

"Chỗ đó có gì đẹp đâu cháu." Tính mẹ chính là như vậy, ai nói gì bà cũng đều xen ngang. "Mấy trường học chỗ đó không có gộp lại thành một. Mà con bé này lúc còn học lại là thành phần cá biệt của trường, đừng bảo nó dẫn con đi qua đó, sau khi tốt nghiệp nó còn chưa có ghé qua đấy kìa." Này, có phải mẹ mình không đấy, ai lại đi nói xấu con mình trước mặt người ngoài cơ chứ.

Điện thoại vang lên, mặc kệ cuộc trò chuyện hăng say của hai người, cô chạy vào phòng khách nghe điện thoại.

"Alo?"

"Cô Mạc Tiểu Mỹ, dạo này hơi vắng lặng quá nhỉ." Lại là anh bạn trai Cổ Dật Nam lâu ngày không gặp.

"Không phải để tôi nghỉ phép vài hôm ư? Tôi cũng đâu có suy nghĩ rằng do ai đâu."

"Chắc cũng không lệch đi đâu, nhưng mà mẹ tôi sẽ cho rằng đã chia tay rồi đây."

Vốn dĩ chia tay rồi được không. . . .Cô nhìn kỹ nhà dưới. Quay đầu nhìn trong phòng bếp, lại đụng ngay ánh mắt Tiểu Bạch đang hướng về mình, trong lòng hoảng hốt, vội vàng mở to cặp mắt.

"Ừ, tôi có một bạn học đến thành phố Z chơi. Cho nên mấy ngày nay không để ý đến anh cho lắm. Hôm nay này, tính đi chơi khu trượt tuyết lại quên mất tiêu."

"Vậy tốt rồi, bảo anh bạn đó tới đây ăn cơm đi, tôi mời khách cho. Thế thì mẹ tôi cũng chẳng đi lo cái vấn đề chia tay của chúng ta nữa đâu." Giọng điệu Cổ Dật Nam rất bắt mắt dĩ.

"Chuyện đó. . .Mẹ tôi đang làm cơm, tôi phải đi phụ giúp. Nếu không. . . Hôm khác được không?"

"Tôi đã đi ra ngoài rồi. Giờ cũng không biết đi đâu, hay là tôi tới nhà cô ăn chực một bữa nhé?"

Cô vội vàng quay lưng đi, bịt kín ống nghe, nhỏ giọng nói với người đầu dây bên kia: "Chuyện đầu năm anh quên rồi hả? Anh tới nhà tôi ăn cơm không phải tìm đến cái chết hả? Chẳng lẽ so với việc ba mẹ tôi thay nhau đánh chém thì việc mẹ anh cầu nhau không tốt hơn sao?"

"Trên thực tế là mẹ tôi "cắt cử" tôi lần nữa đây này, trực tiếp đến nhà em ra mắt, còn dẫn theo một đồng lớn quà tặng. Cô à,

mòng một tôi tự thân đến cứu em, em phải cứu tôi một lần chứ. Mẹ tôi cần nhần mấy ngày nay rồi đây.

Còn nói, hôm nay không xong xuôi chuyện này thì không cho tôi về nhà đâu. Tôi phát điên rồi này."

Trời ạ, chuyện gì thế này. . . "Nếu không. . . Hay nói hôm nay bọn tôi ra ngoài trượt tuyết nên không có ở nhà?"

Làm ơn đi mà! Tiểu Bạch vẫn còn ở đây, nếu hai người gặp nhau thì tôi biết làm thế nào đây?

"Hôm nay thật sự không được, bạn tôi vẫn còn ở nhà. Anh mà đến ra mắt thì cả thế giới đều biết tôi sắp gả đi đây."

Thương lượng nửa ngày cũng không có kết quả, cô không thể làm gì khác hơn là ra đòn sát thủ: "Dù sao tôi cũng mặc kệ, ngày nào anh tới cũng được nhưng hôm nay thì không được. Chờ ban tôi đi rồi thì tôi ra ngoài với anh lúc nào cũng được. Mẹ gọi ăn cơm, anh tự mình giải quyết đi!" Trục tiếp cắt đường dây.

Cúp điện thoại, cô dùng vẻ mặt đau khổ tới phòng bếp, thức ăn cũng đã bày xong: "Điện thoại của ai mà mờ ám thế con, còn nói chuyện cả ngày nữa?" Mẹ ai oán nói.

Cô do dự nhìn Tiểu Bạch một cái, quyết định đổi chủ đề: "Không ai cả đâu mẹ, bạn bè ấy mà."

"Nói bậy bạ, lần đó bạn con gọi điện không phải con nói chuyện oang oang lên đấy à? Có phải là Cổ Dật Nam không? Đúng

phải không?"

Ngất. . . Mẹ à. . Ngài quả nhiên là Như Lai Phật Tổ mà. . . .
Con đây là Tôn Ngộ Không cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay
của mẹ. . . .

"Gọi nó tới nhà mình ăn cơm đi con. Thằng nhóc này mấy
ngày nay chẳng gọi điện đến đây gì cả." Tay không ý thức đâm
đâm chiếc đũa, cô chợt dạ nhìn Tiểu Bạch một cái, thì thấy anh
nhìn lại, sợ đến mức cúi cái đầu xuống. Còn mẹ cô cứ ở bên lái
nhải hỏi chuyện Cổ Dật Nam riết.

"Anh ấy. . . bảo. . . Muốn tới nhà gặp mặt mẹ à. Con. . . bảo
hôm nay không có thời gian nên bảo anh ấy ghé hôm khác rồi."
Pằng một tiếng, bà mẹ già đập cái rầm lên bàn ăn.

"Ai bảo không có thời gian hả? Mặc chỗ nào mà không có thời
gian hả con? Con làm vậy không khiến người ta ghét à? Tiểu Bạch
có đây thì sợ gì? Tiểu Bạch cũng không phải là người ngoài. . . .
Đúng không, Tiểu Bạch con không ngại đúng không? Được rồi kìa.
. . Con nhìn đi khách người ta còn không để ý, con còn bảo thời
gian không có làm gì chứ. Nhanh, đi gọi điện cho nó đi, bảo qua
nhà mình ăn bữa cơm. "

"Mẹ ~~ lúc này cũng mấy giờ rồi? Người ta không chừng ăn
cơm rồi mẹ à." Tự nhiên gây chuyện.

"Đề anh ấy đến đi, mình cũng muốn gặp bạn trai của Tiểu Mỹ
một lần! Không phải bảo đẹp trai hơn mình sao?" Tiểu Bạch lại
dám quạt gió thổi lửa với mẹ cô.

Dưới sự uy hiếp trắng trợn cô phải buộc mình đi gọi điện thoại cho Cổ Dật Nam.

Thừa dịp thời gian ba mẹ trở về phòng thay quần áo, cô liền hướng mắt ra hiệu với Tiểu Bạch, nhưng anh lại chẳng để ý đến cô.

Rốt cuộc cô chọc phải ai thế hả? Mẹ nó.

Mười phút sau, chuông cửa vang lên.

Nhưng người mở cửa đầu tiên lại là Tiểu Bạch.

Cửa mở ra, người trong người ngoài đều sửng sờ.

Chính cô ở phía sau nhìn rõ mặt của Tiểu Bạch này, tuy cố gắng giữ vững nụ cười nhưng trên mặt là xanh là hồng thay phiên nhau trở hoa. Ôi, cô biết rồi, chuyện xấu với cô thì chẳng thấy đâu, chuyện xấu với anh thì nhiều vô kể.

Vội vàng vọt tới cửa, nhận lấy đồ trong tay Cổ Dật Nam, nhìn anh chàng ngoài cửa cũng không ổn, cô lên tiếng giới thiệu: "Đây là. . . Là bạn tôi, Tiểu Bạch." Rồi chỉ vào Cổ Dật Nam: "Còn đây là Cổ Dật Nam." Sau đó kéo hai tên này vào nhà.

Hai vị "đàn ông cao kều" khí thế mười phần đứng ngay giữa phòng khách nhà cô, lập tức có cảm giác diện tích căn phòng nhỏ đi mười phần, còn nóc nhà hình như không đủ cao để chứa chấp hai người họ. Mồ hôi rơi. . . Áp lực quá... Cổ Dật Nam không ngừng bắn ánh mắt về phía kia, cô hiểu ý trong đó là "Bạn học của cô. . . .

Là con trai à? . . . Còn là một trai đẹp. . . ? ?" Xi, bảo cậu ta là bạn học của cô chẳng ai tin, lại còn trẻ nữa chứ.

Mà lúc này cô và Cổ Dật Nam lại chìm trong sự khinh thường của Tiểu Bạch, không khí càng thêm lạnh. Đôi mắt nhỏ hẹp của Tiểu Bạch chứa toàn hàn băng ngàn năm.

Cũng may ba mẹ thay quần áo nhanh, hồ hởi bước ra phòng khách, giống như Đại hội sư Hồng Quân mà cầm lấy bàn tay Cổ Dật Nam: "Tiểu Cổ này, sao lâu vậy không tới nhà bác chơi hả con?" Lâu? Không phải mấy ngày trước mới đến à? "Đều do Tiểu Mỹ nhà bác không hiểu chuyện gì cả, sau này con đừng để ý đến nó làm gì, trực tiếp gọi cho dì là được, ngày nào cũng tới ăn cơm đều được hết con ạ."

Gì thế. . . Nếu tất cả mọi người coi thường con, vậy con có thể đi ăn cơm trước được không? Con còn chưa ăn cơm đâu này.

Tám đủ chuyện trên trời dưới đất một hồi cũng xong, mọi người rút cuộc cũng đi tới bàn cơm. Giờ cô mới nhận ra rằng, lần này ăn cơm không được ngon rồi đây.

Vốn đang cầm cúi vả cơm vào miệng, cô lại bị mẹ đánh một cái lên ót: "Đúng là chỉ biết tự mình ăn hả con? Không biết mời khách à?"

Khách? Cô hướng về phía hai tên đang mắt to trừng mắt nhỏ. Khách có hai người, vậy mời ai mới đúng nhỉ?

Dĩ nhiên là cô hiểu rõ ý của mẹ rồi.

Bất đắc dĩ gấp một miếng cá bỏ vào chén Cỏ Dật Nam, coi như là làm cảnh, cô vui đầu tiếp tục ăn. Lại cảm nhận được ánh mắt khó chịu của một tên khác. Làm ơn! Cô diễn trò thôi mà, lúc ở bên ngoài đâu có làm vậy đâu.

Nói đến diễn trò, cái tên Cỏ Dật Nam này luôn luôn chuyên nghiệp hơn cô. Từ lúc ăn cơm đến bây giờ, anh ta đã gấp thức ăn cho cô vô số lần, còn cố ý dùng giọng điệu “thân thiết” nói: "Ăn nhiều chút đi, em nhìn em đi này, gầy quá. Nhất định bình thường không ăn cơm ngoan ngoan rồi" Con mắt cô xém chút nữa rớt xuống, cầu xin anh đấy, diễn trò cũng phải biết ngó xem lúc nào tốt chứ. Không thấy quả bom hẹn giờ bên người cô hả?

Cũng may Tiểu Bạch cũng biết chọn thời điểm, sau khi ngồi xuống rất ít nói, trừ con mắt đang lảng trí cô ra thì cũng không làm chuyện khác ví dụ như mấy động tác ngâm thơ kiểu "Gấp thức ăn so tài". Cô vốn cũng muốn gấp thức ăn cho anh, nhưng nhìn một bàn đầy đồ ăn thế này, cô không biết anh thích ăn cái gì. Phải nói rằng, cô thực sự không hiểu rõ về con người này, không xứng đáng với nghĩa vụ làm “bạn gái” của anh.

Nghĩ tới chuyện ngày mai anh sẽ phải đi khỏi thành phố này, giữa hai người. . . Có lẽ sẽ phải kết thúc. . . Lòng của cô lại...

Không nhịn được nhỏ giọng nói với người bên cạnh một câu: "Anh cũng nhiều ăn một chút đi, ngày mai sẽ phải lên máy bay rồi" Cô có thể cảm thấy, sông băng hòa tan trong nháy mắt.

"Tiểu Bạch là bạn của Tiểu Mỹ hồi nào vậy? Anh cũng học Học Viện Âm Nhạc à?" Không biết có phải nghe thấy lời nói của cô với Tiểu Bạch, Cổ Dật Nam đột nhiên đặt câu hỏi.

"Không phải, anh ấy không học âm nhạc". Liếc tên nào đó cứng ngắc người ngay tức khắc, cô vội vàng nói tiếp: "Anh ấy là. . . em trai bạn thời đại học của tôi . . ., học hệ kinh tế."

Mẹ cô đứng lúc cảm thấy hứng thú với cái chủ đề này: "Gì? Cậu ấy là em trai của ai?"

Cô. . . Bi thống mà nhìn về phía Tiểu Bạch, quả nhiên anh chạy đi đâu cũng không thoát nổi số mạng làm em trai mà."Khu Tiểu Mễ, là em trai của Khu Tiểu Mễ". Trời ạ, yêu Tiểu Mễ chết mất, đến mức nói dối cũng nhớ mỗi tên cậu ấy mà. Nhớ tới bạn Tiểu Mễ khéo mồm khéo miệng của mình, đừng nói làm chi cũng thấy phong cách hai người này có cùng điểm chung.

Mẹ vội vàng gấp cho Tiểu Bạch một miếng: "Ôi, thế nào không nói sớm hả con, con bé Tiểu Mễ ta đã thấy qua rồi, đáng vẻ rất được đấy. Phải công nhận dòng giống nhà mấy đứa tốt thật ấy. Đáng vẻ Tiểu Mỹ nhà chúng ta ngày càng mất giá mà." Mẹ thân ái, lần trước ở trước mặt Cổ Dật Nam, mẹ bảo con vô cùng xinh đẹp đấy nhé.

"Anh Cổ mới thăng chức phải không? Nghe nói cũng ở thành phố G à?" Giọng điệu Tiểu Bạch lại trầm ổn kiên định.

"Đúng, tôi tự mình mở công ty ở G, khoa học kỹ thuật Nhất Phi. Đang ở. ."

"Có phải ở trên đường Nam Đại phải không?"

"Ừ, cậu biết?"

"Tôi biết chứ, tôi cùng bạn mở công ty ở trên đường đó. Có thấy qua bảng hiệu của công ty anh". Gì? Tên nhóc này nói dối cũng có bài bản nhỉ.

Cổ Dật Nam hình như cũng có hứng thú: "Cậu cũng làm về IT sao? Về sau có cơ hội thì hợp tác với nhau nhé". Nói xong liền rút danh thiếp trong ví ra, "Đây là danh thiếp của tôi, xin chỉ giáo nhiều."

Tiểu Bạch cũng đề đưa xuống, móc ra một tấm giấy: "Đây là danh thiếp công ty của chúng tôi, xin chỉ giáo nhiều". Trong lời nói đều mang kiểu cách người làm ăn.

Cô đoạt lấy tấm danh thiếp, mân mê trong tay:

Công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân - Tổng giám đốc Tiểu Bạch...

Chiếc đưa rơi xuống đất vang tiếng loảng xoảng.

Chương 31: Quân Tử Động Khẩu Không Động Thủ

Từ mừng bốn tết, chính xác là vào ngày thứ tư, Tiểu Bạch vinh dự được trở thành bạn trai cô, thời gian từ bây giờ đến khi Tiểu Bạch của cô rời khỏi thành phố sẽ bắt đầu đếm ngược. Mặc dù hôm nay có chút chệch đường ray, nhưng sâu trong lòng cô vẫn luôn hi vọng—— và quý trọng một ngày tốt như hôm nay.

Trên bàn ăn, người đã trưởng thành thì tiếp tục tự nhiên ăn, người ấu trĩ thì mặt cứ tiếp tục đen sì, tất cả, hình như chẳng liên quan gì đến nhau. Trò hề này, chỉ cần họ không đánh nhau, thì đã coi như là kết thúc tốt đẹp rồi.

Ngày mai, Tiểu Bạch sẽ phải rời khỏi thành phố Z. Kết thúc này sẽ là một dấu chấm to, và cách vẽ dấu chấm như thế nào, là cả một vấn đề. Nghĩ tới đây, nội tâm cô không khỏi hỗn loạn lung tung. Cô đã từng đặt ra một lời thề với chính mình, cô muốn dừng cảm yêu thêm lần nữa, nên mới đồng ý hẹn hò với Tiểu Bạch. mấy ngày nay trải qua chuyện tình yêu mà giống như chuyện khôi hài, nhưng tình cảm của cô không giảm bớt chút nào.

Anh giống như một ngọn lửa cháy bùng bùng, thu hút tình yêu trong tim cô, sau khi hai người ở chung một chỗ thì, giống như mở ra một cửa sổ tràn đầy sắc màu rực rỡ, làm cô hiểu, thì ra, yêu nhau cũng có thể giống như vậy, như cá gặp nước, tự do tự tại. Với cô, Tiểu Bạch vừa là bạn vừa là người yêu, nên cô thật sự không thể tự nhiên, khoảng thời gian trước anh vừa đến, trong nháy mắt lại sắp rời đi, không để lại một chút dấu vết.

"Tiểu thư, xin em lau nước miếng đi được không~~" Âm thanh hài hước vang lên bên tai cô. Cô giương mắt mới phát hiện, tất cả mọi người trên bàn ăn đều giận dữ trợn mắt nhìn cô. Á. . . Đã xảy ra chuyện gì? Cô nhìn Tiểu Bạch một cách nghi ngờ. Ai ngờ anh lại thành thoi uống canh, thần sắc có vẻ rất tốt.

Hả? Không phải vừa rồi mới nghiêm mặt tối đen đây sao? Làm sao thoi tiết lại đột nhiên thay đổi rồi?

Cổ Dật Nam buông chén xuống, nói: "Chú dì à, thật ra con còn có công việc, con sang đây chính hỏi thăm mọi người một chút. Thật xin lỗi, con phải đi trước rồi, mọi người cứ từ từ ăn đi ạ". Ôi? Anh ta muốn đi ư? Chẳng phải lúc nãy còn nói buổi chiều không có việc gì sao?

Ba mẹ cô xua xua tay, nói: "Không sao con cứ đi công việc đi, những người trẻ tuổi như con nên lấy sự nghiệp làm trọng. Điều là do Tiểu Mỹ nhà chúng ta không biết lễ phép, con đừng để bụng nhé". Sau đó đẩy cô đi về phía cửa: "Con bé đáng ghét này, còn không mau tiễn người ta."

Trong lòng cô như được nói lỏng. Phù, trò cười này cuối cùng cũng kết thúc.

Cô yên lặng đi sau lưng Cổ Dật Nam xuống lầu, rõ ràng chuyện này là do cô làm ra nên giờ không thể sống được mà! Bây giờ cô không biết phải nói như thế nào, bảo Cổ Dật Nam đừng oán giận cô thì không được, nói xin lỗi chuyện vừa rồi thì lại không có gì sai để mà xin lỗi, thật sự trong lòng cô bây giờ ngàn loại cảm xúc, cứ quay mòng mòng trong đầu cô. . . .

Cổ Dật Nam đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, khiến cô trực tiếp đụng phải lưng anh ta ở ngay cầu thang. Lỗ mũi của cô. . . "Xin anh nếu dừng lại thì phải nói một tiếng được không. . ." Nước mắt nước mũi đều quệt trên quần áo anh ta!

"Tiểu Mỹ, cái người Tiểu Bạch đó, không phải là bạn học của em đúng không?" Giọng nói của Cổ Dật Nam nghe không có vẻ gì là nghi ngờ, mà là khẳng định chắc chắn luôn rồi.

"À? Không phải, là em trai bạn học của tôi thôi. . ." Cô vừa nói vừa bịt mũi xuống cầu thang. . .

"Anh chàng đó. . . Là bạn trai em sao? . . . Hay là. . . . Người theo đuổi?"

Sao anh ta lại nhìn thấu như vậy? "Không phải đâu, nếu là bạn trai, sao tôi còn nhờ anh chịu tội thay làm gì."

Trong nháy mắt cả hai đã xuống tới vườn hoa ở dưới lầu. Cổ Dật Nam dừng lại, nhìn cô: "Tiểu Mỹ, hai chúng ta vốn chỉ có quan hệ hợp tác, em không cần phải gạ tôi. Tôi vừa rồi mới thấy. Anh ta thích em, em cũng vậy. . . Thích anh ta lắm, đúng không?" Ánh mắt Cổ Dật Nam dịu dàng, lại vô cùng nghiêm túc.

Cô đã quên mất, đây là một người từng trải, về mặt tình cảm, anh ấy đã qua Thiên Sơn Vạn Thủy. "Hừm. . . Tôi cũng không biết. . . Có lẽ là không. . . Nhưng chúng ta cũng không thích hợp. . . Cho nên, tôi cũng không nghĩ được, có muốn chấp nhận một tình cảm mà không biết liệu có kết quả hay không." Cô nâng cằm dè lên nóc xe của anh ta "Thành thật mà nói, đối với tôi chuyện ngày xưa đã

ảnh hưởng rất nhiều. Tôi cũng đã 27 tuổi. . . Có khả năng hay không, tôi thật sự rất nghi ngờ."

Anh đi tới dựa sát vào cửa xe, hướng mắt về phía cô: "Có gì cần tôi giúp một tay không?" Cho nên nói, đôi lúc trưởng thành như một loại sức mạnh, khiến cho lòng người trở nên bình yên hơn. Nhờ ánh nhìn này của anh, cả một ngày nay cô hoang mang rối loạn, bây giờ lại có thể ổn định trở lại.

"Tôi cũng không biết. . . Tôi muốn nói là. . . Cái gì tôi cũng không biết. . . Anh có thể cười vì tôi còn quá ấu trĩ. . . Nhưng, tôi thật sự không biết mà. . ."

Cổ Dật Nam vươn tay, vò tóc cô rối tung loạn xạ, giọng nói tràn đầy... tình yêu của người cha?! "Không biết ư. . . Nhìn em, tôi bỗng thấy được tôi của năm đó. Trẻ tuổi, kích động, xấu hổ, hoang mang. . . Tuổi trẻ thật đẹp mà!"

"Nhưng. . . Tôi không còn trẻ chút nào cả. . ."

"Thế nào mới là không còn trẻ? Tiểu Mỹ của chúng ta, xem ra, trông vẫn khá giống với học sinh cấp 3 đấy. ." Những lời này. . . Là đang khen sao. . Sao cô lại cảm thấy kì lạ như vậy. . .

"Được rồi, người “bạn trai” như tôi cũng chỉ là bia đỡ đạn, có phải bây giờ tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình phải không, hả?" Nói xong anh liền mở cửa xe. [dhienzdabnilefquyedon](#)

"Ê, đừng mà!" Cô nhanh chóng nắm lấy cánh tay anh ta: "Chúng ta đã thỏa thuận rồi đấy, trước khi nhập học, phải giả vờ

yêu nhau. . . Anh không thể đổi ý đâu. . . Chuyện này. . . và Tiểu Bạch không liên quan tới nhau! Là giao ước của hai chúng ta!"

Cổ Dật Nam buồn cười nhìn chăm chăm vào cô đang quán quanh tay của mình: "Được được, tôi không có định đổi ý. Tôi chỉ nói là bây giờ, có thể đi được hay chưa?"

Mồ hôi. . . Bây giờ thôi hả. . . Sao anh không nói rõ chứ. . .

"VẬY CŨNG TỐT. . . Anh đi đi. . . chiều nay tôi sẽ gọi điện thoại cho anh. . ." Cô nghĩ là có thể tìm người trò chuyện một chút . . .

"Nói chuyện để làm chi, không nỡ rời xa anh trai à?"

"Không có. . . Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh. . . Lúc sau rồi nói . . . Nghĩ tới việc mẹ tôi sẽ ngồi nghe ngóng . . . Anh đi nhanh lên đi".

Cổ Dật Nam ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về hướng ban công nhà cô, anh vẫy vẫy tay, mặt mỉm cười. Anh không đi, chẳng lẽ cứ để người ta nhìn lén mãi à?

Cổ Dật Nam chột vỗ lên bả vai cô, rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên trán của cô.

Á. . . Tình huống này?

Về mặt Cổ Dật Nam lại trở nên kỳ lạ, anh ngồi lên vị trí của người lái xe: "Mau quay về đi, nếu không đi lên, anh chàng tiểu soái ca kia không chừng sẽ chạy theo giết tôi luôn đấy"

Tôi đi! Cái tên xấu xa này, tự nhiên lại chọc ghẹo mình...

Cô đi lên lầu với một tâm trạng đầy sức sống, như thường lệ mẹ cô vẫn cầu nhàu không ngớt: "Cái con bé đáng ghét này, lúc ăn cơm thật không biết bị gì, Cổ Dật Nam nói chuyện với con mà con cũng không để ý. Con nói xem rốt cuộc con nghĩ gì vậy hả?"

Ba cô cũng hùa theo: "Đúng vậy đó, ba thấy thằng nhỏ Cổ Dật Nam này thật không tề. Con như vậy chẳng lẽ phép gì cả, may là người ta không giận. Lần sau hẹn người ta đi uống rượu đi, thử xem tử lượng của nó như thế nào, nếu như qua trót lọt, năm nay ba có thể cùng chàng trai đó uống rượu mừng rồi. BAL-ABALA. .
."

Ôi, thật là không có cách nào để sống yên bình trong căn nhà này mà. Cô chạy ào vào phòng bếp, một tay kéo lấy Tiểu Bạch đang rửa chén, hô to một tiếng: "Ba mẹ làm việc đi, con mang Tiểu Bạch ra ngoài chút!" Nói xong cô liền chạy ra khỏi cửa chính.

Bây giờ đang là mùa đông ở thành phố phương Bắc, thật ra phong cảnh cũng không có gì đáng nhìn. Cây khô—— xơ xác, khắp nơi đều khô héo. Đi xuống dưới lầu, trong khi cô đang do dự có muốn lái xe hay không, thì Tiểu Bạch đã đi về phía vườn hoa.

Chợt nghĩ đến cái danh thiếp vừa nãy, cô không nhịn được lại quay sang anh, muốn làm cho ra lẽ: "Này! Đừng nói với em, anh thật sự là ra đời trong gia đình giàu có đấy nhé? Em sẽ coi thường anh. . . ." Người con trai vừa nãy còn quan tâm chăm sóc cô giờ cứ

như đã biến mất. Kể từ sau khi cô vào nhà, anh ấy, cũng chẳng thém nói câu nào, hướng chỉ là để ý đến cô.

"Hừ~~ bề ngoài như vậy thôi. . . . Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. . . Nếu như em muốn lãng phí thời gian để nhập vai như vừa rồi, thì anh sẽ không ngăn cản em đâu". Không biết có phải do cô hoa mắt hay không, trong nháy mắt đường nét trên khuôn mặt Tiểu Bạch có vẻ như rất dịu dàng, sau đó những đường nét ấy lại biến mất—— vì anh bất chợt xoay đầu sang hướng khác.

"Em không nỡ ư? Để anh xem. . . Em chỉ mong sao anh đi sớm thôi chứ gì". Chồng à, chẳng lẽ anh không biết khi nói chuyện phải để ý ánh mắt của người khác sao?

"Em. . . Dĩ nhiên . . . là rất muốn quý trọng ngày cuối cùng này. Nhưng ai ngờ. . . Chuyện sẽ xảy ra như vậy đâu chứ. . . Cũng không phải do em gọi Cổ Dật Nam tới nhà."

"Mà anh thấy em cũng lưu luyến anh ta không rời đây thôi." Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô, ôi, ánh mắt này, thật âm u khiến cô sợ hãi: "Sao lại lưu luyến không rời . . . Đó là do mẹ em muốn em phải tiễn người ta. . . Dù sao em và anh ấy cũng là cộng sự, em không thể không biết phép tắc được. . ."

"Hôn. . . Cũng là phép tắc phải làm ư?!" Thì ra người ở trên sân thượng nhìn xuống, là anh à?

"Ôi, đó chỉ là đùa giỡn thôi. Anh ta nhìn thấy anh trên sân thượng, nên cố ý đùa anh đó mà". Ha ha, anh đúng là đang ghen thật rồi.

Tiểu Bạch không nói lời nào, giận dữ giẫm lên mặt sàn phía trước, còn đầu bộ dạng bình thản như lúc nãy?

"Anh có thể cảm thấy . . . Anh ta rất thích em."

Á, làm ơn đi, sao hôm nay mấy người đều nói cảm thấy người khác thích cô. Mặc Tiểu Mỹ cô, lúc nào thì thành mặt hàng được mọi người tranh giành chứ?!

"Cái gì chứ, anh ấy có người trong lòng rồi. Chẳng qua bọn em chỉ giúp đỡ lẫn nhau mà thôi."

"Nhưng hình như ba em rất thích anh ta, còn nói năm nay hai người phải kết hôn nữa mà"

"Ôi, sợ cái gì, đến lúc đó bọn em sẽ giả bộ chia tay là xong. Bọn em chỉ muốn tránh kỳ nghỉ đông này nên mới thân thiết với nhau thôi. Chẳng lẽ anh hi vọng em sẽ đi xem mắt à?"

"Nhưng anh ta hôn em." Xin anh đó, sao cứ vòng tới vòng lui rồi lại trở về chuyện này?!

"Đúng, anh ấy hôn em, những gì em nói lúc nãy là lý do đó, phải như thế nào thì anh mới thôi giận đây hả thiếu gia?"

Cuối cùng người này cũng dừng lại. Anh nghiêng đầu, mím môi rồi nhìn cô. Anh chỉ vào mặt mình: "VẬY. . . Em hôn lại anh... anh sẽ không giận nữa."

Giọng điệu anh nghe rất ngây thơ, còn có chút nhõng nhẽo! "Người bạn nhỏ, năm nay anh mấy tuổi rồi?~~" Cô vươn tay bóp hai bên má của anh, mềm thật mềm, giống như kẹo bông: "Hình như có ai nói không muốn làm em trai ấy nhỉ. . . Sao trong nháy mắt lại như con nít trong nhà trẻ rồi?"

Trong phút chốc, cô thấy hoa mắt, hai tay lập tức bị kiềm hãm, vẻ mặt Tiểu Bạch mới vừa dịu đi một chút bỗng nhiên lại trở nên nghiêm túc. Gay go rồi, hình như cô lại đụng đến điểm mấu chốt của anh. Anh ra sức hôn một cái lên má cô, nói từng chữ "Vợ à, em không nên thử thách tính nhẫn nại của anh". Nói rồi anh đẩy cô ra, mặc cô đứng ngẩn ngơ ở đó, rồi sải bước đi từ hướng dưới lầu nhà cô đến bãi đậu xe.

Mẹ nó, không thể như vậy! Ở phía sau cô tức giận bậm môi cố gắng đuổi theo: "Này! Quân tử động khẩu không động thủ, anh so sức lực với em, thì còn gọi gì là đàn ông!"

Ở phía trước Tiểu Bạch chợt dừng lại, nghiêng đầu, khước miệng giật giật: "Em cho là anh sử dụng tay, chứ không phải miệng à?!"

Thừa dịp cô còn đang ngẩn ngơ, anh đoạt lấy chìa khóa xe, ngồi sẵn vào trong.

"Hôm nay anh sẽ lái. Bắt đầu từ bây giờ, anh muốn chúng ta có một buổi hẹn 24h thật hoàn mỹ!"

Chồng, anh biết đường sao?!

Chương 32: Chưa Xong Còn Tiếp

Trên đời này vốn không tồn tại cái gọi là "buổi hẹn hò hoàn hảo", huống chi chuyện này còn xảy ra ở hai người siêu cấp không thể tin tưởng được. Cho nên, khi hai người bọn cô cùng nhau đi chơi, vốn đã tưởng tượng họ sẽ giống như mọi cặp đôi khác, đi dạo phố, xem phim, ăn cơm, không biết vì sao, mọi chuyện luôn tiến triển một cách quái dị mà hòa hợp.

Ví dụ như, khi đứng trước một cửa hàng bách hóa tổng hợp, bé gái bán hoa nói với Tiểu Bạch: "Anh trai ơi, mua bó hoa này tặng cho chị ấy đi, chị ấy thật là xinh đẹp, hai người thật sự trông rất xứng đôi".

Tiểu Bạch một tay ôm chầm cô, hỏi cô bé: "Em gái à, em thử đoán xem, so với chị này anh lớn hơn bao nhiêu tuổi? Nếu đoán đúng thì anh mới mua hoa."

Bé gái e ngại nhìn cô và anh hồi lâu, sau đó run rẩy đưa ra hai ngón tay: "Lớn hơn hai tuổi? Đúng không?"

Tiểu Bạch miễn cưỡng xoa nhẹ lên tóc cô bé: "Em gái rất thông minh! Vậy em đoán thêm chút nữa, chị này bao nhiêu tuổi rồi, đoán trúng thì anh sẽ mua ngay hai bó hoa của em~~"

Bé gái ấy bĩu môi: "Vậy nếu em đã đoán đúng mà anh vẫn phủ nhận thì sao?"

Cô cười vui vẻ, chẳng lẽ lấy chứng minh thư ra cho bé gái này xem?

Tiểu Bạch thật đúng là ngây thơ, nghe vậy liền kéo cô đi, giọng dọa bé gái bán hoa: "Vậy coi như, em gái không đoán. . . thì một đóa anh cũng không mua."

Nếu cô và anh mà đi. . . Giờ cũng gần sang năm mới, người ta bán hoa cũng không dễ dàng gì, còn gặp phải người mua hoa khó tính như thế này. Thật tội nghiệp cho cô bé quá . . .

Khóe mắt cô bé ấy chợt rướm nước, tủi thân nhìn cô, sau đó lại do dự đưa ra hai đầu ngón tay: "Em đoán chị 20 tuổi, đúng không?"

Cô tính quay đi! Con nhóc này sao lại nói cô hai mươi tuổi cơ chứ?!

Mà cái tên Tiểu Bạch điên khùng này, tự nhiên lại hài lòng đến thế, thẳng tay mua hết tất cả hoa của người ta, quay đầu sang cô hả hê nói: “Thấy không, không chỉ có một mình anh có đôi mắt mù quáng ~~”

Bé gái ấy khi vừa nghe anh nói sẽ mua hết hoa, vốn rất vui vẻ cảm ơn ông anh đã cứu khổ cứu nạn mình, sau đó lại nghe anh chê mình ngốc, liền tủi thân rơi nước mắt...

Ví dụ khác, khi đứng trước cửa rạp phim.

Anh sử dụng thẻ sinh viên của mình để mua hai vé được giảm nửa giá tiền. Lúc cùng nhau đi vào, Tiểu Bạch kéo cô, hả hê nói: “Thấy không, ở đây cũng không có ai nghi ngờ em có phải học

sinh hay không. Cho nên, không phải người dân trên toàn thế giới này không nhìn ra, mà là chính bản thân em, quá ngây thơ rồi.

. . . . . Cô quay đi! Cái người này, lại muốn chứng minh điều gì đây!

Thêm một ví dụ nữa, khi mua quần áo. Để chứng minh cô "không bị hồng mắt" là ngốc nghếch cô nương, cô một mực thử đồ thật kỹ càng, phải mang đậm phong cách của người phụ nữ trưởng thành.

Nhưng không ngờ chỉ toàn được người bán hàng mời vào khu vực bán áo thun T-Shirt . . . và quần jean.

Cuối cùng, cô phát hiện một cửa tiệm có một chiếc áo len khoác ngoài là đồ đôi. Cô mua ngay không chút do dự, lập tức thay ra, vẻ vang đi ở trong cửa tiệm khiến mọi người xung quanh đều chú ý.

Cô đâm đầu đi liền bắt gặp hai học sinh cấp 3 . . . màu trắng và xanh đan xen với nhau trong bộ đồng phục học sinh . . . hình như . . . Bộ đồ cả hai người đó và cô đang mặc có điểm giống nhau. . . .

Cô không nói gì chỉ nhìn về hai người họ, Tiểu Bạch lắc lắc đầu: "Anh cảm thấy, đi cùng với em, nhân phẩm cũng biến thành hồng luôn mà. . . ."

Được rồi, đây chính là buổi hẹn hò của cô và anh, đặc biệt—— đây là buổi hẹn hò "mò mẫm". Nhưng cô lại cảm thấy nó rất hoàn hảo.

Vậy nên, đôi lúc cô cảm thấy mình thật đáng bị coi thường. Còn nhớ rõ thời gian trước kia, khi cô đi chơi chung với Tô Nham, anh ấy thuộc chòm sao Xử Nữ, nên luôn sắp xếp tất cả mọi thứ không chê vào đâu được, cung phụng cô như công chúa, nhưng cô lại cảm thấy không chân thật chút nào. Giờ đây, ngay cả đi với một học sinh kì cục trong lớp này cũng cảm thấy lãng mạn, mọi người nói xem, có phải cô điên rồi hay không?

*****

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng cô có chút nặng nề. Trong khi cô và anh không để ý, kim đồng hồ đã quay một vòng rồi lại một vòng, cũng không trở về chỗ cũ, thời gian cứ trôi đi như vậy, tất cả mọi thứ sẽ nhanh chóng kết thúc.

Thời gian bên nhau ngắn ngủi như vậy, còn không gian thì dài như thế.

Đường phố vào đêm yên lặng đến đáng sợ. Hình ảnh từng chiếc đèn đường cứ tà tà đứng ven đường, không ngừng lùi về phía sau.

Bình thường cô và anh nói rất nhiều, nhưng giờ phút này, lại nhìn nhau chẳng nói gì.

Trong xe khô ráo bao nhiêu, trong lòng ẩm ướt bấy nhiêu. Thời tiết bây giờ mà có tuyết rơi thì tốt biết mấy.

Anh chợt đặt tay lên tay cô. Trong nháy mắt cô liền thấy ấm áp, khoe mắt đột nhiên ươn ướt.

"Chúng ta đi ra ngoài đi" Tiểu Bạch cất lời, nói rõ ràng.

Cô không dám nhìn lại, đành phải để xe dừng ở ven đường, bước xuống.

Tiểu Bạch nắm thật chặt tay của cô, đi từ từ về phía trước.

Ban đêm ở phương Bắc thật lạnh mà cũng thật yên tĩnh, thở ra một hơi toàn là khói trắng. Đi chưa được mấy bước, chân cô đã đông cứng mất rồi. Trong lòng vốn là hỗn loạn ảm ướt đầy nhu tình, giờ đây bị gió lạnh thốc vào người, tỉnh táo được phần nào.

Cho nên nói, hãy cố mà sưởi ấm hoài niệm— khát vọng, khó mà giữ mãi được, phải thế nào mới giữ vững dáng vẻ cứng cáp này chứ, đúng không...

~~Tiểu Bạch hoàn toàn không để ý cô đang bỏ cuộc giữa đường, cứ thế nói: "Em có còn nhớ lần đầu tiên anh công em không?"

"Nhớ. Khi đó chân em bị đau, nên đích thân anh công em lên thẳng lầu năm."

Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, một bóng dáng cao lớn hiện ra trước mắt cô: "Lên đây đi, hồi tưởng lại một chút. Chúng ta sẽ phải quay về trường học, phải tận dụng mọi cơ hội"

Cô nghe lời, dựa vào tấm lưng quen thuộc, cảm nhận từng bước chuyển động của anh.

Là lỗi của cô, không nên thả lỏng chính mình, để cho tình cảm này có cơ hội bắt đầu.

Là lỗi của cô, không nên tin tưởng bản thân, cứ nghĩ nắm lấy được, thì sẽ buông được.

Tình cảm không phải chiếc đồng hồ báo thức, ấn nút là nó sẽ ngừng.

Cô không thể buông bỏ một cách tự nhiên, làm sao bây giờ?!

Nhưng mà, cuộc sống của cô ở thành phố Z và thành phố G là hoàn toàn khác nhau. Ở chỗ này, hai người bọn cô có thể không chút kiêng kỵ ở bên nhau, nhưng thành phố G là nơi cô làm việc, ngày mai sau khi anh đi, tất cả mọi thứ sẽ trở lại vị trí cũ. Cho dù khổ sở đến đâu, cô vẫn phải dứt bỏ.

"Em gái cây xoài à, anh sẽ không buông xuôi" Hả? Tình huống này?!

"Em gái cây xoài, ha ha, cách xưng hô này, lâu lắm rồi anh không dùng" Đúng vậy thật. . . . "Anh còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp em anh liền nghĩ, cô bé này thật là khờ khạo, làm thế nào mà sống được cho tới ngày hôm nay cơ chứ. . . Ôi, đừng đánh anh mà. . .

Từ đó đến giờ, em luôn làm cho anh không nhin được mà vui vẻ. Mỗi lần gặp em, đều khiến anh nhin không được mà cười đến

phát khùng. . . . Anh thấy, dường như em là một “loài” mới, kì lạ, làm cho người khác nhìn không ra, mà không nhìn được muốn tìm hiểu.

Thế rồi lại không nhìn được, anh muốn chăm sóc em. . . Mặc dù em luôn nói, anh rất ấu trĩ. Nhưng anh thấy rõ được, muốn tìm một người trưởng thành hơn so với em, thật sự quá dễ dàng. Dù cho. . . Anh không có nhiều trải nghiệm cuộc sống như Cổ Dật Nam, nhưng chăm sóc em. . . cũng dư dả rồi.

Chuyện lần trước anh nói, là nghiêm túc. Có lẽ bây giờ anh chỉ có thể cho em vài ngày sống trong tình yêu. Nhưng anh sẽ cố gắng, cho em tất cả mọi thứ em muốn. Tháng 7, sau khi anh tốt nghiệp xong, anh sẽ chính thức theo đuổi em. Anh hi vọng đến lúc đó, anh có khả năng cho em mọi thứ". Nhịp tim của Tiểu Bạch đập mạnh mẽ, chạy xuyên qua phía sau lưng anh, chạm đến trái tim cô.

Mấy ngày nay trong lòng cô vốn nặng nề, nhưng nhờ mấy câu nói ngắn gọn này mà nhẹ nhõm hơn hẳn. Suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ, bị thương vốn không phải là phong cách của hai người.

"Thôi đi, anh theo đuổi em...sao lại chắc chắn rằng em sẽ đồng ý chứ? Anh cho rằng mình là ai hả. Nói không chừng, đến lúc đó em đã theo Cổ Dật Nam, rượu mừng cũng chuẩn bị xong rồi~~" - Phụ nữ ấy à, cái này gọi là hư vinh...

~~"Ừ hử, vậy anh sẽ đem "mấy tấm hình ướm át" của hai chúng ta đăng lên diễn đàn của trường, làm cho tất cả mọi người đều biết em là người phụ nữ của anh!"

Cô chết mất. . . Hai ngày nay cô bị bắt phải chụp chung với anh mấy tấm hình để đặt làm hình nền điện thoại. . . Lần này bị anh đánh trúng nhược điểm rồi. . .

"Này, trở về trường học chúng ta còn phải thực hiện ba điều quy ước từ lần trước đây. . Không thể làm càn đâu."

Tiểu Bạch dừng chân, thả cô xuống. Từ lỗ mũi anh phát ra một tiếng hừ lạnh lẽo, ôm lấy cô từ đằng sau, rồi hả hê cười: "Anh có dự cảm, “nghề nghiệp” bạn trai tạm thời của anh, sẽ rất nhanh thôi có hi vọng trở thành chính thức~~"

"Thôi đi, ngày mai anh đã đi rồi, vậy mà giờ còn ở đây nói mấy lời ngông cuồng này. . ." Đầu cô và anh dựa vào nhau, trời đông giá rét bỗng trở nên ấm áp hơn hẳn. . .

"Này. . ." Tên Tiểu Bạch ti tiện trở về rồi.

"Làm gì?" Chị hai cũng về rồi đây.

"Hay là. . . . Tối nay chúng ta đừng về nhà nữa. . . ." Mẹ nó! Có phải trong cái đầu lưu manh của anh ta chứa đầy phân hay không!!

Cô đuổi theo đánh anh suốt dọc đường!!

Đêm đó, cô và anh đương nhiên vẫn trở về nhà. Cả hai không hẹn mà cùng không đề cập đến chuyện xa cách nhau, chỉ cãi cọ, trêu đùa nhau mấy chuyện phiếm như trước đây, giống như sau ngày mai, tất cả mọi thứ vẫn sẽ tiếp tục như thế này.

Sáng sớm hôm thứ hai, trong quãng thời gian đưa Tiểu Bạch ra sân bay, hai người họ vẫn lẩm lờ không biết mệt, thậm chí so với bình thường cười nói nhiều như vậy càng thêm đáng ngờ.

"Này, cô bé, anh sắp đi rồi, vậy mà em cũng chẳng chịu nói câu nào dễ nghe với anh."

"Em sợ lên máy bay anh sẽ ói mất."

"Vậy anh sẽ mạo hiểm ói cho đến chết cũng được, miễn sao được nghe em nói mấy câu ngọt ngào thôi." Tiểu Bạch nhất quyết không tha cho cô .

Cô không nói được . . . không nói được. . . . .

"Này, nếu em không nói, anh sẽ hôn em nữa đấy."

Cô nghiêng đầu, hướng về miệng heo của tên con trai ti tiện ấy, dùng sức hôn! Đây, hôn thì hôn, ai sợ ai chứ?!

Á. . . Cô không cẩn thận nên bị trừng phạt rồi. . . Bị phản công nhanh hơn tối hôm qua nữa. . . Ở đây có rất nhiều người đi kiểm tra an ninh giữa các hành lang. . . . . Người đến người đi. . . Nôn. . . Sao cô luôn bị mất mặt thế này. . .

"Em, sẽ nghĩ tới anh chứ?" Đầu cô còn đặt trong lòng ngực anh, bên tai vang lên giọng nói của Tiểu Bạch, lời nói thoáng chút hi vọng, ngữ điệu nặng nề, khàn khàn. . .

Cô chống đỡ lên vai của anh, yên lặng gật đầu, khóe mắt chột trở nên ươn ướt.

Lúc sau cô đẩy anh ra, vỗ lên vai anh: "Được rồi, chị đây rất muốn tiếp tục hẹn hò với anh, người bạn nhỏ à, anh phải học hành cho tốt, tranh thủ lên máy bay đi!" Cô không dám nhìn lâu, một tay ôm qua anh, anh ấy cũng vỗ nhẹ lên bả vai cô, rồi cô xoay người, tự nhiên rời đi, không chút quay đầu lại.

Sau lưng cô chột vang lên giọng nói của một tên con trai đang cực kỳ tức giận: "Này! Cũng chẳng thềm hôn tạm biệt nhau ~~ Này!!"

Anh ấy cứ gào lên, làm ơn, mới vừa rồi chính ai hôn trời đất mù mịt không biết. . . . Người đi đường nghe thấy đều phải hoảng sợ đây anh có biết hay không. . . .

Khi đã bước ra đại sảnh chính của sân bay, điện thoại di động cô liền reo lên. Cô mở ra thì thấy ngay tin nhắn của người đó. Viết rằng:

"Chưa xong, còn tiếp~~

Tiểu Mỹ, anh sẽ quay trở lại ."

Chương 33: Cô Nhóc Xấu Xa, Hãy Đợi Đây!

Đây là trận tuyết rơi đầu tiên vào năm mới, sau khi Tiểu Bạch đi chỉ. . . Ba ngày.

Thật ra thì cô cũng không muốn nhớ rõ ràng như vậy, chỉ là mỗi sáng mở mắt ra, cô không thể nào kìm nén bản thân không làm một đề toán... rút cuộc . . tách khỏi trường học. . . Thời gian gặp nhau còn bao lâu....

Thật ra thì từ khi Tiểu Bạch đi, cuộc sống của cô cũng không có gì khác biệt với trước đây. Vẫn làm việc ở nhà, gặp gỡ bạn bè, đi thăm người thân. . . Vẫn đầy những chuyện bận rộn. Chỉ là, hình như ở thành phố này giờ đây tràn ngập bóng dáng Tiểu Bạch, luôn làm cho cô vô tình nghĩ đến: sớm biết thì đã mang Tiểu Bạch đến ăn ở nơi này. . . Lần sau phải cùng anh đi dạo tới nơi đó. . .

Thậm chí ở nhà cô cũng không chịu được, lúc không có chuyện gì làm, cô thường đi loanh quanh phòng khách một vòng —— mặc dù ga giường chăn nệm đã được thay mới từ lâu, tất cả dấu vết đều đã bị mất đi, nhưng cô vẫn không chịu đựng nổi. . . đây là nơi anh đã từng ở, tưởng tượng về mấy đêm ấy, nghĩ về anh, làm sao mà anh vượt qua được.

Cho nên, mừng chín này, khi tuyết mịn bao vây thành phố Z xinh đẹp thì ý nghĩ đầu tiên của cô là phải xuống chơi đùa. Ôi chao, tại sao lúc Tiểu Bạch đến chưa có tuyết rơi, nếu không. . . hai người họ có thể làm người tuyết, ném tuyết vào nhau, chắc chắn sẽ rất lãng mạn.

Đầu tiên, cô sẽ nhìn ra cảnh sắc phía ngoài cửa sổ rồi chụp thật nhiều tấm ảnh, nói cho anh biết: "Chỗ này của em có tuyết rơi, thật là đẹp quá phải không!"

Mấy ngày nay, hai người bọn cô không hề gọi một cuộc điện thoại nào, nhưng lại gửi tới gửi lui mấy chục tin nhắn. Có lúc, cô cảm thấy cô và anh giống như học sinh cấp 3, yêu sớm rồi sợ bị phát hiện, cứ cãi vã rồi lại nham nhở trêu chọc, cốt lõi là để che giấu cảm xúc thật sự của nhau. Tự lừa dối chính mình bằng cách nói với bản thân: lời hẹn ước với anh đã kết thúc, không có gì xảy ra cả. Nhưng suy nghĩ lại một chút thì cô đúng thật là đồ ấu trĩ.

Cô lôi kéo ba mình xuống dưới lầu đắp người tuyết, vẫn theo cách truyền thống, cô lấy cà rốt làm lỗ mũi, lấy cúc áo làm con mắt, lấy cây chổi làm cánh tay. Cô đứng bên cạnh người tuyết chỉ cao cỡ nửa người, giơ cao tay, khiến ba chụp được cho cô một tấm hình có nụ cười rực rỡ nhất từ trước giờ, giữa ngàn dặm người.

Về nhà ba cô nắm lấy bàn tay đã bị đông cứng của cô kéo đến phòng đọc sách để nói chuyện.

Vừa uống trà đạo, vừa trò chuyện về cuộc sống của cô ở thành phố G. An nhàn tự do. Sau đó ba cô chợt đổi đề tài, nhìn cô với nét mặt rạng rỡ: "Tiểu Mỹ của chúng ta quả nhiên đã trưởng thành, ba đang nói chuyện tình yêu của con đây". Cô biết rõ đây không phải giọng điệu hỏi thăm, mà là câu khẳng định.

Từ nhỏ đến lớn, ba là người hiểu cô nhất. Mặc dù không nhiều lời giống như mẹ, nhưng ba rất biết nhìn xa trông rộng, nói hai ba câu là có thể chỉ ra điểm yếu của cô.

Nhưng sau khi Tiểu Bạch rời đi, cô cũng không liên lạc với Cổ Dật Nam vài ngày rồi, ba cô làm sao có thể nhìn thấu được? Cô sờ thấy mặt mình có chút nóng lên, cô không nén được suy nghĩ, chẳng lẽ. . . Nhìn cô đang yêu rõ ràng như vậy sao?

Có vẻ như ba cũng không mong đợi câu trả lời của cô, nói thẳng: "Nếu con đã chọn được đối tượng tốt, thì tại sao không dám giới thiệu với cả nhà? Còn đi theo mấy người dì của con cùng nhau giỡn cợt, đi xem mắt cái gì. Làm cho ba với mẹ cứ nghĩ tình cảm giữa con và Cổ Dật Nam là chuyện tốt đấy."

Á. . . Mình đã nói cái quái gì chứ. . . .

"Ba luôn mặc kệ chuyện tình cảm của con. Nhưng ba không thể để con gả cho nhà nào cũng được, hôm nay hòa thuận, ngày mai lại tranh cãi. Tiểu Bạch đến nhà chúng ta hôm nọ, thật là em trai của bạn học con sao?"

Sặc, một ngụm trà thiếu chút nữa là phun ra khỏi miệng cô.

"Không. . . ơ phải . . . Bên ngoài ai cũng biết." Ôi trời, chẳng lẽ nói anh ta là học trò của mình sao?

"Như vậy. . . . Bây giờ cậu ta đang giao du với con với tư cách là bạn trai sao?"

Á. . . Chuyện này. . . . Nói như thế nào đây... "Không phải. . . . Ba. . . Không phải như ba nghĩ đâu, việc này. . . . Có hơi phức tạp một chút. . . ."

Cô đột nhiên cảm thấy, trà hôm nay, mang chút vị chát.

"Tiểu Mỹ à. . . Con trưởng thành rồi, ba cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào việc của con. Nhưng con cứ lung lay mơ hồ, không ổn định, ba rất lo lắng con sẽ chịu nhiều bất lợi. Có điều là, anh bạn đó còn rất trẻ mà đã làm tổng giám đốc, ba lo lắng cậu ta không phải con của gia đình bình thường. Nếu các con thật sự muốn sống chung với nhau, thì ba đoán chừng sẽ phải đi một đoạn đường rất gian khổ đấy".

Những lời ba cô nói như sấm bên tai. Hiện tại ba cô còn không biết thân phận thật sự giữa cô với Tiểu Bạch và vấn đề chênh lệch tuổi tác, vậy mà vẫn chỉ ra được, cô và anh, trong tương lai sẽ có một đoạn đường rất gian khổ phải đi. Vậy nên nếu ba cô mà biết. . . Chắc cũng sẽ không để cô đi con đường này đâu.

Tâm trí cô vốn được buông lỏng chột trở nên nặng nề . Đúng, trước giờ cô vẫn núp trong lớp vỏ cứng, không muốn đối mặt, giữa cô và anh, quả thật là không có khả năng. Sở dĩ cô cảm thấy con đường lúc này rất đổi hạnh phúc và thoải mái, chỉ có hai nguyên nhân. Thứ nhất, cô bị tình yêu ngọt ngào này làm cho đầu óc trầm mê, không quan tâm đến các vấn đề thực tế khác. Thứ hai, đơn giản là cô không thật sự muốn cùng anh tiến tới. Không phải có người đã từng nói, cứ như vậy mà ở bên nhau, không màng đến thiên trường địa cửu, chỉ cầu sống hạnh phúc trong hiện tại sao? Bất kể cô lựa chọn thế nào, sau này cô vẫn sẽ hối hận.

Không quan tâm đến tình yêu vĩnh cửu, chỉ để ý đến những ngày tháng đã có với nhau. Mấy ngày nay cô đã hoang đường biết mấy, không phải đây chính là lời giải thích sao?

Nhìn thấu vẻ nặng trĩu của cô, ba liền vỗ vỗ vai cô, nói: "Đừng nản lòng. Chỉ cần là người con thích, ba đều ủng hộ con." Ba à, đó là bởi vì ba không biết rõ sự việc. . . "Anh chàng Cổ Dật Nam kia, nếu như con không thích, ba sẽ thay con từ chối cậu ta. Một đồng các dì của con, cả ngày cứ gọi điện thoại tới hỏi."

Cổ Dật Nam! Cho dù cô có chọn đi con đường này chẳng nữa, cũng không thể đối xử với người ta vô tâm như vậy. Cô vội vàng ngăn ba lại: "Xin ba đừng, ba à, con và Cổ Dật Nam hiện tại chỉ là bạn bè. À, thật ra thì giữa tụi con có một giao ước, đó là giúp đỡ lẫn nhau. . . Hừm. . . để trốn mấy chuyện xem mắt, ba, xin ba cũng đừng quản có được hay không..." cô không thể làm gì khác hơn là dùng điệu bộ nũng nịu này đối phó với ánh mắt không ủng hộ của ba cô.

Ba cô nặng nề uống một hớp trà: "Ôi, ba già rồi ~~ thật là không đuổi kịp tư tưởng của những người trẻ tuổi các con mà."

Cô liền ôm cổ ba mình thật thân mật: "Ba không già chút nào, chỉ là ba con kém hiện đại chút thôi!"

Ba cô đưa tay điểm nhẹ lên mũi cô, lắc đầu nói: "Đúng là đồ con nít! Mặc kệ con nói thế nào, ba vẫn không ủng hộ hành động lừa gạt cha mẹ của các con. Ba vốn cảm thấy thằng bé Cổ Dật Nam này rất chín chắn mà, sao còn cùng con diễn mấy trò lừa bịp người khác như thế này. Ôi, ba không được quản sao. . . ."

"Ba đừng nói với mẹ nhé, được không ba. . . ."

. . . . .

Tuy đã rời khỏi phòng đọc sách nhưng những lời nói của ba vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô.

Người có con mắt tinh đời liếc mắt một cái là có thể nhìn ra sự chênh lệch giữa hai bọn cô, tại sao, mỗi khi ở cùng Tiểu Bạch, cô lại quên mất những chênh lệch ấy. . .

Cô mở điện thoại di động ra, Tiểu Bạch đã hồi âm từ một giờ trước. Cô mới vừa gửi hình đi, thì đã bị Tiểu Bạch PS một tấm hình khác, trong tấm hình rất kỳ lạ, cả thế giới như bao phủ trong làn áo trắng, có người tuyết mập mập, đứng bên cạnh là một đôi trai gái đang nắm tay. Người nữ mặc chiếc áo lông, lỗ mũi đỏ bừng, người nam thì mang dép, mặc quần đùi, chu mỏ làm nũng. Chữ viết rằng: thật hạnh phúc.

Cô nhìn, lòng thầm nghĩ nên làm gì để đả kích tên ngốc ngây thơ này đây? Không nhịn nổi, cô liền trả lời anh: "Mặc ít như vậy, cởi trần trông cũng được lắm, trai đẹp à. . ."

Tin nhắn của cô được hồi âm lại rất nhanh: "Không thành vấn đề, để báo đáp lại, em cũng nên có qua có lại thì mới toại lòng nhau chứ?"

Tên háo sắc! Cô nhắn lại với vẻ căm hận: "Hiện tại em đang ở cùng Cổ Dật Nam. . . Anh muốn em giống như anh. . . phải cởi trần sao?"

. . . . Cô chờ nửa phút không thấy hồi âm, chợt có cuộc điện thoại trực tiếp gọi tới: "Này, cô bé! Anh mới rời khỏi có mấy ngày

mà em đã không thể chờ đợi, liền hồng hạnh xuất tường sao?!"
(hồng hạnh xuất tường: ngoại tình)

Có lẽ do nghĩ rằng cô và Cổ Dật Nam đang ở cùng với nhau, nên giọng điệu của tên con trai này tràn đầy đố kỵ.

"Ôi trời, hồng hạnh ở đâu? Tường ở chỗ nào? Anh tôi đa cũng chỉ là người đảm nhiệm cũ, quản lý em như vậy không biết xấu hổ sao?"

"Sao phải xấu hổ, anh không chỉ là người đảm nhiệm cũ, mà còn có thể tiếp tục đảm nhiệm, còn có thể đảm đương cả sau này nữa!"

"Hừm, giọng điệu lớn thật. Đáng tiếc là em đang uống trà với người sắp đảm đương thay anh, dự đoán có lẽ không lâu trong tương lai, nói không chừng người lớn không thể chờ sẽ đem ngay hôn sự của tụi em ra định đoạt đấy ~~" phụ nữ à, cái này gọi là —— là hư vinh.

"Em dám!" Người kia lập tức gầm gừ trong điện thoại: "Anh nghĩ cái mộng của em đang ngửa đòn rồi. . . Hừ, giỏi thì em đừng trở về đại học J nữa, chỉ cần em rơi vào trong tay anh thì . . . . hừm hừ~~"

Cô cố ra vẻ nghiêm túc, hắng giọng một cái: "Ừ. . . . Cái đó, phim sắp bắt đầu chiếu rồi, em vào trong đây" Trước giờ ai cũng nói cô tốt nghiệp ngành diễn viên. . . .

"Này, em vẫn thường xuyên đi xem phim với anh ta sao?"
Ngay tức khắc thanh âm cao lên tới quãng tám.

"Đúng vậy, dù sao khi gặp lại em sẽ bị anh đánh, vậy bây giờ em hưởng thụ cho tốt cái đã."

Âm thanh đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh. Cô gần như nghe được tiếng hàm răng nghiến vào nhau trong điện thoại.

Giọng anh lúng ba lúng búng, cuối cùng Tiểu Bạch cũng chịu khuất phục dưới uy quyền của cô: "Vợ à~~ anh sai rồi ~~ em không nên đi xem phim chung với anh ta~~!!"

Ôi! Còn nhõng nhẽo với mình ư?

"Không phải anh vừa mới nói, sau khi em trở về đại học J, anh muốn trừng trị em sao?"

"Ý anh muốn nói là . . . là anh sẽ giúp em dọn dẹp, ừ dọn dẹp ~~"

"Vậy thì tốt, lần này em trở về trường học, anh sẽ giúp em dọn dẹp nhé, dì Tiểu Bạch à~~"

"Vậy. . . . Được rồi. . . ." Giọng anh nghe sao mà phờ phạc.

"Cứ quyết định vậy đi, đến lúc đó em rất muốn biết kết quả làm việc của anh, làm không xong là không cho anh đi!"

Bỗng nhiên ở đầu dây bên kia xuất hiện một trận cười xấu xa:
"Em xem như là đang mời gọi anh sao?!"

Tên ti tiện! . . . . ."Thật nhàm chán, tóm lại anh có đồng ý không?!"

"Coi kìa! Dĩ nhiên. Mẹ nó, chỉ cần em không cùng tên ti tiện kia ra ngoài, thì em muốn làm gì cũng được."

Ha ha, những gì cô muốn nghe nãy giờ chính là câu này.

"Tiểu Bạch?"

"Sao?"

"Em muốn nói anh nghe một bí mật."

"Nói đi."

"Thật ra thì, nãy giờ em ở nhà một mình đây. Ngủ ngon nhá!
Bái bai ~~"

Cô tắt phụt điện thoại, ngửa mặt lên cười to! Cuối cùng cũng tìm được kẻ đùa cợt lại tên con trai này!

Nửa phút sau, tin nhắn của anh được gửi đến.

"Cô nhóc xấu xa, hãy đợi đây!"

Chương 34: Say Rượu

Kỳ nghỉ định kỳ lần này, đối với cô cũng chẳng có việc gì là không vui vẻ—— ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, đi dạo phố đến khi chân bị chuột rút. Tất nhiên, hội họp bạn học cái gì, cũng chỉ là tương đối thích thì mới tham gia thôi.

Cô có lời thề son sắt và cũng là minh chứng rằng sẽ không uống rượu, cô còn kiên quyết tự lái xe đến buổi gặp gỡ ở khách sạn ấy. Mở cửa bước xuống xe, mặt tiền khách sạn chưa gì đã lớn vồn mùi rượu.

Trường trung học, là khoảng thời gian tình yêu gì gì đó phát triển rất tốt, mặc dù sau này phần lớn mọi người đều mỗi người một nơi, nhưng chớp mắt một cái lại thấy tất cả trai lẫn gái đều đang ngồi một đám ở nơi này, nhớ năm đó, một số người từng chơi trò đóng giả là bạn gái, là vợ bé mập mờ các loại, vậy mà bây giờ, phần lớn đã trở thành chồng, thành bà mẹ trẻ.

Cả đám bạn trai gái khi gặp lại cô, lập tức không khí lúc đó chột náo nhiệt sôi động hẳn lên, ai cũng biết, năm đó cô chính là “chủ trì” của lớp—— cô chuyên môn nghịch ngợm, đi gây sự khắp nơi, chẳng học hành chút nào. Buổi họp mặt vào mấy năm trước cũng là do cô sắp xếp chứ đâu.

Cô còn chưa kịp nói với mọi người mình sẽ không uống rượu vì phải lái xe, thì ở chỗ cuối bàn chột xuất hiện một tên con trai bước đến: "Mẹ nó! Đồ rùa rút đầu! Tên nhóc chết tiệt, cậu trở về khi nào cũng không thông báo với chị đây một tiếng!" Người con trai này là bạn cô hồi cấp ba, là người bạn thân nhất của cô, nhớ

năm đó, lúc cô hay bị phạt đứng ở góc hành lang, thì lúc nào cô và cậu bạn đó cũng đứng chung với nhau. Trong cảm nhận của cô, những thứ tốt đẹp kia đều được gói gọn trong mùa hè, uống bia ăn dưa hấu gì gì đó, cô và người này đều học được cùng nhau.

Cô quan sát một chút, người con trai thuần khiết năm đó giờ đã trở thành—— mỹ nam rồi sao? Cô lại nhìn kỹ hơn, cậu ta đeo bông tai bên trái, eo nhỏ mỏng manh, mặt mũi trông rất điển trai, tóc tai chải cẩn thận tỉ mỉ. . . . Từ trên xuống dưới khắp người tỏa ra mùi âm ẩm của con nít. Chẳng lẽ, không khí ở nước ngoài, thật sự có thể làm cho con người ta thay đổi?

Cậu ta đánh một cú lên bả vai cô, mẹ nó, vẫn độc ác như xưa mà: "Nghe nói giờ thằng nhóc người làm cô giáo? Không ngờ lại là giảng viên đại học? Mẹ nó. . . . Tỷ đã nói rồi. . . . giáo dục Trung Quốc coi như hết thuốc chữa, không cứu được đâu. . . ."

"Hãy bớt nói nhảm đi, về nước cũng không liên lạc với ông đây, vậy là rõ ràng không xem nhau là anh em đúng không, nhất định phải phạt, nhanh, tự phạt ba ly đi!"

"Mẹ nó, tỷ tỷ cũng đã sớm biết, gặp lại thằng nhóc này sẽ chẳng có gì tốt cả, trừ việc uống rượu rồi lại uống rượu. . . ."

"Ông đây uống rượu cũng không phải do học từ mi sao, không được, tửu lượng tên này cao như vậy, bia hoàn toàn không ăn thua, đổi mau đi! Ở đây có Nhị oa đầu* không?!"

*tên một loại rượu của Trung Quốc, rất được ưa chuộng trong giới bình dân

Mất thấy khí thế hai người đã áp đảo cả đám nam nữ, vậy làm sao được? Thế nên tất cả mọi người đều tham gia đội ngũ của bọn cô, buổi học mặt bạn cũ quả nhiên đã biến thành—— hội nghị ép rượu. Ôi, là ai đã nói cô không được uống rượu cơ chứ?

Sau một hồi âm ỉ, cả đám người đã uống tương đối một lượng lớn rượu, bây giờ chia ra thành từng nhóm nhỏ, mấy người tụi cô năm đó cùng nhau nghịch ngợm phá phách, liên đều rời đi đến nhiều nơi bẽ thế. Đúng vậy, ở thành phố nhỏ này của cô, không có nơi phát triển tốt, chỉ có thôn xóm miền núi—— Cửa hàng thuộc loại lớn nhất ấy à, chính là quản lý một KTV.

Trong phòng, tất cả đều như người một nhà, mọi người cũng không chút kiêng nể gì. Mấy ly bia, vài chai Chivas, hát hò với đủ thể loại.

Cô ôm Triết Tử kia kêu rên: "Tên ngốc này, chị cậu đây đã có nhiều năm tình trường, giờ không cần thận đề sa vào lưới tình rồi. Giờ đây sa chân lỡ bước, tự nhiên lại vướng phải tình cảm mập mờ cùng một sinh viên, có phải là rất bi thảm hay không?"

Phải nói rằng chuyện uống rượu này, đúng là chỉ có bạn tri kỷ ba năm mới có thể mở lời, nâng cốc nói cười, cùng nhau uống, mọi việc coi như đều đã được giải quyết, thực tế, bọn cô không phải an ủi lẫn nhau, mà là—— để giải bày, bởi chủ yếu, không ai quan tâm đối phương nói chút gì. Triết Tử ôm ngược lấy cô, tiếp tục tỏ vẻ như cậu ta là người bi thảm nhất thế giới: "Bà chị à, hiện tại mình đang ôm cậu, nhưng cũng không có cảm giác gì. . . 5555, mới bảy năm, bảy năm không trở về, sao lại trở nên như vậy rồi?! 5555"

Cậu biến nha! Năm đó cậu ta đối với cô cũng không có cảm giác gì! "Bà mẹ thẳng nhóc con này, mình mà thay đổi nhiều như vậy ư? Cậu chửi ai vậy?!" [dhienzdabnilefquyedon](#)

Triết Tử không để ý tới cô, tiếp tục một phen vốc nước mũi rồi khóc lóc, con mẹ nó, mới vừa rồi cảm thấy toàn thân cậu ta có chút mùi vị thuốc nổ, giờ đây lại khóc lóc như hoa lê dầm mưa, chính xác là muốn cô nhìn thấy việc này—— đồ đàn ông đáng xấu hổ, giả dối. - "Chị, cậu biết không, nhiều năm qua mình cũng chỉ diễn giống như các diễn viên điện ảnh. Mình sống tinh khiết như một người đàn ông, đè nén bản chất vốn là “cong” lại. 5555555"

“Loảng xoảng”, đó là âm thanh của chai rượu bị rớt xuống đất. Nếu giây phút đó cô có mắt kiếng bên mình, đoán chừng cũng sẽ rơi tan tành dưới đất. Chuyện này. . . Tình huống này, Triết Tử cao lớn, hùng dũng và đàn ông như vậy. . . Tự nhiên lại cong, cuộc đời này, liệu còn có chuyện nào bì được với chuyện này sao? Tuy hình tượng Triết Tử quả thật phù hợp với đám hủ nữ YY tại cô, nhưng. . . Lần thay đổi từ bạn tốt thành chị em kiểu này, khiến cho cô. . . Hoảng sợ.

Cũng may mới vừa rồi Triết Tử ngồi bên cạnh cô khóc nức nở, lời nói không bị ai nghe thấy, nếu không, sẽ làm tan nát bao trái tim của những người phụ nữ. Xem ra trực giác của phụ nữ quả nhiên rất chính xác, hèn chi lần đầu tiên cô nhìn thấy Triết Tử liền cảm thấy có chút bất thường. Ôi, Triết Tử này eo thon mặt nhỏ, không biết cậu ta là công, hay là thụ. . . ?

Trong đầu cô bỗng nhiên nhớ tới tên đầy tớ Tiểu Bạch mặt trắng nõn nà. Bắt đầu nhớ tới mới biết, YY liên tục, rốt cuộc anh là

công hay là thụ. . . Xem ra tên khốn nạn và Triết Tử rất xứng đôi đó. . . . Ấc ặc. . . cô đang nghĩ cái kì cục gì vậy trời. . .

Tiểu Bạch, Á! Hình như hôm nay chưa gọi điện thoại đây. . . . Cô lật bao tìm điện thoại, hình như điện thoại đang reo? Cô ấn nút nghe, không thể ngờ lại là mẹ cô? - "Tiểu Mỹ? Mẹ với ba con. . . . ! @ ¥ % & . . . . . ?" Mẹ nó, ai đang hát vậy, nghe thật âm ỉ.

Cô bỏ tay Triết Tử trên cổ mình ra, lão đảo đi trong hành lang, mẹ cô không nhìn được, giọng cất cao quăng tám, cho dù là trong hành lang ở KTV, vẫn không giảm uy lực: "Mặc Tiểu Mỹ! Uống không ít đi?! Mẹ khẳng định con sẽ không nhìn được mà, vậy mà còn dám đảm bảo với mẹ?! Mẹ đã nói. . . . ." Ôi, mẹ cô cầu nhàu thật là phiền phức.

Cô không thể tiếp tục nghe liền cắt đứt lời cầu nhàu từ mẹ cô: "Mẹ, Triết Tử trở lại, không uống không được chứ sao."

" Cao Triết? Trước đây tên con đồ ấy học ở lớp tui con sao? Không được, mẹ phải gọi Cổ Dật Nam đi đón con, con và tên khốn kiếp này ở chung một chỗ, chắc chắn không có chuyện gì tốt!" Đúng vậy, trước kia mẹ cô rất hay quản chuyện bạn bè của cô, mẹ cô nói chung là, đối với những người anh em của cô, luôn có ấn tượng là—— bạn bè không tốt, luôn luôn có những ấn tượng không tốt. Chỉ là. . . . . Cô quan sát trong phòng một chút thấy cũng có một mảng lớn. . . . Lúc này cô thật sự rất cần người tới dọn dẹp phụ hiện trường tan hoang này, ai đến cứ đến đi. Cô báo địa chỉ số phòng với mẹ, rồi tiếp tục lại lão đảo trở về phòng.

Triết Tử tự nhiên ngồi trên quầy bar, hát 《sao em lại bỏ anh phải khổ sở một mình》 , cô còn nhớ, hồi đó cô còn cùng cậu ta

xem bộ phim này, sau khi kết thúc phim, cô còn tò mò về cấu tạo của cơ thể đàn ông. . . . Chẳng lẽ, năm đó cậu đã rất xúc động mà bước trên con đường làm thụ? Bước lên một chiếc ghế cao khác ngay bên cạnh, cô cũng giơ Microphone, cùng cậu ấy hát bài “Hoàng Phẩm Nguyên” này. Mặc dù không biết cậu đang nhớ đến người nào, còn cô . . . trong lòng lại nhớ nhung đến tuổi trẻ của chính mình, những ngày còn trốn tiết đi xem phim, uống bia ăn dưa hấu vào mỗi mùa hè.

. . . . . Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cổ họng cô sau khi hát đã trở nên khàn, lúc cô và Triết Tử cùng nhau hát 《chớp mắt một cái đã trôi qua ngàn năm》 không tìm được nhịp điệu chung nữa, thì giống như thần tiên, quân cứu viện—— Cổ Dật Nam cuối cùng đã tới.

Cô nhảy xuống khỏi chiếc ghế ở quầy bar, không ngờ lại ngã! Cô ngồi dưới đất cười một trận thoải mái, số lượng bạn bè còn lại của cô cũng không nhiều lắm chỉ vài người nam nữ, người kia liền giới thiệu: "Tôi là. . Cổ Dật Nam—— bạn trai trên danh nghĩa của cô ấy!"

Triết Tử nhanh nhẩu lại gần: "Chị à, đây chính là người ấy sao ——Người đàn ông nhỏ tuổi?"

Anh Quyên cũng làm vỡ mất miệng ly: "Chị, quả nhiên là thường thì không ra tay, nhưng đã ra chiêu thì luôn là mặt hàng loại tốt nhất."

Cô không giải thích được Cổ Dật Nam chỉ là bạn bè, giọng điệu anh hết sức nhấn nhay chịu đựng, nhìn tui cô như những kẻ

nghiện rượu: "Mạc Tiểu Mỹ, đêm hôm khuya khoắt lại bắt tôi thức dậy từ trong chăn, không phải chỉ vì em bị té ngã đấy chứ."

Triết Tử cười ha hả ở bên cạnh: "Ha ha, anh là người tấn công cô ấy trước à . . . Ha ha ha" Cậu ta ngay tức khắc bị Cổ Dật Nam trừng mắt một cái đến nói không ra tiếng.

"Oa, Tiểu Mỹ, người đàn ông của cậu thật hung dữ mà." Á, hình như là thế, cô cũng chưa từng thấy anh ta nghiêm túc như vậy, xem ra. . . Quả nhiên anh ấy đã rất bức bối khi phải thức dậy.

Cô nhe răng cười, đưa ra móng vuốt, vuốt vuốt trên mặt anh: "Ngoan nào, đừng nóng giận! Cùng chị đây hát một khúc, rồi chúng ta hãy về nhà, được không?!"

Vừa dứt lời, cô bước đến bàn chọn nhạc: "Cổ Dật Nam, anh tính hát bài gì?"

Cổ Dật Nam dùng một tay kéo cô rời khỏi chiếc ghế salon, hướng về phía mọi người nói: "Thật ngại với mọi người, Tiểu Mỹ uống nhiều quá, mọi người cứ tiếp tục, tôi đưa cô ấy về nhà trước." 555, cô không muốn. . .

Cô ra sức vùng vẫy, nhìn về phía Triết Tử kêu cứu: "Triết Tử, cứu mình! Mình không muốn về nhà! Triết Tử ~~"

Triết Tử cười cười với cô, cao giọng kêu lên : "Chị à, nhớ kỹ đó, cậu phải tấn công anh ta, chứ đừng để anh ta tấn công cậu, ha ha ha ha. . . ." Cả đám bạn cô ngã trái ngã phải trên mặt đất để tránh đường cho họ.

Cô bước ra ngoài mới phát hiện, cô để quên áo lông ở trong phòng rồi. Gió lạnh thổi tới mặt cô, kèm theo tuyết mịn, khiến cô phải rùng mình.

"Áo lông của tôi. . . ." Cổ Dật Nam đưa cô đến ngồi trên ghế salon trong sảnh lớn, anh ta liên tục làm nhảm bên tai cô không được đi linh tinh này nọ. "Ôi. . . Tôi cũng muốn đi. . . . Dẫn tôi đi với. . . . Tôi vẫn còn muốn hát. . . . Ea-son. . . . Anh cứ cho là tôi quá lời đi, nhấn mạnh cũng chỉ vì tôi rất ngu. . . ." Cô liếc chết năm lấy cổ tay Cổ Dật, chết cũng muốn cùng đi.

Trên người cô bỗng nhiên cảm thấy thật ấm áp, nổi hết cả da gà lên. . . . Ừm, đây nhất định là áo lông của Cổ Dật Nam. . . . Thật là nhớ áo ngủ quá. . . .

Cô còn chưa kịp ngủ, đã bị gió lạnh buốt thổi cho tỉnh người. Thật tốt, hóa ra bên ngoài vẫn còn tuyết đấy. Cô bỏ cánh tay của Cổ Dật Nam ra, cô hưng phấn chạy ào ra trời đất trắng xóa, "Nôn, tuyết sao, tuyết sao. . ." Cô vốc lên một nắm tuyết từ mặt đất, liền nhét vào trong cổ của Cổ Dật Nam.

Cổ Dật Nam không hề đỡ lực, liền bị cô nhét vừa vặn. Thật là chuyện đùa của con nít, nhớ năm đó, cô và Triết Tử vô địch thể giới về ném tuyết đó!

Á. . . Sắc mặt anh ta đen quá. . . Thật hung dữ mà. . . .

. . . Cô nhanh chân bỏ chạy . . . .

Ừ. . . . cô bỗng thấy trời đất nghiêng ngả. . . . Thật choáng váng. . . .

Không được. . . . Cô muốn ói ra. . . .

Thật không thoải mái, cô làm cho người khác rất không thoải mái.

Bản thân cô cũng có tử lượng nhất định, mỗi lần say rượu, cô đều muốn thề rằng về sau sẽ không bao giờ uống nữa.

Nhưng mà. . . . nhức đầu sau khi say rượu thì là chuyện bình thường. . . . nhưng toàn thân sao lại đau nhức như vậy, chuyện gì đã xảy ra. . . . ??

Ừ, cô nghiêng đầu muốn nhìn một chút xem đây là nơi nào, tự nhiên lại đụng phải bên cạnh một lồng ngực?

Mẹ nó. . . . Trong lúc đó ánh sáng điện não đồ liền phát huy tác dụng, các phân đoạn về loạt phim tình cảm máu chó cầu huyết mãnh liệt đồng loạt tuôn ra. . . . Không thể nào. . . . !!!

Đợi chút. . . Không thể nào, Cổ Dật Nam không phải người như thế. . . . Cô suy nghĩ để cho bản thân hồi tưởng lại mọi chuyện một chút. . . . Nhưng mà. . . người này từng đi du học ở nước ngoài về. . . Nên hình như có vẻ sống tương đối thoáng. . . .

"A~~" ngay lúc này, cô cũng không nên cao giọng gào thét như vậy...

~Ôi, hình như cô vẫn mặc quần áo . . . . . thế nhưng liệu anh ta đã cởi bỏ hay chưa?

Chẳng lẽ do cô say rượu đến mất hết lý trí. . . . Mạnh mẽ. . . . Anh ta. . . . ?

Cô cẩn thận từng li từng tí giờ chiếc chăn chỉ đang đắp nửa người lên. . . . Cô bùm mắt. . . . . Nhìn lên. . . . . rồi gào khóc, cô có mặc quần cụt. . . . may quá may quá. . . .

Nhưng mà, thật kỳ quái, mới vừa rồi giọng nói cô tru lên như một con sói, cô la hét như vậy mà anh ta vẫn không tỉnh? Vẫn còn có thể ngủ ư?!

Còn. . . Đây là nơi nào. . . Không phải là nhà ba mẹ Cổ Dật Nam chứ. . . . Đây mới vừa rồi chẳng phải là. . . . . ??

Lảo đảo, cô lại lảo đảo. . . . Sao cô vẫn chưa tỉnh hẳn?

"Đây! Cổ —— Dật—— Nam!!" Cô bóp mặt của anh ta, hướng về phía lỗ tai kêu to.

Á! Nóng quá?!

Gay go rồi! Không phải anh ta sốt lên chứ?! Cô đặt tay để lên trán của anh ta. Oa, thật sự rất nóng! Cũng có thể luộc trứng gà rồi!

Người này. . . Sẽ không hôn mê bất tỉnh luôn đấy chứ?! Cô đưa ngón tay đo hơi thở của anh ta, rồi suy nghĩ, có nên gọi 120 hay không đây?

Cái người trên giường, cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Phù, sắc mặt thật tốt hơn rồi!

. . . . . Phù phù, rầm.

Đúng vậy, cô đột nhiên ngã xuống giường.

Á. . . Cái mông của cô. . . tê quá.

Chương 35: Anh Là Của Em

Mắt Cổ Dật Nam mở to, vằn vện tia máu, giống như con quái thú nhìn chòng chọc cô cả nửa ngày, cô đau khổ che mặt, từ giữa kẽ tay liền tuôn ra một câu nói: "Quá đáng sợ."

Mồ hôi. . .Phía trước có mà phía sau cũng có, thế nào mà lại như vậy? Cô đứng dậy, đi vào phòng bếp để lấy cho cậu ấm đó ly nước uống... mặc kệ anh ta có bị tác động bởi âm thanh những chương ngại vật mà cô dẫm đạp hay không . . .

Ừm, đoán chừng đây là “tổ ấm” của Cổ Dật Nam ở thành phố Z, một phòng ngủ một phòng khách và phòng làm việc, căn nhà tuy nhỏ nhưng vật dụng đều đầy đủ, cô mới vừa tìm được cái ly ngay cạnh máy đun nước ở phòng bếp, thì bỗng nhiên thấy Cổ Dật Nam từ phòng ngủ chạy ra.

"Này! Anh phát sốt cũng nặng lắm đấy, nên đi lên giường nằm trước đi" Cô đưa nước cho anh ta, rồi kiểm tra toàn bộ mọi nơi để tìm thuốc.

Cổ Dật Nam ngồi trên ghế sa-lon, sờ lên trán của mình: "Sau này, cho dù có là ý trời bảo tôi phải đi quản lý em, tôi cũng nhất quyết không đồng ý. Em quá đáng sợ mà" Anh ta lắc đầu nhìn cô: "Mặc Tiểu Mỹ, em có khẳng định em đã 27 tuổi không? Ôi, cho dù có còn là con nít đi chăng nữa, cũng chẳng ăn nhằm gì so với em. Uổng công tôi còn giảng giải cho em nhiều đạo lý như vậy, không chừng cũng chỉ là “đàn gậy tai trâu”.

. . . . . Muốn nói tôi ấu trĩ thì cứ việc nói thẳng, sao phải quanh co lòng vòng giả vờ mắng tôi...

Theo chỉ dẫn của anh ta, cô tìm được mấy viên thuốc, còn đang cầm trên tay: "Này! Sao lại nỡ độc mồm như vậy~ anh giỏi thì đừng có mà uống thuốc tôi đưa, tôi đây rất đáng sợ, có thể độc chết anh đấy."

Cô nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 2 giờ chiều, nhìn bộ dạng anh ta như vậy, khả năng ra ngoài ăn cơm cũng không thể, lúc này cô không thể làm gì khác hơn là dùng chút ít tài lẻ của mình để có thể đầy bụng. Cũng may mắn là căn phòng của con người này tuy nhỏ nhưng đồ đạc lại rất đầy đủ, cô nấu nhanh mấy món linh tinh, coi hình dạng có vẻ khá ngon miệng.

Xem như trả ơn tối hôm qua anh ta tốt bụng chăm sóc cho cô. . . nên được rồi, bây giờ cô không cần hạ độc làm gì. . . .

Cô đang nấu ăn bỗng nhớ lại, rốt cuộc ngày hôm qua cô đã làm gì cơ chứ??, khiến người ta phải sợ như vậy rồi. Cô nhớ mang máng. . . Hình như Cổ Dật Nam lấy lại áo lông giúp cô. . . Sau đó tụi cô chơi ném tuyết. . . Tiếp đó cô lại ới ra một trận. . . lên toàn thân anh ta??

Cô bưng chén cháo đến trước mặt anh ta, giọng điệu đầy day dứt: "Cái đó. . . Ngày hôm qua. . . . Thật ngại quá. . ."

Mắt Cổ Dật Nam tràn ngập tia máu, hận thù nhìn cô chăm chăm: "Em đã nhớ ra chưa?"

"Thật ra thì. . . Tôi cũng không chắc chắn lắm. . . ."

"Ôi, coi như tôi phục em rồi, đảm bảo tôi sẽ không gặp ai, hay đưa con nít nào mà trẻ con hơn em nữa. Quả nhiên làm người tốt không dễ mà."

Cô mang chén cháo để xuống, bộ dạng như người vô tội: "Tại sao tất cả các người đều nói tôi ấu trĩ. . . . Chính tôi. . . . Dù cho có ở phương diện nào cũng rất trưởng thành đấy biết hay không. . . ."

". . . . Ví dụ . . . .?"

. . . . Cô chợt nói không nên lời.

"Ví dụ như đêm hôm khuya khoắt không về nhà, uống rượu say rồi ném tuyết vào cổ người khác, sau đó ới lên toàn thân người ta. . . ."

. . . . Cô nghe mà chỉ muốn chôn mặt vào chén cháo cho rồi. . .

Không xong rồi! Hơn nữa cô còn quên nói với người trong nhà?!! Cô nhảy dựng lên, chạy xung quanh tìm áo khoác. . . .

"Ôi trời. . . Áo lông của tôi đâu?"

"Chiếc áo đó chính em quăng ở phòng khách sạn rồi, nếu không sao tôi có thể bị cảm lạnh được chứ."

"Nhưng. . . Điện thoại di động của tôi để trong túi của cái áo lông đỏ! Tôi. . . .dám chắc ba tôi đang rất sốt ruột đây."

Cổ Dật Nam lạnh nhạt liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: "Tối hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho mẹ em. Mẹ em còn nói. . ." Nét mặt anh ta trông thật buồn cười: "Mẹ em còn nói, bác với ba em đã ngủ rồi, đừng để cho em đi về." Mẹ nó! Có người mẹ đối xử với con như vậy sao?! Mẹ có suy nghĩ nhiều quá về việc gả cô đi không đây?!!

"Cho tôi mượn điện thoại di động!" Cô cầm lấy điện thoại của Cổ Dật Nam, vội vàng bấm số điện thoại của mình. . . Không bị tắt máy. . . . Người bắt máy đầu dây bên kia chính là một tên con trai: "Mẹ nó, còn không chịu để tôi yên à, đã nói tôi với cô ấy không ở chung một chỗ!"

. . . . . Giọng nói này nghe rất quen thuộc. . . "Triết Tử?"

"Chị . . . . cuối cùng cậu cũng gọi tới. Tối hôm qua có kẻ điên nào đó liên tục gọi điện thoại cho cậu hỏi cậu đi đâu, phiền quá nên mình thẳng tay tắt máy, mới vừa mở máy lại, mình còn tưởng rằng lại là tên thần kinh đó!"

Á. . . . Cô cảm thấy hình như có chút linh cảm xấu . . . . "Cậu đang ở đâu vậy? Mình đến tìm cậu đây!" Cô lưu lại địa chỉ vào điện thoại, rồi quay đầu nhìn thấy mặt Cổ Dật Nam đang tái nhợt, lại cảm thấy không đành lòng. Cô quay đầu lại gọi điện thoại cho ba mẹ báo rằng mình vẫn ổn, sau đó cầm chắc điện thoại trên tay suy nghĩ không biết có nên lập tức đi tìm Triết Tử hay không. . .

Cổ Dật Nam dựa vào ghế sa-lon, nhắm mắt nghỉ ngơi: "Được rồi, em đi đi. Tôi biết em cũng không muốn nán lại. Một người đàn ông to lớn như tôi thì chút cảm vặt này có là cái quái gì. Hồi trước lúc còn sống ở nước ngoài, bệnh nặng hơn thế này cũng không ai biết mà cũng không chết được. Không có gì to tát đâu."

Cô nghe giọng điệu anh ta thật đáng thương, thật đúng là đã nếm qua nhiều khổ đau từ khi còn nhỏ mà.

Cô đứng lên lật chiếc chìa khóa trên xe: "Tôi cầm điện thoại theo, tiện thể mua cho anh chút thuốc luôn, tôi đang tìm xem có chỗ nào gần đây bán gừng hay không, lúc về sẽ chuẩn bị nồi canh gừng cho anh, anh đang bị cảm lạnh, ăn canh gừng sẽ khá hơn rất nhiều. Giờ anh cứ an tâm ngủ đi, tôi sẽ quay lại nấu cơm tối cho anh."

"Xe của em vẫn còn ở khách sạn từ ngày hôm qua, lái xe của tôi đi. Em biết đường sao?"

Tay cô đang tìm chìa khóa chợt dừng lại... Á... Cô là dân mù đường... chút nữa thì cô quên mất...

Cổ Dật Nam nhìn cô bằng ánh mắt sững sờ, bất đắc dĩ ngồi dậy mặc quần áo. "Đi thôi, em lái xe, tôi chỉ đường."

"Á. Á. Á..... Anh hai Cổ, anh thật đúng là người tốt, là người đầy tớ của nhân dân, xã hội~~~" Trong lòng cô cảm thấy rất biết ơn ân tình của anh ta mà không lời nào có thể miêu tả nổi!

Khóe miệng Cổ Dật Nam hơi giật giật: “Em chính là người do ông trời phái tới để khắc chế tôi đây mà” – Anh ta lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo khoác cho cô mặc vào, mở cửa dẫn đường.

Được rồi, người không được hoan nghênh như cô đây tỏ vẻ rất thất vọng....

Trên đường bọn cô không nói lời nào, sau đó Cổ Dật Nam là người cầm tay lái, anh lại lái xe chở cô đi, đi đến tiệm thuốc, chợ rau, khi trở về nhà anh ta thì trời cũng gần tối.

Có thể anh ta cảm thấy áy náy khi được cô phục vụ bữa cơm, uống thuốc, sau đó cô ngồi trên xe ô tô, về nhà. Lúc về, mẹ cô điên cuồng “phát thanh” về phía cô, thành ra cô phải nói Cổ Dật Nam bị bệnh, chính cô ở nhà anh ta để chăm sóc, mẹ cô còn nói muốn ngày mai cô phải mang cơm sang nhà để đưa cơm cho anh ta?!

Ôi... Còn có công lý nữa hay không!

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cô cũng được nằm trên giường của mình. Rốt cuộc... điện thoại cô sau khi được sạc pin cuối cùng cũng sáng lên. Vẫn không có cuộc gọi mới.

Cô do dự một chút, hay là gọi tới...

Tiếng “tút tut” đã ngừng, có dấu hiệu bắt máy ở đầu dây bên kia nhưng không ai trả lời.

“Này, Tiểu Bạch à?” Bàu không khí thật kỳ quái...

“Còn gọi cho anh làm gì? Chẳng phải em không thể chờ đợi được nên đã lựa chọn người khác rồi sao?”

Hả? Anh ấy đang nói cái gì?

“... Tôi hôm qua em uống nhiều quá... Điện thoại di động để quên ở chỗ của người bạn đó...”

“Đúng, sau đó còn về nhà của chồng chưa cưới đúng không?”
Giọng nói anh trở nên lạnh lùng.

“Cái gì? Chồng chưa cưới?”

“Mẹ em cũng đã hào hứng nói với anh, muốn mời anh tới ăn tiệc cưới rồi, không phải chồng chưa cưới thì là gì?”

Mẹ nó!!!.....

“Quả thật không có... Do ngày hôm qua em uống nhiều quá, còn nôn lên toàn thân anh ta... Thật sự không có cách nào để về nhà... Cho nên... Bọn em không xảy ra bất kì cái gì cả... Chỉ ngủ như chết thôi...”

“Ngủ cho đến tận bây giờ?”

“Không có, do em làm khổ anh ta nên anh ta bị cảm lạnh, lên cơn sốt nặng lắm, em... phải ở lại chăm sóc cho anh ấy...”

“Được rồi, anh cũng không hứng thú muốn biết chi tiết việc em ở cùng anh ta. Dù sao anh cũng không có tư cách gì không phải

sao. Giống như em nói, nhiều nhất anh cũng chỉ là món hàng hết hạn. Em có quyền lựa chọn của riêng em.” Tiểu Bạch lạnh lùng, làm người ta cảm thấy thật xa lạ. Mặc dù là lỗi của cô, nhưng vẫn khiến cho cô cảm giác... cay nghiệt.

“Tiểu Bạch, em gọi điện thoại cho anh, chính là không muốn anh hiểu lầm. Em và Cổ Dật Nam không có gì, anh phải tin tưởng em chứ.”

Cả hai im lặng hồi lâu. Rồi đầu dây điện thoại kia mới cất lời: “Anh tin em. Nhưng mà anh vẫn rất tức. Anh ghét bản thân vì không thể ở bên cạnh chăm sóc cho em, ghét chính mình vì ngay cả một tư cách bất kì để có thể ở chung với em cũng không có, ghét những người xung quanh luôn nói em đã tìm được một đối tượng tốt, nhưng người đó----- cũng không phải là anh!!” Sau khi gầm hét lên rồi, bây giờ đã bình thường một chút... ôi ôi... quả nhiên là cô bị coi thường mà....

“Anh rất sợ, sợ lần này rời đi, sẽ không còn cơ hội, không có cơ hội để em chờ anh tốt nghiệp, không có cơ hội cho chuyện tình còn dang dở của chúng ta, sợ sẽ giống như lời em nói, đến khi anh tốt nghiệp xong, thì em và Cổ Dật Nam cũng đã uống rượu cưới mất rồi...”

“Tiểu Bạch anh không nên nghĩ như vậy. Đây là lúc chúng ta cần phải thật trưởng thành.” Thật ra thì.... Cô.... Cũng rất sợ.....

Bên đầu dây điện thoại kia lại bật cười: “Chờ một chút, là ai đã nói ra những lời này? Em là người ấu trĩ nhất thế giới, sao giờ tự nhiên lại nói anh cần phải trưởng thành?” Ôi, cuối cùng anh ấy cũng bình thường lại một chút rồi.

“Này! Không cho anh nói em ấu trĩ nữa! Tại sao tất cả mọi người đều nói em ấu trĩ! Em cũng rất trưởng thành đấy anh biết không... !!”

Giọng anh chợt nghiêm túc trở lại: “Còn ai nói em ấu trĩ?”

“À... Việc đó....”

Tiểu Bạch ngắt lời cô “Được rồi, anh cũng không muốn biết. Xem ra có rất nhiều người cạnh tranh với anh! Em... Bao giờ thì trở lại? Anh... Ừ, có vài việc... rất nhớ em” Câu cuối cùng anh càng nói càng nhỏ dần, đến mức tiếng con muỗi bay vo ve xung quanh, cô cũng nghe được.

Cô sờ mũi một cái: “Ôi, em sẽ lập tức trở về, ngày mai. Còn nữa, việc này... Cổ Dật Nam sẽ đưa em về... Cho nên... Anh...”

“Được rồi anh biết rồi... không xuất hiện là được. Quả thật anh chính là người tình em bao dưỡng mà, không nhận ra sao...”

“Anh không phải gọi là Tiểu Bạch... là vẻ mặt trắng nhỏ* sao...”

*Mặt trắng nhỏ- Tiểu bạch kiểm, ý chỉ trai bao cao cấp, được các quý cô quý bà bao dưỡng làm tình nhân.

“Không thể ngờ là anh con tâm trạng đùa giỡn với em ở đây, sao anh lại phục em sát đất vậy nhỉ. Nếu là trước đây, đoán chừng

anh đã đến ngay thành phố Z và lôi tên Cổ Dật Nam kia ra đánh một trận rồi...”

“Xem ra trước đây anh rất bạo lực nhỉ...”

“Tất nhiên, từ trước đến nay tất cả các cô gái đều phải chạy theo anh đấy em biết không... Ai ngờ anh lại thua bởi một em gái cây xoài không đứng đắn này...”

“Được rồi, em gái cây xoài muốn nghỉ ngơi. Ngày hôm qua say rượu quá tưởng như hôm nay chết thật rồi...”

“Sau này, trừ anh ra, tuyệt, đối, không, cho phép, em, và, bất, kì, người, nào, khác, được uống... rượu! Có nghe hay không?”

“Á... Để em suy nghĩ một chút... Nói anh nghe, anh chắc chắn sẽ không muốn uống rượu với em đâu... Bởi vì... Ngày hôm qua... em đã chiếm lấy áo lông của Cổ Dật Nam, còn ném bóng tuyết vào cổ anh ta, sau đó nữa, lại nôn hết vào cả người anh ấy..... Khiến cho hôm nay anh ấy nóng sốt khắp người...”

“Ừ, đột nhiên anh cảm thấy trong lòng tốt hơn rồi đấy.... Anh rất vừa ý với em, quả đúng là bản lĩnh không tầm thường, cư xử quả không tệ!”

“Anh đúng là không có trái tim thông cảm chút nào...”

Chương 36: Tiệc Rượu

Hôm nay trở về thành phố G, thời tiết rất tốt. Cô trực tiếp hẹn Cổ Dật Nam gặp nhau ở sân bay, ban đầu dự định tự mình thuê xe đi, nào ngờ ba mẹ nhất định lái xe đưa cô đến sân bay. Kết quả, ở sân bay, trực tiếp diễn ra một màn—— phụ huynh gặp mặt.

Ở sân bay người đến người đi, một đôi trai gái lớn tuổi, đều xách hành lý, nhìn hai bên cha mẹ đi tiễn con gái đi hưởng tuần trăng mật, im lặng im lặng. Cô là một cô gái cha mẹ không yên lòng cũng thôi đi, đến cả mẹ của Cổ Dật Nam cũng lo lắng thân thể Cổ Dật Nam còn chưa khỏe liền lập tức lao tới thành phố G làm việc, nhất định bắt ba anh ta lái xe đưa anh ta đến sân bay. Cô rất cuộc biết vì sao lần trước Cổ Dật Nam nói không chịu nổi chính sách đàn áp của mẹ anh ta. Mẹ ơi cứu con, cái miệng này của dì, đâu chỉ đơn giản là bắn súng liên thanh, ai cũng ngăn không được. Cũng thật dễ hiểu vì sao lúc đó anh ấy quyết tâm muốn đi nước Mỹ. Cũng như lúc này, dì nắm lấy tay cô, vẻ mặt tha thiết: "Tiểu Mỹ, đến thành phố G, cháu phải chăm sóc nhiều cho Cổ Dật Nam nhà dì. Dì thấy nó chính là một người cuồng làm việc, hoàn toàn không biết yếu quý bản thân. Nếu cháu rảnh rồi, thì nhiều đi chỗ nó một chút, nấu nồi canh bồi bổ thân thể cho nó, chính cháu cũng muốn bồi bổ nhiều vào, cháu cũng rất gầy! Nếu không tương lai muốn sinh con lại khổ ~~" mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau rơi~~ đang ra sức hướng Cổ Dật Nam nháy mắt cầu cứu, mẹ cô cũng lại chạy tới vô giúp vui, nắm tay Cổ Dật Nam người ta, học dáng vẻ kia: "Cổ Dật Nam à, sau này sẽ phải nhiều hơn nhờ cậy cháu chăm sóc thật tốt cho Tiểu Mỹ. Tiểu Mỹ nhà dì, làm gì cũng lỗ mãng liều lĩnh, không hiểu khôn khéo, hơn nữa còn là người không đụng phải tường không quay đầu, rất dễ dàng bị người khi dễ, cháu phải thay

dì nhìn cho kỹ đứa nhỏ này, nếu không đứa nhỏ này mãi cũng không trưởng thành!"

Lúc nói câu "Chưa trưởng thành" này, Cổ Dật Nam, mỉm cười nhìn cô một cái, mẹ nó! Khuôn mặt lộ vẻ buồn cười, có ý gì đây! Sau đó, anh ta hết sức phối hợp cầm tay mẹ cô, "Cháu biết rồi, dì yên tâm."!!

Mẹ nó! Lần này, ai cũng đừng cứu ai, hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Không đúng, ba đâu? Ngoảnh lại, mới phát hiện, ba cô cùng ba Cổ đang trò chuyện rôm rả. Ôi chao, cho nên nói, đàn ông, không nhờ vả được

~~Cuối cùng lúc lên máy bay, bên cạnh người này lại thật sự không ngừng ho khan, aiii, chắc người này bình thường quá độc sức, bởi vì gánh vác rất nhiều, kết quả lần này một chút cảm vặt cũng làm cho anh ta không gượng dậy được, đoạn đường này cô thấy anh ta ho rất nhiều . . . . Ôi chao. . . . Cô là người gây ra. . . Đầu cũng không ngẩng lên được rồi. . .

Sau khi xuống máy bay, trợ lý của anh ta lái xe tới đón hai đứa, đáng lẽ Cổ Dật Nam muốn đưa cô về trường học trước. Nhưng trợ lý Tiểu Trương rất lo lắng tối nay anh ta phải đi dự tiệc một mình, liền hy vọng là cô đây làm "bạn gái", có thể đi cùng, thuận tiện chăm sóc anh ta một chút.

Được rồi, suy nghĩ một chút trước khi lên máy bay dì Cổ dặn dò, suy nghĩ một chút cô đã "hành hạ" anh ta như thế nào, về tình về lý, cô cũng nên giúp người ta một chút.

Vì vậy, ngồi xe của anh ta, liền trực tiếp đi về nhà trọ của Cổ Dật Nam. Cũng may loại người làm nghệ thuật giống chúng tôi, cho dù về nhà cũng khó tránh khỏi phải diễn xuất, lễ phục cũng sẽ tùy tiện mang theo, chỉ cần chuẩn bị một kiểu tóc trang điểm liền xong. Dù sao đối với IT chuyên nghiệp gì đó, cô cũng không hiểu, đi cũng là nhân vật bình hoa (đi cũng chỉ để bày trí cho đẹp), giám đốc không uống rượu là được rồi. Lại nói, với tư lượng của cô, uống rượu mà thôi, không thành vấn đề. . . . .

Dĩ nhiên cũng không sai, khi cô nói với trợ lý tiểu Trương cô có thể thay Cổ Dật Nam chặn rượu, ánh mắt hoảng sợ kia của Cổ Dật Nam làm cô thật đặc ý~~ hắc hắc, bình thường chị không bao giờ uống say, uống rất một chút cũng không thành vấn đề.

Ngồi trên xe Cổ Dật Nam, nhìn người đàn ông đang lái nhai răn đe cô, miệng lúc mở lúc đóng, cô cảm thấy thật hối hận, lẽ ra không nên nghe Tiểu Trương khuyến khích đi dự tiệc rượu cùng anh ta, gì mà sau đó cô uống say anh ta lại phải chăm sóc cô linh tinh . . . . Nhịn không được cười ra tiếng: "Anh hai, anh vẫn là tiết kiệm nước miếng một chút, sau đó còn cần phải cùng người ta xã giao đó. Chậc chậc, lại nói anh chẳng qua cũng lớn hơn em chừng 5, 6 tuổi mà thôi, thế nào giống như mẹ em lái nhai cả ngày. Dù sao chúng ta cùng tới, anh coi như dẫn em đi va chạm xã hội là được. . . Lại nói, nói không chừng có trai đẹp có hứng thú với em thì sao. . . Như vậy anh cũng coi là thành toàn một đoạn nhân duyên tốt đẹp ~~" ha ha, câu nói phía sau kia tuyệt đối là lời thật lòng.

Cổ Dật Nam vừa lái xe vừa nói với cô: "Thật là, dẫn em ra cửa giống mang trẻ con đi chơi cũng không khác gì. Tiểu Trương còn

muốn để cho em chăm sóc anh. . . Thật không biết bị em chăm sóc thì ra cái dạng gì đây. . ."

"Này! Hôm đó anh ngã bệnh em còn nấu cháo cho anh ăn đấy ! Anh không cần khinh người như vậy. Dù sao em đã từng giúp đỡ anh, anh không cảm kích thì thôi lại còn bỏ đá xuống giếng. Có phải là đàn ông hay không!" Mẹ nó! Người đâu... không có lương tâm gì cả.

"Được rồi, hôm nay anh liền chờ xem em ‘trượng nghĩa giúp đỡ’, như thế nào giúp anh. Xuống xe đi tiểu tổ tông!". Đã đến rồi?

Đây là một khách sạn cao cấp trên đại lộ Tân Nam, sau khi xuống xe, có thể thấy được, khắp nơi mọi thứ đều rực rỡ lấp lánh. Chẳng qua hiện tại, điều mà cô quan tâm hơn cả là . . . . . “Này, trong đó có nhiều đồ ăn ngon không?”

"Em còn nói là tới giúp anh?" Vừa cười xã giao cùng chủ nhiệm Phương chào hỏi, vừa nghiêng răng ken két mà nói mấy lời khinh bỉ cô. .

Cô cũng cố gắng cười lên: "Ai nói lấy giúp người làm niềm vui thì không thể ăn cơm?"

. . . . . Cuối cùng cũng vào bên trong hội trường. Đi theo Cổ Dật Nam đang trực tiếp hướng về phía mấy boss của vài công ty lớn, nói chuyện, đôi mắt của cô thì lại nhìn về phía cách đó không xa. . . Tiệc búp-phê xe đẩy xung quanh hội trường được bố trí thành một vòng tròn. . . OH MY GOD, món ăn trên máy bay khó ăn như

vậy, vừa rồi cô cũng không ăn được bao nhiêu, bây giờ thức ăn ngon ở trước mặt, anh cũng không cho cô ăn. . . .

Đứng bên cạnh "Cổ tiên sinh" sắm vai người đẹp, nghe anh ta cùng đám người đầu trọc bụng bự tổng giám đốc, CEO O gì đó thảo luận vấn đề gì đó mà cô nghe không hiểu, cô có thể cảm nhận được bụng của mình đang kêu ục ục, còn phải giả vờ mỉm cười thanh nhã, được rồi, thật lòng cô thấy rất hối hận vì đã cùng Cổ Dật Nam tới đây, nào có cái gì trai đẹp. . . Hơn nữa, bọn họ không uống rượu, vẫn đang không ngừng nói chuyện. . . .

Rốt cuộc, tiếng cười của Cổ Dật Nam truyền đến tai của cô: "Như thế nào? Đã không chịu nổi rồi? Em đi ăn cái gì trước đi, anh còn phải ở bên này rất lâu đây". Vừa định gật đầu đồng ý, lại nghĩ đến chuyện hình như cô tới đây. . . là tới giúp đỡ. . . Như vậy, hình như không tốt lắm đâu. . . Cổ Dật Nam lại cười vỗ vỗ đầu của cô, ý bảo cô nhanh đi, sau đó tiếp tục nói chuyện. . . .

Được rồi, xem ra không có cô ở đây, đối với anh ta cũng không có ảnh hưởng gì, vậy cô liền. . . Một bước. . . Hai bước. . . Làm bộ thanh nhã đi đến xe thức ăn phía trước.

Xe thức ăn phía trước không có người, các cô gái đang tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm. Chẳng qua là đang oán trách bữa tiệc thật nhàm chán, đàn ông chỉ lo nói chuyện làm ăn. Sau khi cô ăn xong mấy miếng sushi, liền lấy hai ly nước chanh từ chỗ nhân viên phục vụ đi trở về, đưa một ly cho người nọ.

Mỉm cười đi trở lại, bí mật giật giật cánh tay Cổ Dật Nam, cô tốt bụng đưa cho anh ta, rồi dùng ánh mắt nhìn về phía anh ta tranh công. Ai ngờ một người đàn ông đang nói chuyện lại nhìn thấy

động tác của hai người, lập tức nói: "Ai, nói chuyện lâu như vậy miệng cũng khô. Oa, Tiểu Cổ, người phụ nữ này thật là có ánh mắt. Đến đây đi, không uống hai ly thì thật làm người đẹp tổn công phục vụ chu đáo như vậy thất vọng!" Sau đó giơ tay lên gọi phục vụ bung rượu đỏ tới.

Cô lập tức sững sờ, ngơ ngác nói: "A, tôi lấy là nước trái cây. . . Cổ Dật Nam. . . đang bị bệnh, không thể uống rượu."

Sau đó im lặng, mấy người kia cười phá lên.

A, có gì đáng cười sao?

Một người đàn ông trong đó giơ cái ly lên, cười gian với cô: "Rất ngọt ngào~~ tôi cũng không thể uống rượu, người đẹp, cũng giúp tôi đổi ly nước chanh đi?"

. . . . . Dám đùa giỡn lão nương, mẹ nó, tôi đổi cho anh nước tiểu mèo anh có muốn không?!

Cổ Dật Nam kéo cô lại bên người, sờ sờ cái mũi: "Ngại quá, bạn gái tôi không hiểu chuyện, mọi người đừng chê cười."

Tại sao cô lại, có dự cảm xấu. . . một người đứng bên cạnh Cổ Dật Nam thoát nhìn khá đứng đắn, cười lớn vỗ bả vai Cổ Dật Nam: "Tình huống này là sao hả Cổ thiếu, mình thấy cậu rất ít mang bạn gái đi ra ngoài?!~~"

Cổ Dật Nam đưa tay nhắc một ly rượu đỏ, cầm ở trên tay: "Ha ha, tôi bị cảm một chút, cô ấy lo lắng nhất định muốn đi theo, ngại

quá, mọi người đừng trách."

Người kia lập tức nâng ly lên: "Ôi chao tổng giám đốc Cổ, những cô gái xinh đẹp nhất đều bị cậu nhận làm bạn gái, ly này cậu không thể không uống được! Chúng tôi rất ghen tỵ đó ~"

Không dám nói thêm nữa, cô bất lực nhìn Cổ Dật Nam uống xong một ly rượu đỏ, sợ lại nói sai điều gì.

Ai ngờ người này rất bỉ ổi lại tới bới móc chuyện, mặc dù cô không biết bọn họ có hiềm khích gì, nhưng tuyệt đối có mờ ám! Nhìn một chút, Cổ Dật Nam bị anh ta khiêu khích uống xong một ly rượu. . . .Chuyện này. . . .TMD là tới nói chuyện sao?!

Mắt thấy Cổ Dật Nam lần nữa bị rót rượu, đầu óc cô nóng lên, buột miệng nói ra: "trời ơi. . . Cổ Dật Nam không thể uống rượu. . . Nếu không, tôi thay anh ấy uống....uố...ng!"

Trong nháy mắt, ánh mắt giết người của Cổ Dật Nam làm cô sững sốt. Mẹ nó! Cô còn không phải là vì tốt cho anh ta! Làm ơn, cứ uống như vậy, anh ta sẽ say mất!

Ai ngờ gã kia lập tức đi vòng qua cô, nói : "Cổ tiên sinh thật là có phúc, có người đẹp ở bên, còn chủ động thay ngài uống rượu. . . Dựa vào thái độ của người đẹp này đối với cậu, tôi thấy chuyện kia của chúng ta nhất định nói thành. Đến đây, tôi thích nhất cùng người đẹp uống rượu!" Dứt lời gã đã bắt lấy cổ tay của cô, gọi người phục vụ rót rượu cho cô.

Cổ Dật Nam đi tới muốn ngăn lại, liền bị cô kéo lại.

Không phải là rượu đỏ sao! Ai sợ ai! Nhớ năm đó, tửu lượng của cô cũng không tệ, uống vài chai Nhị oa đầu cũng chẳng vấn đề gì nữa là! Nhìn xem, cô không uống say chết ông ta thì không phải là Mạc Tiểu Mỹ!

Đưa tay kéo Cổ Dật Nam, thuận tiện gạt tay của ông ta ra, cô giờ ly rượu lên: "Giám đốc Trương đúng không?! Cổ Dật Nam bị bệnh, tôi thay anh ấy uống một ly với ông được không? Nhưng mà, tôi thật sự không uống được rượu, ông galăng như vậy, sẽ không thật là muốn chúc cho tôi say chứ~~" Giọng nói mềm mại, ánh mắt phóng điện. . . Làm ơn! Không nên xem thường năng lực của cô được không!

Vị giám đốc Trương này lập tức nói: "Ha ha ha, không có! Tôi sao lại cố ý muốn làm cho người đẹp uống say! Tôi OK rồi, cô tùy ý mà uống thôi! Chỉ là hình như Cổ Dật Nam nhà cô không đồng ý lắm thì phải. . ." Con mẹ nó, TMD còn không buông?!

Đang chu toàn, một giọng nói vang dội đột nhiên chen vào: "Giám đốc Trương, đi tới chỗ nào, ông đều không bỏ qua cho người đẹp, như vậy rất không có phong độ."

Quay đầu, ngây người.

Chương 37: Ra Ánh Sáng

Có người, đi tới chỗ nào đi chẳng nữa, thì xung quanh thân mình đều là hào quang rực rỡ, cho dù ở nơi ngột ngạt này, vẫn có thể cảm nhận được trên người anh toát ra hơi thở ấm áp như ánh mặt trời, Tiểu Bạch chẳng hạn.

Cô chưa từng mong đợi sẽ gặp lại Tiểu Bạch ở thành phố G trong trường hợp này, dưới tình huống này.

Thành thật mà nói, cô cảm thấy anh thật—— xa lạ.

Nhìn một chút người đang đứng bên cạnh cô, âu phục màu xám bạc, cà vạt xinh đẹp mà phô trương, đầu tóc vuốt keo chỉnh tề, tai trái đeo hoa tai sáng lấp lánh, bày ra bộ dạng chơi bời. Người này. . . vừa rồi khi mới xuống máy bay còn nói chuyện điện thoại với cô, đã từng ở thành phố Z, là người con trai ôm cô vào trong ngực sao?

Ngoảnh lại nhìn về phía Cổ Dật Nam, trong mắt của anh ta cũng là mờ mịt không hiểu. Được rồi, cô thừa nhận, đối với Tiểu Bạch, thật ra thì cô hiểu biết rất ít. Đây, tình huống gì đây?!

"Anh là ai? Tôi uống rượu cùng ai, liên quan gì tới anh?!" Giám đốc Trương rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

"Tôi là ai không quan hệ, ông là người nào mới tương đối quan trọng. Người có thân phận có địa vị giống như ông, không nên lôi kéo bạn gái người khác uống rượu, truyền ra ngoài sẽ làm hỏng hình tượng của ông. Ông muốn uống rượu, tùy tiện vẫy tay một cái

thì muốn dạng gì phụ nữ không có, cần gì ở chỗ này lôi lôi kéo kéo, ít nhiều làm mất hứng nhau. Đúng không, Trương tổng?" Tuy nói đầu óc mấy người này vẫn còn rất mơ hồ, nhưng bàn tay lôi kéo cô ngược lại đã buông lỏng ra.

Tâm tình của tổng giám đốc Trương vẫn không tốt, hình như anh vẫn đang muốn tiếp tục nói, bỗng một người đàn ông từ xa đi tới ngược lại thành công hấp dẫn sự chú ý của ông ta, chỉ thấy người đàn ông này trực tiếp đi về phía chúng tôi, không thèm để ý đến bên cạnh, mở miệng nói: "Tổng giám đốc Trương, đã lâu không gặp. Hạng mục lần trước chúng ta nói, không biết ông có ý kiến gì không, hôm nay trên đường tới đây tôi còn đang suy nghĩ, không biết tối nay có thể gặp được ông không? Không được, chúng ta đừng để ý tới những đứa trẻ này, kiếm một chỗ nói chuyện được không?" Dứt lời, ánh mắt quét qua đám người chúng tôi, kéo ông chú hạ lưu đó hướng về phía phòng lớn bên kia.

Tất cả mọi người liền tản đi. Chỉ còn lại cô, Cổ Dật Nam, còn có một người chẳng biết tại sao lại xuất hiện, Tiểu Bạch. . . Ba mặt nhìn nhau.

Lại có người đi tới, đối với Tiểu Bạch nói: "Tiểu thiếu, tới sao không nói với chúng tôi một tiếng, vốn chúng tôi trữ rượu ngon chờ cậu đó!"

Tiểu thiếu? Tình huống gì đây?!

Chỉ thấy Tiểu Bạch cười một tiếng: "Không phải vì mình nghe được, chỗ này của các cậu tối nay có người đẹp sao, thế nên đã tới rồi." Dứt lời, hướng về phía cô chớp mắt vài cái. . . . Được rồi. . . . Lần này hiểu rõ . . . .

Người vừa tới cười ha ha, "Vừa ý người đẹp nhà ai vậy? Chú Tương sẽ giới thiệu cho cháu!"

Nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của Tiểu Bạch không ngừng bắn về chỗ tay cô đang nắm lấy tay Cổ Dật Nam, cô mới ý thức được cô và Cổ Dật Nam vẫn còn ngây ngốc đứng ở bên cạnh.

Cổ Dật Nam ngược lại phản ứng nhanh, chủ động bắt tay Tiểu Bạch: "Thì ra là Tiểu thiếu, công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân, lần trước tôi vốn nên nghĩ tới. Thật là có mắt không biết thái sơn." A, có ý tứ gì?

Ông chú bên cạnh vẫn quần lấy Tiểu Bạch hỏi đủ thứ, có vẻ hai người cô rất dư thừa, liền đưa tay giật giật áo Cổ Dật Nam, lôi kéo anh ta ra ngoài. [dhienzdabnilefquyedon](#)

Đưa lưng về phía Tiểu Bạch, cô nhỏ giọng hỏi Cổ Dật Nam: "Tiểu thiếu là có ý gì? Rất lợi hại phải không?"

Cổ Dật Nam lại gần: "Anh ta là em trai của Tiểu Khải Văn. Công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân là công ty đầu tư nổi lên rất nhanh mấy năm nay, Tiểu Khải Văn cũng coi như có chút danh tiếng. Nghe nói anh ta có một cậu em trai, vẫn còn đang học đại học, chưa từng xuất hiện trước truyền thông. Tiểu thư, bạn của em, có lai lịch như thế nào em cũng không biết sao?"

Nhớ tới ở thành phố Z, cô trêu chọc Tiểu Bạch, nói nếu như cậu ấy là con trong gia đình giàu có, cô sẽ khinh thường cậu ấy. . . .
Thì ra là. . . .

"Đúng là con của gia đình giàu có, thật mệt mỏi."

Cổ Dật Nam ở bên cạnh khó hiểu: "Nhưng, anh ta làm sao sẽ tới? Nghe nói em trai Tiểu Khải Văn rất bận rộn, rất ít tham gia những bữa tiệc."

Cô nhìn Cổ Dật Nam một cái, nhỏ giọng nói: "Em vừa xuống máy bay, gọi điện thoại cho anh ấy nói muốn cùng anh tới nơi này tham gia tiệc rượu. . ."

Cổ Dật Nam buồn cười nhìn cô: "Cậu ấy lo lắng?"

Mồ hôi. . . "Em không biết. . . ."

Cái thế giới này, thật là kỳ quái.

Cùng là một người, nhưng nhìn bằng thân phận khác, trong mắt cô, đã trở nên khác biệt. Ngày trước Tiểu Bạch ở trong mắt cô, như ánh mặt trời, đơn giản, có chút du côn, dễ tính. . . Mà trước mặt mình giờ đây, người này, đặc ý, khoa trương, không ai bì nổi, hình như không giống người cô đã từng quen. Có phải mỗi ngày, chúng ta ở đây đều không tự chủ mang cái nhìn phiến diện nhận thức người khác?

Lúc trước, anh ấy là cậu sinh viên từng giúp đỡ cô—— Tiểu Bạch.

Sau đó, là cậu sinh viên mà cô biết—— Tiểu Bạch.

Thậm chí, là bạn trai của cô—— Tiểu Bạch.

Hôm nay, lại là thiếu gia, cậu ấm nhà giàu—— Tiểu Bạch.

Cô không biết người khác sẽ có cảm xúc gì. Nhưng, cảm nhận của cô là—— rất không thoải mái. Tại sao trong khi cô hoàn toàn không biết gì về anh ấy, anh ấy đối với cô lại hiểu rõ như lòng bàn tay, tại sao, cô không hề quen biết người bạn nào của anh ấy cho dù chỉ một, nhưng ngay cả cha mẹ của cô anh ấy đều gặp rồi. Nhớ tới đêm đó anh ấy nổi giận với cô, trong lòng lại để ý một chút. Rốt cuộc là, anh ấy không có tư cách ở bên cô, hay là cô không có tư cách ở bên anh ấy?

Cô cứ tưởng rằng, là cô không muốn để cho anh ấy đi vào thế giới của cô, trong nháy mắt, lại phát hiện, anh ấy cũng không có ý định để cho cô đi vào thế giới của anh ấy. Tình yêu của hai người, rốt cuộc, có đúng là đơn thuần như vậy không?

Cô và Cổ Dật Nam rời đi, dạo bước đi đến khu tiệc búp-phê lấp đầy cái bụng. Cổ Dật Nam cầm ly rượu đứng đối diện với cô: "Tiểu thư, sao em lại tới đây? Hỏi gì cũng nói không biết?"

Nhìn người đàn ông đang cầm cái ly hướng cô ném mị nhãn, cô bó tay: "Em thật sự không biết. . . . . Quý mới biết làm sao anh ấy lại đến . . . ."

Cổ Dật Nam không xác định nói: "Hai người. . . không ở cùng nhau sao?"

Nhai một con tôm, cô bắt đắc dĩ: “Anh hai. . . Bây giờ anh biết. . . anh ấy vẫn còn đang học đại học. . . . anh nói bọn em làm sao có thể? Đây chính là nguyên nhân mà em chưa nói với ba mẹ. . .”

Cô nhìn về phía Tiểu Bạch hồi lâu, trợn mắt, cuối cùng nói một câu: "Em bỗng nhiên nghĩ đến. . . . Anh ấy không. . . . đi học ở đại học J. . . . ."

Được rồi, không thể nói dối nữa. Gật đầu, nhìn ánh mắt hoảng sợ của Cổ Dật Nam, cô ử rử nói: "Tốt lắm, anh có thể khinh bỉ em."

Cổ Dật Nam hung hăng kéo tay cô: "Tiểu thư, em có biết em đang làm gì không?"

. . . . . Còn gì để nói đâu. . . . .

Cổ làm ra vẻ bình tĩnh, cô lại rót một ly rượu đỏ, một hơi uống cạn, mới cùng người bên cạnh tiếp tục nói chuyện: "Em biết rõ, em biết rõ là không có khả năng . . . . cho nên, đang cố gắng giải quyết. . . . ."

Cổ Dật Nam ngăn cản tay cô đang tiếp tục rót rượu, "Tiểu Mỹ, nhìn anh đi. Em không thể tiếp tục như vậy. Mẹ em giao em cho anh... anh có trách nhiệm đối với em. Nếu đã là anh của em, anh không thể để cho em tiếp tục như vậy. Nhân lúc còn kịp, anh muốn kéo em ra khỏi vũng bùn này."

"Em. . . . hai chúng ta ở chung một chỗ đi." Hình như anh hạ quyết tâm thật lớn.

"Anh chỉ đơn giản nói một câu. . . hai ta ở chung một chỗ là có thể giải quyết vấn đề? Anh tưởng đang nói đùa sao?"

"Ít nhất. . . Anh có thể bảo vệ em, không để em bị tổn thương." Giọng nói của Cổ Dật Nam rất kiên định.

"Cổ Dật Nam, em vẫn cho là, anh rất chín chắn, rất trầm ổn. Sao bây giờ anh lại kích động như thế? Vọng động như vậy, không giống anh một chút nào. Anh nhìn em này, rất bình tĩnh, thấy không?"

Lặng im mấy phút, Cổ Dật Nam điều chỉnh tư thế đứng, ánh mắt anh vô cùng nghiêm túc, nắm tay cô "Tiểu Mỹ, anh rất nghiêm túc. Không phải nhất thời xúc động. Trước kia vẫn không có cơ hội, hôm nay, thừa dịp này, liền nói ra. Mặc Tiểu Mỹ, anh là người thích hợp nhất với em, tin tưởng anh.

Anh nói rồi, hôn nhân, chính là muốn tìm người bạn đời cùng nhau sinh hoạt nửa đời sau. Anh ghét xem mắt, là bởi vì những người đó quá nhàm chán. Về phần em. . . mặc dù cùng hình tượng trong lòng anh. . . không giống nhau, nhưng anh nghĩ, nếu như nửa đời sau cùng em, nhất định. . . sẽ không quá nhàm chán. Cho nên, có thể, em cũng sẽ là người thích hợp với anh."

Người này, đã nói những lời này, còn thật sự nghiêm túc?

Người trước mặt cô, lý trí, thành thực, ngay cả thổ lộ cũng nói có lý như vậy, đâu có giống như đứa bé luôn luôn tức giận, luôn luôn không nghiêm túc được quá mười phút là Tiểu Bạch. Nhưng. .

. . nhưng cô chợt nhớ tới. . . . Ánh mắt ai kia luôn mang theo sự đùa cợt...

"Nhưng, anh yêu em sao?" Đại khái sững sốt một phút, cô ngo ngác thốt ra một câu như vậy.

"Mạc Tiểu Mỹ, em ở đây hướng về người khác cầu xin tình yêu sao?" Giọng nói sắc bén sau lưng cô vang lên, quay đầu, thấy Tiểu Bạch lả lơi, trong ngực ôm một người đẹp, đi về phía cô, trong mắt tràn đầy trào phúng giễu cợt.

Cô Dật Nam đi tới bên cạnh cô, nhìn cô: "Không, là tôi hướng em ấy cầu xin tình yêu." Sặc. . . . anh là đang giải thích sao?

Tiểu Bạch đứng lại trước mặt cô: "Không nhìn ra, em còn trở thành vật quý trong mắt mọi người sao, Mạc Tiểu Mỹ?"

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tiểu tiên sinh, xin ngài chú ý lời nói."

Trong không khí mùi thuốc súng. . . Có chút mãnh liệt. . .

. . . . Cô vẫn là cúi đầu im lặng, ngoan ngoãn làm tốt bổn sự ăn uống của mình là hơn. . . .

"Anh xác định là thực nữ? . . . Tôi thấy, heo tham ăn mới đúng." Haizzz, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù lời này nghe thế nào cũng không lọt tai. . . ."Này, heo tham ăn, cho anh cá hồi, anh đói chết rồi."

. . . . . "Đê tiện, muốn ăn thì tự lấy, không nhìn thấy tay em đang bận sao?" Không đếm xỉa đến biểu tình của cô gái đang nằm trong ngực cậu ấy.

"Miệng lưỡi rất sắc bén nha. . . . vừa rồi khi người khác rót rượu cho em, sao không thấy em như vậy?"

"Đó là bởi vì em đã tính trước, không sợ Uống....uồ...ng!"

"Này, nơi này rượu đỏ không tệ, rốt cuộc anh có uống hay không?" Ngắc đầu, nụ cười Tiểu Bạch vẫn sáng lạn như cũ, giờ phút này, hình như có chút quen thuộc.

"Cô ấy là cô giáo của anh, tôi cho là, anh không nên dùng giọng điệu này nói chuyện với cô ấy". Câu nói lạnh lùng này, phá vỡ không khí thoải mái chúng tôi vừa xây dựng.

Tiểu Bạch không thể tin tròng mắt nhìn cô, lại nhìn Cổ Dật Nam một chút, buông cô gái xinh đẹp trong lòng ra. Anh nghiêm túc bước tới, kéo cô vào trong ngực, khiêu khích nhìn Cổ Dật Nam: "Tôi chính là yêu cô giáo của mình, thế thì sao, anh có ý kiến gì không?"

Cổ Dật Nam lôi cô ra ngoài: "Một phút trước, Tiểu Mỹ đã đồng ý làm bạn gái của tôi rồi, ngưng ngưng."

. . . . .

Có cần cầu huyết như vậy không. . . .

Ngẩng đầu thấy ánh mắt hung ác của Tiểu Bạch, anh không thể tin nhìn cô, dường như sắp xảy ra một cuộc tranh cãi.

Cô. . . . .

Cô nên làm gì đây? ?

"Cái đó. . . . Hai anh tiếp tục trừng nhau nhé. . . . em đi trước."

"Anh đưa em đi!" Hai người đồng thanh lớn tiếng trả lời, sau đó tức giận trừng nhau.

Mẹ nó! Bệnh thần kinh!

Không để ý tới hai người bọn họ, cô chạy một mạch xuống lầu, vọt tới đường quốc lộ đón xe. . .

Nhìn hai người ngoài cửa xe đang thở hồng hộc, cô thật sự không nói được gì. Làm ơn! Mới ngày thứ nhất cô trở về trường học, có muốn cầu huyết như vậy không?! !

Áp chế sự rối rắm trong lòng, chậm rãi đi xe taxi vào trường học, cô mới nhớ ra, ngoại trừ mấy con tôm, cô thật sự chưa ăn được cái gì cả. . . . .

Trọng điểm là. . . . Ví tiền của cô, điện thoại di động, hành lý. . . . Toàn bộ. . . . Đều ở trên xe Cổ Dật Nam. . . . .

Lần này thảm rồi.

Chương 38: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Cổ giả bộ bình tĩnh đợi đến khi taxi dừng lại ở dưới ký túc xá, cô mới nhẹ nhàng thương lượng với anh tài xế, có thể chờ cô xuống xe đi một chuyến lấy tiền hay không. . . Cô muốn . . . Ký túc xá này chắc chắn sẽ biết nơi ở của giáo viên là cô đi. . . . Nhìn anh tài xế sắc mặt khó coi, cô cũng rất lúng túng. . . Làm ơn, nếu không phải ngay cả điện thoại cũng không cầm, ai muốn ở chỗ này bẽ mặt. . .

Đang xin xỏ ở bên trong, một bàn tay yên lặng đưa tới thay cô trả tiền, cô lại muốn chạy đi—— đáng tiếc chủ nhân của đôi tay kia nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, trong nháy mắt cô còn chưa kịp phản ứng, lại bị nhét vào một chiếc xe khác. . . .

. . . . Cô chỉ muốn, cúi đầu thật thấp, không bị bất kỳ ai đi ngang qua phát hiện. . .

Xe một đường chạy rất nhanh. . . Nhìn trường học trong nháy mắt bị bỏ lại phía sau lưng. . . cô có cảm giác lại bị bán đi. . .

Quay đầu nhìn người bên cạnh sắc mặt khó coi, cô chỉ có thể khó nhọc nói: "Cái đó. . . . Hành lý của em, điện thoại di động, vẫn còn ở trên xe Cổ Dật Nam. . . ."

Vừa nhắc tới cái tên "Cổ Dật Nam" này, người đang chuyên tâm lái xe đột nhiên quay đầu, hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, hất đầu quay đi, cô cảm nhận được—— cảm giác lạnh sống lưng. . . Anh hai, anh có thể lái xe nhanh thêm một chút sao? ? !

Một đường đầy áp lực, cô lại không dám lên tiếng. Đợi đến khi Tiểu Bạch người bị bệnh thần kinh này đá cánh cửa đi xuống, cô mới phát hiện, xe đã dừng ở bên trong một bãi đỗ xe nhỏ. . . . Chẳng lẽ là nhà anh ấy?!

Đợi đến khi xuống xe, mới phát hiện dưới chân giày cao gót đã cọ xát làm đau chân cô rồi. . Nhưng thằng nhóc chết toi này lại đi rất nhanh. . . . . Xem ra căn bản cũng không để ý xem cô có theo kịp được hay không. . . . Chắc nghĩ là cô nhất định sẽ theo kịp?!

Đang đứng ở trước xe nhảy loi choi từng bước nhỏ đi về phía trước, lại thấy một kẻ nhàn rỗi đứng ở cửa thang máy, khinh bỉ nói: "Không đi cùng đúng không? Em cảm thấy, đêm hôm khuya khoắt con gái mặc lễ phục hở ngực ở đại lộ đón xe, sẽ bị cho là nghề nghiệp gì?"

Dám nói chị là chick-en?! cô cũng không để ý hình tượng, tháo giày cao gót lắc qua lắc lại rồi xoay người đi về phía trước, đập một cái vào đầu tên vô lại kia: "Nói cái gì đó, không muốn sống nữa hả?!"

Tiểu Bạch cũng không cãi lại như bình thường, trừng cô một cái, đi vào thang máy.

Có cần lạnh lùng như vậy không?! Cô cũng liếc mắt xem thường, yên lặng đi theo phía sau anh vào thang máy.

Vừa vào thang máy, Tiểu Bạch lại đột nhiên đi tới trước mặt cô, cầm chân của cô. Cô bị dọa sợ tới mức thân mình lão đảo, phải

tựa vào tường thang máy. Làm cô sợ muốn chết, đây là thủ đoạn chính người mới sao?

Ai ngờ người này lại ôm lấy bàn chân cô, cởi giày của cô xuống, đặt chân cô lên trên giày của anh ấy, lại cởi xuống một chiếc khác. . . . Vừa cởi vừa mắng: "Đi đường khó coi chết đi được, lại còn học cách ăn mặc của người ta, sao không ngã gãy chân em đi!"

Đến khi anh ấy đứng lên, cô đã đứng ở trên chân của anh ấy, nhớ tới đầu ngón chân. . . . Bị anh ôm vào trong ngực. . . . Trên đỉnh đầu hô hấp của anh nhẹ nhàng thổi tóc cô, có chút ngứa. . . Mặc dù anh ấy vẫn còn đang mắng cô, nhưng. . . chợt có chút ấm áp. . . .

Cái trán để ở cằm của anh ấy. . . .

Được rồi, cô thừa nhận chính cô đang cười. . . Hơn nữa cười ra tiếng. . . Hướng về phía cổ của anh ấy thổi hơi. . . .

"Cười cái gì mà cười, đừng tưởng rằng như vậy anh sẽ tha thứ cho em! Mới mấy ngày không thấy, em liền một chút cũng không thành thật!"

Tâm tình giống như có chút tốt lắm

Không biết, mỹ nhân kế có được không ~~ gần trong gang tấc, dứt khoát giang hai cánh tay, ôm chặt lấy cổ của anh ấy. . . . Ừ ~~ đã lâu không cảm thấy ấm áp như thế này. . . . hương vị này... chỉ Tiểu Bạch mới có. . . . Ừ ừ ừ~~~ cọ cọ... "Còn cười?! Đừng tưởng

rằng ôm ấp yêu thương là có thể giải quyết vấn đề!!" Tiếng nói trên đỉnh đầu có chút lạnh lùng hà khắc, hình như có chút không kèm chế được mà lộ ra giọng điệu ảo não...

~~Đình! Thang máy dừng...

~~Dứt khoát đem chân nhấc lên quán lấy hông anh~~ hừ hừ, dù sao cũng không có ai biết cô. . . . Cọ cọ, lại cọ cọ: "Ừ—— đáng vẻ anh ghen rất đáng yêu

chỉ là. . . . . Hết sức mệt mỏi mà!!" Bị cô treo ở trên người, "Đại thụ" chậm rãi di chuyển, không nhìn được đùa nghịch một chút tóc trên cổ anh. . . Giống như có chút bị xoắn lại...

"Ừ, chỉ là rất đáng tiếc ~~ nếu là diễn trên TV, hai người nên —— xông tới, choảng nhau, sau đó em sẽ ở bên cạnh khóc ‘ Không cần! Không cần! ’ như vậy mới đã nghiền ~~ hắc hắc he he ~~" vừa YY vừa giương nanh múa vuốt.

~~Cửa phòng vừa mở, cô liền bị "ném" lên trên ghế. Cô không hề chuẩn bị, cái mông đụng phải đệm vẫn có chút đau ~~ trên đỉnh đầu cô, bóng người trong nháy mắt bao phủ xuống. Mặt của Tiểu Bạch lại ở trước mặt của cô, phóng đại: "Sau đó sẽ để cho em ném thử một chút, cái gì gọi là—— không cần!" Cuối cùng cái chữ kia, biến mất ở trong nụ hôn của anh. . . .

Tiểu Bạch bắt đầu công kích, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua khoang miệng cô, nhấp nhấp ngọt ngào... Vừa rồi không khí còn đông lạnh lập tức ấm lên...

Được rồi, chuyện "tiểu biệt thắng tân hôn" này. . . Nhưng thật ra tồn tại. . . Cái đó cái đó. . . Cô thừa nhận. . . Thật ra khi vừa vào thang máy cô cũng đã muốn nhào tới. . . . Chỉ là. . . Con gái mà ~~ nên rụt rè một tí. . .

Hồng hét, không cần thận bật cười, bị tên dê tiện kia phát hiện lúc hôn không chuyên tâm. . . liền trợn mắt hung hăng trừng cô ~~ cho là cô không biết à. . . . . Ăn miếng trả miếng ai sợ ai. . . Khốn kiếp! lại cắn đầu lưỡi cô!! Mẹ nó. . . Mắt của cô muốn biến thành con gà chọi mắt thôi. . .

Đành phải. . . Nhắm mắt lại. . . Hưởng thụ thiên miên giây phút này . . . . . Ừ, thật nhớ hương vị bạc hà này đây... Đầu ngón tay anh vô cùng thân thiết vuốt ve. . . Cho da thịt của cô đang lộ ở trong không khí một tia ấm áp. . . Đôi tay kia. . . Dọc theo vai của cô, một đường xuống phía dưới. . Trong giây lát các ngón tay kia chui vào lễ phục cổ chữ V. . . Sờ xuống !

Dừng lại! Tại sao lại như vậy! Không được không được. . . náo loạn một hồi, còn làm những thứ này! Đẩy tên dê tiện kia ra, thoát khỏi lồng ngực của anh, không để ý tới khuôn mặt đang ửng hồng của anh, cô luống cuống điều chỉnh quần áo nhăn nhúm của mình. . . .

Len lén chỉnh lại hơi thở còn có chút gấp gáp, bình ổn giọng nói vẫn còn hơi run: "Cái đó. . . Đây là nhà . . . . của anh?" Những đề tài an toàn được ưu tiên thứ nhất. . .

"Không phải, lúc trước anh đi thực tập, anh trai anh giúp thuê một phòng ở gần công ty, chính là không muốn để cho anh mỗi

ngày chạy đi chạy lại, sau đó. . ." Ý vị sâu xa nhìn cô một cái, "hầu như không đến nữa."

"Á . . Nhưng mà thoát nhìn hình như rất sạch sẽ. . ." Cô nhìn xung quanh một chút, sắp xếp rất đơn giản, một gian phòng có phong cách lạnh lẽo cứng rắn.

"Ừ, trước khi em quay lại, anh cố ý quét dọn. Thật ra đã sớm muốn đưa em tới đây rồi."

"Anh trai anh. . . Thật sự là ông chủ lớn sao?"

"Ôi chao, cũng không phải. . . Thật ra thì anh ấy cũng là từ nhỏ làm lên . Trước kia khi mới thành lập cũng không dễ dàng, hiện tại chẳng qua là đã khá hơn một chút mà thôi. Em. . . không có gì muốn nói sao?"

Cô sờ sờ bụng: "Em đói rồi, anh không thể ngược đãi tù binh!"

Búng lên trên trán cô một cái, tên đề tiện kia lấy điện thoại gọi đồ ăn. . .

"Này! Làm gì không ra ngoài đi ăn hàng?!"

Tiểu Bạch quan sát cô từ trên xuống dưới: "Tiểu thư, em xác định em tính cứ như vậy đi ra ngoài rêu rao khắp nơi?!"

Cô che mặt: "A ~~ vậy làm sao bây giờ. . . cuối cùng em vẫn phải ra khỏi cửa thôi. . ."

Tiểu Bạch đi vào phòng, lấy một cái quần soóc, một cái áo sơ mi ra ngoài: "Nếu không, em mặc tạm cái này?"

Cô rất tức giận "Anh cảm thấy. . . Em mặc bộ quần áo này, có thể tốt hơn bộ quần áo trên người em sao?"

Tiểu Bạch buông tay: "Em có hai lựa chọn, một, anh dẫn em đi ra ngoài mua quần áo mới. Hai, mặc cái này. Nhưng giờ này, cửa hàng đều đóng cửa rồi."

Mẹ nó! Cái này mà gọi là hai sự lựa chọn cái gì chứ! !

Tuy biết không nên nói, nhưng vẫn là. . . Không nhịn được yếu ớt nói: "Chẳng lẽ cũng không có một cái, phải . . . Gọi điện thoại cho Cổ Dật Nam, để cho anh ta mang tới cho em?"

Cứ nghĩ tên dê tiện kia sẽ tức giận , ai ngờ anh vừa nghe lại vui vẻ: "Được, vậy em gọi cho anh ta mang tới cho em đi, rồi nói chúng mình. . . Ở cùng nhau tại chỗ này em thấy như thế nào?"

Lại nữa mẹ nó!

Có dễ yên cho người ta hay không đây???

~~che mặt. . .

Đồ ăn lập tức được đưa đến, được rồi, trước đem phiên nào ném sau đầu, ăn trước rồi nói sau!

Đặt mông ngồi ở trên ghế sofa, ở trên bàn bới cơm. . . Sau khi càn quét hết đồng đồ ăn cô nhìn lên, lại thấy Tiểu Bạch ngồi ở đối diện, một bộ con người sắp rớt xuống đến nơi, trên mặt còn làm bộ ửng hồng mắt tự nhiên. . . . "Anh như thế. . . là sao? Chưa từng thấy em ăn cơm sao. . . . Em vẫn luôn như vậy. . . Rất lạ sao?" Thế nào mà cô lại cảm thấy ánh mắt này không đúng lắm. . .

"Em tính. . . cứ tiếp tục ăn như vậy sao?"

A? Cái gì. . "Dĩ nhiên, bộ anh thì không phải ăn chắc?" Nhìn theo ánh mắt của tên đề tiện kia. . . Cô cúi đầu. . . Éc. . . . Đường như quên mất hôm nay mặc là lễ phục cổ chữ V. . . Mặc dù không có gì. . . Nhưng. . . Lộ ra phong cảnh mê người. . . Lần này khổ rồi. . .

Người đối diện ngược lại so với cô còn đứng ngồi không yên: "Cái đó. . . Anh đi tắm trước. . ." Sau đó trực tiếp lao vào phòng tắm!

Cái đó, vừa rồi anh nói cái gì? Tiểu biệt thắng tân hôn?!

Chương 39: Ở Cùng Nhau

Chuyện sống cùng nhau trong một nhà này, đối với cô và Tiểu Bạch mà nói, cũng không xa lạ gì. Nhưng, kể từ khi hai người "mập mờ không rõ", đúng như trên danh nghĩa cô nam quả nữ sống chung một nhà, đây là lần đầu tiên. Hơn nữa giờ phút này, trong phòng khách yên tĩnh khác thường, chỉ nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm chảy ào ào, một mình cô ngồi ngẩn ngơ, chợt thấy cả người rất khó chịu.

Nhìn một cái, một đấng mày râu tằm, lại có thể dùng gần nửa tiếng đồng hồ. Ban đầu cô vốn ở phòng khách không để ý hình tượng ăn như hổ đói cũng nhìn không được suy nghĩ lung tung, Thằng nhãi này đúng là—— sáng tạo lao động dựa vào hai tay mà? Che mặt cúi đầu, người ta là giáo viên của anh đó, tại sao có thể không thuần khiết như vậy ~~ nhưng vẫn không nhìn được, khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân nóng lên, một bàn đồ ăn hình như không có sự dục hoặc nữa. Trong đầu hiện lên hình ảnh những anh chàng đẹp trai đang tắm. . . .

Lại nghĩ đến, tối nay chúng tôi có thể sẽ phải "ở chung" tại đây, cô. . . . Càng thêm đứng ngồi không yên. . . .

Kim đồng hồ chuyển động lâu thật lâu, tên này còn chiếm lấy phòng tắm không chịu ra ngoài, càng suy nghĩ lung tung cô càng cảm thấy mỗi giây mỗi phút trôi qua càng thêm khó chịu. Mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa nhà tắm. . . lại ôm điều khiển ti vi ra sức chuyển kênh. . . . Làm ơn, Mạc Tiểu Mỹ, có chút tiền đồ đi được không, kham trương như vậy làm gì?! Dù sao cũng trưởng thành cả rồi...

~~"RẮC...A...Ặ..CC!!" Một tiếng, cửa nhà tắm mở ra, cô sợ tới mức nhảy "vọt" một cái từ trên ghế sofa xuống, ôm lấy quần áo vừa rồi Tiểu Bạch đặt ở bên cạnh cô, liền lao tới cửa nhà tắm, đẩy người đang ngăn ở cửa ra, cao giọng kêu một tiếng: "Em cũng muốn tắm!", "Bùm" một tiếng liền đem Tiểu Bạch nhốt ở ngoài cửa.

Đi một chuyến đường dài cộng thêm một đêm rung động lòng người cuối cùng thoải mái tắm rửa một hồi. Vốn là tâm tình rối loạn, cũng ổn định xuống. Tắm xong, chuẩn bị mặc quần áo, mới nghĩ đến. . . Cô không mang đồ lót để thay . . . Thử không mặc áo lót mà mặc vào áo sơ mi của cậu ấy ở bên ngoài. . . Hiệu quả kia. . . Thật sự muốn phún máu, liền quyết định vẫn là mặc áo lót lúc tới đây. . . Cho dù là như vậy con gái mặc áo sơ mi của con trai hiệu quả. . vẫn rất là kinh người. Vì không muốn bị hiểu lầm, cô cố gắng đem quần của cậu ấy mặc vào, kết quả phát hiện, không có thất lung. . . Cái quần này quả thật chính là bao tải mà

~~Cô may mắn vì áo rất dài, xắn tay áo, xách theo cái quần không mặc vừa, ra khỏi nhà tắm. Vừa đi ra ngoài vừa kêu: "Này, có thất lung không. . . Em không mặc vừa quần của anh?"

Hu! Thằng nhãi Tiểu Bạch này lại dựa vào cửa nhà vệ sinh coi chừng, làm cô hoảng sợ! "Làm gì? Tên nhóc xấu xa kia, rình coi à?!"

Tiểu Bạch hai tay ôm ngực, đối với cô không ngừng lắc đầu: "Ôi chao, anh nói em như vậy không đáng yêu chút nào! Người ta vốn là ôm tâm tình kích động nhìn người đẹp đi tắm, ai ngờ em đem mình làm cho giống diễn kịch đi ra." Thằng nhãi này đặt mông ngồi ở trên ghế sofa, đầu thoải mái dựa vào sau ghế, ngược lên nhìn

cô, "Áo sơ mi của anh đủ làm váy cho em mặc, còn mặc quần làm gì? Không có thất lung! Thật là không lãng mạn gì cả. . . ."

Tên nhóc xấu xa! Vung tay lên đánh một cái lên đầu của cậu: "Đồ lưu manh! Không phải là cái quần anh đưa sao! Vừa rồi còn cảm thấy anh ga lăng, không ngờ tất cả đều là giả, giả!!" Kéo quần lên ngồi ở trên ghế sofa, hướng về phía tên con trai kia khoa tay: "Hãy bớt nói nhảm đi, mau tìm cho chị cái thất lung, nếu không buổi tối chị liền ở tại chỗ này —— ngồi im thị uy!"

Tiểu Bạch giống như đang xem một cái ngu ngốc, vồ vồ vai của cô: "Vậy em ngồi đi, trăm ngàn lần đừng buông lỏng! Anh đi ngủ trước, em nhớ thị uy suốt đêm nha~~" nói xong đứng lên đi về phòng ngủ! Cô lập tức nhảy xuống khỏi ghế sofa, kéo quần lên hấp ta hấp tấp đuổi theo: "Này, em nói làm sao anh không có chút ga lăng nào thế, sao lại đối xử với con gái như vậy!"

"Anh thế nào lại không ga lăng rồi, không phải em nói em phải ngồi im ở trên ghế sofa sao, anh đã nhường chỗ cho em, giúp em hoàn thành mong ước vậy mà còn nói anh không tốt? Haizzz, đầu năm nay làm con trai thật không dễ dàng ~~" dứt lời còn như thật lắc đầu một cái. Mẹ nó! Cái tên xấu xa kia! Cô không nhịn được nữa, nhảy lên đập một cái vào đầu cậu ấy!

. . . . Người này quá cao. . . Muốn đánh lên đầu kết quả là. . . . Đánh được. . . Mặt. . . . Của cậu ấy . . . . Chóp mũi bị cúc áo sơ mi làm cho đỏ lên. . . Éc. . . Nhìn người này mặt đen lại. . . Chợt cảm thấy lạnh từ dưới lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu. . .

Quay đầu liền chạy vào phòng. . . Kết quả quên kéo quần lên. . . cái quần bị rơi xuống làm cô vấp phải trượt chân té ngã. . . Phốc. .

. Máu mũi đầy đất. . . .

Được rồi, vừa mới ra được chút phim tình cảm, đang tiến triển tốt, lại thật bị ai mà phát triển thành hài kịch. Phúi mông một cái, đứng dậy, cô căn bản không dám nhìn người sau lưng với vẻ mặt nhất định là phun máu, trực tiếp bỏ "quần" lại chạy trốn, bẹp bẹp chân không chạy vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại, nắm lấy góc chần tự kỷ. . . . Lưu lại ngoài cửa một phòng yên tĩnh. . . .

Một lát sau, cửa phòng bị gõ nhẹ mấy cái, tiếng cười nhạo của tên dê tiện kia vang lên, "Khụ. . . Tiểu thư, mặt đất nhà anh mỏng, chịu không được mài, em mau nhìn xem chân của em có đem nhà anh mài hỏng hay không?!"

Cô vội vàng vén chăn lên xem đầu gối, quả nhiên trầy da! Mẹ kiếp. . .

Ôi trời, lời này cô nghe thế nào lại cảm thấy không đúng lắm?!

Cầm cái gối ném vào cánh cửa: "Anh đi tìm chết đi~ dê tiện! Bà đây muốn đi ngủ!!"

"Vậy được rồi, bà cô, em cũng không thể nửa đêm tùy tiện tới quấy rầy cháu trai là ta nha ~~"

"À đúng rồi, quên nói cho em một bí mật. Thật ra thì anh có chìa khóa phòng này, không nên quá sợ nha~~"

"Anh cắt cho em~!"

Hét xong, cô giống như bà cụ tựa vào giường thờ hồng hộc, vừa mắng thầm tên dê tiện đáng ghét kia, phim tình cảm lãng mạn vốn tốt đẹp như thế, lại biến thành trò đùa, làm cô mang trong lòng tràn đầy tức giận đi ngủ!

Suốt đêm nói chuyện, đối với người vừa đi một chặng đường dài mà nói, quả thật là rất mệt, một khi nằm xuống giường liền trực tiếp ngủ như chết. Với người đã mệt mỗi một ngày mà nói, hai người ở chung lãng mạn cái gì đều được coi là mây bay.

Sáng sớm. . Có thể là buổi sáng. . . Hoặc là buổi trưa. . Được rồi, cô đã ngủ say đến nỗi không biết trời đất gì. Khi cô từ trên giường bò dậy, không chú ý đến trong nhà bếp có một người đang bận rộn, vẫn để đầu tóc rối bời đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, lại đi vào nhà bếp rót nước uống. . . .

Ah, phòng khách đột nhiên bày một cái va li lớn, không phải của cô sao? . . .

Đặt mông ngồi ở trên ghế sofa, nhin không được sừng sốt . . .

"Anh đi lấy hành lý giúp em à?"

"Không phải, là anh ta đưa tới!"

Cái gì? Cô sợ đến mức lập tức nhảy dựng lên, nhìn xung quanh xem Cổ Dật Nam có ở phía sau không!

"VẬY. . Anh nói như thế nào?"

"Nói gì? Liền nói em cần hành lý của em chứ sao."

"VẬY. . . Anh nói với anh ấy là tối hôm qua em ở lại đây à?"
Không cần. . .

Tiểu Bạch dừng tay lại, cầm cái muôi quay người hướng về phía cô: "Tiểu thư, không cần anh nói, tối hôm qua người ta ở trường học đợi em cả buổi tối cũng không thấy em về, cái này còn cần giải thích sao?"

. . . . .

Xong đời. . . Danh dự của cô. . . .

"Sáng sớm, em ít nghĩ đến mấy tên đàn ông khác cho anh có được không?" Tiểu Bạch kéo cô dậy, ấn vào bàn ăn mà cô vẫn tiếp tục ngốc lảng, sau đó nhìn cậu ấy mang từng món ăn bung lên bàn.
. .

Oa a a. . . . Thoạt nhìn hình như trông rất ngon. . .

"Những thứ này. . . . Đều là anh làm hả?"

Người nào đó vẫn còn mang tạp dề nhún vai: "Đúng vậy, sáng sớm liền thức dậy nấu ăn..., aiiii, lại nói anh cũng là vì em, nấu bữa sáng, cho dù người nào đó không cảm kích chút nào, còn cùng anh nói chuyện về người đàn ông khác!" Stop! Mới không thèm để ý tới anh, cô liền vươn dũa đến gấp một miếng cà trong đĩa, tay của tên dê tiện kia đã đưa đến trước mặt cô: "Như thế nào, có phải đột

nhiên cảm thấy anh đẹp trai mê người? Nóng lòng muốn gả cho anh lắm phải không?!"

Mẹ nó, cô vừa ăn một miếng cà thiếu chút nữa phun lên mặt anh! "Tiểu Bạch, em phát hiện, nếu có cuộc thi xem ai vô địch không biết xấu hổ, anh nhất định đứng thứ nhất!"

Thật ra thì, mùi vị cũng không tệ, cô tiếp tục tấn công món trứng chiên cà chua bên cạnh, vừa ăn vừa nói: "Làm ơn, món ăn đơn giản như vậy, ai mà chả làm được chứ?!"

"Em không biết là món ăn càng đơn giản càng thể hiện tài nghệ của đầu bếp sao, có thể làm món trứng chiên cà chua ăn thật ngon cũng rất khó khăn đấy!"

Liếc mắt xem thường, uống một ngụm cháo trứng muối thịt nạc cậu ấy làm, ừ, thật ra thì, ăn rất ngon. Chỉ là nhìn khuôn mặt không tốt lành bên cạnh, thật sự rất khó nói ra một câu tán thưởng.

Ai ngờ, tên này thấy cô ăn mà không có phản ứng gì, đem tạp dề ném ở trên ghế, "Mẹ nó! Không nói lời nào đúng không? Đừng ép anh hôn em!"

Khụ. . . . Làm hại cô vừa uống một ngụm cháo thiếu chút nữa sặc chết. . . . "Nào có ai như anh vậy, muốn ép người ta phải khen anh, có thấy mặt mặt không! Cái người này rõ ràng là. . . Ép người hiền lành làm con hát mà. . . ."

Anh lại còn cười gian "Hừ hừ, đừng có ép anh. . . !!" vài bước là dựa sát vào cô...

"Ban ngày ban mặt, anh kiềm chế một chút được không?!"

"Mẹ nó, ngày hôm qua cả đêm anh cũng không quấy rầy em, còn nói không kiềm chế?!" Nói sang chuyện khác, mặt buồn bã "Người ta. . . . người ta bỏ công tốn sức cả buổi như vậy, ngay cả cái hôn chào buổi sáng cũng không có~~"

Nhìn tên ngốc trước mặt đang cắn đũa làm nũng, cô thật sự là dở khóc dở cười. . . ." Tiểu Bạch. . . Anh ấy à, cứ ở đó diễn trò đi! Thay đổi cũng quá nhanh rồi đấy?!"

Người này bỏ đũa xuống, mặt bị thương, ôm ngực của mình "Ôi trời. . . . Trái tim tan nát rồi. . ."

. . . . Em dùng một ngậm cháo trứng muối thịt nạc phun chết anh! !

Chỉ là, vì lo lắng an toàn của người nào đó, đành phải. . . . đi tới gần, dùng sức cắn một cái ở trên mặt anh, giả vờ cười một cái, hăng giọng nói " Chú à, chú nấu ăn rất ngon~" sau đó nhin xuống tâm tình muốn phun, tiếp tục tấn công thức ăn trước mặt.

Cái tên đê tiện kia lại dùng chiếc đũa chỉ miệng của mình: "Này này! Thật không có thành ý gì hết! Một bàn thức ăn đổi không được một cái hôn!"

Liếc mắt xem thường, "Vậy vừa rồi em hôn là cục cứt hả?!"

. . . . . "Mẹ nó, hết ý kiến, anh tìm được một cô bạn gái quả nhiên là người có tư tưởng đẹp đẽ nhất trong thiên hạ mà!"

Trong miệng cô nhét đầy thức ăn, không nhìn được phản bác "Người Sài cây! (là anh mới đúng)"

Một cây dừa đập lên đầu của cô: "Em nuốt xong rồi hãy nói chuyện!"

.

. . . . .

Hài lòng quét sạch tất cả thức ăn mà tên dê tiện kia làm, vuốt bụng dựa vào ghế, tên dê tiện lại không nhìn được gõ đầu của cô: "Em nha, thật là một cô nàng mạnh miệng!"

"Hừ ~~ em chính là mạnh miệng, dạng ăn cơm nhuyễn* mới nhu nhược, ví dụ như anh~" ha ha ha, rốt cuộc thắng một lần...

* ăn cơm mềm: ý là ăn bằm phụ nữ, thường là mấy tên trắng trẻo ẻo lả

~~Đứng lên kéo hành lý chuẩn bị về phòng thay quần áo, lại bị Tiểu Bạch kéo vào trong ngực "Cho em nếm thử một chút, miệng của anh, là cứng hay là mềm!" Dứt lời, liền hôn lên môi cô. . . .

Cái gì nên tới vẫn phải tới, muốn chạy cũng không thoát. . . .
Cho dù hết sức trốn tránh, nhưng hai người hấp dẫn lẫn nhau, vẫn muốn thường xuyên dính vào nhau. . .

Thật ra thì cô rất rõ ràng bản thân mình tính khí như thế nào, bởi vì sợ, bởi vì không dám, cho nên, cô đành dùng sự hung dữ để che giấu tất cả xấu hổ cùng lúng túng. Sợ ở trong gian phòng này, lưu lại ký ức không thể quên, sợ sau khi ra khỏi nơi này, không thể lại làm như không có việc gì mà đối mặt với Tiểu Bạch, đối mặt với cuộc sống ở trường học

Nhưng, cô cũng muốn. . . được an ủi, vỗ về. . .

. . . . Nụ hôn vừa kết thúc, Tiểu Bạch chĩa vào đầu của cô, cười đặc biệt thỏa mãn: "Hắc hắc, anh làm đồ ăn quả nhiên mùi vị cũng không tệ lắm. . ."

Anh đi tìm chết đi! !

Chương 40: Con Trai Quá Ga Lãng Không Có Thịt Ăn.

. . . . . Sau khi thay quần áo xong, chúng tôi mang hành lý chuẩn bị trở về trường học. Ngày mai khai giảng giáo viên phải có mặt, không thể chơi đùa nữa.

Vừa đi đến cửa, liền bị Tiểu Bạch kéo lại. Ngoảnh đầu nhìn lại, khó thấy được trong mắt anh ấy có sự nghiêm túc. . . xen lẫn tình ý. . . Làm cho cô không dám nhìn thẳng. . .

Lãng lãng ôm cô vào trong ngực, giọng nói của Tiểu Bạch rầu rĩ vang lên trên đỉnh đầu: "Tại sao mỗi lần chúng ta ở cùng một chỗ, thời gian lúc nào cũng ngắn như vậy. . . Anh còn chưa hôn đủ. . . Lại muốn đi rồi. . . ."

Ngẩng đầu, kiễng chân, nhắm mắt, hôn môi. Tất cả đều rất tự nhiên, dịu dàng. Cô thích đôi môi này, quán lấy môi nhỏ xinh của cô, vĩnh viễn ấm áp như vậy, nhiệt tình như vậy. Chỉ cần nhẹ nhàng khiêu khích, là có thể khiến nội tâm cô rung động. Lưỡi của cậu từ từ phác lên môi cô, như muốn miêu tả từng đường nét. . . Chặn lại đôi môi của cô, thì thầm "Anh bắt đầu nhớ, đôi môi này là của anh. . . Lần sau. . . Không biết phải bao lâu mới có thể hôn đến. . . ." Tiếng nỉ non bị nuốt vào trong miệng. Trong nháy mắt từ dịu dàng biến thành mãnh liệt xâm nhập, môi lưỡi kia không ngừng khiêu chiến cực hạn của cô, như muốn kích thích sự nhiệt tình của cô. Anh ấy ngang ngược (thô bạo) đẩy cô cả người tựa vào cửa, bị ăn đến gắt gao, không có chỗ để trốn nữa, cả người nóng lên, thiếu dưỡng khí đầu óc trống rỗng, đành phải thuận theo. . . đón nhận. . .

Đây tuyệt đối là nụ hôn mãnh liệt nhất của cả hai. Trong nháy mắt, khi môi Tiểu Bạch rời đi, trước mắt cô hoa lên, nháy mắt sẽ phải ngã ngối trên mặt đất, Tiểu Bạch liền ôm lấy cô. . . . . Ặc . . . cứng rần của anh ấy phản ứng, để dưới bụng cô. . . . Sau đó nụ hôn từ cổ trượt dần xuống phía dưới. . . . Chỉ cảm thấy bả vai buông lỏng. . . . Còn chưa kịp phản ứng. . . . Bộ ngực lại căng thẳng. . . . Bị một bàn tay to lớn chiếm lấy. . . . Cô xụi lơ từ từ trượt xuống dưới. . . . Bị kéo lên. . . . Cúi đầu. . . . Trước ngực lập tức rơi vào trêu đùa . . . .

Đôi môi kia vừa khiêu khích lại vừa cắn, làm cho trong lòng cô ngửa ngáy. . . Một bàn tay khác, lại không ngừng trêu chọc bên kia nhô lên. . . Tiếng tiếng rên rỉ vang lên. . . Cô tách hai chân ra để cho anh ấy càng đến gần hơn. . . . cứng rần lập tức chống đỡ lên nơi mềm mại của cô, cho dù bị ngăn cách bởi chiếc quần jean thật dày, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ này. . . .

Ngón tay không biết đặt vào đâu, chỉ đành phải xuyên vào mái tóc đen dày của anh ấy, nâng lên khuôn mặt ửng hồng của anh ấy... mắt Tiểu Bạch, đen nhánh, lại như tràn đầy sắc thái, vẻ mặt xinh đẹp, lại bắt đầu hôn môi cô. . . .

Một trận choáng váng. . . Trong nháy mắt bốc lên một ngọn lửa, còn chưa kịp từ cao trào trở lại thực tế, liền bị ném lên trên giường. . . Bóng dáng cao lớn kia trong nháy mắt đè xuống, không cho cô thời gian thở dốc. . . Lại một nụ hôn mãnh liệt nữa. . . Lần này, ngay cả hai chân của cô cũng nóng lên. . .

Tay của cậu ấy, nhẹ nhàng lướt qua vai của cô. . . Chẳng biết lúc nào . . . Quần áo bị cởi ra từng chút một. . . Khi ngực của anh ấy dựa sát vào bộ ngực mềm mại của cô. . . . Cả người anh ấy rất nóng. . . Sự khác biệt giữa nam nữ . . . Nhất thời làm cô lo sợ . . . .

Tên con trai kia lại thoải mái thở dài. . . Trời ạ, hiện tại kẻ ngu cũng biết muốn xảy ra cái gì. . . .

Chẳng lẽ. . . Thật sự để chuyện này tiếp tục hay sao. . . .

". . . . Tiểu. . . . Bạch. . . . Đừng. . . ." Giọng nói yếu ớt, tràn đầy quyến rũ. . . . Là cực tuyệt. . . Hay là cho phép. . . . Trời ạ. . . Bản thân cô cũng phân không rõ ràng lắm. . . .

Tiểu Bạch lại càng thêm động tình, dọc theo cổ của cô. . Ngực. . . . Trên bụng. . . . dưới bụng. . . . hôn xuống dưới. . . . "Tiểu. . . . . Đừng. . . . . Uuuh. . . . ." Tay kia lại giống như có điện, vuốt ve mỗi một tác da thịt cô. . . . Từ từ chạm vào da thịt chỗ bụng dưới sát quần jean. . . . Nơi bí ẩn kia, giống như có một đốm lửa. . . nhẹ nhàng bị đẩy lên. . . . Lý trí muốn dập tắt nó. . . . Rồi cảm tính lại đem nó thổi bùng lên. . . . .

Khóa quần bị kéo xuống từng chút một. . . . . anh hôn một đường từ chỗ da thịt lộ ra xuống phía dưới. . . . Bụng. . . . . Bắp đùi. . . . . Bắp chân. . . . . Thậm chí đầu ngón chân của cô. . . . . "Aaa. . . . ." Ngón chân nhanh chóng cuộn lên. . . . . Lại một trận run rẩy. . . . . Tiếng thở dốc trong không khí càng lớn. . . . Trên đầu Tiểu Bạch, mồ hôi nhỏ giọt. . . .

Trên người cô. . . . Đã sớm phân không rõ ràng là mồ hôi. . . hay là nước miếng của anh ấy. . . Giờ phút này, hôn tuyệt đối đã không chỉ là hôn thôi. . . . Giữa môi và lưỡi kia có quy luật co rút. . . . Giống như ám chỉ cái gì. . . . Tiểu Bạch ngồi dậy. . . Nhanh chóng kéo quần jean ra. . . . Cô đưa tay ngăn lại động tác của anh.

. . . Ai ngờ. . . Động tác quá lớn. . . . Lại đụng phải cái đó của anh ấy. . . . Nhìn thứ đó trong nháy mắt lại co rúm mấy cái. . . . Ngắc đầu nhìn Tiểu Bạch. . . . mặt mũi anh có vẻ như sắp chảy máu mũi đến nơi. . . . Trời ạ. . . . Cô vốn là muốn cự tuyệt anh ấy. . . Thế nào lại biến thành trêu đùa. . .

Tiểu Bạch trong nháy mắt tuột hết quần ra, lại xông về trên giường tiếp tục nụ hôn nóng bỏng với cô. . . . . hai người. . . rất cuộc "thăng thấn gặp nhau" rồi. . . . Trong khoảng thời gian ngắn ngủi tạm dừng lại, cuối cùng cô cũng lấy lại được một tia lí trí, há mồm muốn nói, lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, không thể làm gì khác hơn là, sử dụng ánh mắt nói cho anh biết, không thể. . . . Thế nhưng Tiểu Bạch lại vuốt tóc cô. . . Ánh mắt anh đen láy, sâu không thấy đáy nhìn cô, động tình bên tai cô thổi hơi. . . "Bảo bối. . . . em. . . . thật đẹp. . . . ." Lưỡi anh. . . . Cũng đang liếm láp tai cô. . . tất cả mọi nơi. . . . những gai xúc giác. . . . tiếp xúc với tai cô... run rẩy mà trêu chọc. . . . trong nháy mắt, rời đi, để tiếp xúc với không khí lạnh lẽo một lúc ngắn ngủi... lại tiếp tục. . . một vòng mới run rẩy. . . . vùng bụng cô...hình như đang giọt giọt ngưng tụ từng hơi khí nóng. . . .

Trời ạ. . . . Cô còn không kịp cự tuyệt. . . . Cũng đã đầu hàng rồi. . . .

Tay anh khẽ vuốt ve xuống phía dưới. . . . dừng lại ở. . . . quần lót Đôrêmon của cô. . . . Trong tiếng thở dốc. . . lại mang theo cười đùa: "Đôrêmon. . . . Anh thích. . . ." cô vừa định che hình vẽ lại. . . Trong nháy mắt. . . Đôrêmon đã sớm không thấy. . . . Sau đó anh ấy. . . . Cũng. . . .

Trời ạ. . . . . Làm thế nào. . . Làm thế nào. . . . .

Tại sao trên sách nói. . . Người ta đều rất mê loạn. . . . Giờ phút này. . . . Thân không mảnh vải lại làm cho cô hoảng sợ. . . . Tâm loạn. . . .

. . . . Nhưng. . . . Cũng rất tỉnh táo. . . . Hai tay không biết nên để chỗ nào. . . . Chỉ muốn nhấc chân chạy đi. . . .

Còn chưa kịp phản ứng, cô lại thật sự từ trên giường nhảy dựng lên. . . Chạy ra ngoài. . .

Nhưng còn chưa đi được hai bước. . . Liên bị bắt trở lại trên giường. . . . Người tay dài chân dài. . . Rất giỏi mà. . .

Bị ôm vào trong ngực. . . . Yên tĩnh một lúc. . . . Tiểu Bạch mới ngẩng đầu lên, khẽ vuốt tóc cô, nghiêm túc nhìn cô: "Em gái cây xoài . . . Anh không kiềm chế được. . . Thật xin lỗi. . . . Nếu như. . . . Em còn không chuẩn bị xong. . . thì thôi vậy. . ." Sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô, bắt đầu tìm quần áo cho cô mặc. . . .

Thành thật mà nói, từ lúc ở phòng khách đến trên giường. . . Cô đúng là do dự. . . Rốt cuộc có muốn. . . Cho anh ấy không? Nhưng đến phút cuối cùng. . . Cô thật sự muốn trốn. . . Trong truyền thuyết ý loạn tình mê. . . Ít nhất sau cùng một khắc chưa từng xuất hiện. . . Sau khi tỉnh táo lại, càng cảm thấy. . . Cô không muốn trong lúc mơ hồ giao bản thân mình. . . .

Có lẽ. . . Cô thật sự không nghĩ kĩ. . . Nhưng, hành động của Tiểu Bạch giờ phút này, lại càng làm cho cô cảm thấy. . . mình đã yêu đúng người. . . . Ít nhất, anh ấy không ép buộc cô. . . Nói thật,

nếu tiếp tục làm tiếp. . . Bản thân cô cũng không kiềm chế được tư tưởng của mình, hướng chỉ là đàn ông đã bị tình trùng lên não. . .

Đại khái đã mặc quần áo đầy đủ, cô liền ôm lấy người đàn ông này từ phía sau. Đúng, cô chính là muốn dùng từ "đàn ông" này. Giờ phút này, cô cảm thấy anh ấy rất đàn ông, làm cô cảm động.

"Tiểu Bạch, em yêu anh." Những lời này, là những lời thật lòng. Cho dù lúc đi cùng Tô Nham, cô cũng không nói ra những lời này. Giờ phút này, cô lại thật lòng cảm thấy, cô muốn đem cái từ "Yêu" này giữ lại cho anh ấy. Tiểu Bạch, thật là một người đáng giá để yêu.

Cô cảm nhận được lưng Tiểu Bạch chấn động, anh ấy xoay người hung hăng đem cô ôm vào trong ngực. . . Tựa đầu trên mái tóc đen mượt của cô. . . . "Đây là vừa đánh vừa xoa sao?" . . . . . Lúc này, không phải nói. . . Cô cũng như vậy sao?

"Cám ơn anh, đã không ép buộc em."

Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô: "Sẽ không. . . Anh sẽ không ép buộc em. . . Anh sẽ đợi. . . . Đợi đến khi em đồng ý. . . . Bởi vì. . . . Anh cũng yêu em. . . ."

. . . . Nụ hôn dịu dàng, làm cho cả phòng trở nên yên tĩnh. . . càng thêm lãng mạn. . . .

Chỉ là. . . Một người con trai khỏa thân. . . . Một thứ gì đó vẫn còn đang giật giật. . . . .

A. . . . Cái này cái này. . . .

Cô cũng không muốn phá hỏng khung cảnh lãng mạn này. . .
Chỉ là nhất thời cái miệng không nhịn được. . . . " . . . . Anh. . . . Có thể mặc quần áo vào trước không ~~"

Tiểu Bạch vừa kéo quần vừa bĩu môi: "Aiii. . . Cho nên nói, con trai quá ga lăng không có thịt ăn. . . . trên TV Người ta sau khi yêu nhau không phải là trực tiếp gì kia à. . . Thế nào đến chúng mình liền biến thành tạm thời dừng lại. . . Anh mà bị tật xấu gì em phải chịu trách nhiệm đó ~~" [dhienzdabnilefquyedon](#)

Cô vừa sửa sang lại quần áo vừa đi ra ngoài: "Tật xấu của anh chính là rất đê tiện! Điều này có thể trách em sao?"

"Ai! Mới vừa rồi còn anh anh em em, bây giờ thay đổi cũng quá nhanh đi? Có còn lương tâm hay không?!"

"Có, không phải vừa mới em còn nói lời dễ nghe sao?!"

"Quả nhiên. . . . Nữ nhân ở trên giường nói không thể tin. . . .
."

"Không ai ép anh phải tin . . . ."

Chương 41: Trở Về Trường Học

Khi còn bé, mỗi khi đến ngày khai giảng cô đều rất phấn khởi, buổi tối hôm trước nhất định sẽ hưng phấn đến ngủ không yên. Bây giờ làm giáo viên, lại hoàn toàn khác biệt, ngày đầu tiên khai giảng giáo viên đi mít - tinh—— lại ngủ quên.

Thật ra là tối hôm qua cùng Tiểu Mễ nấu cháo điện thoại đến đêm khuya, trò chuyện với nhau về tình hình gần đây làm cô hưng phấn đến không ngủ được, bị nhỡ chạy bộ sáng sớm còn không biết, đến tận 8 giờ 40 phút mới tỉnh dậy.

Tùy tiện nhặt một bộ quần áo lao xuống dưới tầng, lại nhìn thấy Tiểu Bạch sáng sớm đứng ở dưới sân nhà cô? Vậy. . . Bữa sáng này là của cô sao? Sáng sớm anh ấy vẫn đợi ở đây sao? . . . Rất cảm động...

Trên đường có rất nhiều giáo viên, cô chỉ có thể hướng anh ấy ngây ngốc cười một tiếng, tiếp tục chạy. . . Cũng may anh ấy không để ý, cầm điện thoại tiếp tục dựa vào gốc cây. . . Cô quay đầu lại. . . . Khó hiểu. . . Bụng rất đói. . . Bữa sáng của cô. . . .

Hô. . . . Cuối cùng chạy tới hội trường lúc 9 giờ. . . . Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của các giáo viên khác, "Tóc của cô sao lại rối như vậy?" "Cô bị ốm hả? Sắc mặt sao khó xem như vậy?" ... Các loại ân cần hỏi thăm, ngây ngốc cười, nói nhảm, từ ký túc xá chạy tới đây. . . Sắc mặt có thể đẹp mới lạ. . . Hơn nữa. . . . Còn chưa ăn cơm...hu hu hu....

Cô nhớ tới bữa sáng, mở điện thoại di động ra, quả nhiên. . . .
Có rất nhiều tin nhắn. . . .

6:40—— Anh biết ngay em sẽ ngủ quên. . . Ngày hôm qua em vừa nói "Thực hiện" , anh chỉ biết em căn bản sẽ không thật sự muốn chạy bộ. . . . Em lại lười biếng!!

. . . . Nói nhảm. . . . Một người trải qua kỳ nghỉ đông ở nước Mỹ, đột nhiên để cho em trải qua thời gian ở Trung Quốc, có thể thích ứng được mới lạ đó. . . . Lại nói. . . . Cũng không phải là bản thân em chủ động muốn chạy bộ buổi sáng. . . . Là anh nói đây là thời gian duy nhất mỗi ngày có thể gặp nhau, phải kiên trì. . . . Em lại không muốn gặp anh. . . .

8:00—— Anh đã chạy bộ xong rồi, mà em vẫn chưa mở máy?!
Lát nữa nhìn em có thời gian ăn sáng không?!

8:30—— Anh mua bữa sáng rồi, đang chờ em ở dưới tầng, lát nữa em trực tiếp cầm đi hội trường ăn. . . Nếu em còn không xuống, sẽ có rất nhiều người nhìn thấy. . . em không ngại bị mọi người nhìn thấy thì cứ tiếp tục ngủ ngon. . . .

9:02—— Tiểu thư, ngày đầu tiên khai giảng em liền ngủ quên, thật không biết làm sao em làm được giáo viên vậy. . . . Lại nói, dạ dày của em vừa qua 9 giờ sẽ tự động ăn s . . . Tiểu thư, bây giờ em là vừa họp vừa ăn sao?!

TMD! Anh mới ăn s~~~, tên dê tiện! Cô oán hận trả lời:

—— Anh mới ăn s! Cả nhà anh đều ăn s~~ !! Ai cho anh đứng ở chỗ dễ thấy như vậy, em như thế nào không biết xấu hổ qua lấy? Anh nên đứng ở nơi ít người qua lại chứ. . . .

Rất nhanh, Tiểu Bạch nhắn tin trả lời:

—— Anh mua xiu mại với sữa đậu nành~~ ăn rất ngon, bây giờ anh đang ăn~~ cho nên nói, dậy muộn sẽ không được ăn. . . .

—— Hu hu hu, em rất đói, em thật sự rất đói~

—— Nếu không em chạy ra ngoài, anh ở dưới tầng đưa cho em... em ăn xong lại đi lên?

Ý kiến hay! Nghiêng đầu quan sát chủ nhiệm, hình như cũng không chú ý bên cô. . . . Cô đứng lên, giả vờ đi nhà vệ sinh. . . .

Tiểu Bạch rảnh rồi đứng ở một góc sáng sủa dưới tầng một. . . . Lần này đủ bí mật. . . . Xung quanh vắng lặng, cô đi tới, đoạt lấy đồ ăn sáng, làm một cái mặt quỷ. . . Xoay người. . . . Rồi đi. . . .

Sau đó đứng ở góc bên kia từ từ ăn. . . . Ủ. . . Cuối cùng không cần ăn s. . . . Ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Bạch vẫn còn dựa vào nơi vừa nãy, cùng cô xa xa nhìn nhau. . . Như thế nào lại có cảm giác đang yêu đương vụng trộm. . . .

Thấy cô nhìn mình, thẳng nhai này đột nhiên nháy mắt với cô, làm cái hôn gió thổi qua . . . .

Muốn cười lại nhin xuống. . . . Má ơi. . . . Nhìn xung quanh. . . . Nếu bị người khác thấy thật không hay. . . . Cô cúi đầu vội vàng ăn. . . . Sau đó. . . . Không dám nhìn anh, nhanh chóng chạy về hội trường. . . . Điện thoại di động không ngừng rung. . . Tiểu Bạch nhả tin ngắn gọn trực tiếp, chỉ có ba chữ: Đồ nhát gan!

Được rồi. . . . là cô nhát gan. . . . Công việc này cô khó khăn lắm mới tìm được, cũng giống như cô, những nữ sinh gia đình có hoàn cảnh bình thường, có thể tìm được một công việc ổn định như vậy thật không dễ dàng, xin tha thứ cho cô. . . Tình yêu và công việc. . . Có lẽ mấy năm trước cô sẽ chọn tình yêu. . . Nhưng bây giờ. . . công việc và cuộc sống. . . cô vẫn là. . . giữ được bát cơm quan trọng hơn. . . .

Đồ nhát gan trong ngày đầu tiên của học kỳ mới, từ khi bắt đầu đã thấy bối rối lại ngọt ngào như vậy, những ngày kế tiếp, bận rộn mà có quy luật, nhưng cũng rất ngọt ngào. Mỗi lần cùng Tiểu Bạch gặp mặt, đều phải cẩn thận mà kích thích, mặc dù bình thường cả hai đều rất vội vàng, còn không kịp nói chuyện, nhưng cứ thế từng ngày trôi qua, hình như từng chi tiết nhỏ đều có thể giữ gìn làm kỷ niệm.

Chẳng hạn như lúc chạy bộ buổi sáng, rõ ràng là đã hẹn nhau, cuối cùng lại giả vờ như không quen nhau, vừa chạy bộ ở trên đường, vừa lẩm bẩm một mình: "Hắc! Thời tiết hôm nay thật tốt. . . ."; "Aiii, tốt như vậy mà tối hôm qua có người không ngủ được. . . . Mất có quãng thâm. . . ." Rõ ràng là câu nghi vấn, lại nói thành là câu cảm thán. . . .

Rõ ràng là chạy bộ xong cùng đi ăn sáng, còn phải giả vờ như không biết nhau: "Ôi, Cô giáo, xin hỏi, em có thể ngồi ở chỗ này

không?"; "Xin hỏi chỗ này có người không?" . . . .

Có đôi khi cũng sẽ gặp phải bạn học của anh ấy hoặc là đồng nghiệp của cô, một nhóm người ngồi cùng một chỗ. . . Thông thường chuyện đã xảy ra là không thể ngăn cản. . . .

Ví dụ như, lần đó Tiểu Bạch gặp mặt bạn bè của anh ấy, nhất định phải chen đến bàn này ngồi. . . Giờ cô mới biết, một đám con trai, buồn chuyện còn nhiều hơn so với con gái. . .

Nam sinh A: "Ôi chao, tên nhóc Tiểu Bạch này, thế nào gần đây không nhìn thấy cậu?"

Tiểu Bạch: "Mình không phải đang thực tập sao. . . Có đôi khi về muộn cũng không ở trong trường học. . . ."

Nam sinh B: "Có phải cậu thực tập ở chỗ anh trai cậu không?"

Ôi? Cái đề tài này cô cũng cảm thấy hứng thú. . . Lỡ tai dựng lên. . . .

Tiểu Bạch: "Không phải, ở một công ty khác, theo trình độ hiện tại của mình, chắc không đến chỗ anh trai được, vẫn là rèn luyện trước đã."

Ừ, đứa trẻ này cũng không tệ lắm, rất hiểu chuyện. . . . Cô gạt đầu, liếc mắt sang lại nhìn thấy một tên con trai đang nhìn cô cười trộm, sau đó lại giả vờ nghiêm chỉnh. . . Thôi đi, có cái gì buồn cười!

Nam sinh A: "Ôi, mình đã nói với cậu rồi, mấy ngày trước mình gặp được một người đẹp khoa ngoại ngữ, tuyệt đối tốt hơn người học khoa âm nhạc cái gì mà em gái cây xoài. . . . ?!"

Khụ. . . Khụ. . . . Nghe được cái từ "Em gái cây xoài" này, cô đang ăn bánh bao mà suýt bị nghẹn chết. . . Không nuốt vào được mà cũng không thở ra được . . . Lại không dám ho ra tiếng. . . Chỉ có thể cúi đầu che miệng ho. . . .

Tên này chẳng lẽ gặp qua cô rồi? Nếu hiện tại cô lập tức rời đi như vậy rất kỳ quái. . . . Cúi đầu xuống. . . .

Tiểu Bạch: "Sáng sớm miệng toàn nói chuyện tầm bậy! Làm gì, muốn theo đuổi người ta à?"

Nam sinh A: "Không phải, chẳng phải là lo cậu bị anh trai cầm cửa sao . . . . Đã rất lâu không thấy cậu ở ký túc xá. . . Cũng không quan tâm đến tình hình của anh em. . . . Ai biết có phải cậu đang vui vẻ bên cô gái nào mà quên bạn bè rồi không. . . ."

Mẹ nó. . . . Nghe không nổi nữa. . . . Đối thoại của nam sinh quả nhiên trẻ nhỏ không nên nghe. . . . Cúi đầu bưng khay. . . . lén lút đi ra cửa. . . . Nhanh chóng chạy đi. . . . .

Nhưng khi tình huống ngược lại, cô cũng không khá hơn chút nào. . . . Giống như lần ăn cơm trưa trước, khó được một lần Tiểu Bạch trở về trường học, hẹn gặp cô, kết quả cô vừa đến, đã bị mấy đồng nghiệp vây quanh, khi Tiểu Bạch đến, chỉ có thể bưng cái khay ngồi ở bên cạnh chúng tôi . . . .

Vừa khéo có hai đồng nghiệp là "Bác gái" tuổi hơn bốn mươi, thậm chí trong đó có một người là người phụ trách kế hoạch hóa gia đình của các giáo viên trong trường học, vì vậy, mỗi lần nói chuyện đều trốn không thoát. . . .

"Tiểu Mỹ, trường học chúng ta có rất nhiều thầy giáo để mắt đến cô, đã sớm theo tôi hỏi thăm về cô, tóm lại là cô có người yêu chưa? Nếu chưa thì để chị Tiểu Linh giúp em giới thiệu một người nhé. . . ."

Éc. . . . Ở trước mặt Tiểu Bạch hỏi vấn đề nhạy cảm này. . .
Chuyện này. . . . Bảo cô làm sao có thể trả lời chứ . . . . .

"Không. . . Không có. ." Không ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được áp lực đến từ bên phải. . . . "Nhưng, em không có ý định tìm ở trong trường học. . . . Suốt ngày gặp nhau, không thoải mái. . . ."

Đồng nghiệp B: "Cũng đúng, Tiểu Mỹ còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, làm gì lại đi tìm ở trong trường học của chúng ta, cả đời giáo viên, đều rất nghèo. . . ."

Chị Tiểu Linh lại nói: "Vậy cũng không sao, em muốn tìm người như thế nào, nói ra chị Tiểu Linh giúp em kiếm, việc kết hôn của những giáo viên trẻ này là trách nhiệm của đàn chị chúng ta ~~"

"À? Em. . . Thật ra thì em cũng không có yêu cầu gì. . . Thuận theo tự nhiên là được. . . ."

Đồng nghiệp B: "Ôi, người trẻ tuổi bây giờ, không có yêu cầu chính là có yêu cầu cao. . . Tiểu Linh, sao cậu lại hỏi em ấy như vậy, trước mặt nhiều người như vậy, nhất định là em ấy rất xấu hổ. Tôi mà nói,. . . Tối thiểu cũng phải có nhà có xe. . . Sau đó bộ dáng còn phải đẹp trai. . . Có trình độ học vấn cao. . ."

Đồng nghiệp A: "Dạ dạ, thời đại bây giờ, có trình độ học vấn là tối thiểu . . . Không giống như thời đại của chúng ta, nhà cửa đều là nhà nước phân cho BAL¬ABALA "

Cô cầm chiếc đĩa trộn mắt há mồm. . . Chị hai. . . em cái gì cũng chưa nói, như thế nào lại nói đến nhà cửa rồi. . . . Nhìn Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt, không ngờ anh ấy lại đang nhìn cô. . . Em là vô tội mà. . . Anh đừng suy nghĩ quá nhiều. . . . .

Cúi đầu . . . Nhóm người này còn không đi... "Tiểu Mỹ, tôi thấy cô ăn cơm rất chậm. . . ."

"Đúng vậy, tôi không đói lắm, phải ăn từ từ. . . Nếu không mọi người đi trước đi. . . ."

. . . Sau khi mọi người rời đi. . . . Nhiệt độ không khí giảm xuống. . . .

Hai người ngồi cạnh nhau vô cùng ăn ý cúi đầu ăn cơm. . . . Trong im lặng. . . .

"Hình như anh làm trễ nãi em. . . ." Giọng Tiểu Bạch buồn buồn nhìn vào khay cơm nói.

"Không có. . . . Đừng nghe bọn họ nói bậy. . . Em cũng không nói gì cả. . . ."

"Nhưng đó là sự thật."

"Đúng vậy, là thật."

"Để em chờ anh có phải là hành động rất ngây thơ không."

". . . . . Anh vốn rất ngây thơ."

. . . . . Người nào đó thấy buồn cười. .

. . . . . Hô. . . Cuối cùng cũng cười rồi. . . . Hù chết lão nương rồi. . . .

"Người ngây thơ. . . Buổi chiều đi hẹn hò không . . . ."

"Buổi chiều. . . Có tiết. . . ."

Tiểu Bạch, nản lòng, dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà nói: "Vậy được rồi. . . Anh vẫn là cố gắng kiếm tiền để mua nhà . . . ."

May mà mọi người đi gần hết rồi. . . Nếu không còn cho rằng Tiểu Bạch mắc chứng mê sảng đó. . . . .

Chương 42: Ghen?

Một sinh viên nam sắp tốt nghiệp đang thực tập bên ngoài, thường xuyên xuất hiện tại khoa âm nhạc, lúc ẩn lúc hiện ở khu nghệ thuật, vốn là một chuyện kỳ lạ, nếu như trùng hợp bạn nam này ngoại hình còn—— ừ, được rồi, nhìn qua ngoại hình cũng không tệ lắm, như vậy cái này sẽ trở thành một chuyện rất thu hút, vì vậy sẽ dẫn tới những lời đồn đại.

Cô không biết cái này có được gọi là "Phụ nữ có thai" hiệu ứng không, có lẽ bởi vì cô quá mức chú ý tới người ta, cho nên đối với lời đồn đãi về anh, tự nhiên nghe cái gì cũng thấy lọt tai. Đã lén lút vụng trộm còn bày đặt làm như là "vô tình gặp nhau", mỗi tiết học cô đều ở lại cuối cùng chờ sinh viên ra về hết mới ra khỏi lớp học, rất tự nhiên, trong lúc đó đã nghe được các sinh viên nói chuyện của "Tiểu Bạch".

Rất dễ nhận thấy, tất cả mọi người đều cho rằng Tiểu Bạch và một bạn nữ nào đó khoa âm nhạc đang yêu nhau, mỗi tuần đều tới khoa âm nhạc, nhưng bởi vì lúc trước tình yêu của Tiểu Bạch và Thiến Thiến bị truyền đi, mọi người tự nhiên cho rằng tình yêu của hai người lại càng tăng lên.

Vì vậy, cứ cho là lời đồn cũng được, chuyện của nữ chính cũng được, hình như tất cả đều rất tự nhiên đem chuyện xưa ra chân thật hóa. . . Cho nên, cô lẻ mề từ trong khoa đi ra đúng thời điểm, ban đầu nhìn thấy hai người, mà không phải một người. Tiểu Bạch và Thiến Thiến, Thiến Thiến và Tiểu Bạch. . .

Được rồi, làm một người phụ nữ chín chắn, cô biết mình rất không nên, ăn dấm chua. . . Nhưng. . . Hai tuần trước vô tình gặp được vẫn còn rất tự nhiên và ngọt ngào, nhưng khi ba người gặp mặt thì trong lòng lại không cách nào không chế được sự khó chịu. . . . Đặc biệt là khi, các sinh viên trực tiếp đem tên tuổi của anh ấy biến thành "bạn trai của Thiến Thiến" . . . Thật sự cô. . . .

Buồn cười là, từ lúc đó, quan hệ của hai người vốn là rất xấu hổ, bởi vì Thiến Thiến, ngược lại có thể danh chánh ngôn thuận cùng nhau ăn cơm rồi. . . Cũng vì thế, sự nhẫn nhịn từ lâu cuối cùng lên tới đỉnh điểm. . . .

Hôm này, ở ngoài lớp học nhìn thấy đôi "bích nhân" nào đó, liền đi tới chào hỏi một chút. . . Mà Tiểu Bạch lại làm như gặp được giảng viên, đứng ngay ngắn, hai tay giơ cao lên, lớn tiếng gọi: "Giảng—— viên—— Mạc—— tốt lành!" Bộ dạng đê tiện kia, thật sự làm cô rất muốn tát cho anh một cái. . . .

Mọi người đều nhất trí, là——, Tiểu Bạch ngồi ở gần cô, tiếp theo Thiến Thiến ngồi ở bên cạnh. . . Lần này, không biết nên nói gì nữa. . . Thật sự không biết đây là cái tổ hợp gì. . . .

Thiến Thiến rất tự nhiên chào hỏi: "Giảng viên Mạc cũng ăn cơm ở đây sao?"

. . . . Đúng vậy, không ở đây vậy ở đâu. . . . Gật đầu "Đúng vậy, ở đây tương đối tiện."

Sau đó. . . Im lặng. . . Có cái gì để nói đâu. . . .

Ngược lại Tiểu Bạch lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Giảng viên Mạc, cô là người dạy Thiến Thiến sao?" Mẹ nó, không biết hay sao, mà còn hỏi. . .

Đành phải bưng ra dáng vẻ giảng viên: "Không phải, cô dạy Piano, mà Thiến Thiến là học múa."

Thiến Thiến ở bên cạnh tán thành: "Giảng viên Mạc dạy khá tốt, bạn cùng lớp em đều rất thích cô ấy."

Tiểu Bạch cười một tiếng: "Vậy sao, thật sự nhìn không ra."

Trợn mắt! Có thể nói chuyện tử tế hơn không. . . .

Tiểu Bạch vội vàng bổ sung một câu: "Thật sự nhìn không ra giảng viên Mạc còn trẻ như vậy, liền làm giảng viên, em còn tưởng rằng là sinh viên đại học năm nhất đấy." Cắt. . . Miệng chó phun không ra ngà voi. . .

Thiến Thiến ở bên cạnh phụ họa: "Giảng viên Mạc mới tới khoa chúng ta năm ngoái, rất được hoan nghênh." Đứa nhỏ này ra sức tăng bốc cô à. . .

Cô thật sự không muốn phụ họa với hành động nhàm chán của hai người kia, một ngày tốt đẹp như vậy mà tâm tình bị làm hỏng hơn phân nửa. Vội vàng ăn vài miếng cơm, bưng khay rời đi.

Sau lưng, nghe thấy Thiến Thiến đang nói chuyện với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, buổi chiều em được nghỉ, chúng mình đi chơi đi."

Tiểu Bạch trả lời: "Buổi chiều còn phải làm việc."

"Vậy sao anh còn tới khoa âm nhạc tìm em? Còn tưởng rằng chúng ta sẽ đi ra ngoài hẹn hò chứ balabala. . . ." Không muốn ở lại nghe tên dê tiện này trêu hoa ghẹo nguyệt, mập mờ đối thoại với học sinh nữ xinh đẹp, cô chạy về ký túc xá, nằm trên giường hờn dỗi.

Mẹ nó, Mạc Tiểu Mỹ cô, khi nào thì luân lạc tới mức muốn cùng học sinh tranh giành người tình rồi. . . . tên Tiểu Bạch dê tiện này, đi tới chỗ nào cũng lăng nhăng như vậy. . . .

Ong ong. . . Điện thoại di động rung, mở ra, là tin nhắn của tên dê tiện kia ra: "Ghen hả?"

Nhanh chóng viết: "Em không ghen chán như vậy."

"Vậy đi nhanh như thế làm gì. . . Cùng nhau ăn bữa cơm cũng không được nữa" Cái này gọi là cùng nhau ăn bữa cơm sao? Nói chuyện còn không bằng không nói, còn đòi ăn ngon?

Mặc kệ anh: "Không đói bụng."

Điện thoại chấn động rung ông ông không chịu dừng lại, mặc kệ, tắt. Lại rung, lại tắt, lại rung nữa, lại tắt!

Tin nhắn lại tới: "Thật sự tức giận? Không nghe điện thoại là anh lên đó. . ."

Mẹ nó! Lại chiều này! Uy hiếp cô ~~ đành phải gọi lại. . . .
"Muốn gì?"

Giọng cười trong điện thoại trầm thấp kéo tới: "Anh biết là em đang ghen, còn mạnh miệng không thừa nhận?!"

"Ghen cái gì, em không có hứng thú với người đê tiện nào đó, ghen cái gì!"

"Đừng như vậy. . . Cả ngày anh lượn lờ ở khoa của em, gặp phải người quen dù sao vẫn phải chào hỏi một chút, lại nói, cũng không phải là anh bảo cô ta đi theo anh."

"Em biết rõ, em cũng có nói gì đâu. . ."

"Này, đừng nóng giận mà..., anh mời em ra ngoài ăn có được không?"

"Buổi chiều không phải anh có việc sao?"

"Ha ha, thì ra là, lỗi tai cũng dựng lên rồi kìa."

"Cười cái gì, có gì buồn cười đâu! Buổi chiều em đi làm, không rảnh đi ra ngoài, muốn đi anh tự đi đi." Tắt điện thoại! Tức chết anh đi, cái đồ xấu xa!

Cho rằng có mỗi mình anh thương nhớ em thôi hả?! Mở điện thoại ra, thấy số điện thoại của Cổ Dật Nam liền gọi: "Cổ Dật Nam, buổi chiều anh đi làm không? Buổi chiều em không có chuyện làm, không bằng cùng đi ra ngoài đi dạo một chút đi."

"Được, không thành vấn đề, mấy giờ em đi được để anh đón?"

"Nếu anh rảnh, bây giờ tới đi, em còn chưa ăn cơm." Giận đều giận đến no rồi.

"Được."

Tắt điện thoại nằm trên giường, nhất thời lại do dự. Từ lần ra về trước đã không vui, cô và Cổ Dật Nam cũng chưa gặp lại. Mặc dù biết rõ nhất định là Tiểu Bạch động tay động chân ở trong, nhưng cô cũng không muốn truy cứu, chỉ là chuyện đã qua, nhận được tin nhắn của Cổ Dật Nam, anh nói cô nên hiểu rõ bản thân đang làm gì.

Lúc này cô nhất thời xúc động, vì giận Tiểu Bạch, lại tùy tiện gọi điện thoại cho Cổ Dật Nam như vậy, bình tĩnh lại cảm thấy hình như có chút gì đó không ổn. Aiii, mặc kệ, tùy ý đi, dù sao cô đang nổi nóng, tìm một người đi dạo cùng cũng được.

Không lâu sau, Cổ Dật Nam gọi điện thoại bảo sắp tới, nói là đã đến dưới lầu, cô liền sửa soạn một chút rồi đi xuống, quả nhiên thấy xe của anh ta ở dưới lầu. Khi xe chậm rãi rời khỏi trường, cô còn nhìn thấy Tiểu Bạch nói chuyện với Thiển Thiển ở sân trường, trông rất thân thiết. . . Trong lòng lại dấy lên lửa giận, trong nháy mắt có cảm giác mình ra ngoài với Cổ Dật Nam thật sự là một quyết định đúng đắn !

Cổ Dật Nam đang lái xe, vừa cười. Cô thật sự nhịn không được, giọng điệu không tốt nói: "Cười cái gì, có cái gì buồn cười

đâu?"

Cổ Dật Nam mím môi, nghiêng đầu nhìn cô cười: "Em gọi điện thoại hẹn anh ra ngoài, anh vui không được sao...."

"Thôi đi, nụ cười kia của anh vừa nhìn là hiểu, thật sự cho rằng em khờ à."

"Em ấy à, biết rõ núi có hổ, lại cứ hướng trên núi mà đi. Anh đã sớm nói rồi, em và Tiểu Bạch không hợp, em lại không nghe. . . Dù sao chúng ta đều là người chín chắn, về mặt tình cảm vẫn tương đối có chừng mực. Người trẻ tuổi, biết cái gì, em đó. . . Tính khí nóng như vậy, Tiểu Bạch mới hai mươi, hai người ở cùng nhau, không gây gỗ mới lạ đó."

"Anh. . . Làm sao mà biết biết hai đứa em cãi nhau?"

"Không cãi nhau em sẽ nhớ đến anh sao? Còn nữa, vừa rồi khi đi ngang qua, anh cũng nhìn thấy. . . Em cho rằng mọi người đều là người mù à. ."

. . . . Cô nhất thời ngây người. . . Nghĩ muốn cãi lại anh ta. . . Trong lòng có chút không đành. . .

"Nói đi, Mạc đại tiểu thư, muốn đi đâu? Chiều hôm nay anh đi cùng em, em muốn đi đâu đều được."

"Anh. . . Không phải đi làm sao. . ."

"Sao lại không...! Cho nên, thiệt hại khi anh nghĩ làm em phải chịu trách nhiệm toàn bộ, hiện tại anh đang nghĩ xem lát nữa nên làm thịt em thế nào mới phải."

Éc, được rồi, mặc dù có cảm giác lên nhăm thuyên giặc, nhưng tâm tình ngược lại có chút vui vẻ lên. Cho nên nói, cùng người thông minh nói chuyện, nhất định không chán, ít nhất, hiện tại cô không cần suy nghĩ thế nào để nói dối, cũng không cần giả vờ vui vẻ. . . . Điện thoại di động lại bắt đầu rung. . . Đi chết đi, tắt máy!

Một buổi chiều, hai người đi dạo phố rất lâu, cô mua mấy bộ quần áo, ví tiền nhỏ máu một trận. . . . Buổi tối anh muốn mời cô đi ăn cháo trừ hỏa, lại bị cô kéo đi quán lẩu. . . .

Cơm nước xong, rốt cuộc có cơ hội ngồi nói chuyện. . .

Thật ra thì đối với cô mà nói, Cổ Dật Nam là người bạn rất tốt, cô thích nói chuyện phiếm với anh, bởi vì trước mặt anh và Tiểu Bạch, hai người này đã gây cho cô hai mặt tính cách. Cô cảm thấy, ở trước mặt anh, cô sẽ càng thành thực hơn một chút, mà vừa gặp phải Tiểu Bạch, chỉ số IQ của cô liền trực tiếp biến thành ngây thơ ngốc nghếch không chịu nổi.

Mà giờ phút này, người đàn ông thành thực kia, ở trước mặt cô, toét miệng cười khúc khích: "Như thế nào, bao giờ chia tay? Anh còn đang xếp hàng đấy." Nhìn người đàn ông cô vốn quen thuộc với việc anh rất chín chắn làm nũng với cô, thật sự là có chút không quen.

"Nghe em nói này, bề ngoài của anh như vậy, làm nũng không thích hợp với anh."

Cổ Dật Nam nghiêm trang: "Vậy em nói đi, như thế nào mới thích hợp?"

"Ừ, thương cảm một chút, già dặn một chút thì hơn."

"Sặc. . . Em không cần trực tiếp như vậy, anh chỉ lớn hơn em một chút thôi."

Thật ra thì, cô cảm thấy, Cổ Dật Nam giống một người anh trai, có chút kinh nghiệm, có thể chỉ dẫn cho cô, nói chuyện với anh ta sẽ làm cô thư thái. Cho nên, hôm nay cho dù tình yêu làm cô bị mất phương hướng, cho dù có lúc chẳng biết tại sao anh lại mời cô làm bạn gái, cô vẫn hi vọng, liên lạc cùng anh, gặp mặt trò chuyện với anh.

"Ừ, như bây giờ, anh bình thường hơn nhiều."

"Được, vậy anh hỏi em... giờ em định làm như thế nào? Mặc dù không biết hai đứa xảy ra chuyện gì, nhưng anh vẫn muốn khuyên em một lần, em biết mình đang làm gì không?"

Thở dài, cả người cô vùi trên sofa: "Lúc trước anh hỏi em rất nhiều lần rồi. . . Em cho là mình rất rõ ràng. Thật ra thì. . . Em chỉ là muốn, đánh cuộc một lần, không muốn nghĩ về tương lai và hiện tại nữa, muốn thoải mái yêu một lần, mặc kệ tương lai ra sao."

Cổ Dật Nam đốt một điều thuốc: "Sảng khoái yêu một lần, nhất định phải tìm một người nhỏ tuổi hơn mình sao..."

Cô bất đắc dĩ nâng trán: "Đúng vậy, không nhất định, nhưng nếu gặp phải, biết làm gì được đây."

Chương 43: Chủ Nghĩa Lạc Quan

Cô bất đắc dĩ nâng trán: "Đúng vậy, không nhất định, nhưng nếu gặp phải, biết làm gì được đây."

Bên cạnh cô, gương mặt Cổ Dật Nam chìm trong khói thuốc mù mịt, anh nhìn cô, đề tài này hình như càng lúc càng nặng nề .

"Lần trước sau khi tiệc rượu kết thúc, anh chờ thật lâu dưới ký túc xá của em. Nhưng cuối cùng, em vẫn chọn tên kia. Tiểu Mỹ, thật ra thì anh rất lo lắng cho em. Không nói đến chuyện nếu ba mẹ em biết sẽ như thế nào, chỗ em làm việc biết thì như thế nào, em có nghĩ tới không, ở cái tuổi này của em, cái em cần bây giờ chính là một cuộc hôn nhân, một cuộc sống ổn định. Cậu ta có thể cho em cái gì?

Cậu ta mới hơn hai mươi, chính là thời gian để chơi đùa. Nhanh như vậy cậu ấy sẽ chấp nhận từ bỏ thanh xuân tươi đẹp mà đồng ý sống ổn định với em sao? Đàn ông ba mươi tuổi kết hôn cũng không tính là muộn, nhưng em thì khác. Coi như cậu ấy chiều theo ý em, lựa chọn kết hôn, tương lai cậu ấy có hối hận không?

Còn em, em đồng ý đem cuộc đời mình giao cho một người còn không xác định sẽ làm chồng em sao?"

Đúng vậy, vấn đề anh ấy nói, thật ra thì ở sâu trong lòng cô, cô đã cân nhắc qua, chỉ là vẫn luôn không muốn đối mặt. . . "Thật ra, vấn đề anh nói, trong lòng em rất rõ ràng. Em vừa nói rồi, em không muốn suy nghĩ rằng có tương lai hay không, chỉ muốn nắm lấy hiện tại.

Em biết rõ, anh chỉ mới nói một phần, còn có rất rất nhiều vấn đề. Ví dụ như, em lớn hơn cậu ấy, qua mấy năm, em đã hơn ba mươi rồi, cậu ấy lại đang ở thời kỳ thanh niên trai tráng, hiện tại có nhiều cô gái theo đuổi như vậy, về sau, khi em già rồi, cậu ấy có thể đổi diện được không. . . .

Nhưng, anh không cảm thấy, nghĩ những thứ này đều có chút hơi sớm sao? Hai đứa em thật sự có thể ở cùng một chỗ hay không vẫn là một vấn đề. Nói thật. . . . Em chưa nghĩ tới. . . . Muốn kết hôn với cậu ấy. . . . Trời ạ, kết hôn? Hai đứa em mới ở chung với nhau mấy ngày, liền thảo luận vấn đề này. . . Bây giờ em chỉ mới suy nghĩ một chút, đều cảm thấy đáng sợ, cảm thấy không thể. . . .

Cho nên, tại sao phải tự tìm phiền não? Tại sao phải nghĩ về tương lai. . . Nói không chừng. . . Chờ đến khi cậu ấy tốt nghiệp, hai đứa em liền chia tay. . ."

Cổ Dật Nam dập tắt điều thuốc, nhìn cô: "Mạc Tiểu Mỹ, em nghĩ như vậy sao? Em chỉ muốn vui đùa một chút thôi sao? Thì ra em là người có khả năng chơi đùa như vậy, anh thật sự không nhìn ra.

Thì ra em đối với chuyện tình cảm, bi quan như thế. Nếu biết sẽ sớm kết thúc, cần gì phải bắt đầu? Em tự tìm tổn thương sao? Khi còn trẻ em chưa bị tổn thương, nhưng anh cũng là thương tích khắp người rồi, thì cũng không giống em, sẽ không cảm thấy đời người tốt đẹp?" Đề tài càng nói càng sắc bén, giọng nói Cổ Dật Nam càng lúc càng lớn, từng câu hỏi làm cô á khẩu không trả lời được. . . . .

"Đúng vậy, em cũng cảm thấy mình đê tiện. . . . Nghĩ đến rõ ràng như vậy, lại cảm thấy coi thường chính mình. . . . Nhưng, em không kháng cự được. . . Em biết rõ, kết quả cuối cùng, 89% là bị kịch, nhưng, hiện tại, tình cảm này làm cho em, vừa vui vẻ lại có quá nhiều nước mắt. . . Anh bảo em như thế nào cự tuyệt. . ."

Sau một lúc không ai nói chuyện. Cổ Dật Nam lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi, không biết đang nhìn cái gì, anh ngần ngại nhìn chằm chằm vào khói thuốc. . . .

Hôm qua vẫn còn vì tình yêu mà cảm thấy ngọt ngào, hôm nay lại sẽ vì tình yêu mà cảm thấy đau khổ sao? Vì Thiên Thiên?

Không, đương nhiên không phải. Em mặc dù ngây thơ, nhưng còn không đến mức vì sự ghen tuông nhỏ nhen mà nảy sinh ý nghĩ kết thúc. Chỉ là, trong thực tế, tình cảm của hai người bọn cô nhìn thì bằng phẳng yên bình, thực tế lại có sóng ngầm mãnh liệt, hôm nay lập tức trào lên . . . .

Có mấy lời, khi nói ra, bản thân cô cũng sợ hết hồn. Thì ra là, đối với Tiểu Bạch, cô thật sự bị quan như thế. . . . Rất nhiều ý nghĩ, nói ra chính mình mới biết được. . . Thì ra, cô không thật sự có ý định muốn cùng Tiểu Bạch ở chung với nhau. . . . Cũng tự hiểu được, hôm đó, cô không muốn đem chính mình cho Tiểu Bạch, là nghĩ rằng hai người sẽ sớm kết thúc . . . .

Lát sau, Cổ Dật Nam thở dài một hơi, "Aiii, anh phát hiện, cho dù đã trải qua rất nhiều chuyện, anh vẫn không thể xem hiểu được tâm tư của cô bé ngốc nghếch là em. . . ."

"Em cũng xem không hiểu tâm tư của anh. . . Thâm trầm như vậy. . . . Đột nhiên nói muốn em làm bạn gái của anh. . . Quả thật bị dọa. . ."

"Anh là nghiêm túc. Hôm nay câu nói kia vẫn có hiệu lực. Chỉ là đến bây giờ anh vẫn không hiểu em đang nghĩ gì. . . Nếu đã biết là hố lửa, tại sao không chịu đi vòng, cùng một người bình thường, có một tình yêu bình thường?"

"Anh nói, Tiểu Bạch không bình thường?" Éc. . .

"Em xem, em lại nữa rồi. . . Không thể nghiêm chỉnh được vài phút. . . ."

"Không phải, cuộc sống không phải là như vậy sao, làm gì phải nghĩ xa như thế. . . Chẳng lẽ mỗi ngày khóc lóc. . . . Cứ thế này, sống thông suốt phóng khoáng thật tốt."
[dhienzdabnilefquyedon](#)

"Anh phát hiện em rất mâu thuẫn. Một mặt là lạc quan, nhưng thật ra trong lòng lại rất bi quan."

"Không phải em bi quan, mà là không dám ôm hi vọng, em sợ càng hi vọng, lại thất vọng càng nhiều, không bằng chính mình vẫn luôn mang trong lòng cái kết bi kịch, để cuối cùng nếu kịch vui kết thúc, chẳng phải sẽ không thất vọng quá nhiều?"

"Cho nên, em thật sự không suy xét đề nghị của anh sao?"

"Cổ Dật Nam, anh là người đàn ông tốt, em biết, bỏ lỡ, có thể lần sau cũng không có cơ hội nữa. Nhưng anh nhìn tình trạng hiện nay của em, cho dù chấp nhận anh, cũng không tốt hơn bao nhiêu, em vẫn là, đừng làm hại anh thì hơn. . . ."

"Không sao, đợi đến lúc em thật sự chán ở trong hố lửa, thì hãy suy nghĩ đến vũng nước của anh một chút đi. Dù sao hiện tại anh cũng không có tâm tình yêu đương."

"Anh đó, luôn lạnh lùng như vậy, cô gái nào dám đi theo anh chứ?"

Cổ Dật Nam phun một ngụm khói thuốc cuối cùng ở trong miệng ra. "Em gái nhỏ, nếu như một ngày nào đó hố lửa kia thật sự thiêu bỏng em, em liền hiểu. Cho nên, em cứ tiếp tục con đường mà em chọn, anh cũng không hy vọng em hiểu ngay bây giờ."

Trở về trường học đã hơn chín giờ, trên đường không có xe. Ban đêm ở thành phố G, đèn neon lóe lên, thật ra rất đẹp. Nhìn mọi người ở trên đường bận rộn, cô bỗng nhiên cảm thấy có một chút cô đơn. Hôm nay nói chuyện với Cổ Dật Nam nhiều đề tài nặng nề như vậy, nghĩ tới tương lai, trong lòng có chút buồn. Nghiêng đầu nhìn Cổ Dật Nam đang nghiêm túc lái xe, cảm thấy rất thân thiết, thật sự cảm ơn lúc ban đêm, còn có người anh trai này ở cùng với cô, an ủi cô.

Không nhịn được đưa tay vén sợi tóc rối của anh ấy, hô to: "Ha ha, anh trai, cảm ơn anh hôm nay đi với em ~~"

Cỏ Dật Nam ôm đầu, khó hiểu nhìn cô: "Cô gái dở hơi này, không uống rượu mà vẫn nổi điên cái gì."

Ngây ngô cười một chút, trong lòng lại bắt đầu vì khoảng thời gian sắp tới mà lo lắng. Buổi trưa không biết tại sao lại cáu giận với Tiểu Bạch, buổi chiều liền lặng lẽ rời đi, quỷ mới biết lát nữa Tiểu Bạch sẽ phạt cô như thế nào. . . . Lấy điện thoại di động ra, mở hay là không mở, đây là một vấn đề. . . .

Người nào đó quả nhiên không nhìn được lại bắt đầu xen vào việc của người khác: "Làm gì mà không dám mở máy? Mạc Tiểu Mỹ, buổi chiều không phải em vẫn còn rất khí thế sao? Sao bây giờ lại nhát như thế. . ."

"Cái gì! Ai nói em nhát! Điện thoại di động của em hết pin không được hả...?! Thật là bà tám. . . ."

Cỏ Dật Nam lại lấy điện thoại di động của anh ấy ra lắc lắc ở trước mặt cô "Hết pin rồi à? Dừng của anh này? Trong điện thoại của anh có lưu số điện thoại của Tiểu Bạch, cho em mượn gọi đó!"

Cướp lấy điện thoại di động của anh ấy: "Gọi thì gọi! Ai sợ ai! Anh tập trung lái xe đi! Đụng chết em anh phải chịu trách nhiệm đó!"

Sau đó nhìn điện thoại di động của anh ấy ngẩn người. . . . Cô. . . . Thật sự không dám gọi. . . .

Cỏ Dật Nam ở bên cạnh hiểu rõ cười, "Aiii, con gái bọn em chuyện am hiểu nhất chính là miệng nói thế này, trong tâm lại khác.

..."

Aiii, em cũng cảm thấy như vậy . . .

Xe dừng lại ở dưới ký túc xá, cô mở cửa, nói tiếng cảm ơn với Cố Dật Nam, anh ấy vỗ vỗ bả vai của cô, cổ vũ cô "Đừng sợ, nên đối mặt cuối cùng vẫn phải đối mặt. Luôn có thể giải quyết vấn đề. Nếu cậu ấy khi dễ em, nói cho anh, anh giúp em đánh cậu ấy!" . . . . Hốc mắt chợt liền nóng. . . Cảm giác có bạn bè. . . Thật tốt. . .

Lúc nhìn xe rời đi, cô luôn hi vọng có người ở sau lưng vỗ vai cô. Nhưng, mãi đến khi không thấy bóng xe nữa, cũng không có ai. . . Cô không biết mỗi người con gái đều là như vậy hay không, lúc cãi nhau, mong đợi một cái ôm cứng rắn từ anh ấy, hay một nụ hôn mãnh liệt. . . . .

Giờ phút này, nhìn dưới sân ký túc xá vắng vẻ, cô thừa nhận, là cô suy nghĩ nhiều. . . . .

Kéo túi đồ lớn lên tầng, dọc theo đường đi, lại ảo tưởng, người kia, đứng ở trước cửa ký túc xá của cô. . . . Mặc dù cũng rất sợ bị người khác nhìn thấy, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ tới. . . .

Không có, chẳng có gì cả. Cửa phòng trống trơn, mở ra, phòng tối đen, hoàn toàn như trước đây. Đồ ném xuống đất, người nằm trên giường. . . . Không nhịn được, mở tủ lạnh ra, lấy một lon bia. . . . Mới chậm rãi lấy điện thoại di động ra. . . . Mở máy. . . .

Mấy cái tin nhắn hiện ra. . . .

13:30—— Thân ái, đùa em thôi, đừng tức giận. Chút nữa dẫn em đi ăn coi như bồi thường có được không?

14:29—— Lại tắt máy? Anh vừa nhận được điện thoại của công ty, nói tạm thời có việc, không thể ở lại trường học, đi trước, buổi tối trở về lại nói.

16:40—— Em gái cây xoài, nhớ em. Rất muốn được nghe giọng nói của em một chút, mau mở máy!

19: 27—— Em gái cây xoài, đêm nay anh lại phải tiếp đãi khách hàng, rất buồn. . . . Em tới đây với anh đi. . . .

.

. . . . . Sau đó liền yên tĩnh. . . . Không có. . . .

Thật sâu thở ra một hơi. . . . Nằm ở trên giường. . . . Đột nhiên cảm thấy, bia trong miệng, có chút đắng. . . .

Chúng ta đều sống ở trong thế giới của mình, vẫn mong, khi tâm tình của mình không tốt, đối phương cũng có thể cảm ứng được, nếu như không có, giờ phút này cũng sẽ giống cô, cảm thấy thất vọng. Thật ra chính mình cũng hiểu, không thể kỳ vọng tâm tư của con trai cũng cẩn thận giống như con gái, nhưng vẫn là không nhìn được. . . . Có thể, cô ở trước mặt Tiểu Bạch, luôn ngây thơ, làm anh ấy cảm thấy, cô không cần đồ dành nhiều, hay là có rất nhiều người làm bạn . . . .

Tình yêu, quả nhiên, trù ngọt, còn có chua. . . . Chờ một cuộc điện thoại, thì ra thật sự có thể làm người ta trần trọc khó ngủ. . . .

. . . . Không biết qua bao lâu. . . . Trong lúc nửa mê nửa tỉnh (trong lúc mơ màng), điện thoại di động chợt rung làm cho cô giật mình tỉnh dậy! Vội vàng ấn nút nghe, bên kia rất âm ỉ. . . .

"Em—— gái cây xoài! Sao em còn chưa ngủ? Ha ha. . . . Anh. . . . Nhớ em. . . ."

"Tiểu Bạch? Anh ở đâu? . . . . Uống rượu sao?"

"Ừ, anh vừa tiếp . . . . Khách hàng ăn xong. . . . Hôm nay anh kí được một hợp đồng lớn~~

lợi —— hại không!"

"Rất lợi hại! Mau về nhà ngủ đi! Muộn rồi!"

"VẬY. . . em qua đây với anh được không?"

"Anh. . . . Đang ở đâu?"

"Anh. . . Ở đây. . . . " Đột nhiên bên kia lại ồn ào, hình như Tiểu Bạch đang hỏi bọn họ ở chỗ nào, rất rõ ràng, không phải một mình anh ấy "Anh đang ở. . . . Thiên Hà. . . . Em tới đi, chúng ta cùng đi ca hát. . . . Anh muốn em hát cho anh nghe. . . ."

Trong điện thoại âm thanh sột soạt truyền đến, sau đó là một giọng nói xa lạ: "Thiến Thiến, mấy người tụi anh đang ở bờ sông

KTV, hay là em cũng tới đây hát với bọn anh đi."

. . . . . Chuyện này. . . Tình huống gì đây? Bạn của anh ấy. . . .
Nghĩ cô là Thiến Thiến. . . . Hay là cô nên nghĩ rằng . . . Bạn gái
của Tiểu Bạch . . . Là Thiến Thiến?

Chẳng lẽ mọi người đều hiểu lầm? Hay là cô TMD hiểu lầm?

"Uy? Thiến Thiến? Thiến Thiến?! Quái lạ, sao im lặng thế?"
Lại là những tiếng ồn ào. . . . Tắt điện thoại. . . .

Thiến Thiến. . . . Lại là Thiến Thiến. . . .

Con mẹ nó! Cô có phải nên suy nghĩ đi đổi tên hay không?

Tức giận ấn bấm phím điện thoại di động, từng câu từng chữ
nhấn lên: Anh mới là Thiến Thiến, cả nhà anh đều là Thiến Thiến!

Một lát sau, điện thoại di động lại rung, bắt máy, tên con trai ở
đầu dây bên kia rất ảo não: "Chị dâu, em sai rồi. . . Tiểu Bạch đã
phạt em rồi, chị tha thứ cho em đi!"

Chương 44: Chúng Ta Đều Là Bạn Tốt

Ngày hôm sau dậy sớm chạy bộ buổi sáng, Tiểu Bạch không tham gia như trong dự kiến. Tối hôm qua không biết bọn họ chơi đùa ca hát đến mấy giờ, mấy tên kia không biết bạn gái của Tiểu Bạch là ai, nhưng vô luận là đồng nghiệp hay bạn học của Tiểu Bạch, ít nhất chuyện này cũng nói rõ một việc, đó chính là, trong lòng bọn họ, Thiên Thiên là bạn gái của anh. Mà cô, ai biết cô là ai?

Cho nên nói, con gái chính là đáng buồn như vậy. Rõ ràng là mình không muốn lộ ra, lại cảm thấy trong lòng bức bối. Rõ ràng là mình muốn giữ một khoảng cách, thích "bí mật" vui vẻ, bây giờ phát hiện còn có người mơ ước người kia của mình, lại rất khó tin tưởng đối phương, lo lắng khoảng cách sinh ra rạn nứt, còn là . . . .

Ôi chao, bây giờ bắt đầu hiểu thứ "tình yêu công sở" kia khổ sở thế nào. . .

Một ngày giờ lên lớp không tính là nhiều, cũng chỉ có hai tiết thường thức âm nhạc. Có rất nhiều người học môn học tự chọn này, rất rõ ràng, chọn khoa âm nhạc tương đối dễ dàng qua, cho dù đi học cũng chỉ xem phim nghe nhạc một chút, kiểm tra chính là sáng tác và nghe thôi ..., cho nên người của khoa khác đăng ký rất nhiều, có lúc cô liên tục chiếu các bộ phim rất thú vị, còn có không ít sinh viên đến sớm để chiếm một chỗ ngồi, chỉ tiếc không được mang theo coke và bắp rang bơ.

Chuẩn bị chiếu một bộ phim cũ năm 1980—— 《 đảo ngược thời gian 70 năm 》 . Đây đại khái là bộ phim xuyên việt sớm nhất, phim phối nhạc, nổi tiếng là Rachmaninoff bản hoà tấu Piano thứ hai—— cũng là bản cô thích nhất. Khi tác giả về già đã là ông cụ, áp ử tình yêu đã từng chứng kiến, khi chơi khúc nhạc kia thì dâng trào kỷ niệm. Mà khi nam chính lần đầu tiên thấy tấm hình của nữ chính, khúc nhạc này lại giống như vừa gặp đã yêu khi đó, nhịp tim chệch đường ray lúc nào không hay. . . .

So sánh với phim của Châu Kiệt Luân 《 Bí mật không thể nói 》 , gần giống như nội dung một vở kịch, phối nhạc lại chỉ là một chút Piano dàn dựng thông qua dàn âm thanh. Cả hai đối lập nhau, Rachmaninoff là tác phẩm theo chủ nghĩa lãng mạn, rõ ràng có ý nghĩa nhiều hơn. Khi màn sân khấu kéo ra, phim kết thúc thì cô mới phát hiện, phía sau giảng đường, cái người sáng nay vốn nên xuất hiện tại sân thể dục, tên đề tiện nào đó đang cùng cô "Chiến tranh lạnh", bỗng xuất hiện.

Chỉ là cách ăn mặc của tên đề tiện này có chút lôi thôi, đầu tóc rối bời, trên cằm râu ria lởm chớm chưa cạo. . . . Mắt cũng dày đặc tia máu. . . Chẳng lẽ. . . . Tối qua suốt đêm không ngủ sao. . . . .

Lắc đầu một cái, gạt bỏ sự lo lắng và tình cảm trong lòng, chẳng hiểu sao cô lại nghĩ. . . Thiên Thiển. . . . Thiên Thiển. . . !!
Làm cho con giận vừa tán lại bốc lên!

Rất rõ ràng là anh ấy đến dẫn tới sự chú ý của không ít người, sinh viên cùng khoa rồi rít chào hỏi. Cô nhin xuống xúc động ở trong lòng, mắt tròn trảng, nhìn sinh viên nói: "Xem ra giờ học của chúng ta càng ngày càng được hoan nghênh. Mọi người đều muốn tới nơi này xem phim, chỉ kém mang theo Popcorn cùng cola thôi."

Tiểu Bạch lại không cố kỵ chút nào, trong hoàn cảnh như vậy công khai trả lời: "Em không tới xem phim, em là tới tìm giảng viên Mạc."

"Cắt. . . ." Sinh viên bên trong một mảnh im lặng, mọi người đối với hành động nịnh nọt không biết xấu hổ của Tiểu Bạch. . . Cô mỉm cười: "Giảng viên Mạc nổi danh lên lớp không điểm danh, vị bạn học này không cần thay người khác nghe giảng, có thể đi được rồi."

Tiểu Bạch đứng lên: "Em không phải đi điểm danh hộ, giảng viên Mạc, em chọn giờ học của cô, chỉ là lúc trước đi thực tập vẫn luôn chưa tới, xin lỗi cô, về sau sẽ kiên trì tới."

Cô choáng! Người này không phải thật sự chọn giờ học của cô chứ? Chẳng lẽ tính về sau cũng tới nghe cô giảng bài ? ? Vậy cô còn nói P a. . . . Tên con trai này luôn làm cho cô nổi giận. . . .

Được rồi, cố gắng xem nhẹ khuôn mặt đáng đánh đòn kia, tập trung tinh thần cùng sinh viên thảo luận âm nhạc và phim ảnh. . . . Nụ cười đề tiện ở ngay trước mắt. . . . Đôi mắt kia chuyên chú, lại giống như có ngàn vạn lời muốn nói, như hình với bóng mà nhìn chằm chằm vào mỗi tiếng nói cử chỉ của cô. . . . hai nhân cách bên trong con người cô... miệng lại bắt đầu nã pháo. . . .

Cuối cùng. . . Vừa sợ lại hồi hộp đến tận lúc tan lớp. . . . Thừa dịp một nhóm người đang vây quanh Tiểu Bạch nói chuyện phiếm, cô nhanh chóng thu dọn các thứ, lập tức rời đi. . . .

Đi "giày cao gót", chạy như điên trên đường. . .

Quả nhiên, như trong dự liệu, không bao lâu, một tên con trai liền đuổi theo, gọi từ xa: "Này! Em gái cây xoài! Chạy nhanh như vậy làm gì?! Chờ anh một chút! !"

Mẹ nó. . . Trên đường có các giảng viên bạn học. . . Cũng may anh ấy không gọi tên cô. . . Nếu không, chẳng phải là chết rất thảm?!

Không để ý tới anh ấy, ra sức chạy như điên. . . .

"Này! Em còn không dừng lại, anh liền phá bỏ ước định giữa chúng ta! Anh gọi nha!"

. . . . . Bước chân không tự chủ đi chậm lại. . . . Lại chậm hơn. . . . Gần như dừng lại. . . .

Lại thấy một bóng hình xinh đẹp từ phía trước đi tới. . . .
"Giảng viên Mạc, tan lớp ạ?!"

. . . . . Thiến Thiến. . . . Quả nhiên khắp nơi đều có Thiến Thiến. . . "Tiểu Bạch? Anh vừa tỉnh rượu, liền đến trường học rồi. .
. Không phải nói anh nên nghỉ ngơi thật tốt sao. . . ."

. . . . . Thì ra . . . . Bước chân cô lại . . . . Bước nhanh chạy như điên. . . .

Cô không biết phía sau còn xảy ra chuyện gì, cũng không quan tâm đã xảy ra chuyện gì. . . .

Tối hôm qua, sau cú điện thoại kia, thì ra không chỉ có em gái cây xoài, mà còn có Thiên Thiển. . . . Hoặc là. . . Trước cú điện thoại kia. . . . Có lẽ. . . Không có Thiên Thiển, thì còn có người khác. . . . Người trẻ tuổi, đều là như vậy không phải sao. . . .

Rất nhanh, điện thoại rung, cô ấn nút nghe: "Mạc Tiểu Mỹ, em chỉ có vậy thôi sao?! Xảy ra chuyện gì cũng không dám đối mặt, luôn chạy trốn?! Dù sao em cũng phải cho anh cơ hội để giải thích chứ?!"

". . . . ." Không biết nên nói gì. . . .

"Anh ở dưới lâu chờ em, 10 phút, em không xuống anh sẽ đi lên!"

". . . . Anh không cần luôn uy hiếp em . . . . Cũng chẳng có gì lớn . . . ."

"Không có gì lớn, được, vậy em có dám đi xuống nghe anh giải thích không?!"

"Em chính là không dám, vậy thì sao?!"

"Vậy anh đi lên!"

". . . . Vẫn là em đi xuống đi. . . ."

Mặt nhăn nhó đi xuống dưới, đi theo phía sau người nào đó, đi tới xe của Tiểu Bạch . . . Mở cửa lên xe. . . . Một đường im lặng. .

. . Xe trực tiếp đi đến nhà anh ấy. . . .

Yên lặng đi theo phía sau anh ấy vào cửa. . . . Ký ức ngày đó chợt hiện ra. . . . Nhớ tới hôm đó anh ấy tôn trọng cô. . . Trong lòng thở dài. . . .

Tiểu Bạch để cái chìa khóa ở trên bàn, đặt mông ngồi xuống ghế sofa. . . Vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nhìn cô ngoắc ngoắc tay: "Lại đây!"

Cô vừa đi về phía sofa, vừa lầm bầm: "Em cũng không phải chó anh nuôi. . . . Anh nói lại đây liền đi lại đâu. . . ."

Không ngờ vừa ngồi xuống bên cạnh anh ấy, một bàn tay to trực tiếp đưa đến phía sau đầu cô, tháo dây buộc tóc mà sáng sớm rời giường cô tỉ mỉ buộc lên. . .

Nhìn đầu tóc cô rối tung xõa trên vai, Tiểu Bạch lại thỏa mãn gật đầu một cái: "Ừ, như vậy rất tốt, hiện tại tương đối giống em gái cây xoài của anh. . . . Bộ dạng vừa rồi khi em hằng hái giảng bài. . . Anh thật sự không quen. . . Rất muốn quay đầu bỏ chạy đấy. . . ."

"Vậy anh cứ chạy đi, có ai cản anh đâu. . . . Không ai bắt anh đến nghe em giảng bài."

Trong nháy mắt khuôn mặt Tiểu Bạch dán lên mặt cô: "Ghen à?"

Đẩy khuôn mặt đê tiện kia ra: "Cút! Ăn đấm chua cái đầu anh đó!!!"

"Mặc đại tiểu thư, anh thật sự oan uổng mà. Aiii, em nói xem cả ngày anh đến khu nghệ thuật, có phải là cần mượn có không. . . Em lại không để cho anh nói thật. . . . Người khác buôn chuyện anh cũng không thể chặn miệng người ta lại. . . . Cho dù không muốn người khác buôn chuyện, cũng phải tìm cái lý do chứ. . . ."

"Cho nên, tất cả bạn bè của anh, đều cho rằng Thiến Thiến mới là bạn gái của anh, bao gồm chính bản thân cô ta sao?"

"Không phải. . . ."

"Ít nhất, tối hôm qua hai người ở chung một chỗ phải không?"

..... "Ừ"

Cô bật dậy: "Vậy được rồi, em đã hiểu. Dù sao lúc trước hai ta cũng không hứa hẹn cái gì, cũng không ai có lỗi cả. Mặc Tiểu Mỹ em, còn không đến mức không yêu anh thì không chịu nổi!" Nhắc chân liền đi tới cửa.

Tiểu Bạch ngăn cô lại: "Này. . . Hôm qua là bạn bè anh gọi cô ta tới, với anh không quan hệ. . . Anh vô tội. . . ."

Cô ngắt lời anh ấy, rất nghiêm túc nhìn vào mắt anh: "Tiểu Bạch, về sau anh không nên tới khoa em nữa."

Có lẽ bộ dáng nghiêm túc của cô dọa đến anh, tên dê tiện kia ngược lại không hăng hái như mọi ngày, lại có thể nói lắp: "Sao. . . . Tại sao?"

"Anh đến khoa em, kết quả cuối cùng liền biến thành ba người gặp mặt, đối với anh không tốt chút nào."

Tiểu Bạch kéo tay của cô, đã lâu không thấy anh làm nũng bây giờ. . . . "Nhưng người ta muốn gặp em làm sao bây giờ?"

Hất tay tên kia ra: "Gặp cái gì mà gặp, không gặp!"

"Tiểu Mỹ. . . . . Bộ dạng em ghen thật đáng yêu. . . ."

Bỗng nhiên thấy rất chán nản: "Tiểu Bạch, chúng ta hay là thôi đi."

Tiểu Bạch giận quá hóa cười: "Tiểu Mỹ, em không bị sao chứ?"

"Em không sao. . . Nhưng anh không cảm thấy, cho tới bây giờ, giữa chúng ta, tuy vui vẻ nhưng cũng rất đau lòng sao. . . Chia tay... như vậy, rất tốt. Tương lai nhớ lại, đều là chuyện tốt đẹp. . . Không cần chờ đến một ngày, chúng ta ngay cả làm bạn cũng không được. . . Như vậy cũng không tốt. . .

Em vẫn cảm thấy, hai ta, làm anh em cũng tốt. . . . Không có chuyện gì có thể đấu võ mồm, tìm kiếm vui vẻ. . . Em cũng không nhỏ nhen, anh cũng có thể tự do tự tại. . . .

Nhưng anh xem. . . . Sự thật ở trước mắt, rõ ràng hai người không hợp, nhất định muốn ở chung một chỗ. . . Em lại không tin anh. . . Anh cũng không thể ở trong trường tự do tự tại. . . Đây là chuyện không vui. . . . Em không thích như vậy. . . .

Em không thích bộ dạng hiện tại của em. . . . Cho nên. . . Thật ra em vốn không hi vọng gì cả. . . . Luôn nghĩ tới, không chừng ngày nào đó sẽ tan vỡ. . . Lần này cũng thế. . . Là em không có lòng tin, không có cảm giác an toàn như trước kia . . .

Nếu không. . . Chúng ta vẫn là trở về làm bạn đi. . . ."

Chương 45: Nữ hiệp tha mạng

Cô. . . Áp úng lặp lại: "Anh coi như, giữa chúng ta, chưa từng xảy ra chuyện gì."

Thật ra, ngày hôm qua nói chuyện với Cổ Dật Nam xong, tâm tình của cô vẫn rất uất ức. . . . Hôm nay, lại cảm thấy bản thân cô lòng dạ hẹp hòi hết sức đáng ghét. . . . Yêu Tiểu Bạch, không giống khi cùng Tô Nham lúc trước. . . . Ít nhất là cô có thể danh chính ngôn thuận gây gổ, ghen. . . .

(Danh chính ngôn thuận: Đủ tư cách, chức năng để đảm trách, giải quyết công việc nào đó, được pháp luật hoặc mọi người thừa nhận, có danh nghĩa đảng hoàng thì lời nói mới có trọng lượng)

Cùng với Tiểu Bạch trong lúc đó. . . Mỗi một tia cảm xúc, lại làm cho cô cảm thấy khó chịu như vậy. . . . Làm ơn. . . . Cô là một giảng viên, lại có thể cùng sinh viên tranh giành người yêu. . . Hơn nữa, giữa cô và Tiểu Bạch. . . Cũng chưa bao giờ nghiêm túc đi xác minh rõ ràng mối quan hệ. . . .

Muốn cố gắng giả vờ bình tĩnh, thong dong. . . Lại không thể làm được. . . Có lẽ, là cô quá mức ngây thơ. . . .

Đối thoại kết thúc, là một hồi yên tĩnh.

Rất lâu, Tiểu Bạch nhếch mép, nặn ra mấy chữ: "Ha ha, giữa chúng ta, cái gì cũng không xảy ra."

Tựa vào trên ghế sofa, Tiểu Bạch thất vọng nhìn cô: "Mạc Tiểu Mỹ à Mạc Tiểu Mỹ, anh vẫn luôn cảm thấy em là người nhất gan, nếu không nhìn chăm chăm em mỗi ngày, thì em sẽ chạy nhanh hơn bất cứ ai khác. . . . Không ngờ, em yếu đuối như vậy. . . Mới có chút vấn đề, em liền quyết định buông tha. . . Hơn nữa, cũng không phải là lỗi của anh?!" Câu nói cuối cùng, giọng điệu cũng cao lên.

Cô nắm lấy tay anh, chân thành nhìn anh: "Em biết rõ không phải là lỗi của anh. Là lỗi của em còn không được sao? Chúng ta bây giờ kết thúc, ít nhất còn có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp, mọi người đều là bạn tốt. . . . Em không muốn có một ngày, chúng ta trở mặt với nhau, như vậy có phải càng thêm khó chịu không . . . ."

"Tại sao phải trở mặt? Vì một chút chuyện mà phải như vậy sao. Bình thường Mạc Tiểu Mỹ hồn nhiên vui vẻ đặc chí đi đâu rồi?"

"Em không nói chuyện này. . . Ôi, sao anh lại không hiểu chứ. .
."

"Anh đúng là không hiểu, vì sao anh phải hiểu. Con gái bọn em thật sự là kỳ quái!"

"Nhưng. . . Chúng ta sớm muộn gì đều phải tách ra. . . Đau dài không bằng đau ngắn. . ."

Tiểu Bạch gạt tay cô ra, kích động đứng lên: "Tại sao sớm muộn gì cũng phải tách ra? Em cứ như vậy không có lòng tin đối với anh sao? Từ lúc bắt đầu, anh đã nói với em, em cho anh thời gian, chờ anh. . . Anh luôn cố gắng. . . . Anh cố gắng học tập, sớm

ngày tốt nghiệp, nhưng em đều không chịu tin tưởng anh, vậy thì làm sao chúng ta có thể có tương lai?!"

"Tiểu Bạch, có lẽ quyết định ban đầu kia của em là đúng. . . . Chúng ta không nên bắt đầu. . . . Ít nhất. . . Trước khi anh chuẩn bị tốt. . . Không nên bắt đầu. . . ."

"Rốt cuộc em đang sợ điều gì? Chẳng lẽ em không tin anh sao?"

. . . . . Tiếp tục. . . . Im lặng.

"Tiểu Bạch, anh còn trẻ. Khi em học đại học, các sinh viên nam cũng là hôm nay cùng người này, ngày mai đổi người khác. Em không muốn trở thành gánh nặng của anh, tuổi trẻ nên thoải mái chơi đùa chứ sao. . . Mà em. . . Em bây giờ đã không chơi nổi rồi. . . Anh hiểu không. . . Em bây giờ muốn tìm một người đáng tin để dựa vào. . . ."

"Mặc Tiểu Mỹ, em nghĩ anh là Play Boy đúng không? Aiii, từ lúc em biết anh đến bây giờ, có nghe qua anh ở chung một chỗ với ai không? Thiên Thiên. . . Nếu không phải lần này anh cố ý không giải thích, chẳng có ai sẽ tin anh đối với Thiên Thiên có ý tứ được không. . . . Bàn về tâm tư, anh so với em chín chắn hơn nhiều, anh có chừng mực, em có hiểu không?! Còn nữa, làm sao em biết anh không phải người đáng tin cậy, không thể sống tốt? Là anh có khả năng tiềm ẩn, khả năng tiềm ẩn có hiểu hay không?! Chờ khi anh tốt nghiệp, như vậy—— có rất nhiều công ty muốn mời anh, em cứ yên tâm chờ ở nhà đếm tiền đi. . ." Bộ dáng đáng ghét . . . .

Cô giả vờ buồn nôn: "Lặn xuống nước còn không sai biệt lắm! Quá tự kỷ là một loại bệnh, phải trị!"

"Đã nói em là thuốc của anh . . . . Em không ở cùng anh, làm sao trị cho anh được. . ." Tên dê tiện kia lại ở trên người cô cọt tới cọt lui. . . . "Tiểu Mỹ. . Em thật thơm. . ."

Đánh vào cái tay đang làm loạn khắp nơi kia: "Này! Ít cùng em so đo hơn thua đi. . . Chọc lão nương tức giận còn muốn chiếm tiện nghi, anh mơ đẹp nhỉ!"

"Mạc Tiểu Mỹ . . . . anh biết em đang nghĩ gì, em ấy à, cái người nhát gan này chính là sợ anh không cần em chứ gì. . . . Yên tâm, anh sẽ không như thế đâu~~" Tiểu Bạch ngồi xổm, đưa tay véo mặt cô: "Em xem vẻ mặt nghiêm túc của em kìa. . . . Ngoan, cười một cái cho gia xem!"

. . . Lau. . . Tên khốn này lúc nào cũng có thể chơi xấu?! Ghét anh. . . . Đưa tay liều mạng véo mặt của tên dê tiện kia! "Anh là đồ ngốc, rốt cuộc có hiểu em đang nói gì không————"

Trời ạ, kịch Quỳnh Dao trực tiếp biến thành đấu tranh nội bộ nhà trẻ! Nhìn hai người bọn cô, cả hai đều véo mặt của đối phương, tức giận nhìn chằm chằm vào nhau! Bởi vì mấy ngày qua không có chỗ để cô phát tiết tức giận, liền âm thầm xuống tay mạnh một chút. . . . . Trong nháy mắt, Tiểu Bạch thay đổi sắc mặt: "Mẹ nó, Mạc. . . Tiểu. . . Mỹ. . . . Chơi thật hả?! Mau buông tay cho anh!!"

Tiểu Bạch nhanh chóng gỡ tay cô ra, đổi thành đưa tay véo mặt cô. . . .

Trong nháy mắt cô hình như tìm được chỗ phát tiết. . . Dùng sức đẩy Tiểu Bạch lên trên ghế sofa, lại ra sức chà đạp khuôn mặt trắng mịn kia: "Đồ dê tiện. . . . Nhanh, cùng chị nói. . . . Có dám nữa không hả ?"

Tiểu Bạch gỡ tay cô ra, để cho mặt của anh có thể giảm bớt sức nặng, bĩu môi: "Không . . . không dám. . . . Nữ hiệp tha mạng. . . ."

Hừ! Lúc này cô mới bỏ tay ra, la to một tiếng: "Tên dê tiện kia! Nhận lấy này!" Hướng về phía anh ấy vừa đâm vừa đá. . . .

Đá đá, từ trong mắt có thứ gì đó không thể không chế, không ngừng rơi xuống. . . .

Tiểu Bạch vẫn không nhúc nhích ở nơi đó giả chết. . . . Mãi cho đến khi cô mệt rồi. . . . dừng lại, anh ấy mới nhún vai: "Rất thoải mái? Với chỉ số IQ của em, vẫn tương đối thích hợp dùng phương thức này biểu đạt tình cảm. . . . Vừa rồi những cảm xúc bi thương kia, rõ ràng không thích hợp với em.

Cả gì mà chia tay?! Nếu muốn đánh anh thì cứ nói, nam tử hán đại trượng phu, cho em đánh một trận cũng không có gì nghiêm trọng, lại đây, cơ thể anh, mặc sức em chà đạp!"

"Anh. . . . Nói anh là tên dê tiện vẫn còn coi trọng anh!"

Tiểu Bạch chợt dừng lại động tác: "Ôi chao. . . . Sao trời lại mưa rồi?"

Aiii. . . . Nói chưa dứt lời. . . . Mưa bão lại càng mãnh liệt hơn.

. . . .

Bàn tay thô ráp làm loạn một trận ở trên mặt cô: "Ôi ôi. . .
Đừng khóc. . . là em không cần anh, chứ không phải là anh không
cần em. . . Sao tự dưng em lại một khóc hai nháo ba thất cổ rồi. . .
Nếu không đợi lát nữa, anh tìm cho em một sợi dây em lại khóc. . .
?"

Sặc. . . . Bây giờ là vừa khóc vừa cười . . . .

"Éc, được rồi được rồi, bảo bồi đừng khóc. . . ." Cô bị một
vòng tay ấm áp ôm lấy "Anh sai rồi. . . . Tiểu Mỹ ngoan. . . Đừng
khóc. . . . Thì ra Tiểu Mỹ để ý anh như vậy. . . . Ôi chao. . . .
Người có sức hấp dẫn cũng là một loại khổ. . . . ôi. . . . Em đừng
cần anh. . . . Em có thể chơi chút trò chơi IQ cao hơn không. . . ."

. . . . . Aiii. . . . Đừng nói, thật đúng là một khóc hai nháo. . .
Chỉ còn thiếu thất cổ nữa thôi. . . Cho nên nói. . . . Từ khi gặp Tiểu
Bạch, chỉ số thông minh của cô chuyển biến bất ngờ. . . . Chính
mình cũng cảm thấy rất mất mặt. . .

. . . . . Sau khi trò hề chấm dứt. . . . .

Tiểu Bạch đuổi theo, tính sổ với cô: "Mặc Tiểu Mỹ, nói, ngày
hôm qua hình như em cũng hồng hạnh xuất tường đi?!"

[Hồng hạnh xuất tường (hồng hạnh ra tường): chỉ người con
gái ngoại tình]

"Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn sao?!"

"Anh phát hiện em thật đúng là rất xấu xa đó!"

"Đúng vậy! Không phải là em học từ anh sao, Tiểu Bạch?!"

"Vậy lúc này em đã trừng phạt anh rồi, bây giờ anh không phải cũng có thể hướng em học tập một chút?!"

Cô đánh một cái vào vai Tiểu Bạch: "VẬY em tìm một sợi dây cho anh, anh bỏ qua hai bước trước, trực tiếp tiến hành bước thứ ba thì tốt rồi!"

Tiểu Bạch ôm cô: "Ôi, tìm sợi dây, trói em vào bên anh, đỡ phải chạy tới chạy lui tìm kiếm. . . Tiểu thư. . . Em có biết không. . . Gần đây công việc của anh rất nhiều cũng rất mệt mỏi. . . . Còn phải cả ngày đến trường chạy bộ buổi sáng. . . . Tối hôm qua một đêm gần như không ngủ. . . . Liên vội vàng tới trường tìm em. . . . Aii. . . . Muốn cưới em thật không dễ dàng. . . . !"

Nhéo một cái vào hông của anh: "Cô dâu thì không có đâu. . . Nhưng người đàn bà chanh chua ngược lại có một, sợ chưa?!"

Tiểu Bạch giả bộ chạy trốn chết: "Đúng vậy . . . Sợ. . . ."

"Chỉ là. . . những lời em nói đều là thật. . . về sau anh đừng tới nữa. . . thật mệt, cũng không cần chạy bộ buổi sáng. . . Muốn gặp mặt, chúng ta có thể hẹn ở bên ngoài. . ."

"Anh không cần, người ta thường nói tình yêu lén lút rất đau khổ, bây giờ còn không cho gặp mặt mỗi ngày. . . Nhưng. . . Đây là lần đầu tiên em hẹn anh. . . Anh rất xấu hổ đó. . ."

Cô chịu rồi. . . Người này không thể nghiêm túc một chút sao. . .

Đánh một cái vào trán anh ấy: "Anh nói chuyện nghiêm chỉnh một chút! Aii, không phải là anh thật sự chọn giờ học của em chứ?!"

"Đúng vậy?! Em không xem danh sách à?!"

"Mọi ngày em cũng không điểm danh, xem làm gì."

"Là thật đó, anh xem thời khoá biểu của em, thứ tư em chỉ có một tiết, anh đăng ký giờ của em, sau đó chúng ta có thể ra ngoài hẹn hò rồi!"

"Anh nghĩ đến mọi chuyện thật dễ dàng à. . ."

Tiểu Bạch "Chụt" một tiếng hôn lên môi cô, khẽ vuốt tóc cô, nói với cô: "Anh cũng đang nói chuyện rất nghiêm túc. . . Nếu không. . . Em dọn đến ở với anh. . . . Như vậy anh cũng không cần chạy tới chạy lui như vậy, đỡ mệt. . . . Anh bảo đảm. . . Trước khi em chưa chuẩn bị. . . Anh sẽ không có bất kỳ hành động quá mức nào. . . . Dù sao. . . . Trừ thứ ba. . . Buổi sáng em cũng không có tiết. . . Ôi. . . Sao em lại cầu anh. . ."

Đụng đầu vào trán Tiểu Bạch: "Bạn học Tiểu Bạch, dù sao em cũng là một cô gái đã trưởng thành. . . . Anh tưởng em không biết anh đang nghĩ gì sao. . . . Qua đó ở, sớm muộn gì em cũng sẽ bị anh ăn. . . . Anh cũng không soi gương xem. . . . Xem bản thân có đạo đức tốt như vậy không . . . ."

Tiểu Bạch xoa nhẹ cái trán đang sưng lên: "Em đang luyện Thiết Đầu Công sao. . . . Không được thì không được. . . . Không phải là anh muốn ngày nào cũng có thể nhìn thấy em sao. . . . Em không biết. . . . Mỗi ngày đều gặp nhau. . . . Lại không thể nói chuyện cảm thấy rất buồn. . . . Chứ đừng nói. . . Nhìn được không (thân) hôn được. . . Em là đồ không có lương tâm, cũng không nhớ anh. . . Xem ra anh vẫn là thử tìm nữ sinh tới kích thích em một chút. . . . Bằng không hôm nay anh cũng không bị đối xử như vậy. . . ."

"Tên dê tiện kia, anh muốn bị đánh đúng không?!"

"Ôi ôi. . . Quân tử động khẩu không động thủ. . . Em đừng không lịch sự như vậy. . ." Sau đó ngăn cô lại. . . Từ từ nói: "Vẫn là. . . . Dùng tài hùng biện khá hơn một chút. . . . ." Chậm rãi hôn lên môi cô.

Có một số việc, ở trong lòng, thiên biến vạn hóa ngàn nghĩ vạn nghĩ, cho dù là bản thân đã đau đầu nhức óc như thế nào, hay là gặp tại bên trong ngõ cụt Quỷ Đả Tường. . . . Nhưng gặp phải người kia. . . . Lại cam tâm tình nguyện nghe theo trái tim mình. . . . Thuận theo tiếng gọi từ con tim. . . .

Giống như hiện tại, chỉ cần ở trong ngực anh ấy, dù chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng. . . Trái tim cô, lại giống như đi vào ngõ cụt. . . .

Nhất thời yên tĩnh. . . Ánh mặt trời. . . Chiếu vào làm cho ánh mắt
không mở ra nổi. . . .

Cho nên. . . Đây chính là thiêu thân lao đầu vào lửa. . . . .

Chương 46: Cung nỏ phách lối

Ai đó đã từng nói, cãi nhau là liều thuốc tốt cho tình yêu. . . Cô và Tiểu Bạch, mặc dù vẫn là trước sau như một không có lời gì để nói, nhưng lại bởi vì lần cãi nhau này, nội tâm kiên định hơn. Ít nhất, cô biết, buông tha cũng không phải cách giải quyết vấn đề, vì vậy, thời gian cứ vội vã trôi qua. . . Tiểu Thụ Miêu của chúng ta hình như đang từ từ trưởng thành. . . hai bên cũng không ngừng điều chỉnh phương thức ở chung cho thích hợp. . .

Thỉnh thoảng vẫn hẹn nhau chạy bộ buổi sáng. . . Bình thường khi anh không bận, hẹn trước một ngày, ngày thứ hai đến lén lút gặp nhau. . . Cũng rất ngọt ngào. . . Anh không hề quanh quẩn ở gần khoa nghệ thuật nữa, nếu như muốn gặp nhau, sẽ trực tiếp gọi điện thoại hoặc là nhắn tin, nói rõ chờ ở nơi nào. . . Sau đó giả vờ vô tình gặp được. . . Còn khóa học phụ vào thứ tư hàng tuần, anh ấy nhất định sẽ đến, cho nên thứ ba và thứ tư liền biến thành thời gian ước hẹn cố định của hai đứa. . . Có khi buổi tối thứ ba sẽ trốn sang nhà anh ấy soạn bài. . . Còn có thể cùng nhau thảo luận thích xem phim gì, nghe loại nhạc gì. . . Anh ấy thường nghĩ “thực đơn” trước một ngày, ngày hôm sau cô lại ở trên lớp. . . Hành động này không biết có được tính là lấy việc công làm việc tư không. . .

Thời gian như nước chảy mây trôi, ngay sau đó, chính là hai chuyện quan trọng. . . Một là Tiểu Bạch tốt nghiệp ngành du lịch, khoa bọn họ quyết định ngày 01 tháng 05 nghỉ dài hạn. . . Trước mắt vẫn đang bàn bạc địa điểm cụ thể. . . Tiểu Bạch rất hi vọng cô cùng đi với anh ấy. . . Nhưng làm sao có thể chứ?!

Một việc khác, là cuộc thi của giảng viên trẻ trong trường học. . . Khoa cô chọn cô đi thi. . . Làm cô mệt muốn chết. . . Tất cả đều chuẩn bị vào cuối tuần. . . Làm cho cô có cảm giác chưa từng được ngủ tử tế. . .

Cho nên, hai tuần trước ngày nghỉ 01 tháng 05. . . Hẹn hò cái gì. . . Đều trở thành mây bay. . . . Làm cho Tiểu Bạch cả ngày oán trách cô. . . Nói cô muốn đi con đường nữ cường . . .

Cũng may thời gian diễn ra cuộc thi là vào ngày 28 tháng 04. . . Biểu hiện của cô tương đối tốt. . . Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ đều tới trường học cổ vũ cho cô. . . Kết quả đầu vòng loại. . . Thành tích là trong top mười. . .

Sau khi chấm dứt các loại ăn mừng hỗn loạn. . . Cũng may hôm sau cô không có tiết . . . Trực tiếp ngồi xe của Tiểu Bạch đi đến nhà anh ấy. . . Lập tức nằm xuống giường ngủ hoàn toàn không biết đêm nay là đêm nào, giờ này đang ở đâu. . . Phải biết. . . cô gần như đã hai ngày không ngủ. . . . .

Không biết ngủ được bao lâu. . . Ngủ thẳng đến lúc cô thấy rất đói bụng. . . . Trong mộng cô thấy mình trở lại nhà trẻ. . . . Tiểu Bạch là bạn học của cô. . . . Cô lại có thể kéo quần của Tiểu Bạch xuống. . . cắn vào cái mông trắng nõn của anh ấy. . . . Ừ. . . . Giống như hương vị của bánh bao lớn. . . .

Thế giới xa xôi ấy lại truyền đến tiếng chim hót. . . . Buổi sáng thật đẹp. . . . Ôi . . . Ngừng. . . . Ôi. . . . Tại sao lại kêu. . . . . Thật ồn ào. . . . Có yên hay không?!

Tỉnh dậy. . . . Thì ra là tiếng chuông cửa. . . đang liên tục vang lên. . . .

Chân không. . . Đầu tóc rối bời. . . Chậm chạp đi đến mở cửa. .
. Aiii. . . Thật muốn ăn bánh bao lớn. . . Không biết Tiểu Bạch có mua không. . . .

Không hề ý thức mở cửa ra kết quả là. . . Trực tiếp đem chính mình kinh sợ. . . .

Ngoài cửa một nam sinh mặt đầy nốt đậu, vừa giơ điện thoại lên, vừa cùng cô gái xinh đẹp bên cạnh nói: "Cậu xem, mình đã nói Tiểu Bạch ở nhà mà. . ." Sau đó, quay đầu nhìn cô. . . Tất cả mọi người. . . ngây dại. . .

Là . . Thiên Thiên. . . Còn nam sinh kia cô không biết. . . .

Tình hình của Thiên Thiên hình như không được tốt lắm. . . Trên mặt không có tinh thần, nhưng vẫn trẻ đẹp như cũ, nhìn thấy cô, cũng bị dọa.

Éc. . . Sau khi dừng lại n giây, nam sinh kia sợ hãi nói: "Xin hỏi. . . Đây có phải nhà của Tiểu Bạch không?"

Cô, dừng một chút, khẳng định nói: "Đúng, hai người trước tiên vào nhà đi đã." Nghiêng người, cho hai người đi vào.

Thiên Thiên ở cửa ra vào chần chừ: "Giảng viên Mạc. . . Sao cô. . . cô và Tiểu Bạch. . ."

Nhìn sang bé trai bên cạnh ánh mắt tròn to: "Giảng viên. . . Mạc?!"

Lúc này nhìn cảnh này, ngược lại cô rất bình tĩnh. Thì ra là, tưởng tượng vĩnh viễn so thực tế đáng sợ hơn rất nhiều. Sợ nhất là lúc chuyện này xảy ra, bởi vì tưởng tượng qua quá nhiều cảnh tượng kinh khủng hơn, cho nên bây giờ cô, ngược lại không sợ.

Cô cười với Thiên Thiên: "Thật ra Tiểu Bạch là em họ tôi. . . Tôi hôm qua công việc nhiều quá mệt mỏi nên tôi ở nơi này ngủ. . . Hai người đi vào trước đã. . . Hình như Tiểu Bạch đi mua đồ ăn rồi, chắc lát nữa sẽ về. Hai người ngồi đi, tôi đi rửa mặt, ngượng ngùng, như vậy mà tiếp đãi hai người." [dhienzdabnilefquyedon](#)

Sau đó vào phòng dùng thời gian nhanh nhất đánh răng rửa mặt, thay quần áo. . . Lại khẩn cấp nhắn tin cho Tiểu Bạch: "Thiên Thiên và bạn học của anh tới nhà anh, anh mau về đi, em nói anh là em họ của em, đừng làm lộ! SOS!!"

Sau đó vào phòng bếp gọt hoa quả, rót nước, lấy tư cách một trưởng bối ngồi ở phòng khách, cùng bọn họ chờ Tiểu Bạch về.

"Vị bạn học này xưng hô như thế nào?"

Bạn nam kia rất kính cẩn nói: "Giảng viên Mạc mạnh khỏe ạ, em tên là Đại Dũng, là bạn học của Tiểu Bạch, bây giờ đang đi thực tập cùng nhau. Hôm nay Tiểu Bạch không phải đi làm, em chỉ muốn mang Thiên Thiên tới tìm cậu ấy nói chuyện một chút. Bọn em cũng sắp tốt nghiệp ngành du lịch."

Cô vừa gọt táo vừa nói "Ở nhà không cần gọi giảng viên, gọi chị Tiểu Mỹ là được. Các em tốt nghiệp ngành du lịch xong nghĩ làm ở đâu chưa?"

"Có lẽ là đi Vân Nam Lệ Giang. . ."

Còn chưa nói hết lời, liền bị Thiến Thiến cắt ngang. . . Cô nhóc Thiến Thiến này, từ lúc đi vào vẫn trầm mặc không nói, lại dùng ánh mắt nghi ngờ vẫn nhìn chăm chăm vào cô, làm cô hoảng sợ. . . Cũng may cô vẫn bình tĩnh được. . . Dù sao chính là cô không thừa nhận, cô ta có thể làm gì được cô?

"Giảng viên Mạc, lần trước chúng ta cùng nhau ăn cơm. . . Sao cô lại giả vờ không biết Tiểu Bạch. . ."

"Ha ha, chúng ta đã nói trước ở trường học cứ giả vờ như không biết nhau. . . Cậu ấy là một sinh viên, không muốn khiến cho người ta nghĩ lung tung là cậu ấy có đặc quyền riêng. . ."

Lời nói lần nữa bị cắt ngang: "Vậy cũng không cần giả vờ giống như thế, đã cùng nhau ăn cơm rồi, cần gì lại nói dối. . ." Giọng nói hình như có mùi thuốc súng. . .

Làm cho cô, đành phải, bùng ra dáng vẻ giảng viên: "Còn không phải vì tên nhóc Tiểu Bạch kia muốn chơi, thật ra cũng không có gì lớn, em không cần để ở trong lòng."

Tạch...h...h...!!, cửa phòng khách bị mở ra, Tiểu Bạch coi như đã về. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt của anh ấy, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt màu đen kia làm hô hấp

của cô càng thêm căng thẳng, cô trả lại anh ấy bằng một nụ cười. . . Anh ấy mới quay đầu lại chào hỏi với hai người đang ngồi trên ghế sofa: "Này! Tại sao hai người lại tới đây?! Tới cũng không nói trước với mình một tiếng, mình lái xe đi đón các cậu!"

Thiến Thiến im lặng nhìn hành động ăn nhip nhau giữa cô và Tiểu Bạch, liếc mắt một cái lại không đưa ra bình luận. . .

"Bọn mình là tạm thời nghĩ đến. . . Không phải muốn nhìn xem cậu có kim ốc tàng kiều không. . . Ai biết. . . Chị cậu lại ở chỗ này, khó trách bình thường cậu đều không cho bọn mình đến chơi." Đại Dũng nói: "Mình còn tưởng rằng rốt cuộc có thể nhìn thấy em gái cây xoài của cậu có bộ dáng như thế nào."

(Kim ốc tàng kiều: đem người yêu giấu đi, bao dưỡng)

Tiểu Bạch ở ghế sofa đối diện ngồi xuống, duỗi chân một cái, gãi gãi tóc của mình ngây ngô cười: "Ha ha, sao có thể tùy tiện để cho các cậu thấy mặt em gái cây xoài của mình chứ."

"Tiểu Bạch, nếu giảng viên Mạc là chị của cậu, sao hai người luôn làm như không biết nhau vậy."

"Ha ha, chơi rất vui chứ sao."

"Tiểu Bạch..." Thiến Thiến thản nhiên nhìn cô và Đại Dũng. . . Trong nháy mắt làm cho cô sinh ra ý niệm rút lui. . . Đề tài kế tiếp, chẳng lẽ. . . Trẻ nhỏ không nên nghe. . . Tuy nói cô cũng không phải là thiếu nhi. . . "Mình hỏi cậu, gần đây cậu đang cố ý tránh mình sao?"

Éc. . . Xem đi, cô đã nói là cấm trẻ nhỏ mà. . . Vội vàng đứng lên làm bộ đi vào bếp rửa chén. . . Bạn nam kia cũng làm bộ phải đi giúp cô. . . Phòng bếp vốn không lớn, hai người lại chen vào. . . Máu chốt là. . . Thật ra một chút hiệu quả cách âm cũng không có. . . Rất hiển nhiên, bạn nam kia cũng giống cô, rõ ràng rất hứng thú với chuyện của hai người bọn họ, còn giả vờ, lặng lẽ trốn vào phòng bếp. . .

Cô cười một tiếng với Đại Dũng, nói nhỏ: "Cậu nhóc, cậu thích Thiến Thiến hả?"

Đại Dũng sợ đến mức lắc đầu lia lịa: "Không có không có không có. . . Em không dám. . ."

"Cắt, có gì không dám, em sợ như vậy làm gì. . ." Vì vậy, không nói thêm gì nữa. . . Chuyên tâm lau bếp. . . .

Tiểu Bạch nghiêm túc nói: "Không có, mình tránh cậu làm gì?"

Thiến Thiến: "Vậy sao gần đây cậu không tới tìm mình. . . Gọi điện cậu cũng không nghe?"

Tiểu Bạch: "Gần đây mình rất bận. . . Không nghe điện thoại của cậu được. . ."

Thiến Thiến hơi giận thở hắt hên: "Bận? Vậy hôm nay cậu cũng bận sao?"

Tiểu Bạch bình tĩnh uống trà, còn cười nữa, ôi, nếu cô là Thiến Thiến cô sẽ rất muốn đánh anh ấy mấy cái: "Xế chiều hôm nay mình có hẹn đó. Mình có chuyện của mình, có ai quy định mình rảnh thì nhất định phải đi tìm cậu."

Ánh mắt sắc bén của Thiến Thiến chợt nhìn về phía phòng bếp, làm cô sợ hãi vội vàng xoay mặt giả vờ chuyên chú lau bếp, chỉ nghe thấy giọng nói sắc bén của Thiến Thiến, đâm thẳng vào lỗ tai của cô: "Tiểu Bạch, cậu và Đại Dũng nói. . . Em gái cây xoài là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Bạch: "Chẳng có chuyện gì cả, là bạn gái của mình. Rất kỳ quái sao?"

Giọng nói Thiến Thiến đã mang theo tiếng khóc nức nở: "Cho nên, lúc trước cậu tới khoa nghệ thuật, không phải tới tìm mình?"

Trầm mặc. . . Cô và Đại Dũng cũng không dám động. . . Cả căn phòng quá yên tĩnh. . . Yên tĩnh đến đáng sợ. . .

"Vậy tại sao cậu không nói rõ ràng với mình? Mỗi lần còn cùng mình ăn cơm? Để cho mọi người trong khoa nói hươu nói vượn? Không phải nói em gái cây xoài của cậu cũng là người khoa mình sao? Rốt cuộc là ai? Cậu nói đi. Thiến Thiến mình còn không hèn hạ như vậy, cậu nói rõ ràng mình sẽ không quần quýt lấy cậu nữa. Không cần chơi trò mèo vờn chuột với mình."

Tiếng uống trà. . . Tiểu Bạch chết tiệt, có cần bình tĩnh như vậy không. . . "Vậy, mình phải nói với cậu cái gì. Lại nói, chúng ta chỉ là ăn với nhau một bữa cơm mà thôi, có cần nghiêm túc như vậy

không, chẳng lẽ nói, xin lỗi, mình đã có bạn gái, không thể ăn cơm với cậu được?!"

"Cậu. . . . Cậu biết rõ mình. . . . Mình. . . . Cậu còn như vậy, cậu không cảm thấy cậu rất quá đáng sao?"

"Thiên Thiên, mình coi cậu là bạn. Mình hi vọng cậu cũng thế. Bây giờ cậu như vậy, mọi người đều thấy khó xử. Sao phải thế?"

"Được, vậy cậu nói cho mình biết. . . . Bạn gái của cậu rốt cuộc là ai. . . . Hoặc là, mang cô ấy tới gặp mình, mình sẽ không bao giờ bám lấy cậu nữa."

Tiểu Bạch đứng lên, dùng giọng điệu lạnh lùng mà cô chưa bao giờ nghe qua, nói: "Tăng Thiên Thiên, bạn gái của mình là ai không liên quan đến cậu. Cậu có thể đi được rồi."

Chương 47: Làm sao bây giờ

Tiểu Bạch đứng bật dậy, dùng giọng điệu lạnh lùng mà cô chưa bao giờ nghe qua, nói: "Tăng Thiến Thiến, bạn gái của mình là ai không liên quan đến cậu. Cậu có thể đi được rồi."

Thiến Thiến lập tức liền suy sụp, gương mặt đầy nước mắt. . .

Cô vội vàng bung cái đĩa vớt tới phòng khách: "Ôi chao, từ từ nói chuyện, đừng có gấp như vậy, ăn trái cây, ăn trái cây. . ."

Đại Dũng phần nộ đứng ở trước mặt Tiểu Bạch, ngăn cản Thiến Thiến: "Tiểu Bạch, tên nhóc xấu xa kia, cậu hung cái gì mà hung, Thiến Thiến đối với cậu tốt như vậy, trước kia hai người các cậu mỗi ngày ở chung một chỗ. . . Hiện tại cậu lại không thừa nhận. . . Ngược lại còn hung ác với người ta. . . Mình thật sự đã nhìn lầm cậu rồi!"

Mặt của Đại Dũng trong nháy mắt biến sắc, đỏ bừng lên. . . Mắt thấy không khí không đúng. . . Trong lòng cô lộp bộp một chút. . .

Nhìn Tiểu Bạch, cũng may anh ấy vẫn không tính là kích động, lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, gần từng tiếng nói: "Mình, chưa từng có hành động gì vượt qua mức tình bạn với Thiến Thiến cả, cũng chưa từng cùng ai thừa nhận qua mình là bạn trai của cậu ấy. Đều là mọi người đi theo bàn tán ồn ào!"

Nước mắt Thiến Thiến chảy càng nhiều: "Vậy trước đó cậu. . . Mỗi ngày tới tìm mình. . . . Tặng hoa cho mình. . . . Tổ chức sinh

nhật cho mình. . . . Uống say tìm mình chăm sóc. . . . Chẳng lẽ. . .
Đều là mình hiểu lầm sao?!"

Giọng nói của Tiểu Bạch, cuối cùng cũng dịu xuống, ngồi ở trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc. . . Tiểu Bạch hút thuốc? "Thiên Thiên. . . Mình vẫn luôn coi cậu là bạn. . . Không nghĩ những thứ khác. . . . Nếu như lúc trước mình có làm gì khiến cho cậu hiểu lầm, như vậy mình xin lỗi. . . Là mình không nghĩ chu đáo. . ." Ngắc đầu nhìn Đại Dũng: "Đại Dũng là một người con trai tốt. Cậu ấy vẫn hi vọng mình đối xử tốt với cậu. . . Nhưng mình đã có người trong lòng rồi. . . Mình hi vọng cậu cũng cho cậu ấy một cơ hội, cậu ấy nhất định sẽ quý trọng cậu."

Nhìn thế nào cũng giống một hồi bi kịch kịch tình tay ba, cô thật sự cảm thấy mình đứng ở một bên rất dư thừa. . . Nghe Thiên Thiên bày tỏ cô vừa thương vừa ghen. . . Nghe Tiểu Bạch giải thích lại cảm thấy tiêu tan và thỏa mãn. . . Với lại, bây giờ cô vẫn là "chị" của cậu ấy. . . .

Thiên Thiên lau khô nước mắt, nhìn mọi người trong phòng khách một chút: "Mình sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của cậu! Mình coi như mất bị mù, cậu cũng không cần đem Đại Dũng kéo vào! Tương lai mình ở chung một chỗ với ai, không hề có bất kỳ quan hệ gì với cậu!" Quay đầu bỏ chạy ra ngoài. . . Đại Dũng cũng không quan tâm đến những thứ khác, liền đuổi theo. . . .

Không khí trong phòng khách bỗng nhiên lạnh xuống . . . . Cô cầm khăn lau ngáy ngốc đứng ở bên trong. . . . Một lát sau. . . Lúng túng nói: "Anh. . . . Có muốn đuổi theo xem một chút không?"

Tiểu Bạch vẫn còn ở trên ghế sofa hút thuốc: "Đuổi theo có thể làm gì. . . ."

Cô cũng đặt mông ngồi ở trên ghế sofa. . . Châm một điếu thuốc ở trên bàn. . . Học dáng vẻ Tiểu Bạch hút một hơi: "Ôi. . . . Đều là em không tốt. . . Nếu em không giấu diếm thân phận của em với anh. . . . Anh cũng không cần chạy đến khoa em đi quyến rũ Thiên Thiên. . . . Chuyện của chúng mình. . . Lại làm tổn thương đến một người khác. . ."

"Aii. . . Anh cũng không tốt. . . Khoảng thời gian trước luôn thân cận với cậu ấy. . . ."

Hai người ngồi trước cửa trên ghế sofa hút thuốc. . . Không khí nặng nề. . . . Thật vất vả được rảnh rồi tâm tình tốt giờ cũng không có. . . .

Rất lâu sau. . . . Có lẽ cũng không phải rất lâu, nói chung là đến khi cái bụng của cô đã kêu lên "Ừng ục". . .

Giọng nói của Tiểu Bạch lại giống như thường lệ: "Ôi chao. . . . Em gái cây xoài. . . Em chừng nào thì có bản lĩnh như vậy, lại còn học được hút thuốc nữa?"

Éc. . . . . Cái này cái này. . . . Thật ra thì em làm sao biết hút thuốc lá chứ. . . . Đây không phải là làm cho hợp với tình hình sao. . . "Vậy anh thử nói xem. . . . Anh chừng nào thì—— cũng học được hút thuốc lá vậy?"

"Anh là con trai. . . . Em cũng là con trai sao?!"

"Em là. . . . Con trai. . . . bà không được sao?" Cắn ngón tay. . .

Tiểu Bạch nhìn cô, cười cười. . . . Bắt lấy cô hôn một cái:
"Aii. . . . Có người tự khen bản thân như vậy sao. . . . Em gái cây
xoài nhà ta còn rất có tự giác, có thể mình hiểu lấy cơ đây. . . . ."

Cô bị ôm vào trong lòng anh không thể động, đành phải lấy cùi
chỏ húc vào xương sườn của anh ấy: "Này! Em sắp chết đói rồi. . .
Rốt cuộc anh có mua bữa sáng không?"

Tiểu Bạch vỗ đầu một cái: "Ôi, vừa rồi anh khẩn trương quá,
vội vàng chạy về nhà, để quên bữa sáng trong xe rồi. . ." Cố gắng
kéo cô từ trên ghế sofa ra ngoài: "Đi, đi xuống cầm giúp anh."

Cô ngồi bất động trên ghế sofa: "Không muốn. . . . Người ta
sắp chết đói. . . Đi không nổi. . . ."

"Muốn nhanh được ăn sẽ phải lao động có hiệu hay không!"
Hai người giằng co nửa ngày. . . . Cô làm sao địch nổi sức của anh
ấy. . . . Đành phải "Suy yếu" bước đi ra cửa. . . .

Trong thang máy. . . Cô tiếp tục ăn vạ. . . . Dựa vào người Tiểu
Bạch. . . . Đầu tựa vào bờ vai của anh ấy. . . "Em rất đói. . . . Đi
không nổi. . . . Em ở trong thang máy chờ anh có được không. . . ."

Đình. . . Thang máy dừng ở tầng một. . . . Tiểu Bạch ôm eo cô.
. . . . Đầu chạm vào đầu cô. . . "Quý lười. . . . Cõng em vào trong xe

không phải có thể trực tiếp ăn sao. . . . Mấy bước cũng không muốn đi. . . Đói chết em đi. . . "

Vừa quay đầu đi, trong nháy mắt, thang máy liền đóng cửa. . . .
 Cô lại thấy hai khuôn mặt kinh ngạc. . . .

Trời ạ, Thiên Thiên và Đại Dũng!!

Trời ạ trời ạ!

Trái tim của cô "Vọt" một cái liên nhảy lên tới cổ họng. . . Hai chân như nhũn ra. . . Hai tay phát run. . . Cô nghĩ. . . Mặt cô nhất định trắng bệch ra rồi. . . . Cầm chặt tay của Tiểu Bạch, nghiêng đầu nhìn Tiểu Bạch. . . . Anh ấy cũng đang sững sờ. . . .

Run rầy hỏi: "Cái đó. . . . Có phải. . . Em hoa mắt rồi không?"

Trầm mặc. . . . Cô dùng sức đung đưa cánh tay của anh ấy:
"Này. . . Nói chuyện đi. . . . Làm sao bây giờ?"

"Đỉnh" . . . . Thang máy dừng lại ở tầng một. . . . Cô không ngừng giâm chân. . . . Tiểu Bạch lại im lặng. . . .

Đến lúc lên xe, anh ấy mới nói: "Ăn cơm trước đi. Ăn no mới có sức giải quyết mọi việc."

Không hiểu ra sao. . . . "Làm. . . . Chuyện gì?"

"Đừng nghĩ nhiều, ăn trước đi." Nhìn cô ăn bánh bao, đến tóc cũng ăn luôn vào trong miệng, cách ghế lái xe, anh liền giúp cô vén

sợi tóc lên. . . .

Nghĩ tới cảnh tượng thi đấu ngày hôm qua, trong mộng còn rất ngọt ngào. . . . Bỗng nhiên hôm nay trời đất liền thay đổi. . . . Giờ phút này Tiểu Bạch còn rất dịu dàng làm cho cô hốc mắt nóng lên. .
.

Trong miệng còn ngậm bánh bao chưa kịp nuốt xuống, bỗng nhiên cô liền không có khẩu vị: ". . . . Tiểu Bạch. . . . Bọn họ. . . . Sẽ âm ỉ đến trường học sao?"

Thở dài một hơi, Tiểu Bạch tựa vào ghế: ". . . . Đại Dũng. . . . Sẽ không nói. . . . Thiên Thiên. . . . rất khó nói. . . . Em cũng nhìn thấy bộ dáng hôm nay của cậu ấy. . . . Anh chưa bao giờ thấy cậu ấy kích động gào lên với anh như vậy. . . ."

Hốc mắt nóng lên: "Vậy. . . . Không phải em. . . . Xong rồi?"

Bóng tối trong xe, chỉ có chỗ của Tiểu Bạch có chút sáng. . . . Lại giống như cây cỏ cứu mạng của cô. . . . Cô mong đợi nhìn vào mắt Tiểu Bạch. . . . Ánh sáng chiếu vào nhưng lại không thấy rõ mặt anh ấy. . . . Chỉ cảm thấy. . . Trong xe không hít thở nổi. . . . Tay Tiểu Bạch nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, vuốt tóc cô, giọng nói trầm thấp không thấy vẻ đùa giỡn như mọi khi, bình tĩnh làm cho cô cũng yên tâm hơn: "Nào có nghiêm trọng như vậy. . . . Bọn họ lại không có chứng cứ gì, cho dù đến tai trường học chúng ta cũng không cần sợ. . . . Chỉ cần không thừa nhận, ai có thể nói gì. . . . Hơn nữa, cho dù biết được, luật pháp cũng không nói, giáo viên thì không thể yêu học sinh. Cũng chỉ có em nhất gan sợ phiền phức mà thôi."

Đúng, em thật sự. . . Rất nhát gan. . . . Em cẩn thận duy trì công việc. . . . Danh dự ở trường của em. . . . Người khác sẽ thấy em thế nào. . . "Nhưng. . . ."

"Đừng nhưng nữa. . . Thằng trước không phải có giáo viên Tiểu khoa thể dục còn kết hôn với học sinh ở khoa em sao. . . Em sợ gì chứ."

"Không giống nhau. . . Người ta là sau khi tốt nghiệp mới kết hôn . . . Nhà gái lúc đi học vẫn luôn không có ai biết. . . . Hơn nữa. . . . Anh ta là giáo viên nam cưới nữ học sinh. . . Chúng ta. . . . làm sao sẽ giống?! Hơn nữa nói không chừng. . . . Bọn họ cũng đều cho rằng chúng ta đang ở chung. . . ." Nước mắt càng chảy càng hung, bánh bao trong tay đều dính đầy mặt nước . . . .

Tiểu Bạch chậm rãi lấy bánh bao trong tay cô đặt ở bên cạnh. . . Sau đó, như bắt con gà con liền đem cô từ ghế sau kéo lên. . . . ôm vào trong lòng. . . anh mở đèn ở đầu xe lên, lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. . . .

Cô lưu luyến hơi ấm trên người anh ấy. . . Đầu chôn thật sâu ở trong lòng anh ấy. . . .

Tiểu Bạch lại nhẹ nhàng nâng mặt cô lên. . . . dịu dàng nói: "Nếu không, chúng mình kết hôn đi."

Nếu không, chúng mình kết hôn đi. . . . .

Trong xe không có tiếng trả lời, những lời này ở trong lòng cô nhắc lên một hồi sóng gió. . . . Quá khiếp sợ, cho nên cô cố gắng

muốn nhìn rõ ánh mắt anh ấy, rồi cuộc, có phải đang nói đùa không. . . . Mắt của anh ấy, đen nhánh lóe sáng, không giống như đang nói đùa. Một đôi mắt tràn đầy cung chiều, tầm mắt mơn trớn mỗi tác da thịt trên mặt cô. . . . Bàn tay vẫn không ngừng vuốt nhẹ mái tóc dài của cô. . . . Giống như tay mẹ. . . . Trấn an cô. . . .

"Quốc gia vốn là cho phép sinh viên kết hôn, hưởng chi anh cũng sắp tốt nghiệp. Hiện tại công ty này đối đãi với anh không tệ, anh định tốt nghiệp xong sẽ tiếp tục làm ở đó, tạm thời không cần lo về công việc. Căn nhà này chúng ta có thể tiếp tục thuê, xe là của anh trai anh, bây giờ vẫn có thể tiếp tục dùng. . . . Chỉ cần, em không ghét bỏ anh vì anh không thể cho em nhà và xe khi kết hôn. . . Anh sẽ cố gắng làm việc. . . Em phải tin vào năng lực của anh, trong vòng năm năm anh nhất định đem những thứ mà người khác có thể cho em, tất cả đều cho em. . . ."

Lắc đầu. . . . Nước mắt vẫn chưa ngừng, biến thành cảm động. . . . Tại sao mỗi lần ở trường hợp đặc biệt như vậy, Tiểu Bạch đều có thể làm cho cô mở rộng tầm mắt. . . . Thành thật mà nói, hôm nay anh ấy nói những lời này đánh chết cô cũng không nghĩ tới. . . . Hình như, cô vẫn không muốn suy nghĩ đến tương lai của cả hai. . . . Thì ra, anh ấy so với cô nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vẫn luôn suy nghĩ đến tương lai. . . .

"Tại sao vừa khóc vừa lắc đầu? Anh biết rõ hiện tại cũng không phải thời gian tốt nhất, anh cũng không nghĩ rằng sẽ nói ra những lời này sớm như vậy, nhưng chuyện này đã xảy ra rồi, anh chỉ có thể nghĩ tới việc này. . . . Mặc dù không có hoa tươi và nhẫn. . . . Em sẽ không ghét bỏ anh chứ. . . . . Đây em gái cây xoài, em cũng quá thực tế đi. . ." Aii, mắt thấy tên đê tiện này càng nói càng không ra sao, cô xông lên trước, chặn cái miệng của anh ấy lại!

"Umh. . . . . Em chạm vào răng của anh. . . ."

Thế giới lãnh mạn có ngàn vạn, giờ phút này, cô lại thật lòng biết ơn một phần kia của cô. . . .

Chương 48: Chơi với lửa có ngày chết cháy

Cô không biết có phải tất cả mọi người con gái đều giống như cô hay không, thật ra ước muốn vô cùng đơn giản. Vào lúc cô yếu ớt nhất, cô muốn có một cái ôm, một chút ấm áp, có thể để cho cô dốc bầu tâm sự. Giờ phút này, bé trai trong ngày thường hi hi ha ha không đứng đắn, lại nghiêm túc chăm chỉ trừ tính cuộc sống tương lai của cô và cậu ấy, tình nguyện làm cản tránh gió cuối cùng của cô. Từ xưa tới nay chưa từng có ai, đối với cô tốt như vậy. Đúng, cô cảm động. . .

Mạc Tiểu Mỹ cảm động. . . Kết quả. . . .

. . . Giờ phút này, cô đang giạng chân ngồi ở trên đùi Tiểu Bạch, hung hăng hôn anh. . . Đôi tay không thành thật cởi nút áo sơ mi của anh ấy. . .

Kẻ ngu cũng nhìn ra được cô đang muốn làm gì. . . . Cái tên Tiểu Bạch không hiểu phong tình này, lại ở lúc cô đang cảm động đến nước mắt giàn giụa tranh thủ thở dốc, hưng trí nhìn chăm chăm vào cô, chặc chặc miệng, hết sức bất mãn nói: "Em gái cây xoài. . . Có người chịu cưới em làm em kích động như vậy sao. . . Một phen nước mắt nước mũi. . . Anh đều ăn phải nước mũi của em. . . . Ọe. . . ." Lại còn làm vẻ mặt buồn nôn. . . .

Tiểu tử thú! Ép bà cô đây sử dụng bạo lực đúng không! “Xoạt” một tiếng xé rách áo sơ mi của tên dê tiện kia ra, cười quỵn rũ với tên dê tiện kia, trong nháy mắt thừa dịp anh ấy bị câu hồn, cúi đầu xuống, hung hăng cắn lên xương quai xanh của anh ấy!

"A —————" Tiếng kêu thê thảm ở trong bãi đậu xe, vang vọng ~ lay động

"Mặc Tiểu Mỹ, em mưu sát chồng sao!" Tiểu Bạch che xương quai xanh của mình. . . Ha ha, trước ngực trắng nõn, một hàng dấu răng rất bắt mắt. . . . Ủ, không tệ, chị rất hài lòng với thành quả của mình. . .

"Để cho anh nếm thử một chút cái gọi là một phen nước mắt nước mũi!" Cô hả hê nói, lấn người, chuẩn bị lại in một dấu răng nữa trước ngực anh ấy. . . .

"Này này. . ." Còn chưa cắn xong, liền bị Tiểu Bạch kéo từ trong ngực lên: "Anh nói. . . . Em có biết hai chữ. . . . ‘dịu’, ‘dàng’ này viết như thế nào không. . ."

Trong nháy mắt, cô đã bị ấn lên tay lái. . . . . Nụ hôn dọc theo cằm của cô. . . Như có như không. . . Mỗi một cái, anh ấy đều dừng lại thổi hơi vào người cô: "Thế này", hạ xuống, "Mới kêu dịu", hạ xuống, "dàng", lại hạ xuống, "Có hiểu hay không" . . . .

Nổi da gà theo lòng bàn chân lên trên, mãi cho đến cổ. . . . Con bà nó! Lại dám khuyến khích chị chủ động!

Thừa dịp anh ấy bận . . . . nắm eo cô, đôi tay được buông ra giải thoát trói buộc, lại đem Tiểu Bạch đẩy trở lại trên ghế, đè lên người anh ấy, cười mê hoặc: "Nói cho anh biết, cái từ “dịu dàng” này, chính là do Mặc Tiểu Mỹ em sáng tạo!"

Cúi đầu, hôn học theo cổ. . . . Dọc theo xương quai xanh. . . . Một đường xuống phía dưới. . . . Éc. . . . Màu hồng nhũ - đầu. . . . Liếm xuống. . . Cảm nhận được anh ấy trong nháy mắt cả người cứng ngắc. . . Cô giống như mèo con đang uống nước, trái một cái phải một cái... Trong nháy mắt, người trước mặt ngực phập phồng run rẩy. . . .

Đỉnh đầu, truyền đến tiếng nói run rẩy của Tiểu Bạch: "Mạc. . . . Tiểu Mỹ. . . . Mau dừng lại. . . . Em có biết em đang làm gì không. . . ."

Thổi khí với chấm nhỏ màu hồng trước ngực anh, bất ngờ nghe thấy tiếng hít không khí từ trên đỉnh đầu, cô liền rút thân về, mặt đối mặt mũi dán mũi dịu dàng nói với Tiểu Bạch: "Không phải anh bảo em phải dịu dàng sao. . ." Sau đó lại dán lên môi anh ấy, ở trong miệng anh ấy lung tung chơi đùa một trận. . . .

Giương mắt thấy vẻ mặt Tiểu Bạch sòng ngằm mãnh liệt lại hoảng sợ, cười đắc ý. . . "Như thế nào, Mạc Tiểu Mỹ em vẫn rất có sức quyến rũ đúng không. . ."

Tiểu Bạch làm mặt uy hiếp từ trong hàm răng nặn ra: "Mạc Tiểu Mỹ, em có biết một từ, gọi là ‘chơi với lửa có ngày chết cháy’ không?!!"

Miệng nhẹ nhàng liếm khoe môi anh ấy, tay cô nhẹ nhàng sờ dọc từ eo của Tiểu Bạch di chuyển xuống dưới. . . Giống như hành động mà anh ấy đã từng làm qua, dọc theo quần bò của anh ấy, một đường sờ tới phía trước. . . Hướng về phía môi của anh ấy nỉ non: "Thật sao. . . Em thật sự rất sợ đó ~~"

Tiếng thở dốc của Tiểu Bạch ở mọi chỗ trong xe đều có thể nghe được. . . . Tên đề tiện kia bắt được cái tay đang tác quái của cô, tay trái ấn nút gì đó ở dưới xe, chỗ ngồi nhanh chóng ngã xuống, cô không hề chuẩn bị trực tiếp ngã nhào ở trên người Tiểu Bạch. . . . Ngực trực tiếp đè lên mặt Tiểu Bạch. . . .

Trong nháy mắt, tay Tiểu Bạch đã vói vào bên trong áo cô, hai ba cái liên cời được hết cúc áo ra. . . . Sau đó thừa dịp cô còn chưa kịp chuẩn bị, dùng sức kéo một cái, áo trong cũng đã bị vút đến ghế sau. . . . Cái thứ treo trước ngực kia không hề có một chút tác dụng, lộn xộn treo trên hai vai cô. . . . Lúc cô còn đang ngẩn người, cái miệng kia, hung hăng mút toàn bộ bên ngoài nhũ - đầu vào trong miệng, một cái tay khác, cũng bắt đầu xoa nắn. . . .

Cô. . . . Quả thật. . . . Trợn mắt hốc mồm. . . . Thì ra. . . . Còn có thể như vậy. . . . Tiết tấu của con trai đúng là khác hẳn với con gái. . . . So với tiết tấu nhanh chóng mạnh mẽ này của anh ấy. . . . Vừa rồi cô lẫn qua lẫn lại nửa ngày. . . . Căn bản chính là trò trẻ con thôi. . . .

Mắt thấy trong xe hai người liên tiếp thở dốc, cùng tiếng nuốt nước miếng liên tục. . . . Tiểu Bạch vừa không ngừng liếm láp cơ thể của cô còn có thể nói ra một câu đầy đủ: "Anh đã nói. . . . Quyên rũ anh. . . . Tự gánh lấy hậu quả. . . ."

Tay lại không ngừng đẩy cô về phía trước. . . . Cởi cúc quần cô ra. . . . Tiểu Bạch giống như đang bóc kén, cởi từng chút một ra, một cái tay khác ôm lấy eo của cô, ở nơi không gian chật hẹp này lại thay đổi vị trí với cô, đặt cô nằm dưới thân thể của anh. . . . Rõ ràng đang là mùa xuân, vậy mà hai người cũng đã cả người đầy mồ hôi.

Đôi tay cô đưa lên eo anh, lúc giúp anh cởi nút áo, mắt Tiểu Bạch trừng lớn, mang theo một chút bất ngờ, không được tự nhiên cười nhạo: "Ai u, như vậy chủ động?"

. . Rũ mí mắt xuống, cô thật sự không dám nhìn lâu về mặt anh, trả lời bằng cách dùng sức kéo quần anh xuống. . .

"Em cẩn thận. . .Dẫn lửa thiêu thân. . ." Không để ý tới anh, tiếp tục động tác trong tay. . .

Tiểu Bạch ngốc lảng một lát, sau đó lại đột nhiên giống như nổi điên hung hăng hôn lên môi cô. . .Lòng ngực trần của anh ấy gắt gao giam cô lại, lòng ngực cứng rắn gần như đem cô hòa tan. . . Một bàn tay khác càng không ngừng kéo quần cô xuống. . . . Cái này cái này. . . Quần quá chặt. . Không gian lại quá hẹp. . . . Quần còn không cởi ra, cả người đã đầy mồ hôi. . .

Cho nên nói, lúc đàn ông ở trên giường có tính nhẫn nại cái gì đều là giả. . . Nhìn một chút người đàn ông kia lúc này đang ở trên đùi cô lăn qua lăn lại. . . Vào giờ phút này, cô thật sự rất tò mò, người ta là như thế nào giải quyết vấn đề khó khăn này. . . Hay nói. . . Quần jean bó sát người kia là kẻ thù. . .

Cô giơ chân lên, đem chân đặt lên trên ghế, để cho anh ấy kéo lên phía trước. . . dáng người 1m8 của anh ấy, tất cả cuộn tròn trong không gian nhỏ hẹp ở ghế lái. . . Bỗng nhiên dùng lực. . .

Bùm. . . Một tiếng vang thật lớn. . .

Cô mở mắt ra nhìn, quần bò rơi xuống. . . Tiểu Bạch che đầu, mặt nhăn nhó ngồi ở phía trước, vẻ mặt kia. . . Thì ra, vừa rồi anh ấy dùng sức mạnh quá, đầu va vào cửa. . . Một âm thanh lớn vang lên. . . Chắc là va phải cái gì. . .

Cô sửng sốt một chút, sau đó cười to. . . . Đã nói. . . Khi nào đặc biệt có tình ý, khi hai người ở chung một chỗ cũng bị phá hỏng. . . . Một tay túm quần che ngực, một tay đưa qua sờ trán anh ấy. . . "Ax, tốt lắm, không đau. . ." Trời ạ, nước mắt của cô sắp chảy ra. . . Thật sự nhìn không được đỡ anh ấy mấy câu. . . "Nhìn một chút, là ai tự nhóm lửa thiêu thân đây. . ." Theo cô thấy, thằng nhãi này không được rồi. . .

Tiểu Bạch vẻ mặt âm ỉ, hờn giận nói: "Anh, hận, quần, bò!" Cầm lấy quần bò của cô, ném lên ghế trước, chính mình trực tiếp trèo qua ghế lái xuống ghế sau, thuận tay kéo cô xuống, sau đó ấn nút gì đấy dưới ghế lái, chỗ tài xế ngồi lại dựng lên như cũ, chỗ ngồi cũng di chuyển lên trước, cả không gian phía sau rộng hơn. . Dựng thẳng ghế phía sau chặn lại ánh sáng ở bên ngoài, tất cả phía sau tản ra ánh sáng nhàn nhạt, càng thêm mập mờ. . .

Hai cổ thân thể trần truồng, cùng lớp bọc chỗ ngồi, một trắng muốt một ngăm đen, mùi mồ hôi hòa vào nhau, trong không khí tản ra một mùi hương gợi tình khó hiểu. . . . Tiểu Bạch không nói gì, chỉ là cái ánh mắt nhìn vào cơ thể cô, ánh mắt giống như radar kia làm cho cô rất xấu hổ, cô đưa tay che mắt của anh ấy. Tiểu Bạch cúi xuống, nói vào tai cô "Có phải tất cả quần lót của em, đều là Đôrêmon không. . ." Cô muốn gào lên! Như thế nào mỗi lần đều. . .

.

Đưa tay muốn che kín miệng, đã không kịp nữa. . . Tiểu Bạch một đường hôn xuống phía dưới, dọc theo bụng cô. . . . Lại đi xuống. . . . Một đường nhóm lửa, cảm nhận được bụng dưới hình như có một đoàn hỏa, lan tràn xuống dưới. . . Miệng lưới ướt át kia, giống như muốn tưới từng bãi cỏ khô hạn kia. . . Oh, không! Càng đến gần cô càng khẩn trương, khép chặt hai chân. . Kéo đầu của anh ấy, dụng ánh mắt nói cho anh ấy biết không thể. . .

Anh ấy lại tiến gần hơn, hôn môi cô. . . Tay lại di chuyển xuống phía dưới. . . Vuốt nhẹ nhàng từ rốn, xuyên qua bãi cỏ, đi tới trung tâm. . . Tay kia giống như có ma lực, lướt nhẹ ở xung quanh hoa tâm, cô liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu chạy qua. . . Toàn thân cao thấp rất nóng, gần như tập trung ở một chỗ . . . Môi Tiểu Bạch nhẹ nhàng ngăn cô lại, nỉ non: "Đừng sợ, thả lỏng. . ." Còn chưa nói xong, ngón trỏ kia đã chậm rãi tiến vào trong cô, cảm giác xa lạ đánh úp lại, nhất thời cô lại khẩn trương..."A a a a. . ." Tiểu Bạch an ủi khẽ vuốt xương hông của cô. . Lưỡi nhẹ nhàng lướt qua môi cô, "Đừng sợ. . .Em đẹp quá. . ." Lúc này tay anh lại ở bên trong xoay tròn. . . . Cô vốn đang rất khẩn trương, trong nháy mắt lại cảm nhận được khoái cảm. . . . Hô hấp lại nặng nề hơn. . .

Đôi tay không biết nên để đâu, đành rút về, tim đập rất nhanh, cảm thấy sợ hãi, cô chưa bao giờ cảm thụ đến cảm giác trống rỗng lan tràn toàn thân, đang chờ mong cái gì, lại sợ hãi cái gì. . . Nói ra, toàn những câu vô nghĩa: "Không ... không muốn. . . Không muốn. . . . đừng..." , thật ra cũng không biết là không muốn cái gì. . . Sợ hãi cái gì. . .

Ánh mắt không biết nên nhìn nơi nào, chỉ cảm thấy, trước ngực không ngừng bị bú mút, giữa hai chân bị một bàn tay không ngừng

trêu đùa, hấp thu hết tất cả khí lực của cô, toàn thân hóa thành một dòng suối trong vắt, toàn bộ chạy về một chỗ . . . .

Thần kinh càng tan rã, tay muốn đẩy ra cũng không có khí lực. . . Chợt, có thứ gì nóng nóng tiến vào. . Không ngừng cuốn lấy. . . Trời ạ, lúc nào thì, đầu Tiểu Bạch đã tiến vào giữa hai chân của cô. . .

Giống như gãi ngứa. . . . Làm cho cô cả người nóng lên lại rất ngượng ngùng. . . Muốn khép hai chân lại. . . Lại bị tay anh giữ chặt. . . Rõ ràng xấu hổ muốn chết, lại cảm nhận được ở chỗ sâu nhất trong cơ thể như thủy triều mùa xuân đang rung động. . . Trời ạ. . . Đây thật sự là. . . . Đành phải thu hai tay về, che ở trên mặt mình. . . Không dám nhìn. . . Trong miệng lầm bầm nói: "Tiểu Bạch, đừng. . . Đừng như vậy. . . ." Đối với sự biến hóa của cơ thể tràn đầy khiếp sợ, nhưng lại âm thầm chờ mong.

Chương 49: Dẫn lửa thiêu thân

Trong lúc mơ màng, mặt Tiểu Bạch nóng lên tiến đến trước mắt cô, trong mắt có chút không bình tĩnh, giống như có ngọn lửa sắp lan ra, không cảm được nói: "Tiểu Mỹ. . . Anh. . . . Em. . . ."

Một giọt mồ hôi rơi xuống người cô, lúc này Tiểu Bạch mới nói: "Tiểu Mỹ. . . Anh. . . Anh có thể không?"

Ý thức tỉnh táo một chút. . . Người con trai trước mặt này, ngoài miệng là tỉnh táo kiềm chế, nhưng trong mắt lại không cách nào kìm chế được, to lớn cứng rắn để giữa hai chân cô. . . Ở trong xe kín mít như thế này, cô muốn dâng ra lần đầu tiên của mình sao. . . Đáp án là, YES, thái độ lại không được tự nhiên. . .

Mắt thấy ánh mắt tên ngọc kia thay đổi mấy lần, cứng rắn giữa hai chân run lên mấy cái. . . Cô kéo xuống cái đầu ướt nhẹp kia, nhẹ nhàng hôn lên. . . Tên kia lại giãy giụa đứng dậy, vừa chống đỡ ở bên cạnh cô, thở dốc càng sâu: "Đừng làm rộn. . . Em như vậy. . . Anh thật sự không khống chế được . . . Rốt cuộc em đã suy nghĩ kỹ chưa. . ."

Tên khốn kiếp này, sao không hiểu phong tình một chút nào vậy?! Cô ngẩng đầu lên, ấn một nụ hôn lên trán anh ấy. . . Nhắm mắt lại, khẽ gật đầu. . . Chờ đợi. . .

Cảm nhận được gần cạnh hoa huyết của cô, có một vật to lớn đang kích động run lên, Tiểu Bạch vẫn còn không xác định hỏi: "Không hối hận?"

Mẹ nó! Mở mắt ra, không nhìn được lờm tên dê tiện kia một cái, tại thời khắc mấu chốt này còn giả bộ cái gì! Sau khi anh ấy tiếp thu được ánh mắt của cô, cười gian một tiếng: "Lên phải thuyền giặc, giờ em muốn hỏi hận cũng đã muộn rồi~~" Gầm nhẹ một tiếng, liền vọt vào bên trong. . .

A. . . Trong nháy mắt cô cứng ngắc cả người. Chưa từng có vật lớn như vậy tiến vào trong, làm cô thật sự rất đau. . . Mẹ nó. . . Thật bứt rứt. . . Thật muốn đánh người. . . Tay cũng không rảnh rồi, bắt lấy chỗ nhiều thịt trên hông anh. . . Vặn vẹo vài cái. . . "Oa. . ." Con bà nó cái tiếng rên này lại có thể phát ra từ trong miệng cô. . .

"Mạc Tiểu Mỹ! Em còn vặn vẹo nữa thì anh cũng không thể nhìn được nữa đâu. . . Cuối cùng chính em sẽ là người bị đau. . ." Tiểu Bạch ở trên người cô hồn hên.

Cô dừng tay, đổi thành đám anh ấy: "Không cần, anh đi ra ngoài. . . Đau quá. . . Nhanh lên. . ."

Run rẩy co rút muốn đẩy thứ không thuộc về cô ra ngoài, hai chân ở dưới thân anh đá đá lung tung. . . Uốn éo rồi lại vặn vẹo kết quả là. . . "Uuuuhh. . ." Giống như chỗ nào đó của tên kia đang rất sưng, lại thoải mái rên rỉ. . . Gào, có làm hay không! Cô ở nơi này đau muốn chết, anh ấy lại rất thoải mái. . . Đánh đánh! Đôi tay lại bị đè xuống "Ngoan. . . Dừng động. . .". . . "Không cần. . . Tên đáng ghét mau đi ra. . ."

Trong lúc vật lộn, không gian vốn là chật chội khô khốc liền trở nên ướt át mềm nhũn. Trong nháy mắt, thứ gì đó bị kích động đứng thẳng, run lên, Tiểu Bạch hô hấp hơi chậm lại, cả người cứng

nhắc, "Tiểu Mỹ, Anh. . . Anh không được. . ." Thở hổn hển, bắt đầu vận động ở trên người cô. . .

Cô quơ tay đánh lên lưng anh. . . "Ừ, không cần. . . Không. . . Muốn. . ." Giọng nói dần dần yếu xuống. . . Kêu rên biến thành rên rỉ. . . . Đánh đấm dần dần trở thành cào cào trên lưng anh. . .

Thì ra cơ thể của cô, có thể hóa thành một vũng suối sâu, không ngừng trào ra chất lỏng dinh dính. . . Thì ra cơ thể hòa hợp, là tuyệt vời như thế. . . Mỗi lần rút ra, đâm vào, giống như muốn đem cô xuyên qua. . . Trong lòng rất ngượng ngùng, rồi lại không thể không chế ưỡn người tới thừa nhận từng trận khoái cảm. . . Một bên ngực bị bỏ quên trở nên thập phần nhạy cảm kia thập phần ghen tị với bên bị giày vò xoa bóp. . . Mỗi một chỗ cũng trở nên nhạy cảm mà mềm yếu. . . Điều mong đợi được an ủi. . .

Âm thanh thở dốc thật lớn, dường như cả người anh đều muốn đem cô bao lấy, nhịp tim dường như không là của cô nữa, mà đi theo tần số ra ra vào vào kia, lên cao, hạ xuống. . .

Không cần ngôn ngữ, không có tư duy. . . Sẽ không có thứ gì đáng giá để phiền não, cũng không có gì quá khó khăn, tất cả đều trở nên không quan trọng nữa. . . . Trước mắt, chỉ có một màu trắng. . . . . Tóc còn ướt, thân thể cũng ướt. . . Bên dưới càng không ngừng trào ra chất lỏng dinh dính. . .

Nhiệt độ vẫn nóng đến mức làm cho người ta gần như ngất đi, Tiểu Bạch lại không ngừng rên rỉ bên tai cô: "Tiểu Mỹ. . . Tiểu Mỹ. . . Tiểu Mỹ. . . ."

Hai thân thể hòa vào nhau, tốc độ di chuyển không ngừng tăng nhanh, lại nhanh hơn, lại nhanh hơn nữa. . . . Cho đến. . . . Tận cùng thế giới. . . .

*****
*****

Buồng xe chật hẹp. . . . Thân thể xóc xệch. . . . Mưa gió đi qua. . . . Tất cả lại trở nên rất rõ ràng. Không nhớ rõ được là bắt đầu như thế nào, lại nhớ rất rõ cái đau lúc bị xuyên qua thân thể, cùng với. . . . lúc lên đỉnh cao của khoái lạc, và trong giờ phút này lại yên tĩnh mà trống rỗng.

Chân hình như còn đang run lên. . . . Tay miễn cưỡng cũng không muốn động. . . . Lần đầu tiên liền lựa chọn ở trong xe . . . . . Toàn bộ thế giới chắc chỉ có cô là như vậy khác người thôi. . . . Ai. . . . Khẩu vị có vẻ rất nặng. . . . .

Có chút áy náy. . . . Ở dưới tình huống hỗn loạn như vậy, lại vội vàng cho đi lần đầu tiên của mình. . . . Nhưng giờ phút này lại không có góc chần có thể che. . . . Rất xấu hổ. . . . .

Nhưng cứ nghĩ đến, người đàn ông đang ở bên cạnh cô, mang cho cô rất nhiều rung động, lại cảm thấy. . . . Toàn bộ đều đáng giá. . . .

Không dám mở mắt. . . . Đưa tay muốn lấy áo mặc vào. . . . Eo lại bị tóm lấy. . . . Một thân thể khác gắt gao ôm cô từ phía sau, bị một cánh tay khỏe mạnh ôm chặt lấy làm cô không thở nổi. . . . Anh không nói tiếng nào. . . . Chỉ là tựa đầu ở cổ cô. . . .

"Tiểu Mỹ. . . Em nhất định. . . Không đúng, nhất định phải. . . Gả cho anh!" Hốc mắt. . . Lại nóng rồi. . . Rất nhiều người nói qua, lời đàn ông lúc ở trên giường nói đều không thể tin, nhưng giờ phút này, cô vẫn bị cảm động. Có lẽ, nhiều năm sau, cô vẫn nhớ rõ, cảm xúc chân thành tha thiết của người con trai khi đó, câu nói khẳng định kia. Tất cả, đều đáng giá (có ý nghĩa).

"Ukm. . . Anh có thể để cho em mặc quần áo vào trước. . . Rồi lại thảo luận vấn đề này không. . . ." Đôi tay lúng túng quờ quạng đóng quần áo trước mặt. . . . Rồi lại bị kéo vào trong lòng ngực ai đó. . .

"Không được. . . . Nếu để em đi, em lại chạy trốn. . . ."

Rồng! Cho dù anh có thể làm con giun trong bụng em, nhưng. . . . Không biết người ta hiện tại đang rất xấu hổ sao?

Không dám quay đầu lại, đành phải dùng sức xuống phía dưới đẩy thân thể của cậu ấy ra, muốn dùng sức ngồi dậy. . . . Cảm xúc da thịt ma sát với nhau thật sự làm cho cô muốn tìm một cái lỗ chui vào. . . . Vừa rồi phải có bao nhiêu dũng khí chứ. . .

Một đôi tay lại đưa lên, sờ nơi mẫn cảm trước ngực. . . Tiếng rên rỉ quẩn rũ ở dưới thân: "Tiểu Mỹ. . ."

. . . Mẹ nó! Có thôi đi hay không? Đàn ông quả nhiên là một đám tinh trùng lên não khôn kiếp!

Đánh một cái lên ngực người nào đó, thừa dịp anh che ngực kêu rên, cô nhanh chóng leo lên phía trước ngồi, mặc áo vào, trong nháy mắt đem mình bọc rất kín. . .

Sau đó liền mở ra cửa xe chạy. . . Một loạt động tác đều rất thuần thục, không hề do dự. . . Chạy thẳng đến thang máy ở phía trước. . .

Cửa thang máy phản chiếu hình ảnh cô gái nhỏ này là cô sao? Tóc tai rối tung tán loạn ở trước ngực. . . Đôi môi đỏ thẫm. . . Trên cổ một vết, hai vết. . . Không thấy rõ. . . . Hiện đầy vết đỏ. . . . Trong mắt tràn đầy hơi nước giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể rơi lệ . . . Đôi chân yếu ớt sắp chống đỡ không được thân thể. . . . Cái miệng vẫn còn ê ẩm. . . .

"Đình. . . ." Thang máy mở ra... trong nháy mắt. . . Cô vội vàng xoay người, cúi đầu, đi vào. . . Toàn thân đều có chứng cứ yêu đương vụng trộm. . . Làm sao có thể gặp người chứ. . . Hơn nữa. . . Cô lại không có chìa khóa nhà anh ấy. . . Chẳng lẽ, về trường với bộ dạng này sao?

. . . Kéo thân thể mỗi một quay lại. . . sắp đến xe. . . Lại do dự không đi tới. . . Làm sao gặp anh ấy đây. . . Giờ phút này cô mới ý thức được, gara này người đến người đi. . . . Bọn họ vừa rồi gan lớn bao nhiêu. . . . Hơn nữa, ngọn lửa này vẫn dấy lên trong cô. . . . Che mặt. . . . Trời ạ. . . Cô cũng bị tình trùng lên não sao. . . .

Đang lúc cảm thấy xấu hổ, lồng ngực quen thuộc ập tới, chống đỡ lên cái trán cô. . . Giọng nói của Tiểu Bạch vang lên: "Tiểu thư, em cố ý để lại tín vật (hay đồ vật để làm tin), chờ anh đuổi theo sao?"

A? Tín vật? Khó hiểu ngẩng đầu lên, lại thấy, trong tay phải của Tiểu Bạch. . . Miếng vải vụn hình dâu tây. . . Áo. . . . ngực. . . của... cô. . .

Hô hấp hơi chậm lại. . . Bất giác sờ ngực. . . Quả nhiên. . . một loạt hành động nhanh chóng xảy ra... Cô kéo áo xuống. . . . Nhét vào áo ngực vào bên trong. . . .

Đột nhiên cô dùng sức vọt vào trong ngực của Tiểu Bạch. . . đập đầu vào ngực anh ấy... Một cái. . . Hai cái. . . . Thần linh ơi, vì sao người không đưa ta đi. . . .

Sau khi đập đập vài cái, nụ cười của Tiểu Bạch từ từ tràn ra . . . Dùng lồng ngực rộng lớn cùng hai tay hữu lực, đem cô ôm thật chặt. . . . Rất thân mật điểm lên trán cô: "Tốt lắm. . . Cái trán của tiểu quỷ nhất gan nhà em, hiện tại là do anh quản lí, em không thể tùy tiện đụng vào. . . ." Một đường ôm cô trở lại trong thang máy. . . Thật may là bên trong cũng không có người. . . Nếu không hình ảnh này. . . . Sẽ là chứng cứ vô cùng xác thực. . . .

Khi thang máy dừng ở tầng 11, cô do dự. . . . Tiểu Bạch khó hiểu nhìn cô "Sao vậy?"

Cô lấy hết dũng khí, đối mặt với anh ấy: "Anh nói. . . . Bọn họ. . . . Có thể vẫn còn ở trước cửa nhà anh hay không. . . ."

Tiểu Bạch toét miệng cười: "Vậy chúng mình, đừng về nhà, quay lại xe đi?" . . . Cảnh tượng "Ở trên xe" có thể làm cho cô xù lông. . . Hơn nữa lại còn phải nhìn vẻ mặt tươi cười khi trộm tình

thành công, mắt sáng lên rõ ràng có ngụ ý của anh... thôi khỏi. . .
Níu lấy vạt áo của Tiểu Bạch, đi theo phía sau anh ấy. . . Lặng lẽ di
chuyển hai chân. . . .

Chương 50: Thiên sứ mê hoặc

Thở ra. . . Thật tốt. . . Trước cửa không có ai. . . Trên bàn rõ ràng còn để một cái túi xách không phải của cô. . . Ai. . . Chắc vừa rồi hai người kia quay lại để lấy cái này. . .

Đặt mông ngồi ở trên ghế sofa ngăn người. . . Lại nói, vừa rồi sao cô lại đi xuống với anh? Ai ai. . . . Bữa sáng này thật sự là tổn thất nặng nề. . . . Tiểu Bạch cũng cuộn mình nằm trên ghế sofa, ngồi đối diện với cô. . . Tay chân nhất thời luống cuống. . . Ánh mắt cũng không dám nhìn về phía trước. . . đành phải nhìn chằm chằm dưới chân. . .

"Tách" một tiếng, đèn flash lóe lên làm cô sợ, ngẩng đầu lên muốn xem là gì, lại bị Tiểu Bạch "Tách" một tiếng chụp vào trong điện thoại của anh ấy. "Này, anh đang làm gì vậy?!" Giờ phút này cô không khỏi có ý nghĩ xấu, không nhịn được trợn mắt nhìn anh!

Ngược lại với tình trạng của cô, Tiểu Bạch toàn thân sạch sẽ chỉnh tề, tất cả chứng cứ, đã bị che giấu ở dưới áo sơ mi, căn bản là vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái! Cảm điện thoại di động ấn bàn phím, Tiểu Bạch đặc ý: "Em gái cây xoài xấu hổ! Khoảnh khắc kỷ niệm này dĩ nhiên muốn lưu lại. . . Lại nói. . ." Đưa mắt lên nhìn cô chăm chú: "Cũng rất đáng giá để giữ làm kỷ niệm, không phải sao?"

Cô nhảy dựng lên cướp lấy điện thoại: "Không được! Bây giờ em rất khó coi! Chụp có thể đẹp được sao!" Tiếc rằng người kia rất cao. . . Cô trông thế nào cũng thấp bé. . . .

Đến khi Tiểu Bạch lưu ảnh xong. . . Mới kéo cô từ trước ngực lên, ôm vào trong lòng, cùng nhau ngồi trên ghế sofa, cho cô xem rõ ràng bức hình trong điện thoại: "Xem, có phải rất đẹp không. . . ." Cô gái trong tấm ảnh, thật xinh đẹp không giống cô hàng ngày. . . . Da thịt trắng nõn nổi bật lên sắc mặt hồng hồng . . . . Đôi môi đỏ tươi thật cao cong lên, ánh mắt giống như khế nheo lại, lại có thể thấy con ngươi toát ra ánh sáng. . . . Tóc tùy ý xõa trên vai. . . . Gương mặt ngượng ngùng. . . .

Đây, là cô sao? Thì ra cô cũng có lúc xinh đẹp như vậy? Tiểu Bạch khẽ hôn lên tai cô, "Tiểu Mỹ. . . Em không biết mình có bao nhiêu xinh đẹp. . . . Anh rất muốn. . . . Ăn em vào bụng. . . . ." Hơi thở dịu dàng thổi bên tai cô. . . . Triền miên. . . .

. . . . .

Tỉnh lại, đã là hoàng hôn. . . . Giật giật eo một chút, bụng đã sắp dán đến sau lưng. . . . Đàn ông quả nhiên đều là sắc phôi. . . . Một khi ăn được rồi. . . . Đâu thèm để ý cái gì gọi là "Tiết chế" . . . .

Tên kia còn đang ngủ. . . Khóe miệng vẫn mang theo nụ cười. . . . Trán rộng giãn ra, lông mi màu đen thật dài, lỗ mũi cao thẳng, hơi thở kéo dài, đôi môi mỏng không còn mĩa mai, ngủ ngoan như một đứa bé, vẻ mặt hạnh phúc. . . .

Trong nội tâm lần nữa cảm khái. . . . Rất đẹp trai. . . . Đúng là trẻ con. . . . Dù cho Mạc Tiểu Mỹ cô đã 27 tuổi . . . . Cũng coi như đáng giá. . . .

Chỉ là đáng thương cô cái thân này già cả, nhừc tay nhừc chân. . . Không nhin được huy huy nắm đấm về phía gương mặt thiên sứ kia! Hừ, thiên sứ cái gì, còn không phải là cái sắc phôi!

Ôi, vẫn còn có thể động. . . Bất đắc dĩ bò dậy, đi vào bếp tìm chút đồ ăn. . . . Ai ngờ chân không nghe sai bảo. . . Đặt mông ngồi ở trên mặt đất cạnh giường. . . . Còn ằm ỉ đến trai đẹp đang ngủ. . .

Lông mi thật dài nháy hai cái, khẽ nâng lên, nhìn thấy cô, khép mắt lại, đầu cọ cọ vào gối, lẩm bầm một tiếng: "Ừ. . . . Em gái cây xoài. . . . . Thật hạnh phúc. . . . ."

Đây là lúc cô thấy Tiểu Bạch đơn thuần nhất. . . . Từ đã thú biến thành thiên sứ. . . . Có cần đáng yêu như vậy không. . . . Làm ơn. . . .

Sau đó... thiên sứ lại mở mắt ra cười với cô. . . . Vỗ vỗ bên cạnh giường. . . "Lại đây. . . Em yêu. . . ."

Không tự chủ đi lên phía trước hai bước. . . Dừng lại. . . . "Không. . . ." Làm ơn! Ai biết lúc này có phải sói đội lột cừu hay không. . . .

Tiểu Bạch con người tròn to, vừa tỉnh lại, liền lại không đứng đắn: "Sao vậy. . . . Sợ anh ăn em sao?"

"Em. . . . Em đói. . . . ."

Lật người, nằm sấp ở trên giường, ngẩng đầu nhìn cô đang ngồi dưới đất, con mắt màu đen một mảnh thanh minh: "Anh cũng.

... Đói bụng~~" Giọng điệu kéo dài kia thật sự làm cho người ta. .
..

Ôi. . . Làm ơn! Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc là bản thân cô không thuần khiết, hay là giọng điệu của tên con trai này quá mức đáng đánh đòn, làm cho người mộng tưởng? Nói ra lời này, sao cô cảm thấy khí lạnh toát ra từ lòng bàn chân?

"Không được. . . . Anh. . . . Anh không thể như vậy. . . . Chân em cũng sắp gãy rồi. . . . Anh. . . . Như vậy là không kính già yêu trẻ!" Xem đi, lại vờ ngớ ngẩn nữa. . . .

Tiểu Bạch ngẩn ra, nhìn trần nhà cười to! Vén chần lên, tiện tay lấy quần mặc ở nhà mặc vào, liền xuống giường, đứng trước mặt cô, vẻ mặt hứng thú: "Xin hỏi, Mặc tiểu thư, ở trên giường, phải như thế nào mới là kính già yêu trẻ?"

Người xấu lại gần! Cô vội vàng bò ra xa mấy bước. . . "Dù sao. . . . Không thể. . . . Tùy tiện làm loạn!"

Người xấu lại kéo cô đứng dậy: "Lại nói, hình như là. . . . Người bạn nhỏ làm loạn trước thì phải. . . ."

"Nói lung tung! Rõ ràng là. . . Ông cụ, anh mới đúng. . . Trẻ con!"

Chợt người kia không nói lời nào, dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn chằm chằm vào cô, làm cho da đầu cô run lên. . . Cảm thấy được không đúng cô vội vàng khăn trương lên. . . Lao vào nhà tắm.
..

Lại nói hai ngày nay chân xoay tới lui, lại vẫn găng gượng, xem ra. . . Vẫn còn thực sự giữ không được. . . . . Bốp . . . . . Mạc Tiểu Mỹ đánh ai đó một cái. . . .

Hai người cuối cùng dọn dẹp xong, đi ra ngoài kiểm đồ ăn.

Bọn cô đi đến một nhà hàng Tây có một không khí rất lãng mạn, Tiểu Bạch tìm một chỗ khuất ngồi xuống, hai người đều biết, còn có rất nhiều thực tế đang chờ họ giải quyết. . . .

Mắt thấy ánh mắt của nhân viên phục vụ cứ nhìn vào chân cô. . . Cô thật sự thấy xấu hổ lại buồn bực. . . . Lại nói đến tối hôm qua, là đi giày cao gót đi làm, mà tình trạng bây giờ của cô, đi giày kia trực tiếp bị ngã. . . . Vì thế trực tiếp ném vào nhà anh ấy, giờ phải đi tạm giày của anh. . . Giày cực lớn. . . . Khi mới vào đây, thật đúng là sợ người ta không cho đi vào. . . .

Gọi hai phần bò bít tết, rốt cuộc chúng tôi cũng có thể quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn nói chuyện. . . . Ở nhà. . . . Chủ yếu chỉ có một việc thôi. . . .

Cũng may chuyện đã qua một thời gian, một chuyện khác hấp dẫn sự chú ý của cô, cô đã sớm không còn rối loạn một mảy. . .

"Tiểu Bạch. . . Anh nói, bọn họ có thể tới trường học tổ cáo em không?" Uống một ngụm nước nóng, thân thể của cô khôi phục rất nhiều, suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng. [dhienzdabnilefquyedon](#)

"Chắc không đến mức như vậy. Em đừng đem em và anh nghĩ đến ở hai thế giới khác nhau. Trong mắt anh, em chính là em gái cây xoài, không hề tồn tại cái gì giảng viên với sinh viên. Tin tưởng Thiến Thiến cũng giống vậy, chuyện này, nhiều nhất chính là vướng mắc tình cảm giữa ba người chúng ta mà thôi. . . Còn không đến mức kinh động trường học."

"Ai. . . Chỉ mong như vậy. Có thể không đến tai ban giám hiệu nhà trường, nhưng nếu sinh viên biết. . . Vậy cũng sẽ truyền ra ."

"Cũng có khả năng này. Các sinh viên khoa em đều bà tám như vậy. . . . Trước kia chuyện giữa anh và Thiến Thiến cũng do sinh viên khoa em truyền ra. . . Thiến Thiến nếu nói chuyện với em. . . Chắc không lâu nữa cũng bị truyền ra. . ."

Chôn đầu thật sâu ở trong tay: "Ai, cái đó và trực tiếp tố cáo em có gì khác nhau. . . Chắc không lâu nữa, người trên toàn thế giới đều biết."

Tiểu Bạch vỗ vỗ đầu cô, trấn an nói: "Vậy chúng ta ngày mai sẽ đi đăng kí kết hôn."

Cô giương mắt, nhìn chăm chăm Tiểu Bạch: "Anh điên rồi?!"

Tiểu Bạch lại cúi đầu ăn bò bít tết của mình: "Điên cái gì, chỉ cần trong phạm vi giới hạn của pháp luật, bọn họ có quyền gì nói chúng ta không đúng? Lại nói, một tháng nữa anh sẽ tốt nghiệp, lập tức không phải tình cô trò nữa!"

Cô vội vàng đề lại cái đĩa anh ấy đang quơ trước mặt: "Anh nghĩ rằng kết hôn là chuyện đơn giản sao? Mọi người trong nhà còn không biết gì cả. . . Chắc ba mẹ em sẽ không đồng ý. . . Sao có thể giải quyết đăng kí kết hôn trong một ngày được?"

Tiểu Bạch cười xấu xa, nắm tay của cô: "Không để cho anh ăn cơm. . . . Là muốn cho anh ăn em đúng không?"

Bắt lấy tay anh ấy đánh mạnh một cái: "Anh nghiêm túc một chút được không? Em đang lo lắng muốn chết!"

Anh ấy nắm tay cô, trầm ngâm một chút, dùng giọng điệu rất nghiêm túc dịu dàng nói: "Kết hôn vốn là chuyện của hai người. Chỉ cần chúng ta yêu nhau, không có gì có thể ngăn trở chúng ta. Em chỉ cần trả lời anh, em có đồng ý lấy anh không, là được."

Ánh mắt kia vốn rất đẹp, giờ phút này ánh sáng lung linh, càng phát ra sáng trong, giống như có ma lực, hấp dẫn cô. . . . Cứ nhìn xuống như vậy. . . Rồi lại sợ, cứ tiếp tục nhìn xuống. . . Gần như không thể dời đi ánh mắt, không cách nào suy nghĩ, bật thốt lên "Em đồng ý", lại vẫn cứng rắn kìm lại chính mình, thò người ra hôn lên má Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, Anh nói như vậy làm em rất cảm động. . . . Mà em vẫn luôn cho là, lý do kết hôn, không cần vì tránh né chuyện gì đó." Mắt thấy Tiểu Bạch sắp nổi giận, cô vội vàng nói tiếp: "Không phải em không muốn lấy anh. Chỉ là, bây giờ vẫn chưa được. Chính anh cũng từng nói qua, muốn em chờ anh mà? Nói cách khác, không có chuyện này, anh cũng không nghĩ tới nhanh như vậy muốn kết hôn với em đúng không. . . ."

Thở dài một hơi tựa vào trên ghế sofa. . . Tiểu Bạch nỉ non: "Em vẫn. . . Cảm thấy anh không thể lo cho em được phải không. . ."

Cô nghiêm mặt nói: "Tiểu Bạch, bây giờ, chúng ta không nên nghi ngờ lẫn nhau có được không?"

Tiểu Bạch phối hợp với cô, chỉnh đốn lại cảm xúc của mình: "Vậy em nói, phải làm sao bây giờ?"

Cô cũng thở dài một hơi, cúi xuống. . . . Tập trung ăn bò bít tết trước mặt, tưởng tượng bò bít tết kia chính là mặt của Thiên Thiên, cắn xé cắn xé cắn xé!!

Suy nghĩ trong chốc lát, Tiểu Bạch nói: "Thật ra, bọn họ cũng không có chứng cứ gì, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, cũng không thể làm gì chúng ta được. Chỉ là, lại muốn giả vờ là người xa lạ khi ở trường học mà thôi."

Cô lập tức nói: "Không, không cần giả vờ là người xa lạ, mà muốn giả vờ là chị em! Dù sao chúng ta ở trước mặt cũng đã thừa nhận rồi. . . Về sau ở trong thang máy, có thể nói là bọn họ hoa mắt. . . ."

Tiểu Bạch cắn đĩa oán giận: "Lại là chị em. . . . Biết em sẽ không nghĩ được chiêu gì tốt mà. . ."

Cô lại rất hưng phấn: "Sau đó em lại gọi Cổ Dật Nam tới đóng giả bạn trai em, nếu không! Em có nói thêm cái gì nữa, người ta cũng sẽ không tin!"

Phịch một tiếng, Tiểu Bạch ném đĩa lên trên bàn: "Chẳng trách không muốn lấy anh, thì ra lại có chuyện này! Vậy còn không bằng anh trực tiếp đi tìm Thiển Thiển, làm bộ làm hòa với cô ấy, không phải càng tốt hơn sao?!"

Chương 51: Chuyện xảy ra

Cô trở về trường học trong nơm nớp lo sợ, nhưng sao lại không có tin tức gì truyền ra? Cô chột dạ, mỗi ngày cơ bản địa điểm đi đi về về cũng chỉ có hai nơi, vừa hết tiết lại lập tức trở về ký túc xá, trước kia thỉnh thoảng chạm mặt Thiên Thiển, giờ lại không thấy đâu cả, cô cũng không dám hỏi thăm. . . Chỉ sợ nghe được lời đồn, nhưng cũng không nghe ai nói gì. . .

Lần trước cùng Tiểu Bạch tan rã trong hoàn cảnh không vui, vẫn chưa bàn bạc được gì cả, tóm lại—— nhất quyết không thừa nhận, tuy nói phương án của hai người càng nói càng be bét, nhưng cô nghĩ, chỉ cần chịu đựng qua hơn một tháng này, Tiểu Bạch tốt nghiệp, cũng liền không có chuyện gì nữa. Nhà của Tiểu Bạch, cô cũng không dám tới nữa, lớp phụ đạo của cô, cậu ấy cũng không dám đến. Tóm lại, trong một tháng này, hai người một lòng muốn coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Chớp mắt, khoa du lịch của cậu ấy sẽ tốt nghiệp. Lúc đầu cô còn muốn cùng chủ nhiệm lớp của bọn họ xem náo nhiệt, cùng đi, cho Tiểu Bạch một kinh hỉ, ai ngờ bây giờ xảy ra chuyện này, cô làm sao còn dám ở trước mặt sinh viên khoa cậu ấy đi lại, lại nói Đại Dững cũng là bạn cùng lớp của cậu.

Không có giờ lên lớp, đành phải đến nhà Tiểu Mễ, cô nàng đã hẹn Chung Lôi đến để cùng nhau oán trách cô. Từ lúc cô và Tiểu Bạch thực sự đến với nhau, cô rất ít liên lạc với bọn họ, Tiểu Mễ đối với hành động "thấy sắc quên bạn" của cô rất là oán giận.

Cô nằm trên giường của Tiểu Mễ, tinh thần mệt mỏi đem những chuyện xảy ra từ lúc nghỉ đông đến giờ kể lại. Phát hiện, ngăn ngừa mấy tháng, làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy; chiếc hộp Pandora này, lại mở ra nhiều ham muốn như vậy.

Tiểu Mễ nằm cạnh cô, một hồi thôn thức: "Tiểu Mỹ, mình cảm thấy cậu thay đổi. Trước kia, cậu rất tự nhiên, làm chuyện gì cũng xông về phía trước, hiện tại, cậu lúc nào cũng sợ đầu sợ đuôi, thật không có tiền đồ. Không phải chỉ là hai sinh viên sao, cậu sợ cái gì?"

Đem tay kê dưới đầu, xoay người nhìn trần nhà: "Đúng vậy, mình cảm thấy mình già rồi. Không dám xông lên nữa. Vốn là mình làm chuyện xấu bị phát hiện, chẳng lẽ mình lại đi tìm sinh viên gây hấn?"

Tiểu Mễ vui vẻ nói: "Lại nói. . . Hai người làm chuyện xấu rồi hả?" cầm cái cốc lại gần, mặt cười xấu xa: "Phá hư đến. . . . Cái gì trình độ rồi hả?"

Cô vùi đầu trong gối: "Ôi. . . Chuyện xấu mình nói không phải ý tứ đó. . ."

Tiểu Mễ kéo cô quay lại, đôi tay nắm mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói: "Nói! Có hay không cái đó cái đó. . . . Thành thật khai báo!"

Nhớ tới hôm đó ở "trong xe", mặt của cô nhanh chóng đỏ lên. . .

Lôi Lôi ở bên cạnh giống như phát hiện đại lục mới, giờ tay chỉ vào mặt cô: "Xong đời xong đời. . . Quả thật làm việc gì sai rồi. . . ."

Mặt Tiểu Mễ lập tức dán tới đây: "Này, như thế nào, đáng người của cậu nhóc khá chứ?"

Gào! Cái gì cái gì thế này?! Rõ ràng đến hỏi bọn họ, bàn bạc đối sách, lại bị hai người này bà tám một trận. . . . Lấy gỏi đầu trong tay đùa giỡn thành một đoàn cùng bọn họ. . . Hai người này thật giống hai người đàn bà chanh chua, căn bản không tính bỏ qua cho cô, hợp lại cùng nhau bắt nạt cô, còn nói sẽ tra hỏi kỹ lưỡng. . .

Cuối cùng hai người lần lượt giúp cô ra chủ ý, Chung Lôi ngược lại nói một câu kinh người: "Thật ra, lấy Tiểu Bạch cũng chưa hẳn không phải biện pháp tốt. ."

Làm ơn! Cậu ấy vừa tốt nghiệp liền muốn kết hôn sinh con, bây giờ còn nóng lòng muốn cô theo bước cậu ấy. . . Cô nằm ở trên giường không nói lời nào. . .

Tiểu Mễ ngồi ở trên giường run run: "Tiểu thư, khi đó cậu vừa tốt nghiệp, còn chồng cậu cũng là vừa tốt nghiệp à? Tiểu Mỹ, chuyện này, còn chưa biết nên quyết định như thế nào đâu. Theo mình, nên sử dụng phương án lúc trước của hai người là tốt nhất, để cho Tiểu Bạch dùng mỹ nam kế giải quyết Thiến Thiến, cách này có vẻ tốt. . . . Ha ha ha. . . ." Tự kỷ lâm vào trong hoang tưởng của chính mình. . . Vừa rồi vẫn còn vẻ mặt đồng ý, giờ cô đổi sắc mặt, thật muốn bóp chết cậu ấy. . . Đây đều là do cô kết giao làm bạn xấu. . .

"Tiểu Bạch sắp tốt nghiệp, nhưng Thiến Thiến vẫn còn ngây ngô ở khoa chúng ta hai năm nữa mới tốt nghiệp đó, mình ở lại kiểu gì?!"

"Vậy chỉ có cách. . . . Cậu kết hôn với Cổ Dật Nam, tỏ vẻ trong sạch!" Nói đi nói lại, thật làm cho cô chán nản. . . .

Không được an ủi ở chỗ bạn tốt, sau khi trở lại trường học cô vẫn như cũ nơm nớp lo sợ. Tại một lần tan học, cô gặp Thiến Thiến ở cửa lớp, trong lòng hồi hộp một chút, lại có cảm giác thở phào một cái, nghĩ thầm: "Cuối cùng cũng tới. . ." Thở mạnh một cái, liền đi xe đến một quán cà phê cách trường học khá xa, nghĩ thầm, người đến không có ý tốt, vẫn là đi tới một nơi rất xa để nói chuyện thì tốt hơn.

Thiến Thiến ngược lại không che giấu chút nào, đi thẳng vào vấn đề: "Giảng viên Mạc, em rất muốn biết, chừng nào thì cô, cùng Tiểu Bạch đi lại với nhau?"

Cúi đầu khuấy coffee, cô tận lực làm cho mình cười đến thân thiết: "Tôi là chị gái cậu ấy, nhìn cậu ấy ra đời, em nói chúng tôi lúc nào thì đi lại với nhau?"

Sắc mặt Thiến Thiến liền thay đổi: "Cô không cần giả bộ nữa, ngày hôm ấy, bọn em đều thấy được."

Cô lấy bất biến ứng vạn biến: "Nhìn thấy cái gì? Tiểu Bạch cùng tôi từ nhỏ tình cảm cũng rất tốt, hai người không nên hiểu lầm mới phải."

Đứa bé chính là đứa bé, hai ba câu Thiển Thiển liền không giữ được bình tĩnh, giọng điệu lập tức cao lên mấy phần, cô ở trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì chính mình đã rời khỏi trường, "Giảng viên Mạc, tôi tôn trọng nên mới gọi cô một tiếng giảng viên Mạc, cô thật đúng là không làm thất vọng mọi người, làm tấm gương sáng cho người khác, cô qua lại với sinh viên, còn ở chung, hiện tại lại ở đây lừa gạt tôi, cô cho là trò lừa gạt của mình rất cao minh sao? Tôi cho cô biết, tôi và Đại Dũng đã đến nhà của Tiểu Bạch! Mẹ của cậu ấy nói, cũng không biết cô là ai!"

Keng. . . Thìa kim loại va vào ly coffee, phát ra tiếng vang, giống như cô gái trước mặt này đang cao giọng hét lên, làm ánh nhìn của những người khác vây lại xung quanh hai người. Cô biết rõ, không giả bộ được nữa. Vươn một tay ra, giữ chặt tay trái bắt đầu phát run, đem sự hèn nhát ở trong lòng đuổi đi, quay trở lại thành cô gái mạnh mẽ không sợ trời không sợ đất như lúc còn đi học. . . . Nhớ lời mẹ nói, không có việc gì thì cố gắng đừng gây chuyện, mà đã có chuyện thì không thể sợ phiền phức . . . Nếu chuyện đã xảy ra, sợ hãi cũng không giải quyết được vấn đề.

"Xem ra mấy ngày không gặp, em làm không ít chuyện." Tận lực đè thấp cổ họng, để cho giọng nói ổn định một chút, không còn run nữa, cô nói: "VẬY, em muốn thế nào?"

"Cô đừng ở chỗ này giả bộ bình tĩnh, loại phụ nữ giống cô, tôi chỉ liếc nhìn liền thấy ghê tởm, vậy mà cô vẫn còn không biết xấu hổ làm giảng viên ở trường đại học. . . ."

"Xin hỏi, chúng tôi cùng một chỗ, phạm pháp sao, tôi vì cái gì phải xấu hổ đến nỗi không thể làm giảng viên?"

"Nếu không phải là cô, tôi và Tiểu Bạch vẫn luôn thật tốt. . . Cô làm người thứ ba mà vẫn có thể nói đúng lý hợp tình như vậy! Tôi nói mà, lần đó các người giả bộ, tại sao Tiểu Bạch lại kỳ quái như thế, vẫn không chịu ngồi xuống, thì ra, là cô lừa gạt cậu ấy, cậu ấy căn bản cũng không biết cô là giảng viên! Một bó tuổi vẫn còn giả vờ trẻ tuổi. . . . Là cô quyến rũ cậu ấy! Các người. . . Các người còn chưa cưới đã ở chung, sao lại không vi phạm pháp luật chứ?"

Hồi hộp. . . . Hôm nay đây là lần thứ ba hồi hộp rồi. . . Cô không biết Thiến Thiến biết những chuyện này từ nơi nào, nhưng cô đã ý thức được. . . Lần này, đoán chừng động tĩnh đã quá lớn. Áp chế nước mắt sắp trào ra, tự nói với mình, hiện tại, phải mạnh mẽ lên, mạnh mẽ!!

"Vậy, hôm nay em tới tìm tôi, là muốn làm gì? Dọa dẫm tôi sao?"

"Dọa cô? Cô đừng xem thường người khác. Tôi sẽ làm cho Tiểu Bạch, cam tâm tình nguyện vứt bỏ cô! Trở lại cuộc sống trước kia của chúng tôi. Về phần cô, mẹ Tiểu cũng biết chuyện của hai người, cô cho rằng cô sẽ sống tốt sao?"

Thở dài một hơi tựa vào ghế sofa: "Ai, quả nhiên là đứa bé, xảy ra chuyện gì, cũng chỉ biết nói với ba mẹ."

Thiến Thiến đứng bật dậy: "Tôi không những nói cho ba mẹ, tôi cũng sẽ nói cho lãnh đạo biết, cô chờ ở đó mà khóc đi!"

. . . . .

Sau khi Thiến Thiến đi, cô không thể ức chế toàn thân phát run. . . . cô biết mọi người xung quanh đều giống như đang xem kịch vui nhìn chằm chằm cô, nhưng chỉ là tay chân phát run, không cách nào nhúc nhích. . . .

Cậu nói cuối cùng kia của Thiến Thiến, như sấm bên tai, làm cho toàn thân cô run lên. . . Nhớ tới bản thân từ nhỏ luôn khắc khổ luyện đàn, từ lúc còn rất nhỏ, tất cả mọi người đang chơi đùa thì cô lại đang luyện đàn, mùa hè, không có điều hòa, ba liền bung một chậu nước, bên trong chứa đầy nước lạnh, cho cô đặt hai chân ở bên trong mát mẻ, tay lại không thể nhàn rỗi. . . Thi lên đại học, rồi nghiên cứu sinh, liên tiếp đều là sinh viên ưu tú nhất, công tác, cũng có thể làm giảng viên ưu tú trong khoa đại diện đi tham gia thi đấu. . . .

Mọi thứ, đều bị cô "Chơi đùa" không còn gì. . .

Run rẩy lấy điện thoại ra, bấm dãy số đã thuộc lòng, giờ phút này, muốn nghe nhất , vẫn là giọng nói của ba mẹ. . . . Mẹ nhận điện thoại, nói: "Ôi Tiểu Mỹ, không phải lên lớp sao, sao lại gọi cho mẹ giờ này? Mẹ và dì con đang đi siêu thị. . . ." Mẹ cô vốn là một người nói nhiều, cho dù có gặp phải người cầm điếu, mẹ cũng có thể nói một mình. . . Cô cũng không dám lên tiếng, sợ vừa nói tiếng nước nở liền không đề nén được. . .

Điện thoại bị dì giật lấy, hỏi: "Tiểu Mỹ, gần đây cháu thế nào, công việc còn thuận lợi không?" . . .

Nghe được cái từ "Công việc" này. . . Trái tim đều đi theo run lên. . . . . Tất thôi. . . .

Lại gọi, là số của ba. . . Hình như ba lại ở trong nhà mân mê trà cụ. . . Theo thường lệ thì hỏi thăm mấy câu. . . Không nói được cô liền nhanh chóng cắt ngang. . .

Rốt cuộc không nhìn được vẫn là rơi lệ. . . Nhìn lại từ đầu đến cuối, còn không phải là kết quả của việc chơi với lửa có ngày chết cháy . . . . Thiển Thiển nói không sai, ban đầu, đúng là cô lừa gạt Tiểu Bạch. . . .

Điện thoại lại vang lên, cho dù vẫn rung, nhưng cô không vươn tay cầm lấy, mặc cho điện thoại rung trên bàn. . . Đại khái rung đã lâu, cô mới đưa tay cầm lên xem, là Cổ Dật Nam. . . . Hít hít cái mũi. . .

"Cái gì?"

"Chị cả, rốt cuộc chị đang làm gì thế? Tại sao không nhận điện thoại? Ba mẹ cô đều đang sốt ruột đến điên rồi!"

"Ax, vậy để tôi gọi lại cho ba mẹ."

"Khoan đã, bây giờ em ở đâu? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có việc gì, tôi đang ở bên ngoài."

"Nói nhảm, đương nhiên tôi biết em đang ở bên ngoài, vấn đề là em ở đâu? Tôi tới tìm em."

"Không cần, tôi muốn ở một mình."

"Thật sự đã xảy ra chuyện?"

"Sao anh phiền phức như vậy!" Không nhận được hô lên.

"Em chờ đó, tôi đến tìm em." . . . . Trùng mắt tắt điện thoại, thế giới lại chìm vào im lặng.

Con người ta sống không thể chỉ lo cho chính mình, khi đau khổ cũng không thể không chú ý trách nhiệm của mình. . . Lần lượt gọi điện thoại cho ba mẹ, làm bộ vui vẻ để bọn họ cho là vừa rồi điện thoại bị hư, sau đó tắt điện thoại, tiếp tục buồn rầu. . .

Khi Cổ Dật Nam tìm được cô, cô còn ở trong quán coffee gần người. Ánh mắt đã khô không rơi lệ được nữa, cả người khô héo. . . Giống như một cây cỏ nhỏ. . . .

Nhìn Cổ Dật Nam đầu đầy mồ hôi, trong lòng cô ngược lại hơi chút được an ủi, ít nhất, nơi phố xá đông đúc mà xa lạ này, còn có người quan tâm cô.

"Em sao vậy?"

"Không có việc gì."

"Chia tay với Tiểu Bạch sao? Tên nhóc kia khi dễ em sao?"

"Không."

"Cái ly kia là của ai?" Anh ấy chỉ vào cái ly của Thiến Thiến ở trước mặt . . . Chắc vừa rồi nhân viên phục vụ thấy cô không bình thường, cũng không dám đến dọn cái ly.

"Không có ai cả."

"Ôi, anh nói này, ngoài câu đó ra em không thể nói câu khác sao?"

". . . . ."

"Em không nói đúng không? Vậy anh trực tiếp gọi cho Tiểu Bạch." Lấy di động của cô, muốn lấy số của Tiểu Bạch.

Cô đưa tay ngăn anh ấy lại, lôi anh ra khỏi quán cà phê. . . Cô không muốn bị người khác xem toàn bộ quá trình mình diễn trò.

Chủ động ngồi lên xe của Cổ Dật Nam, cô cởi giày, cuộn tròn hai chân ôm trước ngực, cầm chống lên đầu gối, đối diện với ánh mắt lo lắng của anh, nhẹ giọng cười một tiếng: "Được rồi, không có việc gì, chẳng qua là. . . Em sẽ thất nghiệp, rất nhanh thôi. . . Công ty của anh có tuyển người giống như em đi làm không?"

Cổ Dật Nam trợn to hai mắt, một bộ khó hiểu nhìn cô chăm chăm. . . Một hồi lâu, chỉ nói nhỏ: "Em đừng cười, so với khóc còn khó coi hơn."

Chương 52: Ác giả ác báo

Lúc gọi điện thoại cho Tiểu Bạch, cậu đang đi Vân Nam cùng lớp tốt nghiệp của mình. Trời cao Hoàng Đế xa, có nói ra cũng không làm được gì, chỉ càng làm cho nhiều người ngọt ngọt. Cô nghe thấy rất nhiều tiếng gào to vui vẻ của đám thanh niên chỗ cậu, không nhìn được nghĩ, tuổi trẻ thật tốt, cho dù vấp ngã, vẫn có cơ hội làm lại. Mà điều này, có lẽ là điểm khác nhau lớn nhất giữa cô và Tiểu Bạch.

Nhưng cô vẫn nhìn không được, bèn hỏi một câu, có phải mẹ anh đã biết chuyện của chúng ta rồi không. Lấy được đáp án, vẫn là không có, em đừng đoán mò, anh đã nói với Đại Dũng rồi, yên tâm đi .... Cô mới ý thức được, rất rõ ràng, Thiên Thiên là chờ Tiểu Bạch đi mới ra tay .

Tắt điện thoại, đối diện với ánh mắt lo lắng của Cổ Dật Nam. Toét miệng bày tỏ chính mình không có việc gì, nhìn hướng cửa kính tiếp tục ngơ ngác. Cổ Dật Nam vừa muốn há miệng, cô lập tức đưa tay ngăn lại: "Ôi, đừng nói với em anh đã sớm đoán được toàn bộ, sớm nghe lời anh thì tốt rồi .... . . Em đều biết, để cho em yên tĩnh một lát."

Cổ Dật Nam cầm cái ghế ngồi ngay ngắn ở trước mặt cô: "Ở trong lòng của em, anh lại là người hay lừa nhai như thế sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Mẹ Tiểu Bạch tới tìm em sao?"

Vì vậy cô đem mọi chuyện đã trải qua nói một chút cho Cổ Dật Nam nghe, nói lại lần nữa, tâm tình của cô đã bình tĩnh hơn

hiều, cuối cùng, còn hỏi Cổ Dật Nam: "Này, anh nói xem nếu em đến công ty của anh, có thể làm cái gì?"

Cổ Dật Nam vẻ mặt nghiêm túc, một mực trầm mặc suy tư. Cô nhìn không được đá đá anh: "Này, sao vậy, chẳng lẽ đến cả anh cũng không cần em nữa sao?"

Cổ Dật Nam không để ý cô trêu tức, chậm rãi nói ra cái nhìn của anh ấy, giọng nói trầm thấp, hình như có thể xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng cô: "Anh cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng như em nghĩ. Một trường học sẽ không dễ dàng cho một giảng viên thôi việc như vậy, chỉ dựa vào mấy lời đồn của một sinh viên. Chỉ là anh thấy đứa trẻ kia, cho dù không thể làm cho lãnh đạo tin tưởng, cũng có thể gây sóng gió với sinh viên khoa em, chắc em sẽ không chịu nổi đâu. Cho nên hiện tại, có thể đối mặt với lời đồn đãi mà tiếp tục làm việc hay không, sẽ là thử thách lớn nhất của em.

Còn nữa, lãnh đạo của bọn em nếu tìm em nói chuyện, em đừng thừa nhận, nếu con bé nói vớ vẩn cái gì, cứ coi như không nghe thấy. Không có gì, khổ sở nhất chính là thời gian này, qua giai đoạn này mọi thứ đều ổn thôi."

Vốn rất bình tĩnh, nước mắt lại bắt đầu rơi, cô ngửa mặt hít hít cái mũi, ngập ngừng: "Nhưng. . . Nếu vừa rồi. . . Cô ta ghi âm làm sao bây giờ. . ."

Cổ Dật Nam vỗ vỗ tay cô: "Đó là tình huống xấu nhất. Ghi âm cũng không sợ, em hãy nói, Tiểu Bạch là em kết nghĩa của em, tình cảm của hai người rất tốt, nhưng không phải tình cảm nam nữ. Ôi, nói dối ai mà không biết, còn cần anh dạy sao! Hiện tại em quá hốt hoảng, cho nên mới không nghĩ ra mà thôi, không có chuyện gì.

Ngủ một giấc thật tốt, ngày mai tỉnh dậy, em sẽ phát hiện, không có việc gì lớn."

Cổ Dật Nam lại an ủi cô, sau đó lái xe đưa cô về trường học. Xa xa nhìn thấy cửa trường học, bỗng nhiên cô có chút sợ. Một buổi chiều, cô đều không dám mở máy, chỉ sợ chủ nhiệm gọi điện thoại tìm cô, cũng sợ lại liên tục xuất hiện những rắc rối khác. Trong nháy mắt, cô đè cái tay đang cầm tay lái của Cổ Dật Nam xuống: "Em không muốn về trường, mình đi thôi."

Cổ Dật Nam ngược lại cầm tay cô, coi như là an ủi, quay xe lại. Cô mở điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Tiểu Mễ, nói muốn đến nhà cô ấy ở tạm một đêm. Cổ Dật Nam đưa cô đến đó, dặn dò nói sáng mai sẽ đến đón cô đi làm, rồi rời đi.

Tiểu Mễ mặc dù rất tò mò về Cổ Dật Nam, nhưng nhìn thấy sắc mặt của cô, cũng không dám hỏi nhiều. Buổi tối, nằm ở trên giường, cô hỏi Tiểu Mễ nếu như cô thất nghiệp thì phải làm sao, Tiểu Mễ vẽ mặt hưng phấn nói, được thôi, rốt cuộc cô có thể cùng cô ấy làm bạn, có thể để cùng ba cô ấy góp vốn, chúng ta cùng nhau mở một trường học Piano. Nhìn trong mắt bạn tốt đều là vui sướng cùng lo lắng chân thành, cô khẽ vuốt cái mũi của cô ấy, trong lòng cảm khái, có bạn bè, thật tốt.

Những ngày kế tiếp, chỉ có thể dùng đau khổ để hình dung. Tiểu Bạch đi Vân Nam, cô không biết một tuần lại dài như vậy. Một tuần, thì ra có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Đại khái đã có các lời đồn đãi giữa đám sinh viên, mặc dù cô cố ý làm mình không để ý những chuyện đó, nhưng cũng nghe được vài đoạn ngắt quãng. Đặc biệt là bọn nhỏ lớp vũ đạo, chạy tới

lớp cô, đặc biệt ngắm cô một cái, sau đó cùng bạn bè nói những chuyện cô đã che giấu. Bọn nhỏ bên chuyên ngành trình diễn nhạc, đại khái bởi vì tiếp xúc với cô nhiều hơn, trái lại không có nhiều lời đồn đãi như vậy, nhưng cũng nhìn cô với ánh mắt rất phức tạp. Thậm chí, có một lần có sinh viên là học trò của cô, lại hỏi cô thấy thế nào về chuyện sinh viên ở chung khi yêu đương. Cô cố gắng bình tĩnh giải thích, có thể yêu đương, ở chung thì không nên, con gái phải học được cách tự bảo vệ mình vân vân, cũng may sinh viên bên cạnh giữ em ấy lại để em ấy không tiếp tục hỏi nữa, nếu không, cô thật sự không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Cổ Dật Nam và Tiểu Mễ thành trụ cột quan trọng nhất mấy ngày nay của cô, Cổ Dật Nam mỗi ngày đều lái xe đi tới đi lui giữa trường học và nhà của Tiểu Mễ, đưa cô đi làm, có lúc, còn cố ý ở dưới lầu khoa chúng ta trò chuyện hơn 10 phút, cô biết rõ dụng ý của anh ấy, anh ấy hi vọng lời đồn đãi không còn nữa, nhưng anh ấy không nghĩ tới, trước kia không có người xuất hiện, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, lại hoàn toàn ám chỉ cô có tật giật mình.

Lãnh đạo rút cuộc cũng gọi cô lên. Trong cảm nhận của cô chủ nhiệm Từ luôn luôn hiền lành dễ gần, giờ lại dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô, lời nói cũng rất nghiêm khắc. Ông ấy chỉ nói, làm việc lâu như vậy, chưa bao giờ quan tâm đến cuộc sống sinh hoạt riêng của cô, không biết vấn đề kia của cô đã giải quyết chưa. Cô nghe xong những lời này, liền biết có là chuyện gì, chẳng qua người ta không làm rõ, cô cũng không đại gì mà làm rõ ra.

Ngồi thẳng, cố gắng bình tĩnh trả lời, cô nói đã có bạn trai, nhưng còn chưa có ý định kết hôn.

Chủ nhiệm Từ bảo cô uống trà, nhìn cô, ánh mắt như đang xem con gái, thấy cô chột dạ: "Ai, em cũng trưởng thành rồi, vấn đề cá nhân này, nếu có thể giải quyết, thì hãy giải quyết đi. Các em mấy người trẻ tuổi này, tôi nhìn vào, mỗi người đều giống một bông hoa, tôi cũng rất kỳ vọng vào các em, ở khoa chúng ta sinh con đẻ cái. Trong nhà em chắc cũng đang sốt ruột vì em."

Cô gật đầu nói vâng, nghe giọng điệu ông ấy thật giống ba, lại nhớ tới gần một năm nay khoa coi trọng cô, chủ nhiệm Từ giúp cô tranh thủ một tên trong số những người tham gia thi đấu, trong lòng càng thêm áy náy.

Ông Từ uống một ngụm trà, tiếp tục nói chuyện, tốc độ nói chuyện của ông ấy rất chậm, không biết là ông ấy đang suy nghĩ cái gì hay bởi vì muốn dẫn dắt từ ngữ: "Khoa chúng ta, vốn có rất nhiều phái nữ, mỗi người đều rất đẹp, thích trang điểm, dễ dàng làm người khác ghen tỵ, đúng sai tự nhiên cũng rất nhiều. Gần đây. . . Tôi cũng nghe được một chút tiếng gió, đối với em không được tốt lắm."

Tới rồi tới rồi. . . Cô biết ngay mà, sớm muộn gì cũng xả đến đề tài này. Cô ngồi, cũng không dám thở mạnh, cúi đầu, như đứa trẻ làm việc sai trái, chờ đợi người lớn phê bình.

Chủ nhiệm Từ cũng không hỏi cô tất cả mọi chuyện, chỉ nói: "Nhưng tôi tin tưởng em, em là đứa bé có chừng mực, không cần bởi vì chút chuyện như vậy, làm ảnh hưởng đến cảm xúc và công việc của mình. Cho nên tôi nói rồi, em đó, cũng không phải là không có bạn trai, cần gì cùng một đứa bé dây dưa không rõ, làm cho những nữ sinh ở khoa vũ đạo suốt ngày chỉ sợ cho thiên hạ

không loạn bàn tán linh tinh, tôi xem liền thấy phiền. Nếu thấy đủ rồi liền vội vàng kết thúc đi!"

Cô nắm thật chặt cái chén, nước mắt đảo quanh ở hốc mắt. . . . Mang trên mình trách nhiệm nặng nề, cúi chào một cái mới bước ra cửa. Mang theo tâm tình không vui đi trong hành lang, lại bị một đôi chân trắng nõn ngăn cản đường đi. Nhìn lên thấy Thiến Thiến đứng ở trước mặt, cười rất thoải mái: "Như thế nào, cảm giác không tồi chứ?"

Không có bất kỳ biểu tình gì, cũng không muốn nói, vòng qua cô ta, tiếp tục đi về phía trước. Thiến Thiến rất kiên nhẫn đi theo phía sau: "Ngày, ngày mai Tiểu Bạch trở về, cô có dám đi đón không?"

Tiểu Bạch, cái tên thật xa lạ. Đã mấy ngày nay cô không nhận điện thoại của anh ấy, không biết anh ấy sẽ nghĩ thế nào, bây giờ cô óc còn không mang nổi mình óc. Bình tĩnh đi tới cửa trường học, đi lên xe, mới phát hiện không biết nên đi đâu. Ban ngày Tiểu Mễ không ở nhà, nhà Chung Lôi có trẻ con và ba mẹ chồng, cô tự đi dạo phố. . . Lại lo lắng rất nhanh sẽ thất nghiệp, tiền bạc để ở trong ví tương đối an toàn một chút. . . .

Đành phải gọi điện thoại cho Cổ Dật Nam, lại làm phiền anh ấy rồi. Nghe nói anh ấy đang gặp khách hàng quan trọng, trợ lý tiểu Trương cười mập mờ rót nước ân cần hỏi cô, cô ngồi chờ ở chỗ của anh ấy, phía ngoài phòng làm việc, mười mấy đôi mắt đang suy đoán thử dò xét cô, làm cho cô muốn chửi ầm lên. . . . Sinh hoạt tại thế giới thị phi này thật sự là TM. . . . khó chịu.

Cúi đầu làm bộ nhìn giày thật lâu, cửa phòng làm việc của Cổ Dật Nam cuối cùng cũng mở ra. Một người đàn ông giống như đã từng quen biết đi ra, Cổ Dật Nam nói vài câu khách sáo với anh ta, quay lại nói với cô một câu Tiểu Mỹ chờ anh một chút, rồi tiễn người khách kia rời đi. Ai ngờ câu Tiểu Mỹ này, lại hấp dẫn ánh mắt của người khách kia. Người đàn ông đó dùng ánh mắt như đèn pha quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó rất nghiêm túc vươn tay: "Là Mạc Tiểu Mỹ sao, Xin chào, tôi là Tiểu Khải Văn, lần trước chúng ta từng gặp nhau ở tiệc rượu, chỉ là không kịp chào hỏi, rất hân hạnh được biết cô."

Tiểu Khải Văn? Cô nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Cổ Dật Nam, anh ấy dùng khẩu hình miệng cường điệu nói cho cô biết. . . Là anh trai của Tiểu Bạch. . . . Ax. . . . Cô nhất thời đứng hình. . . .

Tiểu Khải Văn ngược lại rất độ lượng, thu tay lại, ha ha cười nói: "Xem ra, Tiểu Bạch rất ít nhắc tới tôi với cô." Làm ơn, gần đây cô rất ít nói tới Tiểu Bạch được không. . .

Cô cười một cái với anh ta, cười so với khóc còn khó coi hơn: "Chào anh."

Anh ta lại cười ha ha nói: "Xem ra, Mạc tiểu thư hình như rất không hi vọng nhìn thấy tôi thì phải. Thật ra tôi đã sớm muốn tìm Mạc tiểu thư nói chuyện một chút, hôm nay khó được gặp phải. Tiểu Cổ, tôi có thể cùng Mạc tiểu thư kiếm một chỗ nói chuyện không?"

Cô nhìn về phía Cổ Dật Nam cầu cứu, anh ấy do dự một chút nói: "Vậy không bằng. . . Tôi làm ông chủ, mời tổng giám đốc Tiểu cùng nhau ăn một bữa cơm đi, Tiểu Mỹ cũng cùng đi."

Tiểu Khải Văn xoay người nhìn Cổ Dật Nam: "Tiểu Cổ, sót ruột làm hộ hoa sứ giả vậy(nghĩa là bảo vệ người đẹp)! Bữa cơm này coi như xong! Mặc tiểu thư, tôi nhắc nhở cô một câu, nên đổi mặt, luôn luôn phải đổi mặt, không phải hôm nay, chính là ngày mai. Không bằng, hôm nay chúng ta nói rõ mọi việc, cô cũng thoải mái hơn."

Con bà nó Mặc Tiểu Mỹ cô không phải chỉ là trêu chọc một người đàn ông sao, có cần phải thay phiên nhau tới giày vò cô như vậy không, vừa chịu hết kích thích này, sẽ lại tới một cái nữa . . . "Tôi . . . . Hôm nay. . . Không có tâm tình, có thể để hôm khác không?"

Tiểu Khải Văn lại cười. . . Bà nội nó, hiện tại cô rất ghét nụ cười của người này. . . Một chút cũng không giống nụ cười sạch sẽ như ánh mặt trời của Tiểu Bạch, ngược lại giấu cợt giống như coi thường. . . Nhất là đối với cô!

"Mặc tiểu thư rất thích trốn tránh sao. . . Cái này cũng không giống như một giảng viên đã từng được giáo dục ở trường đại học hay cao đẳng. Yên tâm đi, không phải hồng môn yến, cô cứ coi như, đi cùng một người anh trai đang muốn tâm sự về chuyện của em trai mình, như vậy chắc là được đúng không?"

Dứt lời, cũng không đợi cô trả lời, liền đi đến thang máy, cô. . . Quay đầu lại nhìn Cổ Dật Nam một chút, lại nhìn những gương mặt đang tò mò kia. . . cô. . Hay là đi thôi. . . .

Chương 53: Cái giá của sự trưởng thành

Một đường im lặng, đi tới công ty của Cổ Dật Nam sau đó đến một quán cà phê tương đối thanh nhã. Đang trong thời gian làm việc, trên con phố Tiểu Kim đại lộ Tân Nam mọi người đều vội vã, những người thật sự có thời gian ngồi xuống uống cà phê, cũng không nhiều.

Sau khi gọi hai cốc đồ uống, cuối cùng đi vào đề chính. Tiểu Khải Văn thuận miệng hỏi tình hình của cô, công việc trường học các loại, cô nói thầm trong lòng hai người này đến cùng có phải là anh em ruột không, anh trai khí thế mạnh mẽ như vậy, làm cho cô có cảm giác như đang đi phỏng vấn xin việc vậy, em trai lại suốt ngày luôn một bộ bất cần đời, cái gì đều dám lấy ra nói giỡn.

Sau khi vòng vo một lúc, người anh trai này cuối cùng cũng đi vào đề chính, sửa sang lại tây trang, nói: "Ngày mai Tiểu Bạch trở về, cô có đi đón không?"

Cô cúi đầu nhìn cốc cà phê trong tay, lắc đầu một cái.

Tiểu Khải Văn có chút kinh ngạc, hỏi: "Tại sao không đi? Tôi đang nghĩ ngày mai cô có muốn tôi chở cô đi không. Nhìn cô hình như đúng như cô nói, tâm tình không được tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?"

Anh trai ngài có thể không giả bộ được không? Nếu ngài không biết là chuyện gì thì tìm tôi làm gì?

Trong lòng một trận buồn phiền, dứt khoát ném cái thìa coffee đi, nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Không phải anh đều đã biết, gần đây chúng tôi cũng không tốt lắm. Sự việc gây âm ỉ, không phải Thiến Thiến cũng đã đến nhà anh rồi sao."

Tiểu Khải Văn nghiêng ngẫm nhìn biểu tình của cô: "Đúng là Thiến Thiến có đến nhà tôi, chẳng qua lúc ấy tôi không ở đó, cũng là nghe mẹ tôi nói lại. Đáng tiếc, ở nhà tôi, mẹ tôi luôn mặc kệ chuyện của chúng tôi, cho dù Thiến Thiến đến nhà tôi, cũng không làm được gì, còn không bằng trực tiếp tới tìm tôi càng tiết kiệm sức lực hơn."

Đúng vậy, anh là anh cả, không có người không biết anh chứ sao. . ."Cho nên, anh liền trực tiếp tới tìm tôi?!"

"Tôi đã sớm muốn gặp cô, tôi vẫn tò mò, nghĩ tới em của tôi là một người không nghiêm chỉnh làm sao có thể thích một cô giáo quy củ như vậy, còn lớn tuổi hơn nó nhiều như vậy, tôi vẫn luôn đoán có lẽ là thích vị phụ nữ trưởng thành của cô, hôm nay vừa thấy, tôi thực sự là—— mở rộng tầm mắt."

Biểu tình của cô có dấu hiệu rạn nứt . . . Bởi vì cô thấy Tiểu Khải Văn vui vẻ. . . . Tay của cô ở trên đùi nắm chặt thành nắm đấm. . . .

Tiểu Khải Văn vui vẻ một lát, rốt cuộc thấy cô trợn mắt liền dừng lại, quệt miệng: "Cô và Tiểu Bạch rất giống nhau, chỉ là bình thường Tiểu Bạch sẽ cãi lại. Bây giờ cô còn chưa quen với tôi, nếu quen thuộc rồi chắc chắn sẽ tranh cãi với tôi." Ngồi lâu như vậy, nụ cười vừa rồi của anh ta mới là thật lòng. . . Bởi vì, ánh mắt trêu tức

kia, toét miệng cười, làm cho cô nghĩ đến Tiểu Bạch. . . Thật ra, vẫn có chút giống.

Tiểu Khải Văn thu lại nụ cười, vội ho nhẹ một tiếng, cuối cùng lại biến trở về khí thế vừa nãy: "Mặc tiểu thư, thật ra, lấy tư cách con gái mà nói, điều kiện của cô rất tốt. Đàn ông bây giờ, rất nhiều người đều hi vọng một nửa kia của mình là giáo viên, đầy đủ ổn định. Cô lại học âm nhạc, nhất định có rất nhiều người theo đuổi cô. Sao cô lại nhìn trúng em trai tôi vậy?"

Cô vô ý thức khuấy coffee, nhàn nhạt trả lời: "Thật ra, tôi cũng không biết. . . Ở chung một chỗ. . . Rất vui vẻ, coi như là lý do sao?"

Trong mắt của Tiểu Khải Văn đã không có ý cười: "Ở chung một chỗ vui vẻ, liền lấy công việc của mình, tuổi xuân của mình đi đánh cuộc sao?"

Những lời này cũng là vấn đề gần đây cô không ngừng bồi hồi tự hỏi mình. Cô không trả lời,

Lần nữa cúi mặt xuống. Tiểu Khải Văn không dừng lại, tiếp tục nói: "Cô có biết, làm đàn ông, quá trình từ một người con trai thay đổi thành một người đàn ông so với người phụ nữ dài hơn rất nhiều. Trong quá trình này, gặp phải mấy cô gái tốt, yêu, bỏ lỡ, là cái giá để trưởng thành. Tôi tin tưởng Tiểu Bạch cũng là thật lòng yêu cô. Chỉ là, nó còn quá trẻ, mới vừa vịn tiến vào con đường thay đổi, tôi không hy vọng, cô trở thành vật hy sinh để nó trưởng thành, dù sao, sự nghiệp mới là tất cả đối với đàn ông, mà nó cái gì cũng chưa có.

Bây giờ con gái đều rất thực tế, tại sao vậy? Bởi vì biết người đàn ông chơi đùa chán rồi, ổn định rồi, có thể phò thác cả đời. Ngay cả sinh viên đại học cũng hiểu đạo lý này, cách làm của Mạc tiểu thư lại trái ngược, tôi tin tưởng, tính tình là thật. Nhưng xin cho tôi nói thẳng, tôi không coi trọng hai người. Nền tảng tình yêu cũng không có, sớm hay muộn sẽ bị bánh xe thực tế của xã hội nghiền nát.

Cô xem trên đại lộ Tân Nam Đại này đi, có rất nhiều người đàn ông thành công như vậy, người nào mà không có một đoạn tình cảm chân thành hối tiếc? Mạc tiểu thư, theo tôi thấy, cô là một cô gái tốt, vì vậy tôi không hy vọng ở tương lai gần, cô sẽ trở thành sự bất đắc dĩ của Tiểu Bạch.

Tôi nghĩ cô hiểu ý của tôi."

Cô suy sụp ở trên ghế cafe, phờ phạc mà lặp lại: "Ý của anh, là muốn tốt cho tôi, nên hãy cùng Tiểu Bạch chia tay."

Tiểu Khải Văn dừng một chút: "Không phải muốn hai người chia tay, chỉ là tỏ rõ lập trường của tôi, đồng thời nhắc nhở cô, hiện tại, hai người không thích hợp ở chung một chỗ."

Nói nửa ngày, không phải đều là chút nói nhảm sao! Cô gật đầu ý nói đã biết, anh ta đứng lên rồi đi, vung lên ống tay áo, cô chính là hạt bụi trên viên đạn mà anh ta bắn rơi.

Lê bước chân nặng nề trở lại phòng làm việc của Cổ Dật Nam mà không nói bất cứ điều gì liền nằm xuống chiếc ghế sofa lớn ở phòng làm việc của anh ấy. . . Nói hôm nay tiêu hao quá nhiều

năng lượng và cần bù lại, cho nên anh ấy không gọi cô, cô liền ngủ mất.

Đêm đó cô đã có một giấc ngủ an ổn nhất trong một tháng sau đó, theo như cách nói của Châu Tinh Trì, nếu thời gian có thể quay lại, tôi hi vọng mình có thể ngủ một vạn năm không cần tỉnh lại. . . . Bởi vì những ngày kế tiếp, rất tệ.

Sau khi Tiểu Bạch trở lại, cô vẫn chưa gặp anh ấy, khi đó những người có liên quan như: Chủ nhiệm, sinh viên, người nhà của anh ấy thay nhau ép cô, cô nào có hơi sức phản kích. . . . Mất thấy Tiểu Bạch hình như vẫn còn chưa biết gì cả, mơ hồ nói có mua quà cho cô rồi hẹn cô ra ngoài một chút, cô chỉ nhàn nhạt trả lời một câu đợi hết tháng này rồi hãy nói, anh ấy mới khàn trương hỏi đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ nói qua hết tháng này là tốt rồi tắt điện thoại.

Kết quả, vì cô lạnh nhạt, kết quả là phải nghênh đón bão táp lớn hơn.

Ngày hôm đó cô mới từ khu tổng hợp đi trở về khoa nghệ thuật, liền nhìn thấy trong hành lang tầng ba dưới khu nhà nghệ thuật có rất nhiều người vây quanh, có người hét chói tai, còn có người đang kêu. . . . Chẳng lẽ là đánh nhau? Cô đẩy đám người vừa định tiến vào xem, ai ngờ một đám sinh viên phía trước quay đầu lại, đám người lại tự động tách ra, để cho cô một con đường, liếc mắt một cái liền biết đã có chuyện gì xảy ra.

Rõ ràng là Tiểu Bạch và Đại Dũng đang đánh nhau, vừa đánh vừa mắng. Thiến Thiến đứng ở một bên vừa khóc vừa la: "Đừng đánh. . ." Rất nhiều người, lại đem ánh mắt tập trung ở chỗ của cô,

nhỏ giọng nói một câu "Cô Mặc tối. . . ." "Cô Mặc. . . ." Giống như quân bài Domino từng người quay về phía cô gọi, đầu của cô, ông một tiếng, rất bồi hồi.

Trong lúc sững sờ bảo vệ đã đến, cô mới giật mình tỉnh lại, hô to với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, đừng đánh!" Khi Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt lại ăn phải một quyền của Đại Dũng, quay đầu lại đánh Đại Dũng. Bảo vệ vọt vào ngăn lại, hai người này vẫn còn đánh ở một chỗ, cô cũng tiến lên kéo hai người ra, trong lúc hỗn loạn, tóc bị lôi đến rối loạn. . Kêu khàn cả tiếng. . . Rốt cuộc. . . . Mấy người ngồi phịch trên mặt đất. . . Yên tĩnh.

Không để ý chính mình toàn thân lồi thối, cô khấn trương đến xem vết thương của hai người kia. Đây là lần đầu tiên cô đến gần chỗ đánh nhau, thì ra, thật sự sẽ đem gương mặt của một người đánh cho xanh xanh tím tím, mắt cũng không mở ra được. Gương mặt đẹp trai của Tiểu Bạch, chảy ra các loại chất lỏng không rõ, nếu là ở bệnh viện, cô cũng không muốn lại nhìn đến lần thứ hai. Hiện tại, cũng chỉ có. . . Không khỏi đau lòng. Quần áo của hai người, bị kéo nhăm nhúm còn có chỗ bị rách nữa. Cũng may, nhìn ra được, hai người cũng không bị nặng lắm, đều là vết thương ngoài da và vết bầm tím.

Cô và Tiểu Bạch đều rất nhớ nhau, nhưng không cách nào nói một câu. Đã lâu không gặp, ở ngay trước mặt mà lại như rất xa.

Nước mắt sắp chảy xuống, nhưng trong lòng biết chỗ này không thích hợp. Quay đầu lại nhìn Đại Dũng, vẻ mặt của tên con trai này vừa rồi còn rất hung dữ bây giờ lại dùng ánh mắt xin lỗi nhìn cô, cô nghĩ, đại khái đã đoán được là chuyện gì rồi.

Cô và bảo vệ đỡ hai người đứng lên, dẫn bọn họ đến gặp bác sĩ, muốn rời đi cái nơi thị phi này. Thiến Thiến vẫn luôn im lặng, thế nhưng lúc này lại mang theo tiếng khóc nức nở, dậm chân, chỉ vào người cô, không có trên dưới kêu lên: "Không biết xấu hổ!" Âm thanh không lớn, lại đủ để hấp dẫn lỗ tai của tất cả mọi người, sinh viên vốn đã giải tán, cũng dừng lại nhìn vào bên trong. Tiểu Bạch nhắc chân muốn đá, lại bị bảo vệ kéo lại, kêu gào với Thiến Thiến: "Vừa rồi đánh cậu nhẹ quá đúng không?" Mới phát hiện, Thiến Thiến vẫn che nửa bên mặt . . .

Sau lưng, giọng nói nghiêm khắc mà uy nghiêm của chủ nhiệm Từ vang lên: "Đủ rồi! Đây là trường học, không phải cái chợ?! Vẫn có một chút quy củ? Đi học đi!" Đám người tản ra, ông lại đi tới răn dạy mấy câu, rồi bảo giảng viên phụ đạo đi theo, để cho bảo vệ dẫn ba em sinh viên đi.

Cô vẫn luôn im lặng đứng ở sau lưng anh ấy, trái tim như chết lặng, chờ đợi ngày chết đến. Cho đến khi chủ nhiệm Từ xoay người, cũng không liếc mắt nhìn anh ấy một cái, chỉ im lặng theo sát bước chân của anh ấy, vào cửa phòng làm việc.

Chủ nhiệm Từ thấy cô đuổi theo, trợn mắt nhìn cô một cái. Cái nhìn kia, làm cho tay chân cô như nhũn ra. Cô biết rõ, hiện tại là muốn phán cô tội chết, giờ phút này, chỉ hy vọng, tất cả tới nhanh một chút.

Chủ nhiệm Từ cũng không nói chuyện, ngồi trước cửa sổ uống trà, tư thế kia như có chút không vui, tiếng cái chén đặt xuống bàn làm cho cô cảm thấy có chút chói tai, nhưng vẫn kiên trì nhỏ giọng nói một câu: " Chủ nhiệm Từ, tiết sau tôi có lớp. . ." Lời còn chưa

nói hết, liền bị chủ nhiệm Từ lớn tiếng cắt ngang: "Gọi thầy Hầu lên thay cô!"

Cô đành phải cúi xuống che điện thoại nhỏ giọng xin thầy Hầu lên lớp thay cô, sau đó tắt điện thoại chờ bị xử phạt.

Cho tới giờ phút này, mới nhớ tới có người từng nói qua, một người nhất định phải đợi đến khi thương tích khắp người, mới biết cái gì gọi là không nên đụng. Cô, đang ở tuổi 27, mới ý thức được, người nên sống theo quy tắc của trò chơi thuận theo chiều kim đồng hồ, đây chính là cái giá để trưởng thành.

Một chút kỷ niệm ủa về, như một thước phim, cây xoài tươi tốt, ký túc xá đơn sơ, sân trường rộng lớn, phòng nhạc hoành tráng. . . . Nơi này, có nhiều kỷ niệm đẹp như vậy, hôm nay, đều phải xóa đi. Về Tiểu Bạch, những cuộc đối thoại cười đùa hay tức giận cãi vã, vẫn còn vang lên bên tai. . . . Thì ra, người đầu tiên phải bỏ ra cái giá cao, không phải là cô, mà là Tiểu Bạch.

Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của cô. . . Việc đã đến nước này, kiên trì còn có ý nghĩa sao? Chính cô ở nơi này, mất danh dự đủ rồi, chịu bực bội đủ rồi. . . Hôm nay, cũng bị ép rồi đi. Cô chỉ hận bản thân mình. . . . Tất cả, đều do cô một tay tạo thành . . .

Không biết qua bao lâu, chủ nhiệm Từ dõng bước đến trước mặt cô, đối diện với cô, chịu đựng nhẫn nại, nhưng vẫn hét lên một câu: "Thế nào, cho khoa âm nhạc dài mặt đúng không!"

. . . ."Thật xin lỗi."

"Xin lỗi có tác dụng không? Trước kia nói bóng gió khuyên cô vậy mà không nghe, lần này tốt lắm, khoa âm nhạc chúng ta nổi danh toàn trường rồi! Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, trước kia có bàn tán chuyện gì đi chẳng nữa, vẫn không nổi danh bằng chuyện lần này của cô!" Chủ nhiệm Từ đỡ trán. . . Bộ dạng gân xanh nổi lên, cô thấy rất sợ, chỉ sợ ông ấy bị cao huyết áp cái gì thân thể không chịu nổi, vội vàng nói "Chủ nhiệm Từ, em sai rồi, ngài đừng nóng giận, đối với thân thể không tốt."

"Tôi có thể không nổi giận sao?!" Lời còn chưa nói hết đã bị ông ấy lớn tiếng cắt ngang: "Cô nói người cái đứa bé này sao lại không chịu nghe lời như vậy? Nếu cô là con gái của tôi đã sớm ăn cái bạt tai rồi, cô yêu ai không tốt thế nào, tại sao cứ phải cùng một sinh viên mập mờ không rõ hả, tốt lắm, bây giờ người ta tới địa bàn của cô đánh nhau, tất cả mọi người đều biết rồi, đây chính là kết quả của việc yêu đương mà mấy người trẻ tuổi các người mong muốn sao?!"

Nước mắt không tiếng động rơi xuống , cũng không nói chuyện.

Chủ nhiệm Từ dùng sức ngồi ở trên ghế, đã muộn, rất buồn bã nói: "Tốt lắm, trước tiên tháng này cô không cần lên lớp. . . Trở về tự kiểm điểm lại đi. . ."

"Em biết rồi, em sẽ rời đi."

Chủ nhiệm Từ một tay lấy ly trà ném xuống dưới chân cô: "Hiện tại muốn mặc kệ rồi hả? Bây giờ các người người trẻ tuổi, không có chút ý thức trách nhiệm nào cả, chính mình chộc tổ ong

vò vế, liền muốn phải xông chạy lấy người? Tôi cho cô trở về tự kiểm điểm lại bản thân!"

Cô nơm nớp lo sợ đứng dậy: "... Vâng."

Đi tới cửa, vừa định đẩy cửa rời đi, giọng nói yếu ớt của chủ nhiệm Từ truyền đến: "Mấy ngày nay đừng ở lại trong trường. . . Chờ lời đồn qua rồi nói sau. . ."

Nước mắt nóng hổi tuôn rơi, gật đầu, rời đi.

Chương 54: Nước mắt của Nhị Nữ (kẻ ngốc)

Cô tự làm tổn thương chính mình.

Trước kia nếu có người đa cảm mà nói với cô như vậy, cô nhất định sẽ đánh người đó thật mạnh, đồ khốn nạn!

Hiện tại, cho dù tự đánh mình cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Nếu không thể tránh được mà phải rời đi, cô cũng sẽ không quay đầu nhìn lại. Sau khi say rượu cô đã khóc, thu dọn hành lý, xách valy lên, trong một tháng, cô đến chỗ bạn học cũ đang ở, Đại Liên, Thượng Hải, Bắc Kinh, Hải Nam, Thâm Quyển. . . Mặc dù mọi người đều rất kỳ quái đang trong thời gian làm việc sao cô có thể đến đây, nhưng thấy cô vẫn như trước, cũng hết sức nhiệt tình tiếp đãi.

Là ai nói qua, mỗi ngày tạo cho mình một nụ cười, cười thật tươi, bạn sẽ tin rằng, tâm trạng của mình thực sự rất tốt. Mỗi ngày cô đều cười thật nhiều, trước khi ra ngoài, soi gương, quơ múa quả đấm, hô to Mạc Tiểu Mỹ, cố lên! Sau khi ra cửa, đều vui vẻ thoải mái với mọi người. . . .

Chỉ là khi màn đêm phủ xuống, cô luôn rất khó ngủ, rất nhiều chuyện đã trải qua, lặp đi lặp lại giống như in sâu ở trong tâm trí, rồi lại tưởng tượng ra đủ loại kết quả. Mỗi lần nhớ lại những lúc vui vẻ, thì hình ảnh Tiểu Bạch bị đánh cho mặt mũi bầm dập sẽ lập tức hiện ra, sau đó đến Thiến Thiến liên tiếp chỉ trích, anh trai Tiểu Bạch giảng đạo lý, chủ nhiệm Từ thất vọng. . . .

Thật ra giờ cô đã hết tiền rồi. Cứ nghĩ tới có một ngày cuộc sống sau này đến cả bánh mì cũng trở thành vật cản của mình. Khi hết gạo hết tiền vẫn phải trở lại thành phố G, thật ra rất muốn về nhà, rồi lại sợ không biết nên nói với người nhà như thế nào. . . Tối hôm qua, ba ở trong điện thoại còn nói cô nên nghỉ ngơi chút, không nên quá hiếu thắng, thực sự nếu không được thì về nhà ba vẫn có thể nuôi nổi con vân vân. . . Cô nghĩ, đây chính là thần giao cách cảm, cho dù không biết có chuyện gì, cũng có thể cảm nhận được tâm tình của đứa con ngốc nghếch là cô đây. Con người, chỉ khi gặp phải khó khăn, mới có thể biết cái gọi là thân tình, tình bạn rất quan trọng.

Một tháng sau, trở lại trường học, tâm trạng. . . Không cách nào hình dung được. Đi ở dưới cây xoài, nhớ tới tâm trạng vui vẻ thoải mái khi vừa tới nơi này làm việc, trong lòng thật muốn cười giấu một cái. Nhìn lại bản thân, giờ cô đội mũ lưỡi trai, bịt khẩu trang, chỉ sợ người khác nhận ra, còn thoải mái ư? Đi nơi nào tìm.

Trên bảng thông báo của trường dán hình thức xử phạt về việc đánh nhau của Tiểu Bạch và Đại Dũng, hai người đều bị cảnh cáo và xử phạt. Cũng may, không đến mức bị đuổi học. Cho dù đã bị cảnh cáo, có thể thuận lợi tốt nghiệp cũng đã rất tốt rồi. Chắc lúc này, anh đã tốt nghiệp. Nhớ tới một tháng trước quần quít triền miên, Tiểu Bạch cầu hôn. . . Thời gian, thật sự rất kỳ quái, cô đợi một tháng, lại không nghĩ rằng kết quả là như thế này.

Lúc đi vào tòa nhà khoa nghệ thuật, khi đó đang là thời gian lên lớp, trong hành lang chỉ có tốp năm tốp ba sinh viên đang đi lại ở phòng nhạc. Cô đúng hẹn đi tới phòng làm việc của chủ nhiệm Từ ở phía trước, mở cửa đi vào, tâm tình đã rất bình thản.

Chủ nhiệm Từ đang viết chữ to nhìn thấy cách ăn mặc của cô hiền nhiên rất sững sốt, sau đó hiểu rõ, cười cười. Suy nghĩ một thoáng, cô cũng bình tĩnh rất nhiều, bỏ khẩu trang ra, cô cười xin lỗi với chủ nhiệm Từ: "Chủ nhiệm Từ, chú thế nào rồi, đã lo lắng và tức giận rất nhiều phải không. Em tới khoa này, đóng góp không được bao nhiêu, mà lại chọc tổ ong vò vẽ không ít, xin lỗi chú."

Chủ nhiệm Từ lại ở trước bàn trà, ngâm nước pha trà đưa đến trước mặt cô: "Em đừng nói như vậy. Cuộc thi giáo viên lần trước, sau cuộc thi sơ khảo em vốn đứng thứ nhất. Đáng tiếc sau đó lại không tiếp tục tham gia nữa, bằng không, khoa chúng ta sẽ lấy được danh hiệu về."

Sau đó chủ nhiệm Từ lại liên tục nói về một số chuyện xảy ra gần đây. . . Trong khoa công việc bề bộn như thế nào. . . . Rất có xu thế không ngừng được. . . Cô vội vàng ngắt lời: "Chủ nhiệm Từ. . . . Cái đó. . . . Chuyện kia của em. . . . Trường học quyết định xử lý như thế nào ?"

Chủ nhiệm Từ lập tức yên tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào cô hồi lâu, chậm rãi nói: "Về nguyên tắc, chuyện này em không trực tiếp tham gia vào, trường học không thể trực tiếp xử phạt em. Lãnh đạo thẳng thắn với tôi, bảo tôi—— khuyên nhủ. Mạc Tiểu Mỹ, em muốn rời đi sao?"

Đã đoán được kết quả sẽ như vậy. Lấy đơn xin thôi việc từ trong túi ra: "Chủ nhiệm Từ, cảm ơn thầy đã quan tâm em trong một năm nay. Em rất cảm ơn thầy."

Từ chủ nhiệm vỗ bàn một cái: "Mấy người tuổi trẻ này, gây ra chuyện rắc rối chỉ biết chạy trốn, trốn tránh có tác dụng không? Vấp ngã ở đâu hãy đứng dậy ở đó, đạo lý này em có hiểu không hả?"

Phản ứng này của chủ nhiệm Từ, có chút kỳ quái . . . "Em hiểu. Nhưng cho dù da mặt em có dày hơn nữa, cũng không thể kéo khoa chúng ta cùng nhau xuống nước, mặt dày mày dạn làm như không có việc gì mà lên lớp như bình thường được."

Chủ nhiệm Từ chậm rãi đi tới trước bàn làm việc của mình, lấy một phần văn kiện ra: "Mấy năm nay trường đã được tham gia vào các kế hoạch phát triển quốc gia của Tây Nam, mỗi học kỳ có các giáo viên và lãnh đạo tham gia vào các hoạt động giảng dạy. Học viện (trường cao đẳng đào tạo một chuyên ngành đặc biệt) nghệ thuật của chúng ta, giáo viên mỹ thuật bị loại vài người, khoa âm nhạc bởi vì những hạn chế trong việc phát triển chuyên môn của giáo viên đã không được tham gia vào. Các hoạt động giảng dạy này, trong thời gian một năm về cơ bản đều do các giáo viên nam là chủ yếu. Tôi giúp em tranh thủ được một danh ngạch, phải xem em chịu khổ được hay không."

Cô ngớ ngàng nhìn chủ nhiệm Từ, có chút không phản ứng kịp, chỉ có thể ngơ ngác nghe ông nói tiếp: "Nếu như em có thể nhẫn nại một năm, sau khi trở về, cũng coi như lấy công chuộc tội. Một năm, đủ để người ta quên một ít chuyện, đến lúc đó sinh viên có liên quan cũng đã tốt nghiệp, chỉ cần em tiếp tục kiên trì, trong lúc tôi còn ở vị trí này nhất định sẽ để em quay lại làm việc."

Mẹ cô đã từng nói, từ nhỏ đến lớn, cô đều có quý nhân tương trợ, một đường thuận lợi, cô vốn không thông minh nhưng cuối

cùng lại được quý nhân chỉ bảo. Chủ nhiệm Từ, tuyệt đối là quý nhân của cô.

Lệ nóng doanh tròng (nước mắt vui mừng) nhận lấy văn kiện, cô chỉ kém quỳ xuống trước mặt chủ nhiệm Từ. Mặc dù trong một tháng này cô rất muốn mình có thể sống độc lập ở bên ngoài, bầu trời bên ngoài tự do hơn, nhưng chủ nhiệm Từ đối đãi với cô như thế, cô sao có thể làm Bạch Nhãn Lang mà không cảm kích chứ.

(Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhãn' thường hung tợn hơn cả.)

Sau khi rời đi khu nhà nghệ thuật, cô trở lại ký túc xá dọn dẹp hành lý. Đào tạo bắt đầu vào giữa tháng 6, kỳ nghỉ hè tháng 7 liền cùng sinh viên đại học tham gia hoạt động giảng dạy, tháng 9 sau khi khai giảng nhà trường trực tiếp xác định địa điểm đi giảng dạy. Trước đó, cô định thu dọn hành lý xong mang tới để ở nhà Tiểu Mễ, như vậy, cô sẽ không cần trở lại trường học nữa.

Gọi điện thoại bảo Cổ Dật Nam lái xe tới đón. Cô định nhân lúc buổi trưa ít người, nhanh chóng thu dọn đồ. Đúng lúc đang dọn dẹp đến nỗi thở không kịp, tiếng gõ cửa vang, cô còn nghĩ sao Cổ Dật Nam đi nhanh như vậy, khi vừa mở cửa thì lập tức sững sờ.

Người ở ngoài cửa, gần như giống hệt cách ăn mặc vừa nãy của cô, đây không phải là đột kích sao? Mũ lưỡi trai, khẩu trang.

Người tới đã đẩy cửa ra, nghiêng người đi vào, cánh tay dài chụp tới, kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt.

Trống rỗng.

Không phải không nghĩ gặp lại. Chỉ là không đoán được sẽ gặp vào lúc này. Cô đã rất sợ, trước khi rời đi, lại đưa ra quyết định sai lầm, không đủ kiên định, không đủ ác. . . . Lại hại cả hai người. . .

Vẫn không nói gì, trời mưa tầm tã, lòng ngực phập phồng làm người ta lo lắng. Vừa muốn ngẩng đầu lên nhìn, liền bị Tiểu Bạch ấn đầu ở trước ngực. Giọng anh mang theo ghen ngào nói: "Đừng. . . Nhìn, rất. . . Xấu. . ."

Có vài thứ, khi không nhìn thấy nó, bạn nghĩ rất rõ ràng, đơn giản thôi, cũng có thể thoải mái dứt bỏ được, nhưng khi bạn đối mắt với người ấy, trái tim bạn lại không kiên định được, giống như em bé mỗi ngày đi ngủ đều ôm búp bê. . . Biết rõ khi trưởng thành thì không thể ở chung một chỗ, vừa nhìn thấy anh lại không bỏ được. . . .

Không khí nặng nề.

Nếu như nhất định phải rời đi, cô hi vọng, tất cả chấm dứt bằng một nụ cười. Nếu lúc bắt đầu vui vẻ như vậy, cần gì phải kết thúc một cách đau đớn như thế.

Tránh không được sự ôm ấp của Tiểu Bạch, cô lảng lảng ở trong ngực của anh ấy nói: "Em cũng không khóc, anh khóc cái gì chứ."

Lời nói thoải mái của cô lại không được đáp lại, chỉ có tiếng nức nở bị đè nén, Tiểu Bạch nói rất nhỏ: "Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi thật sự xin lỗi. . . ." Vẫn không ngừng nói lời xin lỗi.

Cô vồ vồ eo của anh ấy ý bảo anh ấy buông cô ra, rút cuộc buông lỏng tay ra, Tiểu Bạch lại cúi đầu, bỏ khẩu trang ra, cô rút cái khăn giấy cho đưa cho anh ấy. . . Một mảnh hỗn độn.

Anh ấy nhìn thấy cái thùng trên đất, rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô: "Bọn họ muốn sa thải em sao?" Trên gương mặt đã không còn những vết bầm tím ngày đó, lại đẹp trai như trước, chỉ là râu mọc lởm chởm, mắt đỏ ngầu, che kín tia máu. Xem ra, bị tổn thương không chỉ riêng cô.

"Không, là tự bản thân em làm."

Tiểu Bạch đứng ở đó, như đứa bé đã làm việc gì đó sai trái: "Anh. . . Không phải cố ý. . . Anh không ngờ là sẽ như vậy. Ngày ấy. . . Anh không thể không chế được cảm xúc của mình, anh không nghĩ tới anh mới rời khỏi mấy ngày, Thiển Thiển lại làm cho dư luận xôn xao. . . . Lúc trước, anh còn cảm thấy chuyện không nghiêm trọng như vậy. . . . Kết quả một lần kích động, liền đánh cô ta. . . Sau đó, Đại Dũng lại lao ra, rồi. . . Kết quả, mấy người bọn anh đều không có việc gì, lại làm hại em. . . ."

Không dám nhìn vào đôi mắt kia, cô đi tới phía trước thu dọn quần áo: "Em cũng không có việc gì. Công việc mà thôi, mất rồi có thể lại tìm. Em và Tiểu Mễ định mở một lớp học đàn của riêng mình."

Tiểu Bạch ôm cô từ phía sau, chọc vào lưng cô: "Em đừng lạnh nhạt như vậy có được không? Em đánh anh. . . Đánh anh có được không? Anh đã làm hỏng việc rồi. . ."

Cô vỗ vỗ mu bàn tay của anh ấy: "Đánh như thế nào đây? Anh đã xả giận cho em! Anh đánh Thiên Thiên rồi!"

"Tiểu Mỹ. . . Em sẽ không. . . Không cần anh nữa chứ. . ."

Lưng cô cứng lại. . . Cô. . . Phải làm sao đây. . .

Tiếng gõ cửa truyền đến, cuối cùng Cổ Dật Nam đã tới. Cô lôi anh ấy vào, giống như không vấn đề gì mà chỉ huy Tiểu Bạch dọn dẹp giúp cô, ba người cùng nhau làm, liền dọn xong rất nhanh.

Dọn từng món đồ mang ra xe, ngẩng đầu nhìn ký túc xá cũ, ngắm cây xoài thân cao che nắng, không nhận được cảm khái: "Thời gian trôi qua thực nhanh, nhớ tới lúc em và anh quen nhau, cũng là lúc kéo hành lý đây. . ." Giọng nói thoải mái, ánh mắt thản nhiên. . .

Tiểu Bạch muốn nói lại thôi.

Khi mang vali cuối cùng lên xe, cô vẫy tay tạm biệt Tiểu Bạch. Anh ấy túm chặt áo cô.

Cô vỗ vỗ tay của anh ấy "Được rồi, em mang hành lý đến nhà của Tiểu Mễ trước đã, đến nơi em sẽ gọi điện thoại cho anh!"

Thế nhưng anh ấy lại cố chấp không chịu buông tay, như đứa bé bị vứt bỏ, nước mắt sắp trào ra.

Cái mũi đau xót, không thể ở lại nữa, cô nghiêng người hôn một cái lên má anh ấy, mỉm cười nói với anh ấy "Đừng như vậy, chúng ta đều phải kiên cường, cố gắng lên!"

Thừa dịp anh ấy ngăn người, vung tay mở cửa xe, đóng lại.

Không dám quay đầu lại nhìn anh ấy, lặng lẽ ngồi trong xe của Cổ Dật Nam, nhìn cây xoài bị bỏ lại phía sau, chuyện cũ lại ùa về. . .

Rốt cuộc, xe nhanh chóng rời khỏi trường học. Tất cả, đều kết thúc.

Nước mắt đã ngừng rơi. (chưa xong còn tiếp)

☆, Phiên ngoại về Tiểu Bạch: Ban đêm

Ban đêm. Trong quán bar nổi tiếng ở thành phố, Tiểu Khải Văn hát toàn bộ rượu lên mặt Tiểu Bạch. Bé trai vốn đang uể oải, khi bị hát rượu, liền tỉnh táo lại.

Đã ba ngày rồi. Liên tục ba ngày, Tiểu Bạch sống mơ mơ màng màng, mỗi đêm Tiểu Khải Văn đều đến quán bar đưa cậu về nhà, còn chưa kịp chất vấn, Tiểu Bạch đã say đến nỗi nói không rõ. Một ngày kia, Tiểu Khải Văn cố ý đến sớm một chút, trước khi Tiểu Bạch say khướt, dẫn cậu rời đi.

Trong quán bar, đám người vẫn đang múa may quay cuồng, cho dù người nào đó bị ăn một cái tát, cũng không có gì kỳ quái. Tiểu Khải Văn không nói hai lời, lắc lắc Tiểu Bạch liền đi ra ngoài. Sau khi lao ra khỏi quán bar, đập vào mặt là không khí mát mẻ, bức bối trong ba ngày qua của Tiểu Khải Văn cuối cùng cũng thuận chút. Đem tên con trai kia nhét vào ghế phía sau, trực tiếp lái xe đến nhà trọ của Tiểu Bạch ở thành phố G.

Trên đường, Tiểu Bạch vẫn không nói lời nào. Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Bạch luôn là mặt trái (mặt xấu, tiêu cực) bị mọi người trong nhà mắng mỏ, vô luận là học tập hay công việc, mẹ thường nói "Con nhìn anh con đi. . . . Khi nào thì con mới có thể giống như anh con đây. . . ." Cho nên, cậu gây chuyện, nổi loạn, cho tới bây giờ cũng không chịu đi theo con đường mà người lớn vạch ra. Cho nên, cho dù anh trai rất tốt, cậu cũng không chịu đến thực tập ở công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân. Vì thế mà sau khi lên đại học, cậu không chịu hỏi anh trai tiền sinh hoạt. Cậu ghét đuổi theo phía sau bước chân của người nào đó, ghét người khác nói cậu là "Em trai của ai đó" .

Đó cũng là lý do mà cậu rất cố gắng làm việc, phiên dịch các loại tài liệu, cũng suy nghĩ rất nhiều về cổ phiếu. Ngày có Tiểu Mỹ bên cạnh, cậu cho rằng, mình cách mục tiêu rất gần, cho là mình thật sự có thể cho người con gái mình yêu một mái hiên che mưa chắn gió. Nhưng ai biết. . . .

Hơn một tháng nay, cảm xúc lớn nhất của Tiểu Bạch là tự trách, là hận bản thân mình quá ngây thơ, hận mình thiếu kiên nhẫn, hận chính mình ở thời gian và địa điểm không thích hợp làm điều sai lầm, hận chính mình không thể giải quyết vấn đề cho Tiểu Mỹ, đồng thời còn mất đi Tiểu Mỹ.

Rót cuộc đã đến nhà trọ, người nào đó cũng không mở đèn, Tiểu Khải Văn mở tủ lạnh ra rót hai cốc nước, "cạch" một tiếng đặt ở trên bàn, ý bảo Tiểu Bạch cùng nhau ngồi trên ghế sofa.

"Thất tình à?" Tiểu Khải Văn đánh vỡ trầm mặc.

"Không." Tiểu Bạch không chịu nhận.

"Không thì em làm bộ dáng này cho ai xem?"

". . . ." Tiểu Bạch ghét nhất anh trai luôn làm bộ anh cả như cha, cái gì cũng phải báo cáo với anh ấy một tiếng.

Uống ngụm nước, ánh mắt của Tiểu Khải Văn ở trong đêm tối trầm ngâm như đuối. Giọng điệu, lại có vẻ như vô ý: "Em có biết, khoảng thời gian trước, hai bạn học của em, tới nhà tìm mẹ, nói một đồng chuyện ở trường học của em không?"

Trong nháy mắt Tiểu Bạch ngồi thẳng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh trai, chờ anh ấy nói tiếp.

"Em đó. . . Thật ra anh chẳng muốn quản chuyện của em. . . Em ở trường học chơi bởi thế nào anh không để ý, chỉ cần em không gây rắc rối ảnh hưởng đến nhà mình anh sẽ nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng nếu quấy rầy đến cuộc sống của mẹ anh không đồng ý. Cái người tên Tôn Thiển Thiển, có phải trước kia em cùng người ta chơi trò mập mờ không rõ nhưng hiện tại lại không thừa nhận? Đừng vội phủ nhận, cô ta và một người bạn nam cùng học tới nhà, mượn có đến tìm em nhưng em không có ở nhà, hỏi mẹ rất

nhiều vấn đề. Cái gì mà phòng trọ có phải một mình em ở không..., còn hỏi trong nhà có chị họ hay họ hàng nào không..., làm cho mẹ không hiểu gì cả, cuối cùng còn nói có thể em bị người ta lừa,..., làm cho mẹ rất lo lắng, luôn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Cuối cùng Tiểu Bạch không nhịn được nữa, hét lên: "Em và Tôn Thiển Thiển thật sự không có gì, em chưa bao giờ có chút hứng thú nào với cô ta cả! Mẹ nó, xem ra lần trước đánh cô ta vẫn còn rất nhẹ!"

Tiểu Khải Văn bật cười: "Ôi chao, giỏi rồi, em còn đánh cả con gái nữa?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Tiểu Bạch liền mềm nhũn: "Vâng, đánh. . . Đáng tiếc lại làm hỏng việc."

Lại uống một ngụm nước, Tiểu Khải Văn cân nhắc xem nên bắt đầu như thế nào: "Sau khi mẹ nhờ, anh có tới gặp Mạc Tiểu Mỹ."

Tiểu Bạch từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, bắt được cánh tay của Tiểu Khải Văn: "Khi nào?" Đã nhiều ngày rồi, cậu tìm khắp nơi mà không thấy người, chẳng lẽ, anh trai biết cô ấy ở đâu?

Tiểu Khải Văn nhìn bộ dáng dậm chân của Tiểu Bạch, cười cười: "Em kích động như vậy làm gì, đã lâu rồi, khi đó em vẫn còn ở Vân Nam."

Thì ra là vậy . . . . . Tiểu Bạch buông lỏng tay ra. . . . .

"Anh cho rằng, hai đứa em tính tình quá giống nhau, không quá thích hợp."

Từ khi công khai chuyện này, tất cả mọi người đều nói như vậy, hai đứa em không hợp."Cái gì gọi là không hợp, không hợp chỗ nào? Hai đứa em hợp hay không hợp thì liên quan gì đến mọi người? Bọn em ở chung một chỗ ảnh hưởng gì đến mọi người, mọi người đều muốn chen chân vào?"

"Ôi chao, cảm xúc còn rất mạnh kìa. Anh có nói sai sao? Em xem bộ dáng của em bây giờ, sống mơ mơ màng màng không cầu tiến, có điểm nào xứng với người ta không?"

"Anh. . . ." Tiểu Bạch trừng mắt. . ."Em cho rằng anh. . ."

"Em cho rằng cái gì? Em xem em, muốn công việc không có công việc, muốn ga lăng không thấy ga lăng, có điểm nào giống một người đàn ông không? Bây giờ mới chịu một chút đả kích thì suốt ngày sống mơ mơ màng màng, nếu anh là con gái, anh cũng không cần em!"

Tiểu Bạch cắn môi không nói lời nào.

"Em tốt nghiệp đại học, làm việc? Cái công ty lúc trước không phải làm rất tốt sao, sao lại không làm nữa?"

Vẫn không nói lời nào.

"Kể tiếp, em tính thế nào? Cứ như vậy ngồi ăn rồi chờ chết?"

Tiểu Bạch lấy tay che mặt: "Anh anh đừng nói nữa. . . . Hiện tại em rất rối bời. . . . Chuyện này quá đột ngột, em cần thời gian để bình tĩnh lại. . ."

"Thế nào, Mạc Tiểu Mỹ thật sự không cần em nữa?"

Tiểu Bạch che mặt kể lại chuyện ngu xuẩn mà mình đã làm.

Tiểu Khải Văn châm một điếu thuốc: "Ai, anh đã nói rồi, em chính là đứa chuyên gây rắc rối."

Sau đó nhìn về phía Tiểu Bạch: "Vậy em nghĩ, nên làm gì để bù lại?"

"Em muốn tìm được cô ấy. . ."

"Sau đó thì sao?"

Sau đó. . . . Không có sau đó. Đầu óc Tiểu Bạch trống rỗng. . . .
. . . . .
Mấy ngày nay, cậu đang suy nghĩ, mình sai rồi, phải tìm được cô ấy, không thể để cô ấy rời đi, nhưng, nhưng không nghĩ tới sau đó. . . .

Tiểu Khải Văn gõ gõ tàn thuốc: "Tiểu Bạch, chuyện trước mắt, em không thể ra sức. Dù em tìm được cô ấy, em có thể như thế nào, tìm lại công việc thay cô ấy sao? Hay nói cô ấy lấy em, em nuôi cô ấy?"

Tiểu Bạch im lặng.

Tiểu Khải Văn nhìn màn đèn ngoài cửa sổ: "Tiểu Bạch, em biết đàn ông và con trai khác nhau ở điểm nào không?"

Trong bóng tối, chỉ có làn khói thiêu đốt, tỏa hơi nóng trong không khí, ánh đỏ tàn thuốc lấp lánh cháy, lốm đốm vệt tàn.

"Là biết chịu trách nhiệm. Con người khi còn sống, đều sẽ gặp phải những chuyện không như ý, chúng ta cũng không thể vãn hồi. Chúng ta không thay đổi được quá khứ, chỉ có thể thay đổi hiện tại.

Bây giờ em hối hận, là bởi vì em cảm thấy mình có trách nhiệm trong chuyện này. Nhưng bây giờ nếu thật sự có cơ hội để cho em chịu trách nhiệm, em lại không gánh vác nổi.

Tiểu Bạch, em đã là một người đàn ông rồi. Không thể lại buông thả. Chỉ có mạnh mẽ lên, tỉnh lại, mới có thể, tìm đến cô ấy; mới có thể, gánh vác trách nhiệm em nên gánh. Không phải sao?"

"Nhưng, nếu như em không tìm được cô ấy, phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Khải Văn đánh một cái vào đầu Tiểu Bạch, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn) nói: "Bây giờ em cả ngày sống mơ mơ màng màng, là có thể tìm được cô ấy sao?"

Trầm mặc.

"Anh, xin lỗi."

"Đừng nói xin lỗi với anh, người em nên xin lỗi không phải là anh."

Một phòng tối om, đèn nê ông ngoài cửa sổ có vẻ đặc biệt sáng. Tiểu Bạch đi đến tủ lạnh, mở ra, vẫn còn mấy lon bia khi Tiểu Mỹ ở đây đã tích trữ, cầm hai lon, đưa cho Tiểu Khải Văn.

"Sau khi ba đi, đã có bao lâu chúng ta không trò chuyện như vậy?"

"Đã nhiều năm rồi. . . . Thời gian trôi qua thật nhanh, em cũng tốt nghiệp đại học. . . ."

"Đúng vậy, mẹ cả ngày nói em nên kết hôn."

"Tiểu Bạch, về công ty anh đi."

". . . . . Được."

Ban đêm yên tĩnh, có cái gì đó, đã không còn giống như trước nữa. Người ta lớn lên, không phải trong nháy mắt là lớn được, có chút trải nghiệm lại không thể thiếu, bởi chính nó làm thay đổi cuộc đời một người.

Khi trời sáng, Tiểu Bạch điều chỉnh tâm trạng, bắt đầu đi làm ở công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân. Là người vẫn luôn quan tâm đến việc đầu tư cổ phiếu, đối với việc đầu tư của công ty cũng không xa lạ, ban đầu cho rằng công việc rất dễ dàng, giống như chỉ cần bỏ công sức cố gắng học tập, là có thể bắt đầu.

Thật ra ban đầu công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân là công ty đầu tư cổ vấn, nói cách khác, trong kinh doanh rõ ràng các mối quan hệ với người có vẻ mạnh hơn chút. Mặc dù Tiểu Bạch học là quản lý kinh tế, nhưng trên thực tế, lý luận suông khá nhiều. Hơn nữa bình thường tuổi trẻ khí thịnh, cho nên trên thực tế đến công ty của Tiểu Khải Văn ngược lại một nơi tốt để Tiểu Bạch tôi luyện cách đối nhân xử thế.

Vì vậy, mỗi ngày sáng chín giờ chiều năm giờ, đã trở thành cách sống mới của Tiểu Bạch. Chỉ ngoại trừ, mỗi ngày tỉnh lại chuyện thứ nhất, chính là không nhìn được gọi tới đây số vẫn còn tắt máy kia, và mở máy tính ra, mỗi buổi tối, trước khi ngủ, gửi một thư vào hòm thư của người con gái kia

Mạc Tiểu Mỹ, anh đang trở nên mạnh mẽ hơn, em có thấy không?

Chương 55: Ngoại truyện 2: Mạc Tiểu Mỹ: Tỉnh Vân Nam (Trung Quốc)

Rất nhiều năm trước, cô đã mong muốn được giảng dạy. Nhưng vì chuyên ngành cô học, âm nhạc—— là chuyên ngành không đến nơi đến chốn nhất, đi dạy lại có thể làm được gì chứ? Nói thật, những đứa trẻ học âm nhạc, phần lớn đi ra ngoài, cũng đều theo “Nghệ thuật điện ảnh”, nhất là Piano, đi đến một địa phương nghèo khó, đến nhạc khí cũng không mua được, âm nhạc vốn là thứ mọi người "No ấm mới nghĩ đến". Hưởng thụ, đối với những người mà cái bụng cũng không no đủ, ai sẽ nghĩ đến muốn thưởng thức âm nhạc?

Lần này trước lúc xuất phát, chủ nhiệm Từ dặn dò cô rất nhiều. Cũng may chuyên ngành của cô thuộc loại hình tổng hợp, cho nên cho dù vội vàng tham gia giảng dạy, vẫn dùng được tốt. Chẳng hạn như, kiểm tra tiếng Anh đầu vào đại học của cô, cũng đã sớm vượt qua, nền tảng ngữ văn cũng khá tốt, lúc nhỏ vẫn luôn lấy được giải nhất trong cuộc thi viết văn; mặt khác, cho tới bây giờ bản thân vẫn luôn có hứng thú với vẽ tranh, mặc dù vẽ cũng không chuyên nghiệp, nhưng nếu dạy cho trẻ em thì vẫn được, ca hát cũng không tệ lắm, vẫn thích viết nhạc các loại. Dĩ nhiên, toán lý hóa chưa từng tìm hiểu qua, cô sẽ không nói cho bọn họ biết . . . .

Cho nên, sau khi trải qua một kỳ nghỉ hè giảng dạy và học tập ở thành phố B, tháng 8 các giáo viên phân tổ chính thức lên đường giảng dạy, cô và một vài giáo viên nam của trường cùng một tổ, đi đến một trường tiểu học ở huyện Đại Dương Nhai, châu Hồng Hà, tỉnh Vân Nam.

Giáo viên toán học đi cùng tên là Trương Hạo, bởi vì là giáo viên cùng trường, cho nên đoán chừng chuyện của cô cũng có nghe qua. Khi đi, bạn gái anh ta còn cố ý tới tiễn (tiễn lên máy bay), ánh mắt đề phòng nhìn cô, giống như sợ cô đoạt bạn trai của cô ta vậy. Trải qua mấy tháng này, bây giờ cô đã không còn tuổi trẻ khí thịnh nữa, ở trong nhóm, người ít nói nhất chắc chắn là cô. Cho nên, cho dù đến Côn Minh, chỉ còn lại hai người chuyển xe, gần như suốt dọc đường cô đều không nói chuyện.

Máy bay đến Côn Minh, các cô lại ngồi gần 6 tiếng trên xe, lắc lư đến châu Hồng Hà, gọi điện thoại cho lãnh đạo trường học, sau khi lãnh đạo cử một xe jeep tới đón, lại lắc lư gần 2 tiếng mới đến nơi.

Thành thật mà nói, nếu không phải là tới giảng dạy, cô đã sớm muốn đến Vân Nam rồi. Vừa xuống máy bay, cô không nhìn được ca ngời trời cao! Đám mây trong xanh như thế, không khí thật thơm mát. . . . Mọi phiền não cũng đều bị ném ra sau đầu. Châu Hồng Hà là một tỉnh bị núi bao quanh, cho nên một đường đi đến mấy người bọn cô đều đi đường núi, chín chỗ chuyển tám chỗ ngoặt, rất không ổn định. Lúc xuống xe, cô quả thực sắp ói ra.
[dhienzdabnilefquyedon](#)

Rất cuộc đi tới trường tiểu học ở Đại Dương Nhai nơi mà cô bắt đầu làm việc, xứng đáng với cái tên gọi của nó, được xây dựng ở trên lưng chừng núi. Phòng ốc là loại phòng đất có vẻ cũ kỹ, nhìn tương đối cũ nát, các bức tường đều là màu vàng, giống như loại cỏ để cho trâu ăn. Cái sân phía sau trường học nuôi trâu nuôi ngựa ..., ký túc xá ở phía sau. Theo lời giới thiệu của hiệu trưởng Chu, mấy năm nay nơi này nhận giáo viên từ trung tâm (khu vực hoặc thành

phổ quan trọng) cử tới giảng dạy, điều kiện dạy học và chất lượng dạy học đã tiến bộ hơn trước.

Môi trường sống so với tưởng tượng còn tốt hơn một chút, ít nhất phòng ốc xây dựng hiện đại, cô và ba giáo viên nữ của trường ở cùng một chỗ, chỉ bất tiện là tắm rửa, phải múc nước ở phía sau trường học, giặt quần áo thì càng khỏi phải nói, phải mang thùng đến cạnh dòng suối nhỏ giống như TV chiếu dùng cây gậy đập. Không có máy vi tính, không có TV, không có điện thoại, cuộc sống của cô rất đơn giản, đó là lên lớp, soạn bài, chơi đùa với học sinh.

Nhưng, tâm trạng lại thoải mái hơn.

Niềm vui lớn nhất mỗi ngày chính là cầm cái ghế, ngồi ở trong sân trường phơi nắng. Còn nhớ rõ lúc mới bắt đầu, mỗi buổi sáng, ngẩng đầu lên, cô đều kéo giáo viên bên cạnh, chỉ vào trời xanh, hưng phấn kêu lên: "Nhìn kia, bầu trời thật trong xanh!" Sau đó bị người ta xem thường.

Đến bây giờ, đối với trời xanh mây trắng cũng quen thuộc, những lúc không có việc gì, liền biến mình thành một con mèo lười biếng, dưới ánh mặt trời, tự do cuộn tròn.

Thật xấu hổ, cô là một giáo viên khoa thanh nhạc, đến nơi này, căn bản không dám nói với người ta là mình dạy âm nhạc. Mặc dù mình Thiên Sơn Vạn Thủy mang một cây đàn điện tử tới đây, lúc giảng dạy, giáo viên trong trung tâm giáo dục còn nói, có học sinh trong trường học, ngay cả quốc ca cũng không biết hát, bây giờ cô mới biết, tuyệt đối, tuyệt đối không bao gồm trẻ em ở Vân Nam.

(Thiên sơn vạn thủy: nói người đi rất xa, qua nhiều núi nhiều sông)

Những đứa trẻ ở Vân Nam, trời sinh biết ca hát, đặc biệt là những trẻ em dân tộc thiểu số, mở miệng là có thể hát nốt cao, là thiên phú đặc biệt. Hơn nữa bọn họ yêu ca hát, không cần biết là gặp phải chuyện vui mừng hay mất hứng, cũng muốn hát hai ba ca khúc. Mặc dù họ không biết Duolaimi, nhưng bọn họ hát rất dễ nghe, làm cho kẻ được gọi là giáo viên âm nhạc như cô rất xấu hổ. Vì vậy, giờ âm nhạc của cô, liền trở thành giờ bảo tố ca hát của bọn họ, ngược lại cô rất vui vẻ.

Châu Hồng Hà trời luôn mưa nên nhiệt độ rất thấp. Các em đến lớp, bình thường phải đi rất xa, mới có thể đến trên núi, có đứa bé, mỗi ngày 5:30 dậy, đi hơn 2 tiếng đường núi, mới có thể đến trường học. Lần này cô tới vội vàng, mang một ít quần áo ấm, cái lạnh ở thành phố và cái lạnh ở trên núi đều tương tự. Vì vậy cô quyết định đến thị trấn để mua một ít quần áo.

Vì vậy cô đi tìm Trương Hạo, hỏi anh ta ngày mai có rảnh không. Giáo viên nam này luôn kính trọng nhưng không gần gũi với cô, nâng mắt kính khó hiểu nhìn cô một lát, mới đồng ý cùng cô vào thị trấn.

Thật ra cô muốn mua chút áo bông cho bọn nhỏ. Sau khi đi dạy, thật ra kinh tế của giáo viên các cô cũng không tệ lắm, mặc dù không có tiền học phí cho giờ dạy thêm ở trường, nhưng về cơ bản thì tiền lương, nhà nước còn có thể trợ cấp cho các cô mỗi tháng một ngàn, như vậy, mỗi tháng thu nhập của cô là hơn ba ngàn. Mà ở trên núi, gần như không xài được. Nhìn quần áo cũ nát của bọn nhỏ, giày vá lại, nhớ tới quần áo ở nhà của cô nhét đều nhét không

hết, cô cảm thấy áy náy mãi, vì vậy, muốn dùng số tiền này, để đóng góp một chút.

Du lịch ở châu Hồng Hà, thật ra thì đồ cũng không tiện nghi, nhưng địa phương dân chúng sinh hoạt, tiêu phí cũng không phải là cao. Cô kéo thầy Trương đến chỗ bán quần áo, không nhịn được mua cho mình chút quần áo và trang sức xinh đẹp của người dân tộc, những đồ thêu màu sắc tươi đẹp, mỗi kiểu dáng đều làm cô lưu luyến quên về. Mãi cho đến khi thầy Trương hiện ra vẻ mặt không đồng ý, tràn đầy không kiên nhẫn hỏi: "Cô Mạc, thời gian không còn sớm, cô còn muốn mua gì sao?" Cô nhìn ánh mắt đề phòng cướp của anh ấy, không nhịn được muốn trêu chọc anh ấy.

"Còn, anh không cảm thấy những hình thêu này siêu cấp đẹp sao, nếu không anh cũng mua một bộ quần áo và trang sức mặc vào, nhìn rất đẹp!"

Thầy Trương liền muốn giáo dục cô: "Cô Mạc, tôi tới đây để dạy, sao có thể mặc thành như vậy bala-bala. . . ." Nhìn thầy Trương chớp mắt liền biến thân thành Đường Tăng, cô nhịn không được cười nghiêng ngả. Sau đó mặc kệ ánh mắt khó hiểu của anh ấy, kéo anh ấy đến chỗ bán áo bông.

Sau khi cò kè mặc cả, cô mua 50 cái áo bông với hai ngàn, sau đó trong ánh mắt khó hiểu mà hoảng sợ của thầy Trương, cho vào bao tải, để cho anh ấy vác. Áo bông trẻ em, rất nặng, mỗi một cái đều giống như khẩu pháo nhỏ, nặng chết anh ấy! Làm cho anh ấy luôn dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn cô!

Trên đường trở về, thầy Trương nhìn cô muốn nói lại thôi: "Cô Mạc, những bộ quần áo này, là . . . Mua cho bọn nhỏ sao?"

"Đúng!" Cô đắc ý gật đầu, chờ anh ấy thay đổi thái độ.

Ai ngờ, anh ấy vẫn áp úng: "VẬY. . . . Tại sao không có cỡ lớn nhỏ và nam nữ?"

Phốc. . . . . Vừa rồi còn đắc ý giờ học máu đi, người này không phải là cô, không phải là cô. . . .

Vội vàng nhảy xuống xe, lại chạy về thương lượng với người bán, thầy Trương lại bỏ ra 2 ngàn đồng, lại trả giá một lúc, chúng tôi bỏ ra 4 ngàn đồng mua 120 cái áo bông, đủ cho tất cả học sinh của trường mặc, thầy Trương vận dụng kiến thức toán học của anh ấy, viết một bảng, mã số số đo chiều cao của học sinh, trung bình, bao nhiêu tên học sinh mặc số lớn, như thế nào như thế nào. . . Làm cho cô điên mất, thì ra giáo viên dạy toán học đều tính toán chi li giống đàn bà. . . .

Đến đây, quan hệ lạnh nhạt lúc trước của cô và thầy Trương xem như biến mất, vì vậy thỉnh thoảng cũng sẽ lôi kéo bọn nhỏ cùng nhau tổ chức trò chơi các loại .... cô đem tất cả bản lĩnh làm trò từ lúc làm việc trong quán bar lúc trước ra, nào là "007", "ong mật nhỏ", "ếch nhảy xuống nước" và mấy thứ linh tinh khác. Cũng lấy ra tổ chức trò chơi cho bọn nhỏ, thua sẽ để cho bọn nhỏ tập chống đẩy - hít đất, nhảy ếch ..., có đôi khi còn đi theo hiệu trưởng đi các nơi, nhổ cỏ, thu hoạch hoa mầu .... Mặc dù tay bị thô ráp không ít, nhưng, tâm, đầy ắp, bởi vì cô biết, cô đang làm chuyện rất có ý nghĩa. . . .

Chẳng mấy chốc, đã gần đến kỳ nghỉ đông. Ngày nghỉ tết Nguyên Đán, cuối cùng cô cũng rời khỏi Đại Dương Nhai, đi tới châu Hồng Hà vào trong huyện vừa thấy một tiệm internet nho nhỏ, ngồi xuống, nói chuyện phiếm cùng ba mẹ và người bạn Tiểu Mễ đã rất lâu không có liên lạc.

Trong tay cầm chiếc điện thoại di động đã để ở trên giường ký túc xá bị quên đi thật lâu, lúc ra cửa mới phát hiện quên sạc pin rồi. Sau khi tới Vân Nam, cô đã đổi số điện thoại, nhưng, cũng không vội vã liên lạc với ai, vì vậy từ từ đều quên mất máy có mở hay không mở.

Vừa lên mạng, còn chưa kịp ấn nick, thì có một đồng lớn tin nhắn phải xử lý. Tất cả đều đến từ cùng một người. Một người quen cũ.

—— Tiểu Mỹ, gần đây anh mệt mỏi quá. Anh muốn đi du lịch.

—— Mạc Tiểu Mỹ, hôm nay anh và anh trai cùng làm một hạng mục đặc biệt lớn, học được rất nhiều. Anh phát hiện anh trai anh rất giỏi, anh cũng muốn làm một người như vậy!

—— Mạc Tiểu Mỹ, hôm nay là sinh nhật anh, anh rất muốn em nói một câu sinh nhật vui vẻ với anh! Trả lời anh có được không? Anh biết em nhận được tin nhắn. . . .

—— Nguyên vọng trong ngày sinh nhật của anh là làm cho anh tìm được em. Em mau trở lại đi!

.....

Lâu lắm không xem tin nhắn, không ngờ lại nhiều đến mức gần như muốn nổ tung, thời gian vừa rồi, chân dung người kia giống như giọt nước nhỏ giọt vang lên không ngừng, cô xem tâm trạng của anh ấy, mới bắt đầu từ thoải mái liền biến thành áp lực. Thì ra, rất lâu rồi hai người chưa gặp nhau.

Không gian của anh ấy, một chút hình ảnh của anh ấy, cùng một chút tâm tình, phần lớn đều là một đám người. Gần đây, hình như là chụp ảnh hoặc chụp hình, mặc tây trang màu xám bạc, một góc cổ áo somi thò ra bên ngoài tây trang, một bàn tay cầm cặp hồ sơ, một tay khác chỉ vào người chụp hình, vẻ mặt nghiêm túc mà không kiên nhẫn, hình như đang nói người chụp hình không được chụp. . . .

Chữ được viết theo tấm hình: bọn họ nói em có thể thấy anh...anh đang nhớ em, em còn muốn nhìn thấy anh không ?

Vẫn sững sờ nhìn chằm chằm vào tấm hình, tiếng gõ cửa của Tiểu Mễ vang lên: "Này, lâu như vậy mới liên lạc với mình, muốn chết đúng không?!"

Vì vậy khi đó chính là một đoạn bát quái, lâu rồi không trò chuyện với một người nhiều như vậy, thật đúng là có chút không thích ứng được. Ngay sau đó, Cổ Dật Nam cũng vô giúp vui, tiếp đó, là mẹ cô. . . .

Sau khi báo cáo công việc với lãnh đạo của các nơi, đã qua gần hai giờ.

Lúc này, nick Tiểu Bạch gửi tới hàng loạt tin nhắn: Anh cho là anh hoa mắt. . . Em chính là Mạc Tiểu Mỹ sao?

Không biết trả lời như thế nào.

—— Em là Mạc Tiểu Mỹ sao? Hay là trộm nick hả ?

—— Thấy IP địa chỉ là Vân Nam! Em gái cây xoài, tóm lại có phải em không, nói chuyện đi?

—— nếu như là trộm nick , vậy chẳng phải trước kia cậu gửi nhiều tin nhắn như vậy, cô ấy đều không nhận được?

. . . . Thì ra, cô đã quên. . . Cô chưa kịp ấn nick và anh ấy đã thấy được. . . . Vội vàng ba chân bốn cẳng cài đặt ấn nick, nhưng đối phương vẫn kiên nhẫn

—— Thoát rồi sao? Vậy thì nhất định là em rồi! Thì ra em đi Vân Nam! Em đi Vân Nam làm gì?!

—— Tại sao không nhận điện thoại? Tại sao không để ý tới anh? Tại sao không trả lời tin nhắn của anh?

Tin nhắn? Mở hộp thư ra. . . .

—— Mạc Tiểu Mỹ, chẳng lẽ em thật sự muốn về sau mỗi người đi một ngả, cả đời không qua lại với nhau? Chẳng lẽ em không nghĩ đến anh? em không nhớ anh sao, không nhớ ngày chúng ta cùng nhau gây gỗ, cãi vả sao?

. . . . . Thì ra, thật sự có hơn một trăm tin nhắn. Mở từng tin nhắn ra, chủ yếu đều là những việc mà anh ấy làm mỗi ngày, làm cái gì gặp những ai, chửi bóng chửi gió, trêu đùa, giống trước kia khi ở cùng một chỗ. . . .

Thời gian giống như quay ngược trở lại những ngày không buồn không lo. . . Cũng không dám trả lời hàng loạt câu hỏi kia. Chỉ là không cách nào kìm nén được nước mắt, đã sớm không thấy rõ màn hình. . . .

Thầy Trương ở bên cạnh đã tắt máy, đi tới, thấy cảnh tượng như vậy, sợ hết hồn: "Ôi, làm sao vậy?"

Cô vội vàng cúi đầu lau mặt, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì." Sau đó, đóng từng cửa sổ trên màn hình, tắt kỷ niệm.

Giáo viên đi cùng trêu ghẹo nói: "Cô Mạc nhớ nhà sao. . . ."

Đúng vậy, tôi, nhớ nhà.

Chương 56: Gặp lại

Kéo hành lý lên ô tô chuẩn bị về nhà, đã đến 27 rồi. Tết khó mua vé, lúc đầu cô không muốn trở về ăn tết. Ai ngờ mẹ một bộ lấy chết uy hiếp, cô thật sự không thể không nghe theo, đành phải dậy sớm chạy mấy ngày lên trên huyện, mới không dễ dàng mà mua được vé máy bay và vé xe.

Lúc máy bay bay khỏi đường băng, trong lòng có rất nhiều điều thổn thức. Thói quen vốn là sống một cuộc sống đơn giản, giờ trở lại, bỗng có chút sợ. Sợ đi đến nơi có nhiều người, sợ người phức tạp, chuyện ngoài xã hội. . . .

Nhà, đương nhiên là muốn về. Chỉ là hiện tại. . . . Lấy gương ra soi, nhìn gương mặt mình. . . Trên cao nguyên làn da bị phơi nắng sạm đen, đôi môi có chút khô nứt đang được dưỡng. . . Còn những ngón tay nứt nẻ khi làm việc nhà nông. . . Cô như vậy, người nhà có bị dọa sợ không. . . .

Nhớ tới mùa xuân năm ngoái, một tên con trai đặc biệt chạy tới, trên danh nghĩa muốn đưa quà năm mới cho cô. . . không khỏi cảm khái thời gian trôi qua rất nhanh, cảnh còn người mất. . . .

Đứng phía trước băng chuyền, khi đang chờ hành lý, trong lỗ tai còn đeo tai nghe nghe nhạc Vân Nam. . . . Nghe tiếng nước trên núi cao, một mảnh rộng lớn. . . . Trước mắt, trong Tết đám người bận rộn.

Nhận hành lý đi ra ngoài, nhìn thấy ba mẹ đứng ở cửa ra, vẫn còn ngơ ngác nhìn cô, dường như cách một đời. . . . Mẹ là người

kiên cường, còn chưa lên tiếng, nước mắt cũng đã chảy xuống, vuột mất của cô: "Sao. . . . Gầy nhiều như vậy. . . ."

Cô vội vàng quay đầu đi, không cho nước mắt trào ra, như không có chuyện gì xảy ra nói: "Nào có, vẫn như vậy, là do con mặc đồ màu đen nên nhìn có vẻ vậy thôi."

Ba cũng rất lo lắng nhìn cô. . . Xem đi xem đi, cô biết ngay sẽ là như vậy mà. . . .

Dọc đường cô đều cố gắng thay đổi không khí, nói đến cảnh đẹp ở Vân Nam, bọn nhỏ đáng yêu. . . Mặc dù ba mẹ cũng hết sức phối hợp, nhưng cũng nhìn ra được tâm sự nặng nề, vẻ mặt lo lắng.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng về đến nhà. Cảm giác về nhà, thật tốt.

Vẫn như mọi khi ba bận rộn ở trong bếp, mẹ đứng bên cạnh cần nhàn, ôi. . . . Anh xem anh xem, mắt anh hôm nay sao lại không tốt như vậy, động một chút là không không chế được nước mắt của mình. . . .

Buổi tối ăn mì sốt tương là món sở trường nhất của ba, còn mấy món xào, xanh mượt làm cho người thích. Cô vừa ăn vừa khen, khen ba khiến ba mở cờ trong bụng, mẹ kêu la nổi hết da gà. . . .

Cơm nước xong cô có chút mệt mỏi. Không nói chuyện phiếm cùng với mẹ giống như ngày thường, cô trực tiếp trở về phòng ngủ.

Ban đêm, sốt cao tới không hề báo trước. Trong nháy mắt cô đã phân không rõ đêm nay là đêm nào.

Bản thân cô cũng cảm thấy lạ. Lúc cô khổ sở nhất, khó khăn nhất, thân thể của cô vẫn luôn cho chút mặt mũi, không có chuyện gì, hiệu trưởng ở Đại Dương Nhai cũng khen sức khỏe cô tốt. Ai ngờ, vừa về nhà, lơ là một chút, bệnh liền kéo đến.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ nghe tiếng bước chân của ba, tiếng nước nở của mẹ. Rất nhiều lần cố gắng mở mắt ra, nhưng cuối cùng vẫn không được. Trong lúc mê man, chỉ nghe ba nói gặng gượng chút, muốn ôm cô lên. Mà hai chân của cô đã hoàn toàn không có chút khí lực nào, giống như một con búp bê rách nát, rơi thõng trên mặt đất.

Mẹ mắng to ba vô dụng, cô rất muốn mở miệng nói không có việc gì chính cô có thể đi, nhưng không cách nào nói ra dù chỉ một câu. . . . Sau đó lại là một trận hỗn loạn. . . . Bóng tối kéo tới, cô lại không có ý thức. . . .

. . . . Khi tỉnh lại, một mảnh trắng xóa, đầu óc vẫn có chút mơ hồ. Bên cạnh có tiếng gì đó vang lên, mẹ và ba chia ra ghé vào hai bên giường. Trong một đêm, hai người hình như lại có thêm rất nhiều tóc trắng. Trong lòng áy náy không dứt, cô cũng sắp 30 tuổi rồi, vẫn để ba ôm đi bệnh viện. . . . Ôi. . . .

Là một phòng bệnh độc lập, xung quanh đều rất yên tĩnh. Trước ngực cô hình như có dụng cụ gì đó, các loại dây vắt ngang trên thân thể. Cô cố gắng muốn hoạt động ngón tay một chút, lại phát hiện tay đã tê rần, lạnh như băng, không nhúc nhích được.

Còn đang thấy rối rắm vì cảm giác tê dại, cửa phòng bệnh "Két" một tiếng cửa bị mở ra. Người cô không nghĩ tới nhất, lại dùng dáng vẻ tự nhiên nhất đi vào.

Tiểu Bạch.

Đôi mắt của cô chớp chớp. Không đeo mắt kính, nhìn không quá rõ, nhưng nhìn hình dáng quả thật rất giống. . . . Chẳng lẽ cô hoa mắt rồi? Hay là cô. . . Thật ra vẫn không có tỉnh, vẫn trong ảo giác?

Vì thế lại dùng sức nhắm mắt lại. Cô tự nói với mình, không muốn mơ thấy cảnh này, cô không muốn mơ thấy cảnh này. . . Đã rất lâu không mơ thấy người này, cô muốn quên, quên. . . .

"Anh biết em đã tỉnh. . . . Làm gì lại giả vờ ngủ. . . . lại còn lắc đầu?" Âm thanh trêu đùa từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống. Giọng nói không lớn, nhưng mà cô nghe thấy được!

Mở mắt ra, nhìn gương mặt người đàn ông vừa đi tới trước mặt cô, phóng đại N lần, thế nhưng đúng là. . . . Tiểu Bạch!

A. . . . . Cô muốn hô to. . . . . Nhưng cổ họng của cô. . . . . Hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào. . . . Trời ạ, cô bị mất tiếng sao?

Sau mấy lần há mồm, cổ họng giống như bị giấy ráp chà qua, đau đến tột đỉnh. Nhưng cuối cùng cũng phát ra được, âm thanh khàn đục giống giọng đàn ông: "Anh. . . là . . . ai?" Vẻ mặt của người trước mắt thay đổi liên tục, cả người cứng đờ, sắc mặt biến thành nặng nề. Anh vuốt ve gương mặt của cô, sờ đầu cô, sau đó là vẻ mặt biến thành lo lắng, bước chân hoài nghi hoảng hốt, muốn lao ra phòng bệnh. . . Cô vươn tay, muốn bắt anh ấy lại. Tiếc rằng không có chút sức lực nào, cổ họng lại giống như bị chặn, căn bản không phát ra tiếng được, đành mặc anh xông ra ngoài.

Tiếng động rất nhỏ, vẫn đánh thức ba mẹ. Mẹ thấy cô tỉnh lập tức nhào tới, đánh vào vai của cô "Đứa bé xấu xa, con muốn dọa chết mẹ con sao! Làm mẹ sợ muốn chết. . . ." Cô mở miệng muốn an ủi mẹ một chút, đáng tiếc cổ họng thật sự không phát ra được âm thanh nào. Sau đó, vươn tay, cầm tay mẹ, thật chặt. Ba cũng lo lắng hỏi: "Có khó chịu chỗ nào không? Ba đi gọi bác sĩ?"

Cửa bị mở ra, một bác sĩ và một y tá tiến vào. Bác sĩ chạy tới đo nhiệt độ cho cô, kiểm tra cổ họng một chút. Sau đó đưa ra ba ngón tay, hỏi cô là mấy. Cô không trả lời được, chỉ đành giơ ba ngón tay lên. Bác sĩ lại hỏi cô biết người bên cạnh không? Cô gật đầu. Vì vậy bác sĩ lại hỏi người thân của cô, cô dùng khẩu hình miệng nói ba, mẹ.

Bác sĩ khó hiểu nhìn Tiểu Bạch: "Không sốt?"

Tiểu Bạch giải thích nói cô không nhận ra anh ấy. Bác sĩ lại quay lại hỏi cô có phải không nhận ra anh ấy không, cô nháy mắt mấy cái, gật đầu.

Bác sĩ khó hiểu nhìn anh ấy một chút. Y tá ở bên cạnh che miệng cười, hiển nhiên nhìn ra được con gái nhà người ta giả vờ không biết anh ấy.

Tiểu Bạch nóng nảy.

Bác sĩ nói cho cô biết cô bị sốt rất cao, ami đam và tuyến dịch lim-pha sưng lên gần như che hết cổ họng nên không nói được. Lại bảo cô đừng nóng vội, cần dưỡng từ từ, dần dần sẽ tốt lên.

Cô gật đầu. Bác sĩ đi khỏi.

Tiểu Bạch xông tới, chỉ vào cô gào to: "Cô nhóc xấu xa, trêu anh phải không?"

Nháy mắt.

Xông tới nắm lấy vai cô không ngừng lay mạnh: "Cô nhóc xấu xa, có biết làm anh sợ muốn chết rồi không, sợ muốn chết ~~~~"

Cô muốn ói.

Một tay đẩy anh ấy ra, quay đầu muốn ói. . .

Sắc mặt của cô nhất định rất khó coi, Tiểu Bạch áy náy nhìn cô. Mẹ ở bên cạnh âm ỉ người trẻ tuổi không biết nặng nhẹ, lay cô làm gì.

Tiểu Bạch lo lắng hỏi, cô sao rồi, anh xin lỗi.

Giờ cô mới kịp quan sát, người đàn ông trước mặt này, cũng gầy đi không ít. râu mọc lởm chởm, sắc mặt tiều tụy, trong mắt che kín tơ máu.

Chỉ là, ánh mắt nhìn nhau không nói, lại giống như cách một đời.

Tiểu Bạch cũng không nói thêm gì nữa. Anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, từ từ, ánh sáng tụ lại trong mắt, tụ lại. . . Như muốn chảy ra. . . Tay kia, từ từ xoa trán cô, tóc cô.

Ánh sáng kia rốt cuộc không giữ được, từng chút từng chút chiếu vào mặt cô. Ánh mắt kia, lại tràn đầy yêu thương. Ánh mắt kia, lưu luyến mỗi một tác da thịt trên mặt cô.

Ba đi tới nói ba đưa mẹ về, để mẹ nghỉ ngơi, ba tới thay. Cô tìm xung quanh, cuối cùng không biết là điện thoại di động của ai, dùng tay trái từ từ ấn: Mọi người đi đi, con không sao.

Ba vẫy vẫy tay nói đưa mẹ đi trước, lát nữa ba quay lại. Sau đó nhờ Tiểu Bạch chăm sóc cho cô.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người cô và Tiểu Bạch, không khí có chút lúng túng.

Cô bấm điện thoại di động: anh cũng đi đi. Em không sao.

Tiểu Bạch lơ cô. Anh lẳng lặng chỉnh đầu giường cô cao lên, cầm một chai nước, cắm ống hút, đút cho cô uống. Cô vốn không

muốn đề ý, nhưng quả thật cổ họng rất đau, không nhin được uống vài ngụm.

Lát sau, Tiểu Bạch nhẹ nhàng nói: "Em rất gầy."

..... Anh cũng gầy.

"Em có biết tối hôm qua nguy hiểm cỡ nào không? Bác sĩ nói, do em mệt nhọc quá độ dẫn đến đau tim. Nửa năm nay rốt cuộc em đang làm cái gì? Đi đâu? Em có biết đau tim có khả năng đột tử không? Em có biết tối qua ba mẹ em đều nôn nóng như thế nào không? Em có biết anh sắp bị em hù chết không?"

..... Nhưng, sao anh lại xuất hiện ở đây?

"Mạc Tiểu Mỹ, anh biết mà, không có anh ở đây, em sẽ không chăm sóc tốt cho mình! Từ giờ trở đi, em không thể rời anh nửa bước, anh sẽ không cho phép em lại xuất hiện tình huống tương tự, cho dù là đứt một sợi lông cũng không được!"

..... Đã lâu không được nghe những lời bá đạo như vậy, có chút giống như trở lại quá khứ. ....

"Mạc Tiểu Mỹ. . . . Em mở mắt ra nhìn anh có được không? Chẳng lẽ em không muốn nhìn anh một chút sao, xem anh gầy đi nhiều đến thế nào? Chẳng lẽ em không nhớ anh chút nào sao?"

..... Không thể. Mở mắt ra, nước mắt sắp trào ra.

"Mạc Tiểu Mỹ, chúng ta sẽ không xa nhau nữa, có được không?"

. . . . . Không xong rồi, nước mắt đã bắt đầu rơi.

"Mạc Tiểu Mỹ, nửa năm nay, anh cố gắng làm việc, cũng ăn uống đầy đủ, ngoan hơn em rất nhiều. Bởi vì anh biết, phải có đủ sức mạnh, để chờ tới khi gặp em. Anh muốn mạnh mẽ hơn, có thể cho em một mái nhà."

. . . . . Khi nghe được cái chữ "nhà" này, cô sốc một chút. Nhớ tới, đã từng, đưa bé trai này, muốn cho cô một mái nhà. Chỉ là, thực tế luôn không theo ý mình.

"Mạc Tiểu Mỹ, em từng gặp anh trai anh phải không? Anh trai anh có ấn tượng rất tốt về em, nửa năm nay anh đều làm việc ở công ty của anh ấy. Học được rất nhiều thứ."

. . . . .

"Mạc Tiểu Mỹ. . . . ."

"Mạc Tiểu Mỹ. . . . ."

Một câu rồi lại một câu Mạc Tiểu Mỹ, mang theo tâm tình lộn xộn, giống như một bài hát ru con. Bị ôm trong lòng anh, ấm áp và an tâm, giống như cả người được nâng niu trong lòng bàn tay, an toàn như vậy.

Cô vốn giả vờ ngủ không chịu mở mắt, cuối cùng vẫn là đi ngủ.

Quên mất, nước mắt lại không cần thận trào ra.

Chương 57: Anh sợ không kịp nữa rồi, anh muốn ôm em

Đau tim có thể là vấn đề lớn, cũng có thể nhỏ, ba mẹ đối với lần này hết sức lo lắng. Vẫn liên tiếp oán trách nói sớm biết sẽ không để cho cô đi dạy, cũng không biết bọn họ muốn cô thế nào . . . Sau đó kéo cô kiểm tra tất cả lớn nhỏ các loại, gần sang năm mới, không có chút không khí vui mừng nào.

Cô rất muốn cười nói cô sẽ không chết. Tiếc rằng cổ họng vẫn còn bị chặn, nói chuyện rất khó khăn, hơn nữa quả thật rất dễ dàng mệt mỏi, bình thường một ngày kiểm tra về sau đó đều ngủ hơn nửa ngày. . . Cũng nên ngủ, đã rất lâu, rất lâu không thật sự ngủ một giấc ngon như vậy, cảm thấy cơ thể quá mệt mỏi rồi. . . .

Tiểu Bạch vẫn đi theo, bận rộn trước sau. Cổ Dật Nam cũng tới, rất khẩn trương hỏi bệnh tình gì đó. Cổ Dật Nam rất chú ý Tiểu Bạch. Chắc trong lòng anh ấy cho là cô biến thành như bây giờ đều do Tiểu Bạch làm hại, cho nên hai người mỗi lần gặp mặt đều nói lời không hợp. Cô vừa nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ liền thấy nhức đầu, dứt khoát giả chết.

Đặc biệt là đến buổi tối, khi cần người trông, chỗ nào có Cổ Dật Nam thì chỗ đó có Tiểu Bạch, chỗ nào có Tiểu Bạch thì chỗ đó có Cổ Dật Nam. Bỗng nhiên, hai người giống như biến thành anh em tốt, sống chết đều muốn ở lại bệnh viện, ai cũng không chịu đi. Ba cương quyết bảo bọn họ đi, nói con trai ở lại cũng rất bất tiện. Vì vậy mỗi buổi tối ba mẹ thay phiên nhau ở lại với cô, cô mới không dễ dàng có được yên tĩnh.

Thật ra ba mẹ đã sớm nhìn ra được, vào một buổi tối yên tĩnh, ba ngồi ở cuối giường của cô, bảo muốn nói chuyện với cô. Cô mới biết, thì ra khi cô vừa về nhà được mấy ngày, Tiểu Bạch vẫn luôn đợi ở dưới nhà cô, lại không biết vì sao không gặp được. Đêm đó cô ngã bệnh, ba mẹ dưới tình thế cấp bách gọi 115. Tiểu Bạch vừa thấy tình hình không ổn lại thấy ba cô đi ra, còn tưởng rằng ai trong nhà xảy ra chuyện chạy tới giúp một tay. Không ngờ người nằm trên giường bệnh lại là cô, anh lập tức liền nóng nảy, cũng không để ý bao nhiêu người phản đối, kiên trì lên xe, cùng đi theo. Cũng may có anh ấy giúp đỡ, trong quá trình cấp cứu cũng làm không ít công việc lặt vặt, người trẻ tuổi dù sao thể lực cũng tốt hơn một chút.

Thật ra thì ba đã sớm biết cô và Tiểu Bạch ở chung một chỗ, chỉ thấy lạ là vì sao lần này cô đã về mà anh ấy không liên lạc với cô lại muốn đợi cô ở dưới nhà. Còn có thái độ của cô với anh ấy những ngày qua đều là xa cách lạnh nhạt, liền nghĩ hai người đã chia tay hay có hiểu lầm gì đó.

Cô nghĩ rất lâu cũng không biết nên hình dung chuyện giữa hai người như thế nào, đành phải ôm điện thoại di động từ từ ấn xong một câu: Con và anh ấy đã chia tay rồi.

Ba không nhìn được hỏi cô có phải vì lo nghĩ chuyện này cho nên mới bị bệnh. Cô lắc đầu.

Lại hỏi có phải anh ấy thích người khác không? Cô lại lắc đầu.

Vậy sao hai đứa lại chia tay?

Cô mấp máy môi trả lời: tính tình không hợp.

Ba bắt đắ dĩ lắc đầu một cái, "Ba đã biết, ai, thật không hiểu nổi thế giới của người trẻ tuổi các con. . . ."

"Tính tình không hợp", khắp thế giới thường dùng cớ này để chia tay. Cô và Tiểu Bạch tính tình không hợp sao? Quỷ mới biết, không biết hòa thuận được bao nhiêu. . .

Sơ cấp (Cấp 1) đi qua, rất nhiều đơn vị bắt đầu lục tục đến lớp rồi. Tiểu Bạch vẫn ở lại phòng bệnh của cô, cả ngày ra ra vào vào không chịu đi.

Cô dùng di động hỏi anh ấy: tại sao còn không đi?

Anh ấy nói anh ấy đã xin nghỉ rồi.

Cô nói xin nghỉ làm gì, bệnh của cô không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

"Vậy anh sẽ chờ đến ‘ khi đó ’ lại đi."

Ngất. . . Thật ra cổ họng của cô đã sắp khỏi rồi, về cơ bản có thể nói chuyện. Chỉ là cô còn không biết nên nói chuyện với anh ấy thế nào. Cho nên, khi anh ấy tới, cô đều dùng điện thoại di động hoặc vở nói chuyện với anh ấy, rất ít khi lên tiếng.

"Ôi, anh phát hiện chỗ này của mọi người thật không tệ. Về sau anh và anh trai anh sẽ mở một chi nhánh công ty ở đây, chúng ta sống ở thành phố S, có được không?"

Mỗi ngày, anh ấy đều lẩm bẩm như vậy. Anh hoàn toàn mặc kệ cô có nghe hay không, chẳng qua là nói một chút về quá khứ, suy ngẫm một chút về tương lai. Mà trong tương lai anh ấy trù tính, lúc nào cũng có cô.

"Hơn nữa, giá phòng ở nơi này không cao, chúng ta có thể mua một ngôi nhà không lớn lắm, thanh toán tiền đặt cọc (*mua trả góp), cùng nhau trả. Em có thể dạy Piano tại nhà, như vậy cũng sẽ không quá mệt. Còn anh, anh sẽ phụ trách đem công ty đầu tư của anh trai anh phát triển đến thành phố S. Nơi này là nhà của em, cách ba mẹ em cũng rất gần, tương lai có đứa bé, mọi người cùng nhau chăm sóc cũng dễ dàng. . . ."

Gào lên. . . Cô trực tiếp lấy gối đầu ở sau lưng ra che lên trên mặt mình. . . . Sao lại, ngay cả đứa bé đều có rồi. . . .

Gối đầu dễ dàng bị cầm đi, ném xuống dưới chân cô. Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Bạch phóng đại ở trước mặt cô: "Làm gì kì thế, em xấu hổ à?"

Xấu hổ cái đầu anh! Cô quả thật rất tức giận!

Ánh mắt của Tiểu Bạch chột nghiêm túc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô: "Không biết đã bao lâu rồi anh chưa từng thấy qua biểu tình như vậy của em. . . Em gái cây xoà, em thật sự nên cười nhiều hơn. . . .

Những ngày qua anh nhìn em, nằm ở trên giường không còn sức sống, sắc mặt không khác màu của ga giường là mấy. Cho dù

ngủ cũng cau mày, thức dậy dù là trong nháy mắt vẻ mặt cũng không có chút biểu cảm nào khác, anh quả thật. . . . Quả thật rất hận bản thân mình!

Anh thật sự rất sợ em gái cây xoài hoạt bát đáng yêu ngây thơ nói nhiều của trước kia không quay lại nữa, anh tự trách lại hận không thể tự phá hủy bản thân mình.

Cũng may. . . Anh vẫn có thể trêu đùa cho em cười.

Cũng may, anh vẫn có thể ôm em như vậy.

Cũng may. . . Tất cả còn kịp. . . ."

Anh ấy nằm xuống giường ôm cô vào trong ngực, vùi đầu ở bên gối của cô. Cô không dám động, chỉ lẳng lặng nghe anh ấy nỉ non bên tai mình: "Cũng may. . . Cũng may. . . ."

Cảm nhận được bên vai phải của mình từ từ bị nhiệt lưu thấm ướt, trái tim cô. . . Cũng ẩm ướt. . . . Nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này mà cái ôm trở nên ấm áp hơn, nhớ tới một bài hát. . . .

【 văn 】 đột nhiên phát hiện, đứng thật lâu không biết muốn đi đâu, lại không muốn về nhà... dù có nhiều người ở cùng... cô chỉ thấy càng cô đơn lạnh lẽo.

【 người 】 rất nhiều chuyện về cô mà ngay cả cô cũng có nghe qua... những lúc cô vui vẻ, lại bị nói thành ủy khuất, nhưng không ai nói ra...

【 sách 】 đem giao trái tim, lại giống như củ hành tây bong ra từng mảng... kéo rớt vòng bảo vệ, tại sao lúc yếu ớt lại nhớ anh nhiều hơn...?

【 nhà 】 đúng, cho dù đi rất xa, cái ôm này, vẫn là nơi em muốn trở lại. Mắt nặng trĩu, ý thức lại bắt đầu lơ lửng. . . .

Khi nụ hôn nhẹ như lông vũ dán lên môi của cô, cô đã đắm mình trong thế giới giữa thực tế và trong mơ. . .

Chỉ nghe Tiểu Bạch ảo não nói thăm: "Lại ngủ thiếp đi? Ai. . . Chẳng lẽ anh thật sự không có sức hút sao?"

. . . . . Trong lòng rất muốn nói cho anh ấy biết. . . Là bởi vì có anh ở bên cạnh cho nên mới ngủ ngon như vậy. . . .

Khóe miệng thoáng cười, quên phải che giấu. . . .

Cơ thể đang từ từ khỏe lên. Trong thuốc có chứa thành phần hoóc-môn, cô từ từ cảm thấy mình giống như bột mỳ lên men, một chút lại một chút, nở ra. Bắt đầu không dám nhìn chính mình trong gương, vừa đen lại mập, quả thật. . . . Thê thảm không nổi nhìn.

Mặc dù vẫn rất dễ mệt mỏi, rất dễ ngủ. Nhưng cuối cùng không bị cảm vận động nữa, dần dần có thể xuống đất đi lại.

Có lẽ ba thấy Tiểu Bạch đối với cô hết sức ân cần, nên ông thường xuyên tạo cơ hội cho Tiểu Bạch. Còn mẹ là fan trung thành của Cổ Dật Nam, thường cố ý bảo Cổ Dật Nam ở lại chăm sóc cô.

Vì vậy, chỗ này của cô quả thật ngày ngày trình diễn giằng co lôi kéo.

Lại như khi chân cô vừa chạm đất. Tiểu Bạch lập tức đỡ bên tay trái của cô: "Anh đỡ em xuống đi lại một chút, hôm nay khí trời không tệ."

Cổ Dật Nam đẩy xe lăn tới: "Bên dưới có tiệm bán hoa rất đẹp, anh đẩy em qua xem một lát."

Cô nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, thở dài: "Em đi nhà cầu. . ." Sau đó gạt tay Tiểu Bạch ra, tự mình đi ra hành lang. Tiểu Bạch hấp tấp chạy tới: "Đi nhà cầu cũng phải. . . đỡ. . . . đến. . . .đó. . . ." Dưới ánh mắt giận dữ của cô, giọng anh càng nói càng nhỏ. . . .

Lại giống như khi cô muốn uống nước, vừa mới chỉ cốc nước, hai cái tay đồng thời cùng giơ ra giằng lấy. . . Sau đó cố chấp đối mắt. . . .

Ôi, lắc đầu... Cô vẫn là từ mình đứng lên trực tiếp cầm lấy bình nước khoáng uống, để cho bọn họ tiếp tục trừng nhau cũng được. . . .

Hoặc là lúc ăn cơm trưa, không biết Tiểu Bạch mua cháo trắng và bánh bao từ quán ăn nào, Cổ Dật Nam lại mang đến canh tim heo và cá chưng của mẹ anh nấu. . . . Trước giường bệnh, cái bàn nhỏ hẹp như vậy, căn bản không để hết các món ăn được, mẹ vẫn còn ở bên cạnh xem náo nhiệt: "Ăn gì bỏ nấy, Tiểu Mỹ con ăn canh tim heo nhiều một chút. . ."

Tiểu Bạch lại ở bên cạnh nói thầm: "Cái kia nhiều mỡ như vậy, em ăn cháo nhiều một chút, có vẻ thanh nhiệt. . ."

Nếu không phải bác sĩ nói chị đây phải bình tĩnh, chị đã sớm vỗ bàn một cái, la to một tiếng: "Mọi người coi tôi là heo sao?"

Tiếc rằng tình cảnh này chỉ có thể mơ tưởng đến, nữ hảo hán Mạc Tiểu Mỹ cô chỉ có thể lựa chọn im lặng ăn. Sau đó chiếc đĩa từ khắp nơi vươn tới, một đám gấp đồ ăn mình mang tới bỏ vào bát của cô. Bát của cô liền "Kích tình dâng cao" .

Đề đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt chân chó của Tiểu Bạch, Cổ Dật Nam hiện ra vẻ mặt khinh bỉ.

Nhìn mẹ cô, trung khí mười phần nói: "Mẹ, giúp con đi xuống dưới mua mấy quả táo."

Mẹ vừa cần nhằn đang ăn cơm muốn táo làm gì vừa đi ra ngoài.

Cô chống nạnh, chỉ vào hai người đàn ông một trái một phải này: "Anh. . . anh, tất cả đều ngồi xuống cho em!"

Tiểu Bạch nhanh chân, đặt mông ngồi lên cái ghế duy nhất ở trong phòng—— đối diện giường của cô. Cổ Dật Nam xem thường bĩu môi, thoải mái nằm nhả ngòi ở cuối giường của cô. Tiểu Bạch vẻ mặt tức giận.

Khóe miệng thoáng hiện ra một nụ cười, nhanh chóng xóa đi, nghiêm túc nói: "Hai người, sao lại thế này? Đều không có việc gì để làm sao?"

Tết cũng qua rồi, em cũng sắp khỏe rồi. Hai anh, nên trở về thành phố G thì trở về, nên đi làm thì đi làm, nên làm gì thì làm đi, đừng cả ngày lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt em, em nhìn liên hoa mắt." Một hơi nói nhiều như vậy khiến cô có chút mệt mỏi, tựa vào gối đầu lấy hơi.

Cô Dật Nam giúp cô dịch dịch góc chăn, "Em đó, đến lúc nào rồi, còn quan tâm nhiều như vậy. Dù sao đó cũng là công ty của anh, ở nhà cũng có thể điều khiển từ xa, anh ở đây chăm sóc cho em tương đối yên tâm. Mới nửa năm không thấy, em liền biến thành một bộ xương xơ xác trở lại, nếu sớm biết ban đầu sẽ không ủng hộ em đi dạy. Mau ăn cơm đi, lát nữa ngủ, anh không nói thêm cái gì là được."

Tiểu Bạch đi tới, giọng điệu không tốt nói với Cô Dật Nam: "Công ty của các anh lớn như vậy, sao có thể không có trụ cột. Anh nhanh đi về quan tâm việc của công ty đi, nơi này có tôi là đủ. Tôi nhất định sẽ chăm sóc cho Tiểu Mỹ nhà tôi trắng trẻo mập mạp, cũng không nhọc anh phí tâm."

"Tiểu Mỹ nhà anh? Anh còn không biết xấu hổ nói Tiểu Mỹ nhà anh? Nếu không phải vì anh, Tiểu Mỹ sẽ biến thành bộ dáng hiện tại sao? Tôi thấy anh căn bản không tiến bộ một chút nào, vẫn phô trương như thế! Để anh chăm sóc Tiểu Mỹ, ngày nào đó anh đem bệnh viện của người ta đập làm sao bây giờ?"

Hoàn toàn yên tĩnh. Tiểu Bạch giống như bị cố định thân mình, không nói gì, cũng không có vẻ mặt gì. Cô không biết nên nói cái gì, không khí trở nên lúng túng. Thành thật mà nói, cô đúng là có chút sợ Tiểu Bạch sẽ đánh Cổ Dật Nam. . . .

Yên tĩnh khoảng hai phút, cô không nhịn được muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, thì nghe thấy Tiểu Bạch dùng giọng nói giống như rất xa xôi, chậm rãi, từng chữ từng câu mà nói: "Cũng chính bởi vì tôi gây ra chuyện, cho nên hôm nay tôi càng muốn gánh vác hậu quả mình tạo ra. Lời thề hay lời hứa hẹn tôi sẽ không nói nữa, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức mình, chờ Tiểu Mỹ đổi ý."

Không khí lại lâm vào yên tĩnh, cô có chút bối rối, không biết nói tiếp như thế nào. Ánh mắt của Tiểu Bạch vô cùng thâm tình, làm cho cô không cách nào nhìn thẳng, Cổ Dật Nam ở bên cạnh vẫn quan sát phản ứng của cô, cô. . . . Cô thật sự tự đào hố to cho mình nhảy xuống. . .

Cuối cùng mẹ cũng mua táo về, người chưa tới, tiếng đã tới trước: "Ôi, sao chỉ có bấy nhiêu cũng không ăn hết? Không chịu ăn cơm sao có thể dưỡng thân thể tốt được? Đều thất thần làm cái gì? Mau ăn cơm!"

Hô, cảm thấy thoải mái, mẹ thật là cao thủ cứu tinh.

Cô ăn hai miếng cơm, nói với mẹ: "Mẹ, con muốn xuất viện. Ở trong bệnh viện quá ngột ngạt, có thể về nhà dưỡng không?"

Mẹ khiển trách cô một câu, sau đó lại nói buổi trưa đợi ba tới thử trao đổi với bác sĩ một chút. Cô liếc qua chỗ hai người đàn ông

kia, nghĩ thầm về nhà xem hai người còn đối nghịch như thế nào!

Chương 58: Trái tim muốn

Ngã bệnh chính là như vậy, ngồi đón khách từ khắp nơi tới thăm. Cũng không có việc gì, biết hay không biết, cũng chạy đến trước phòng bệnh hỏi thăm. Còn cô, phụ trách công việc lão hồ ở vườn bách thú, ăn ngủ, ngủ rồi ăn—— muốn làm Hầu Tử, nhảy lên nhảy xuống cũng không được rồi.

Hôm ấy, dì cả và mẹ một nhà, cùng Cổ Dật Nam một nhà, tới chơi. Phòng bệnh nho nhỏ, bỗng nhiên, khắp nơi toàn là trưởng bối. Dì cả nhà mẹ lớn giọng, nói nhao nhao khiến cô rất đau đầu. Cô rất muốn hỏi, có muốn làm cái bàn ở bên cạnh không, mọi người vừa đánh mặt chược vừa trò chuyện phiếm, vừa lòng hơn chút.

Tiểu Bạch đi vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Sau khi mẹ cô giới thiệu qua, dì cả lập tức nắm chặt tay của anh ấy, nói vát vát cho cháu, làm phiền cháu, nếu không chú và dì cháu không biết gấp thành cái dạng gì rồi. Mẹ Cổ Dật Nam cũng đi theo nói đúng vậy, may mà người trẻ tuổi như cháu có khí lực, nếu không con dâu cô còn không biết phải bao lâu mới có thể đến bệnh viện được. Bệnh tim, nói ra dọa chết người, quá nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Khi nói đến từ "Con dâu", Tiểu Bạch sững sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn cô. Cô hết nhìn đông lại nhìn tây, chính là không quay đầu lại. . . . Cho đến khi không chịu nổi ánh mắt kia. . . Mới quay đầu, trả lời bằng một nụ cười "Xinh đẹp".

Em họ lại gần, ôm cái ipad em ấy yêu thích, "Chị. . . . Sao bên cạnh chị toàn các anh đẹp trai thế. . . . Anh ấy là ai?"

Cô cướp lấy ipad của em ấy, bắt đầu chơi hoa quả nổi giận. Nhạc game giữa những tiếng nói chuyện ồn ào, có vẻ bé nhỏ không đáng kể, vừa giết vừa nói: "Muốn biết người ta là ai, liền tự mình đi hỏi. Xem xem người anh trai này có thể giống như anh Cỗ Dật Nam, cung chiều em, mua hẳn một cái ipad cho em không."

Em họ ở bên cạnh cười gian. Con bé này, người thì nhỏ nhắn xinh xắn mà đầu óc thì lại phúc hắc đen tối không chấp nhận được: "Chị, em không biết đấy, hay đây mới chính là chính cung mỹ nhân của chị đi?!"

"Mỹ nhân" ? Ngắc đầu nhìn nét mặt xanh mét của Tiểu Bạch một chút, trông giống con lừa nhà mới đúng. . . .

Lôi kéo em họ đứng lên, "Đi, giúp chị đi nhà cầu." Liền chuồn ra khỏi trung tâm ồn ào.

Từ toilet ra ngoài, chẳng biết em họ đã đi đâu. Tiểu Bạch đứng ở trong hành lang. "Em họ em đâu?"

"Anh bảo em ấy về rồi."

Im lặng, ngoài hành lang khắp nơi ồn ào.

Bỗng nhiên tay bị ai đó cầm, Tiểu Bạch nói, ra ngoài dạo một chút đi.

Gật đầu.

Mùa đông ở phương Bắc, lạnh lạnh. Cô khoác áo lông của Tiểu Bạch, đứng ngốc ở vườn hoa phía sau bệnh viện, anh nắm tay cô, không buông ra. Cô rụt một cái, không thu về được.

Khăn trương, thỉnh linh tay kia đã bò khắp toàn thân cô. Đã lâu không tiếp xúc gần gũi với người con trai mình từng thích. Từ khi gặp lại, cô vẫn tránh không mặt đối mặt với anh. Chỉ cảm thấy, không biết theo ai.

"Này, được voi đòi tiên, anh lôi kéo đến nghiện rồi phải không?!"

Ai ngờ lại tự dưng bị ôm thật chặt, Tiểu Bạch cầm tay cô để lên ngực của anh ấy. Nét mặt Tiểu Bạch, vô cùng nghiêm túc: "Anh sẽ không lại buông tay. Trước kia, là anh không có năng lực, bị buộc phải buông tay em. Hiện tại, anh không dám nói mình có năng lực, nhưng ít ra, anh đã rất cố gắng. Tiểu Mỹ, anh biết rõ anh ngây thơ, trước, là anh giải quyết không thỏa đáng, quá xúc động. . . Những lời hối hận anh không muốn nói thêm, anh chỉ hi vọng, em cho anh một cơ hội, để cho anh chứng minh mình là người có trách nhiệm.

Trong nửa năm qua, mỗi ngày anh đều nhớ em, nhớ tới những gì chúng ta đã trải qua. Những khi chúng ta ở bên nhau, vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy, nhưng cuối cùng lại đột nhiên tách ra, em bảo anh làm sao chịu nổi?

Em vẫn luôn không để ý tới anh! Lần này, anh đi tới thành phố S, chính là mang theo một lòng quyết tâm tới chờ đợi em. Nếu có thể thấy em, sẽ không lại buông tay.

Em không cách nào tưởng tượng được, khi anh nhìn thấy em vẻ mặt trắng bệch nằm trên cáng, là cảm giác gì đâu."

Giống như nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Tiểu Bạch nắm chặt hai mắt, nắm tay cô thật chặt, nắm rất chặt. . . .

Sau đó, anh mới hít sâu một hơi: "Tại sao, là anh sai, lại báo ứng ở trên người em? Anh thật sự hi vọng, những cái ống kia, là cắm ở trên người anh..." Cúi đầu, kéo tay của cô, vượt qua những nơi bị kim tiêm cắm vỡ, đau lòng hôn lên.

"Anh, sẽ không, lại cho phép chính mình, hay bất cứ ai, làm tổn thương em như vậy nữa. Tiểu Mỹ, cho anh một cơ hội để bù đắp cho em..."

Sau khi gặp Tiểu Bạch, đây là lần đầu tiên cô thật sự nói chuyện phiếm với anh ấy. Chỉ là. . . . Đề tài quá nặng nề, cô sợ. Điều này không còn giống hai người nữa, trước kia, cả hai chỉ biết hi hi ha ha cùng nhau mà thôi.

Là anh ấy thay đổi, hay là cô? Hoặc là. . . Người và vật đều thay đổi. . . .

Cô rút tay ra, làm như anh em tốt vỗ vỗ lên vai anh ấy, ra vẻ thoải mái nói, "Tiểu Bạch, anh không cần tự trách. Chuyện này không thể trách anh, là do bản thân em, có thể là không thích ứng được với cuộc sống ở trên cao nguyên. Đi dạo một vòng ở quỳ môn quan, em cũng biết sợ. Yên tâm, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt .

Tiểu Bạch, anh không cần coi em là trách nhiệm của anh. Chuyện giữa hai chúng ta, nguyên nhân là do em, mà không phải anh. Nếu không phải lúc đầu em giấu giếm lừa gạt anh, sẽ không có những chuyện sau này. Mà sự thật cũng chứng minh, chúng ta, không thích hợp. Em nhớ ai đó đã từng nói qua, cuộc sống, là phải thuận theo chiều kim đồng hồ. Mà chúng ta lại muốn đảo ngược thời không, bị thương đương nhiên là chính bản thân mình.

[dhienzdabnilefquyedon](#)

Cho nên, Tiểu Bạch, chúng ta chỉ nên làm bạn bè thôi. Nửa năm qua, em cũng đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Người ta sống, không nên theo đuổi quá nhiều. Dục vọng của bản thân càng mãnh liệt, chính mình lại càng mất nhiều. Cho nên, cứ như bình thường mới tốt. Chúng ta nên trở lại quỹ đạo sống ban đầu của chính mình, tiếp nhận vận mệnh mà ông trời ban cho chúng ta. Như vậy, là đủ rồi."

Tiểu Bạch im lặng đứng ở bên cạnh, nghe được những lời cô nói. Cuối cùng, vẻ mặt anh đã có chút rạn nứt, sau đó Tiểu Bạch thốt ra một câu: "Mặc Tiểu Mỹ, em đi Vân Nam, quy y cửa phật à?"

Phốc. . . . . Nghiêm chỉnh một chút được không. . . . ."Vừa rồi không biết là ai nói, mình đã trưởng thành..."

"Anh nói đùa một câu liền không trưởng thành à? Trưởng thành là cái gì? Là cả đời sống nghiêm túc, làm tên đàn ông mặt than, chính là trưởng thành? Những thứ kia đều là mặt nạ giao tiếp xã giao thôi! Ở trước mặt em, anh cần những cái đó làm gì?"

Nhưng lời này của em anh nghe có chút ý tứ. . . . Em nói vô dục vô cầu. . . . Nói đúng hơn, Anh là “dục” của em sao?”

"Em nói không cần theo đuổi những thứ không thuộc về mình . . . ."

"Em cảm thấy anh vốn không thuộc về em?"

"Nếu không phải trước kia em lừa gạt anh. . . Anh vốn không nên thuộc về em. . . ." Cô đang buồn phiền, lại thấy vẻ mặt tươi cười vì thực hiện được ý đồ của Tiểu Bạch, là có ý gì đây. . . .

"Anh biết ngay em không bỏ được anh mà!" Kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt . . . . Có ý gì. . . . ?

Kéo cô từ trong ngực ra, ở trên mặt cô "Chụt" một cái, Tiểu Bạch cười rực rỡ như ánh mặt trời: "Em gái cây xoài, yên tâm đi, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em!"

Có ý gì. . . . Không phải vừa rồi rõ ràng cô đã cự tuyệt anh ấy sao. . . . . Sau khi đầu óc bị xoay đến choáng váng. . . .

Tiểu Bạch nắm tay cô: "Em gái cây xoài, em biết cái gì gọi là ‘ dục ’ không?"

". . . . Chính là vật cần tìm. . . ."

"Còn có cơ hội trở thành ‘ dục ’ của em, anh rất vinh hạnh. . . ." Câu cuối cùng. . . biến mất ở đôi môi kia.

Trước khi bị chiếm tiện nghi n tiếng đồng hồ, cô đã ôm đầu nghĩ thật lâu xem mình nên nói với Tiểu Bạch như thế nào . . . Cũng vì vậy hồi hận không thôi. . . . Sao cứ gặp phải Tiểu Bạch, Mạc Tiểu Mỹ không có đầu óc liền trở lại?

Haizz. . . . Nặng nề tựa đầu ở trên gối, đối với toàn bộ chuyện này cô không tài nào giải thích được. . . . Suy nghĩ nửa năm mới hiểu được đạo lý này, chẳng lẽ bị mấy câu nói của Tiểu Bạch nói thành vô nghĩa? Sau đó là một cái hôn, liền câu mất hôn cô thất điên bát đảo?

Ai. . . . Đây chính là, trắng trợn sử dụng. . . . mỹ nam kếp!

Mấy ngày kế tiếp, cuối cùng có thể về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Bạch người này, sau khi chiếm được tiện nghi của cô không đến hai ngày, liền chạy về thành phố G. Cô nghĩ thầm, còn chưa đồng ý yêu cầu gì của kẻ địch, đã mang bộ dáng giải quyết xong quay đầu bỏ chạy, nếu đồng ý chẳng phải càng thêm xong đời sao?

Dĩ nhiên những thứ này cô sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Mỗi ngày Cổ Dật Nam vẫn đều tới nhà thăm cô, có lúc sẽ nói chuyện với cô một lát, rồi xuống đi bộ một chút.

Anh ấy hỏi cô, bây giờ có phải đã hiểu được rất nhiều lời nói mà trước kia anh ấy nói.

Đã hiểu.

Anh ấy lắc đầu cảm khái: "Ôi, Mạc Tiểu Mỹ trên đời này tình cảm mãnh liệt có ý chí chiến đấu nhất, cũng phục thể tục, còn có cái tình yêu gì có thể tin tưởng đây."

Cô âm ức nói: "Em chính là một người lớn trên lý thuyết, hành động thì..."

Cổ Dật Nam phì cười, hỏi vì chuyện gì.

"Nửa năm nay, em cho là mình đã nhìn thấu việc đời, cho là mình rốt cuộc có thể sống lạnh nhạt. Vậy mà khoảnh khắc khi gặp phải kẻ đề tiện kia, đạo hạnh ngàn năm toàn bộ bị mất đi."

Cổ Dật Nam sừng sốt một lát, cười nhạt: "Cho nên, anh lại trở thành vật hy sinh ngàn năm rồi."

Cô ôm đầu: "Em cũng không muốn vậy. . . . anh nói, có phải em bị Tiểu Bạch hạ nguyên rửa không. . . Em đã bị hại thảm như vậy, còn suốt ngày nói đến anh ấy. . . ."

Cổ Dật Nam suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Xem ra ngày mai anh phải lấy một chậu máu chó đổ lên người em, phá đi yêu khí của anh ta."

Cô vội vàng chấp tay: "Anh trai, cầu xin anh!"

Chương 59: Ở chung một chỗ

Không biết vì sao, cảm tình của cô luôn có liên quan đến từ "mập mờ". Có lẽ có liên quan đến tính cách của cô. Có một số việc, luôn luôn kéo dài. Lần này, nghĩ muốn kiên quyết buông tay, lại vô tình làm cho không rõ ràng.

Tiểu Bạch rời khỏi một thời gian, mỗi ngày đều gọi điện thoại tới. Lần này, vì đề phòng cô chạy trốn, anh ấy nói chuyện với ba cô, mẹ cô, lấy số điện thoại nhà cô, sau đó lại hù dọa Cổ Dật Nam không được lên đưa người đi, rồi mới rời đi.

Một tuần sau, một tên con trai hùng hùng hổ hổ trở về, vẻ mặt thần bí kéo cô ra cửa. Mẹ cô đuổi theo sau kêu, không thể đi quá xa, thân thể của Tiểu Mỹ không chịu nổi các loại. . . Cô cảm giác như mình trở về hồi trước, khi bạn nhỏ tìm cô chơi đùa, mẹ đuổi theo sau nói bài tập còn chưa làm xong. . .

Xuống lầu vừa nhìn, mới phát hiện tên điên điên này hóa ra lại lái xe tới. Phải biết, từ thành phố G lái xe đến thành phố S, cần đi suốt một ngày một đêm!

Bởi vì uống thuốc, bây giờ thể trọng cô tăng trưởng không ít. Ngồi lên ghế trước, vẫn phải điều chỉnh chỗ ngồi một chút mới được. Tiểu Bạch vỗ vỗ cằm hài lòng nói: "Ừ, không tệ, càng lúc càng giống bánh bao rồi."

Cô đỡ trán chán nản: "Đúng vậy, càng lúc càng giống mẹ anh rồi."

Tiểu Bạch liếc cô một cái: "Chờ em gặp mẹ anh, xem em còn nói như thế không."

Cô lập tức đề phòng: "Em không muốn gặp mẹ anh?!"

Tiểu Bạch không nhìn cô, trả lời một câu: "Em cứ nói đi?" Sau đó bình chân như vại tiếp tục lái xe. . . .

Để mình cô suy nghĩ. . . Cô nói. . . Trong lòng có loại dự cảm xấu. . . . Người này không phải đang mưu tính cái gì chứ. . . .

Tiểu Bạch trực tiếp kéo cô đến khách sạn lúc trước anh ấy ở. Lúc lên lầu, trong lòng cô lo lắng không yên. Tiểu Bạch thực sự đã thay đổi, gần đây tiếp xúc mấy lần, cô vừa nhìn thấy anh ấy, cũng bắt đầu dần dần cảm thấy khí thế của anh ấy. . . Lúc ở trong thang máy, nhìn trộm anh ấy một chút, vẻ ngoài vẫn thế, vậy thì cái gì đã thay đổi. . . . .

Có lẽ là vẻ mặt của anh ấy? Trước kia, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều một bộ bất cần đời. Nhưng anh ấy trong thời khắc này, bước chân vững vàng, ánh mắt kiên định, dường như đã sớm biết con đường phía trước. Lúc không nói gì luôn có vẻ đảm chiêu, làm người ta không dám tùy tiện nói chuyện.

Không biết nhìn phát ngốc trong bao lâu, Tiểu Bạch rút cuộc quay đầu lại, khôi phục dáng vẻ lúc trước: "Thế nào, như em thấy, có hài lòng không?"

A. . . bị vạch trần. Quyết định vẫn mạnh miệng: "Em có hài lòng không, có quan hệ gì?"

Tiểu Bạch rất vô vị cười: "Không sao, dù sao không hài lòng cũng không thể trả hàng lại được."

"Đình", thang máy đến tầng 16, cô dẫn đầu bước ra thang máy: "Thôi đi, em cũng không nói muốn anh, nói gì đến trả lại?"

Tay cô lại bị nắm rất chặt, làm cho cô cả kinh, tay kia nóng bỏng, đầy mồ hôi! Quay đầu khó hiểu nhìn Tiểu Bạch, lại gặp được vẻ mặt nghiêm túc của anh: "Anh, nhất thiết phải như vậy sao!"

Cô ngạc nhiên sờ sờ trán của anh ấy, không có phát sốt? Vì vậy cười đùa đi về phía trước: "Làm gì, anh còn ép mua ép bán sao?"

Tiểu Bạch không nói gì, chỉ lấy tay cầm tay cô rất chặt. Người này, hôm nay có chút không bình thường.

Đi liền một mạch tới cửa phòng có biển số 1623, bình tĩnh chờ Tiểu Bạch mở cửa.

Tiểu Bạch đứng ở sau lưng cô, có vẻ như nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Cô có chút khó hiểu quay đầu nhìn anh ấy một chút, cánh cửa trước mặt cô mở ra .

Cô không nhận được "A" một tiếng, ngây dại.

Đó là một gian phòng rất bình thường, nhưng hoa hồng có ở khắp mọi nơi, từ trụ đèn thủy tinh, rèm cửa sổ, đến TV, bàn trà, giường, đến toàn bộ thảm, toàn bộ, trái, dây, hoa, hồng, đỏ!!!

Sau đó có một đôi tay, nhẹ nhàng nắm tay cô, từng bước từng bước bước vào cung điện hoa hồng này.

Không dám bước quá mạnh, sợ làm thức tỉnh một chút tĩnh lặng này... Trong lòng cô vừa mừng vừa sợ, vừa chua vừa chát; những cảm giác này đồng loạt kéo tới, suy đoán mơ hồ cũng hiện ra, ánh mắt không biết nên để vào đâu. . . .

Trước mặt, người con trai anh tuấn kia đã quỳ một chân trên đất rồi. Nhìn gương mặt trong ngày thường cô luôn phải ngược nhìn lên, giờ phút này lại đang ngẩng đầu, dùng ánh mắt dịu dàng chuyên chú nhìn cô. Ánh mắt của hai người, nhanh chóng bị nước lũ bao trùm.

Anh mấy lần định mở miệng, nhưng lại không nói ra được. Sau đó cúi đầu, không chế cảm xúc một chút , lại ngẩng đầu lên, hắng giọng, dùng giọng nói run run, nói với cô: "Mạc Tiểu Mỹ, em có đồng ý, lấy anh không?"

Tất cả, xảy ra quá đột ngột. Mặc dù trong lòng mơ hồ có chút đoán được, nhưng dù sao vẫn bị kinh hãi.

Nhớ lại, ký ức như từng thước phim phản chiếu mà đến, rằng rất lâu trước kia, anh ấy cũng từng nói với cô như vậy. Khi đó, cô bối rối, sợ hãi, trong lòng lại mang theo dũng khí, vì một câu này của anh ấy, quyết định dâng hiến lần đầu tiên của mình.

Bây giờ, chương ngại lúc ban đầu ngăn cản giữa hai người đã không tồn tại. Nhưng, cả hai đã tổn thương người không nên tổn

thương, cũng đều vì mình đã từng ngây thơ mà phải trả giá rất lớn. Thật sự, còn có thể ở cùng nhau sao?

Rất lâu sau đó, cô chỉ là rơi nước mắt, không nói gì. Tiểu Bạch thấy cô này giờ không nói gì, mới nhớ tới, chính mình cũng quên không lấy ra chiếc nhẫn.

Vì vậy nhanh chóng lấy cái hộp màu đỏ nhung từ trong túi ra, và. . . . Hai quyển sổ nhỏ.

Lúc mở hai quyển sổ kia ra. . . Không khí lặng mạn. . . Trong nháy mắt đều biến mất.

Một quyển, là sổ tiết kiệm. Cô đếm, tổng cộng là tám vạn đồng tiền. Giương mắt nhìn Tiểu Bạch, vẻ mặt anh rất nghiêm túc: "Đây chỉ là bắt đầu. Tiểu Mỹ, anh biết, đối với hôn nhân mà nói, quá gấp rút. Nhưng anh sẽ cố gắng, cũng xin em cho anh thời gian, để cho anh có một cơ hội, trong cuộc sống sau này, làm người chồng tốt của em, kiếm tiền nuôi em. Máy ngày nay, anh đem cổ phiếu tiền tệ bán ra ngoài, thanh toán rõ ràng phần trăm với khách hàng, mới được bấy nhiêu. Mặc dù không nhiều, nhưng đây là kết quả mà anh đã cố gắng từng chút một, cũng là thành ý của anh đối với em."

. . . . Quá nhiều, quá nhiều. . . . Đối với một người vừa tốt nghiệp đại học không tới một năm mà nói, tám vạn đồng, quá nhiều.

Tiểu Bạch lại mở cuốn sổ đỏ thăm kia ra, lại là. . . . Giấy chứng nhận bất động sản. . . .

"Đây là giấy chứng nhận bất động sản của gian phòng kia. Tuy chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, nhưng trong này có kỷ niệm tốt đẹp của chúng ta. Cho nên, anh muốn lưu lại nó. Anh trai anh đưa cho anh. Coi như là anh mượn tiền của anh trai, về sau anh sẽ từ từ trả lại."

Sau đó anh ấy lại hấp tấp chạy tới chỗ cái va li của mình lục lại, lấy một cuốn sổ màu đỏ thẫm ra, trên sổ hiện ra ba chữ to "Sổ hộ khẩu". Cầm cuốn sổ lớn này, anh ấy lại quỳ gối trước mặt cô, nghiêm túc nói: "Mạc Tiểu Mỹ, chúng ta kết hôn đi."

Cô nhìn vào mắt của anh ấy, trong lòng đang cảm thấy rất cảm động: "Tiểu Bạch, tách ra nửa năm, em vẫn luôn suy nghĩ, giữa chúng ta, tại sao phải như vậy. Trong lòng em vẫn cho rằng, trách nhiệm ở bản thân em. Bởi vì em không kiên định, dẫn đến những chuyện vô lý sau này.

Em biết rõ, em không thể cứ tiếp tục như thế, em muốn làm một người kiên định, cắt đứt mọi liên lạc giữa chúng ta, để cho mình trở nên kiên cường.

Nhưng, anh lại xuất hiện.

Vì vậy em ném binh bỏ giáp, thất bại thảm hại. Sau đó em lại do dự.

Nhưng, Tiểu Bạch, chúng ta thật có thể ở một chỗ sao?"

Tiểu Bạch buồn cười để sổ hộ khẩu xuống, lại giơ chiếc nhẫn nặng trĩu kia lên, nói với cô: "Anh vẫn nhớ, lúc anh mới biết em là

giáo viên, rất tức giận. Vì vậy cũng giống như em, muốn kết thúc tất cả. Anh đã thử qua, rất nhiều ngày không liên lạc với em, rất cố gắng để không nhớ em nữa.

Nhưng, không có tác dụng. Anh nghĩ, em, cũng giống như vậy. Vì vậy anh đón nhận sự thật này, quyết định坦然 nhiên cùng với em, đến bên em.

Con người của anh từ nhỏ đã rất bướng bỉnh, chuyện đã quyết định tuyệt không đổi ý. Hiện tại cũng giống vậy. Từ đầu đến giờ, trái tim của anh chưa bao giờ thay đổi. Cho dù. . . . vào cái ngày đánh Thiên Thiên, xin em hãy tin anh...anh muốn bảo vệ em nên mới làm vậy. Chỉ tiếc, anh dùng sai phương pháp. Cũng bởi vì một lần sai lầm, cho nên anh mới càng cố gắng hoàn thiện, cũng càng quý trọng tất cả mọi thứ đến không dễ dàng.

Mạc Tiểu Mỹ, anh vẫn luôn cố gắng. Anh muốn ở trước mặt của em, nếu đi đường ít hơn em, anh sẽ cố gắng bắt kịp, vượt qua em. Anh biết rõ, chỉ khi anh kiên định, chúng ta mới có thể ở chung một chỗ. Mạc Tiểu Mỹ, con đường sau này, anh cũng sẽ tiếp tục kiên định đi ở phía trước em.

Cõi đời này, vốn cũng không có gì là không có khả năng. Mạc Tiểu Mỹ, yêu anh, em sợ sao?"

Chưa từng nghe anh ấy nói nhiều điều nghiêm túc như vậy. Cho tới bây giờ đều là không vượt quá ba câu liền hi hi ha ha, nhưng hôm nay anh ấy lại nói chuyện tử tế nhiều như vậy, cô không khỏi có chút ngây người.

Tiểu Bạch nhìn cô còn đang sững sờ ngơ ngác, lấy chiếc nhẫn ra, dùng sức đeo vào tay cô, sau đó quyết miệng: "Sợ cũng phải ở cùng nhau, sớm biết sẽ không hỏi em, trực tiếp bắt em nhốt lại!"

"Quả nhiên. . . . Vẫn là ép mua buộc bán. . . ." Lời còn chưa dứt, đã bị Tiểu Bạch đứng lên ôm vào lòng, người kia nâng mặt cô lên, nhỏ giọng nói: "Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi." Liền hôn lên môi cô.

Nụ hôn kia, vốn là nhẹ nhàng đụng vào, từ từ cọ sát lẫn nhau, sau đó, lại càng mãnh liệt, cuối cùng không thể ngăn cản. Cho tới khi kết thúc, cô đã cho rằng, mình sắp hít thở không thông mà chết.

Sau đó, hai người ngã xuống giường phủ đầy cánh hoa. Cánh hoa màu đỏ tươi bay lên, càng làm nổi bật viên kim cương trên chiếc nhẫn, thật là mê người.

Người nào đó đang tác quái trên người cô thấy bất mãn vì cô không chuyên tâm, quay mặt cô lại tiếp tục nụ hôn với anh ấy.

. . . . . Một mảnh hỗn độn. . . . Các loại thở dốc. . . .

Chỉ lát nữa là cô gái kia sẽ bị hạ gục, cuối cùng lại có thời gian kêu dừng lại: "Tiểu Bạch. . . . Bác sĩ nói. . . . Không thể vận động dữ dội. . . ."

Người nào đó trong mắt không còn kiên nhẫn: "VẬY. . . . Anh nhẹ một chút. . . ." Cúi đầu tiếp tục nụ hôn. . . .

Đưa tay kéo cái đầu đang tác quái kia: "Tiểu Bạch. . . . Trái tim của em. . . . Sẽ không chịu nổi. . . ."

Người kia cuối cùng bị giữ chặt, ánh mắt long lanh nhìn cô nửa ngày, rớt cuộc. . . . Chán nản ngã xuống bên cạnh. . . . Bụi mặt. . . . Thanh âm ảo não theo gió truyền đến "Rõ là. . . . Tự gây nghiệt, không thể sống. . . ."

Kết hôn, cũng không phải điểm cuối của tình yêu, nhưng khi hai người bắt đầu cuộc sống, là bước ngoặt quan trọng của đời người. Cô và Tiểu Bạch, lúc đầu đang đùa ầm ĩ, từng trải qua mưa gió, cuối cùng trở về bình thản.

Hai người rất bận rộn nhận giấy kết hôn, cũng không làm hôn lễ. Thứ nhất cả hai từng làm một trận ầm ĩ oanh oanh liệt liệt tại thành phố G, không muốn lại làm người chú ý. Một điều nữa là, hiện tại cô quá béo, thật không muốn đem thời khắc đẹp nhất của người con gái, tiêu biến trong kí ức bởi một thân thể mập mạp, che mặt. . . .

Bởi vì cô bị bệnh, công việc giảng dạy bị tạm hoãn. Cũng không phải cô không muốn đi, mà là do tất cả giáo viên, đều phải thông qua kiểm tra thân thể cơ bản nhất. Sau khi cô bị bệnh, gọi tới tổng bộ ở thành phố B, giáo viên bên kia nói thẳng tình huống thân thể cô như vậy sợ rằng không thể đảm nhiệm công tác giảng dạy, sẽ cử giáo viên mới tới.

Vì vậy, cô đành phải lấy lý do "ngã bệnh nghỉ ngơi", ở nhà nghỉ ngơi mãi cho đến khai giảng học kỳ sau. Điều này đúng ý của Tiểu Bạch, làm cho anh ấy hưởng thụ tuần trăng mật siêu dài của hai đứa. Chức "bà xã" của cô mới ra lò, mỗi ngày dưỡng thân thể kiêm giảm cân, nhìn cái tên Tiểu Bạch này mỗi ngày ăn mặc khuôn nhân cầu dạng ra ngoài đi làm.

Vào ngày khai giảng, Tiểu Bạch lái xe muốn đưa cô đi... nhưng cô từ chối. Mang tâm trạng lo lắng, lại một lần nữa đi dưới cây xoài ở trường học, trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô và Tiểu Bạch, bắt đầu từ nơi này, cũng tách ra ở chỗ này. Hôm nay, lần nữa trở về, cô đã là vợ của anh ấy.

Trở lại khoa, mọi người vẫn như cũ lễ phép mà nhiệt tình. Không có ai tới đây bát quái chuyện đã từng xảy ra, chỉ liên tục tò mò việc giảng dạy ở Vân Nam và hỏi thăm thân thể của cô.

Chủ nhiệm Từ lại thêm mấy sợi tóc bạc, công việc vẫn bận rộn như trước. Năm học này, cô chỉ phụ trách công việc trong khoa. Sau lần đó Thiên Thiên bọn họ, đảo mắt cũng đã tốt nghiệp, tất cả, giống như lại trở về lúc đầu khi cô mới tới.

Năm nay giáo viên mới tới, nói cô là một người sống rất chân thành. Cô cười nói, anh có việc không phải nói thẳng ra là được rồi sao. . . .

Kết thúc cuộc họp, thầy Từ giữ lại mình cô trong phòng làm việc của ông ấy. Thường thức Phở Nhị mà thầy Từ vẫn mê mẩn,

tâm trạng cô bây giờ đã hoàn toàn khác.

Chủ nhiệm Từ nói câu nói đầu tiên, lại làm cho cô một ngụm trà thiếu chút nữa phun ra ngoài.

"Tiểu Mỹ, cô và Tiểu Bạch, kết hôn rồi chứ."

Cảm xúc vốn bình thản lập tức nhảy vọt lên tới cổ họng, tay chân cũng không biết để chỗ nào, chỉ ấp úng nói: "Thầy. . . Làm sao thầy biết?"

Chủ nhiệm Từ từ từ thưởng thức hớp trà, cười tí mắt nhìn cô: "Đứa nhỏ này, thật có quyết tâm."

Sau khi các em xảy ra chuyện, cậu ấy nhiều lần tới tìm tôi. Một lòng cho rằng chúng ta muốn đuổi em, nói trường học hãy xử phạt cậu ấy, cho dù là đuổi học, cũng không thể đuổi em. Lúc ấy tôi rất tức giận nói với cậu ấy, cậu làm như vậy sẽ ăn nói sao với ba mẹ, nhưng cậu ấy lại nói, không làm như vậy, cậu ấy càng có lỗi với em.

Sau khi ăn mấy lần bẻ môn canh của tôi, cậu ta liền vỗ bàn trừng mắt nói với tôi, nói, các em rất nghiêm túc trong mối quan hệ nam nữ này, tương lai sẽ kết hôn, bảo lãnh đạo chúng ta không được nghe lời gièm pha của một nữ sinh, hại một người vô tội.

Ha ha, ngày trước tôi thế nào cũng nghĩ không thông làm sao em có thể thật sự cùng một tiểu tử chưa dứt sữa ở chung một chỗ, nhưng lúc đó, cậu ấy nói chuyện này giọng điệu nghiêm túc thật

đúng là làm tôi bị hù dọa. Vì vậy tôi nghĩ, chúng tôi có phải thật sự giống như cậu ấy nói, làm dao phủ cổ hủ của xã hội.

Sau khi đưa em đi, Tiểu Bạch cũng tốt nghiệp. Cậu ấy cho là chúng tôi thật sự đã đuổi em, lại ngày ngày chạy đến tìm tôi, nói trường học tại sao có thể như vậy, bởi vì sai lầm của học sinh, lại xử phạt giáo viên. Mỗi ngày tới lần qua lần lại, tôi ngại phiền toái, chỉ đành phải nói cho cậu ấy biết, tôi không đuổi em, chỉ cho em đi công tác ở chỗ khác.

Sau đó cậu ấy liền hỏi em đã đi đâu. . . Khiến cho nửa năm nay tôi phiền chết đi được. Sau đó cậu ấy dần dần không tới nữa, tôi còn tưởng rằng, cậu ấy rút cuộc buông tha rồi.

Ai biết mấy ngày trước cậu ấy lại gọi điện thoại cho tôi, nói em vì muốn đi làm, cả ngày căng thẳng ngủ không yên, để cho tôi tận lực khống chế cục diện, không làm cho dư luận tạo áp lực cho em. Thì ra là hai em, sau lưng tôi, dám lén đăng kí kết hôn!

Tôi nói này, người chồng này của em, cũng quá khẩn trương lo lắng cho em đi. Aizz, tôi thật không hiểu nổi mấy người trẻ tuổi này... , chỉ là hai người các em ở chung một chỗ, cũng thật sự không dễ dàng. Em không nói với khoa, tôi cũng có thể hiểu được.

Đều nói nữ sinh đại học năm ba, ôm gạch vàng, Tiểu Bạch tiểu tử thú này coi như là ôm hai khối gạch vàng! Các em, cũng coi như là ở bắt đầu nhân duyên ở khoa âm nhạc của chúng ta, tôi còn phải chúc phúc cho các em đi. Cũng hi vọng em, về sau đem cuộc sống chủ yếu đặt trên công việc, không cần để ý những thứ không cần thiết, chuyên tâm vì khoa tạo ra một vài thành tích."

.....

Thì ra, trong thời gian cô không rõ, xảy ra nhiều chuyện như vậy. Từ khoa âm nhạc ra ngoài, mơ mơ màng màng đi trên đường trường giữa rừng cây xoài, mặc cho suy nghĩ đi được rất xa.

Thì ra, rất sớm trước kia, lời nói của Tiểu Bạch, đều là nghiêm túc. . . .

Không ý thức được, sau lưng chiếc GOLF màu trắng kia, từ từ đi theo, bước đi thông thả mãi cho đến khi sắp đến cửa trường học, mới "Tít" một tiếng làm cô giật mình bừng tỉnh, lại dọa cô nhảy dựng.

Quay đầu lại, Tiểu Bạch thò mặt ra cười vui vẻ: "Hi người đẹp, đi đâu chơi, có muốn anh mang em đi không?"

Người ngoài dự đoán.

Nhớ tới sáng nay, cậu ấy nói muốn đưa cô tới trường, cô khẩn trương muốn chết, dặn dò cậu ấy ngàn vạn lần không được, tên này còn làm bộ mặt uất ức: "Em nói, có phải chúng ta ở trường học, cả đời anh cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

Giờ phút này, lại cảm thấy, xuất hiện, tới quá ấm áp, quá đúng lúc.

Lên xe, thắt chặt dây an toàn: "Anh không phải đi làm sao?"

Tiểu Bạch vừa lái xe vừa giống như vô ý nói: "Không phải anh sợ vợ đại nhân bị người lừa chạy, đặc biệt đến đón chứ sao. Nói, đi đâu, hôm nay anh mời khách, ăn mừng ngày đầu tiên giáo viên Mạc đi làm lại!"

Lái đến cửa trường học, Tiểu Bạch chợt nghiêng đầu, nhìn cô rất chăm chú: "Đừng buồn." Dùng sức nắm tay cô, không buông ra.

Trong lòng chợt ấm áp .

"Chụt" một tiếng hôn tên nào đó một cái, dùng giọng thâm tình chưa bao giờ có, nói với Tiểu Bạch: "Chỉ cần có anh, đi chỗ nào đều được."

Đúng vậy, em chỉ muốn, ở chung một chỗ. (hết)

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>

[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)